

UNIVERSAL
LIBRARY

OU_208180

UNIVERSAL
LIBRARY

Osmania University Library

Call No. ^m 894-8111

Accession No. K1503

Author VHSAR

Title

This book should be returned on or before the date last marked below.

--	--	--	--

Madras University Tamil Series No. 5.

KAPILAR

BY

VIDVAN

V. VENKATARAJULU REDDIAR,

*Junior Lecturer in Tamil, Oriental Research Institute,
University of Madras.*

UNIVERSITY OF MADRAS.

1936

[Price Rs. 2

PRINTED AT
THE 'MINERVA' PRESS,
MESSRS. THOMPSON & Co., LTD.,
MADRAS.

க பி ல ர்

சென்னை சாவகலாசாலை
ஒரியண்டல் ரிசர்சு இன்ஸ்டிடியூட்
தமிழ் ஜூனியர் லெக்சரா
லித்வான்
வே. வேங்கடராஜாஹு ரெட்டியார்
எழுதியது

மதராஸ் யூனிவர்ஸிடி

1936

[விலை ரூபாய் 2.]

முன்னுரை

‘பரணர்’ என்னும் தூலை யான எழுதி¹ முகிததபினவா, பரணரோடு ஒருங்கிணைப்பிடுகின்ற கபிலரைக்குறித்து எழுதுதல நவநெய்க கருதி, ‘கபிலர்’ எனனும் இந் தூலை எழுதினேன். இம்முறையில் அவ்வையாரா, நற்கீரர், மாமுலா முநவியாரின வரலாற்றையும் தனித்தனியே எழுது தல நலன் எனனும் கருத்துடையேன. நிறந.

கபிலரைக்குறித்துப் பண்டிதர் திரு. ந. மு. சீவங்கடசாமி நாட்டா ரவர்கள் ‘கபிலர்’ எனனும் தூல ஒன்று எழுதியுள்ளார்களாதலின், யானும் அவரைக் (கபிலரைக்) குறித்து எழுதியது மிகை என்று சிலர் கருதுதல கூடும. ஆயின், நாட்டாரவர்கள் பெருப்பாலும் கலவாரிமாண வரின் பயனைக் கருதி அந் தூலை எழுதியுள்ளார்கள். இஃது அவனதோர ிநாகத, நால எழுதப்பட்டதன்று. அன்றியும், நாட்டாரவர்கள் தம் தூலை விரிவாகக் கூறியுள்ள ‘தமிழ்ச்சங்க வரலாறு’, ‘கபிலர் காலம்’ என்ப வற்றை அறிவே விடுத்துள்ளேன்; ‘குறிஞ்சிப்பாட்டின் ஆராய்ச்சி’, ‘குறிஞ்சி ககலியின் ஆராய்ச்சி’ என்னும் பகுதிகளையும் அம்முறையில் ஆராய் திலேன்; ‘செய்யுளராய்ச்சி’, ‘சொல்லராய்ச்சி’ முதலிய பல பொருள் களை ஆராய்ந்து எழுதியுள்ளேன். ஆகலின், நாட்டாரவர்கள் தூலோடு இந் தூல பெரிதும் வேறுபாடுடையதாகும்.

தூற்பொருள்

I

இந் தூலின் முதற்கண், கபிலரைக்குறித்து வழங்கும் கதைகளைத் தொகுத்து எழுதியுள்ளேன். ஆயின், திருவிளையாடற் புராணங்களு மஹாலாஸ்பமஹாதமயம் எனனும் வடமொழிப்புராணமும் கூறுவனவற் பைப் ‘பரணர்’ என்னும் தூலின் கண் ஆராய்ந்துள்ளனானாகலின், அவற்றை ஈண்டும எழுதுதல மிகை என்று விடுத்து, ஏனைய தூல்கள் கூறுங் கதைகளை மட்டும் எழுதி, அவற்றை ஆராய்ந்துள்ளேன்.

¹ ‘முகிதத’ என்னுஞ் சொல், வழக்கிலும் பழைய ஏடுகளிலும் வழங்குத லானும்,

‘ஆறறிற், பாலததை முகிந்தே னலவேன்’

(குறளுலத்தல. கண்டகசேதன. 39)

என்று செய்யுளிலும் வந்தள்ளதனும், ‘முகிதத’ என்று கண்டத்திலும், ‘முகிஸெனு’ என்று தெலுங்கிலும் வழங்குதலானும், முகி எனனஞ் சொல் தொன்மைபதே என்பது அறியப்படும்.

கபிலர்வரலாற்றில், அவர்தம் குலம் சமயம் வாழ்க்கை முதலிய பலவற்றைக்குறித்து ஆராய்ந்துள்ளேன். ஆயினும், பாரிமகளிரின் மணத்திறத்தில் உண்மை இஃது எனத் துணிந்து அறுதியிட இயலவில்லை. கபிலர், 'பாரிமகளிரைப் பார்ப்பார்ப்படுத்தினர்' என்னுந் தொடருக்குப் பொருள் கொள்ளுந் திறத்தில் கருதது வேறுபாடு உளது; கபிலர், பாரியின் பெண்ணை மலையனுக்கு மணம் புரிவித்தனர் என்று திருக்கோவலூர்ச் சாசனம் கூறுகின்றது; தமிழ்நாவலர்சரிதையும் தனிப்பாடல்பிரட்டும் பாரிமகளிருக்கு அவ்வையார் மணஞ்செய்தவித்தனர் என்று கூறுகின்றன. ஆயின், வேறு புகலிடமற்ற பாரிமகளிருக்கு மணம்புரிவித்தலை மேற்கொண்ட கபிலர் தாமே எவ்வாற்றினால் அதனை நிகழவேற்றியிருப்பார் என்பது என் கருதது. இச்செய்தியைககுறித்துப் பேரறிஞர் சிலரோடு உசாவி அவர்தங் கருத்தினை யறிந்து, அதனை மேற்கொண்டுள்ளேன். கபிலர் வடக்கிருந்து உயிராதித்தார் என்று புறநானூற்று 236-ஆம் செய்யுளின் குறிப்புக் கூறுதலானும், அவர் கனல்புகுநது மாய்ந்தார் என்று சாசனங் கூறுதலானும் உண்மை இஃது எனத் துணிதற்கில்லை. இத்திறத்தில் என் கருத்தினைச் சில காரணங்காட்டித் தெரிவித்துள்ளேன். அதனை அறிஞர் உட்கோட்ட மின்பி ஆராய்ந்து அறுதியிடுமாறு வேண்டுகின்றேன். கபிலர்முதலியோர் காலத்தைக்குறித்துச் சரித்திர ஆசிரியர் பலரும் ஆராய்ந்திருத்தலின், அதனை அறவேவிடுத்தேன்.

III

கவித்தொகையினுள் குறிஞ்சிக்கலியும், பத்துப்பாட்டினுள் குறிஞ்சிப்பாட்டும் கபிலர் இயற்றியனவல்ல என்பா கூறும் கூற்றினை ஆராய்ந்து, அவை கபிலர் இயற்றியனவேயாகும் என்னுந் கொள்கையினை மேற்கொண்டுள்ளேன்.

IV

கபிலர் இயற்றியன என்று வழங்கும் பன்னிருபாட்டியற் சூத்திரங்கள், மூத்தநாயனார் திருவிரட்டைமணிமாலை முதலியவற்றை ஆராய்ந்து யான் கண்ட உண்மை விளங்க எழுதியுள்ளேன்.

V

கபிலரார் குறிக்கப்பட்டவரையும், பாடப்பட்டவரையுங்குறித்து, கபிலர்செய்யுட்களில் கண்டவாறு அவர்தஞ் சீர்த்தியைத் தெரித்துள்ளேன்.

VI

கபிலர்பாட்டுக்களில் வந்துள்ள மலைகள் ஊர்கள் மக்கள் விலங்குகள் பறவைகள் மரவகைகளையும், செய்திகள் அக்காலவழக்கங்கள் இவற்றுட் சிறந்தவற்றையும் ஆராய்ந்து எழுதியுள்ளேன்; மக்களுள் குறவரும் வேடரும் ஓரினத்தவரேயாயினும் பாட்டுக்களிற் கண்டவாறே வகுத்து, அவர்தம் செய்கையை வேறுவேறாக எழுதியுள்ளேன். இவ்வாறே பிறவும வந்துள்ளன கண்டுகொள்க.

VII

கபிலர்பாட்டுக்களிற் காணும் உள்ளுறை இறைச்சிகளுக்கு எடுத்துக் காட்டாக ஒவ்வொன்றைக் குறித்துள்ளேன்; அணிகளுட் சிறந்தவற்றை எடுத்துக்காட்டியுள்ளேன்; அவாதம் செய்யுட்களிலுள்ள இலக்கண மாறுபாட்டுள்ளும் சிறப்பிலக்கணத்துள்ளும் சிலவற்றை ஆராய்ந்துள்ளேன்.

VIII

சொல்லாராய்ச்சியுள்—பலவகைச்சொற்களின் பழையவுருவமும் பிற்காலவுருவமும் இவை யென்று குறித்துள்ளேன்; எழுத்து மாறிய சொற்களுள்ளும் பொருள்மாறிய சொற்களுள்ளும் சிலவற்றை எழுதி, அவற்றின் உண்மையியலினைத் தெரிவித்துள்ளேன்; 'பரணர்' என்னும் ஊலில் ஆராய்ந்துள்ள அசைநிலைச்சொற்கள் முதலியவற்றைக்குறித்து ஈண்டு எழுதிற்றிலேன்; ஆயினும், சின் எனனுஞ் சொல்லின் உணர்வுத் தன்மையை ஆராய்ந்தறிந்து தெரிவித்துள்ளேன்; அதனோடு, இகும் என்பதன் தொன்மைப்பொருளையும் குறித்துள்ளேன்.

பிற்சேர்ப்பு

I

பாரியின்புதல்வியரை அவ்வையார மணம்புரிவித்தனர் என்று தமிழ்நாவலர்சரிதை கூறுதலின், அக்கூற்றினை ஆராய்ந்து உண்மை காண்டல் இன்றியமையாததாகும் என்று கருதி, அந்நூல் கூறுவனவற்றை ஆராய்ந்து முதற்பகுதியாகச் சேர்த்துள்ளேன்.

II

கபிலர்பாட்டுக்களுட் குறிஞ்சிக்கவிக்கும் குறிஞ்சிப்பாட்டிற்கும் ஆசிரியர் நச்சினூர்க்கினியர் எழுதியிருக்கும் உரைகளில் அமைவில்லாதவை

சிலவற்றை ஆராய்ந்து, அவற்றின் நேர்ப்பொருள்களைத் தெரித்துள்ளேன். அகநானூற்றின் உரையிலும், நற்றிணையின் உரையிலும் ஒவ்வொருவரிடத்தை மட்டும் ஆராய்ந்துள்ளேன்.

III

கபிலர் இயற்றியுள்ள பாட்டுக்களெல்லாவற்றையும் ஒருங்கு தொகுத்துப் பிற்சேர்பாகப் பதிப்பிக்கின் கற்போருக்கும ஆராய்வோருக்கும பெரும் பயனாகுமாகவின் அவற்றைப் பதிப்பித்தல்வேண்டும் என்னும் எண்ணமுடையேனும், அவையெல்லாவற்றையுஞ் சேர்ப்பின் இப்புத்தகம் பெரிதாகி விடும் என்றஞ்சி, நற்றிணை குறுந்தொகை பதிற்றுப்பத்து அகநானூறு புறநானூறு இவ்வைந்தாட்களிலுள்ள (கபிலர்) பாட்டுக்களையெல்லாம் பதிப்பித்துள்ளேன். அவற்றுள்ளும் அரசர், தலைவர் முதலியோரைக்குறித்துப் பாடப்பட்ட செய்யுட்களை முதற்கண் தொகுத்துள்ளேன். ஆயின, பாரியைக் குறிப்பதாகிய புறநானூற்று 337 -ஆம் செய்யுள் சிறிது சிதைவுற்றிருத்தலின், அதனை இறுதியில் அமைத்துள்ளேன்; பின்னர், அரசர் முதலியோர் பெயர் வந்திலாத அகப்பொருட் செய்யுட்களைத் தலைவன் கூற்று, தலைவிகூற்று, தோழிகூற்று, செவிலிகூற்று என்று வகுத்து, முறையே அமைத்துள்ளேன்; ஒவ்வொருவா கூற்றிலும் வந்துள்ள துறைகளை நோக்கிச் செய்யுட்களை ஓராற்றான் முறைப்படுத்தியுள்ளேன்; இம்முறை படிப்போருக்கு நலம் பயக்கும் என்னும் கருத்துடையேன்.

'கபிலர்' என்னும் இவ்வாராய்ச்சிநூலில் உள்ள சிறப்புப்பொருள்களை எளிதும் கண்டறிதும் பொருட்டுச் 'சொல்லகராதி' ஒன்று இறுதியில் சேர்த்துள்ளேன். இவை நிற்க.

'ஆங்கனம் ஈணிகுவ தாயின் யாங்கும்' (நற். 322)

ஈங்கனஞ் செல்க தானென என்னை
யாங்கறிந் தனனோ தாங்கருங் காவலன்' (புற. 208)

'யாங்கனம் ஒத்தியோ வீங்குசெலன் மண்டிலம்' (புற. 8)

என்று, ஆங்கனம் ஈங்கனம் யாங்கனம் என்னுஞ் சொற்களை பழைய செய்யுட்களில் வந்திருத்தலானும், ஈங்கனம் மொழிமுதற்கண் வாராதென்று தொல்காப்பியம் கூறுதலானும், அங்கனம் ஆங்கனம் இங்கனம் ஈங்கனம் எங்கனம் யாங்கனம் என்னுஞ் சொற்களை பழமைய என்பது அறியப்படும். ஆகவின், யான் இந்நூலில் அங்கனம் இங்கனம் யாங்கனம் என்னுஞ் சொற்களையே வழங்கியுள்ளேன்.

இனி, நல்லந்துவனர் நல்லாதனர் நல்லிறையனர் நல்லுருத் திரனர் என உயிர்முதன்மொழிகள் வந்தவிடத்தும், நன்னுகனர் நன்னுகையார் என மெல்லெழுத்து முதன்மொழிகள் வந்தவிடத்தும், நல்விளக்கனர் நல்வெள்ளியார் நல்வேட்டனர் என இடையெழுத்து முதன்மொழிகள் வந்தவிடத்தும் நல் என்னும் அடைமொழியே வந்திருத்தலின் வலெழுத்து முதன்மொழிகள் வருமிடத்தும் நல் என்னும் அடைமொழி நிறற்றலே முறையமாகலானும், நற்காட்சி நல்லொழக்கம் நன்னூனம் என்று சிறப்புடைப்பொருள்களைக் கூறுமிடத்தும் நல் என்னும் அடைமொழியே வந்திருத்தலானும், பிறவாற்றானும் ¹ நற்கீரர் என்னுஞ் சொல்லே அமைவுடையதென்றும், நக்கீரா என்னுஞ் சொல்லுடைய மொழி என்றும் தோந்தது, நற்கீரர் என்னுஞ் சொல்லை (பக்கம். 17) மேற்கொண்டுள்ளேன்.

இப்புத்தகத்தின் முற்பகுதியைத் திருவாளர் சே. சோமசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் (Tamil Pandit, St. Bede's European High School, San Thome) 'புரூப' பார்த்துதவினார்கள். பிறசொபிற சேர்க்கப்பட்டுள்ள கபிலர்பாட்டுக்களுள் நறமினை குறுந்தொகை அகநானூறு இவற்றிலுள்ள பாட்டுக்களைத் திருத்திக்கொள்ள எண்ணித் திருவாளர் எஸ். வையாபுரிப் பிள்ளையவர்களை (Editor, Tamil Lexicon) யான் கேட்டபோது, அவர்கள் பல ஏடுகளோடு ஒப்பிட்டுத் திருத்திவைத்திருந்த தங்கள் ஏட்டை அன்போடு தந்துதவினார்கள். இந்நூலின் 31-ஆம் பக்கத்திற காணுஞ் சுலோகங்களை அறிவித்ததெயன்மி, வேறு சிலவற்றை ஆராய்தற்கும் பூநீமத் பேரவைப்பயங்காரவர்கள் (Junior Lecturer in Kanarese, University of Madras) துணைபுரிந்தார்கள். இவர்களுக்கும், இந்நூற்றிறத்திலுள்ள எனக்குத் துணைபுரிந்த அறிஞர்பிறருக்கும் யான் பெரிதும் நன்றியறிதலுடையேன்.

புலவர்களுக்கொரு பெருமியா யிருப்பவர்களும், உரைநடையெழுத்துதலில் தலைநிறுது விளங்குபவர்களும் ஆகிய திருவாளர் கா. நமச்சிவாயமுதலியாரவர்கள் இந்நூலுமுழுவதும் கடைககணித்து, வேண்டுவன செய்து, சீர்மைப்படுத்தினார்கள். அவர்களுக்கு என்றும் நன்றி செயலுத்துங்கடப்பாடுடையேன்.

வே. வேங்கடராஜுலு

¹ இதுனைக்குறித்துத் 'தமிழ்ப்பொழி'லில் (துணர். 9: 11, 12.) யான் விரிவாக எழுதியிருக்கும் கட்டுரையைக் கண்டுகொள்.

உள்ளுறை

I

பக்கம்

1-10

கபிலரைக்குறித்து வழங்கும் கதைகள்

தோற்றவாய்:

கபிலரைப்பற்றிக் கூறும் நூல்கள்—கபிலரகவல, சோழ மண்டல சதகம், ஞானாயாதம், தமிழ்நாவலா சரிதை, தனிப்பாடற்றிரட்டு, புலவர்புராணம், வினோதாச மஞ்சரி, திருவள்ளுவர் கதை, பன்னிருபுலவர்சரித்திரத்திற காணும் மற்றொரு கதை.

கபிலரைப்பற்றி வழங்குங்கதைகளின் ஆராய்ச்சி—கபிலர் பிறந்த ஊர், தாய்ந்தந்தையர், பிறப்பு.

II

11-29

கபிலர்வரலாறு

கபிலர் வரலாறு—குலம், சமயம், வாழ்க்கை, கபிலரும் மலையமானகாரியும், கபிலரும் பேகனும், கபிலரும் ஆரியவாசன பிரகத்தனும், கபிலரும் வேள்பாரியும், கபிலரும் விசுசிக்குகானும், கபிலரும் இருங்கோவேளும், கபிலரும் கடுங்கோவாழியாதனும், கபிலரின் வாழ்க்கைநிலை, கபிலருக்கு நண்பர்கள், கபிலரது புலமைத்திறன், கபிலரியல்பு, கபிலர்பெருமை.

III

30-42

கபிலர் இயற்றிய செய்யுட்கள்

கபிலர் இயற்றிய செய்யுட்கள்—குறிஞ்சிக்கவியின் ஆசிரியர் கபிலரே—குறிஞ்சிப்பாட்டின் ஆசிரியர் கபிலரே—இன்னொரு பதின் ஆசிரியர்.

IV

43-51

கபிலர் இயற்றியவை என்று வழங்கும் நூல்கள் முதலியன

பன்னிருபாட்டியல், மூத்தகாயனார் திருவிரட்டை மணிமாலை, சிவபெருமான் திருவிரட்டை மணிமாலை, சிவபெருமான் திருவந்தாதி, கபிலரகவல், கபிலம், கபிலரும் திருவள்ளுவமாலையும், கபிலரும் தனிச்செய்யுளும்.

கபிலராற் பாடப்பட்டவர்

நள்ளி, ஓரி, அகுதை, காரி, பேகை, பாரி, விசுகை
கோன், இருங்கோவேள், கடுங்கோவாழியாதன், கழாத்தலையார்.

கபிலர்பாட்டுக்களால் அறியப்படுபவை

மலைகள்—அயிரைமலை, கொல்விமலை, நேரிமலை, பறமபுமலை,
பொதியில, முள்ளூர்மலை.

ஊர்கள்— அரையம், கூடல், கொடுமணம், துவரை, பந்தர்,
முள்ளூர்.

சில செய்திகள்:

வழக்கங்கள்—அந்தணா, வணிகர், இல்வாழ்வோர், ஆடவர்,
மகளிர், வீரர் இவர்களின் வழக்கங்களுமே பிறவும்.

மக்கள்—குறவர், குறமகளிர், வேடர், காவலர், வேலன்,
மறவா, ஆயா, உழவர், உடணர், பாணர், பாடினி,
ஆடுமகள், புலையா, இயவர்.

யிலங்குகள்—கரடி, குதிரை;

குறங்குகள்—கடுவன், மந்தி, முசுககலை, கருங்குறங்கு,
குட்டிகள்;

நாய, ஆ, ஆமான், பன்றி, புருவை, புளி;

மாண்கள்— வருடை, மரைஆ, கடமா, முளவுமா;
முதலை, யானை, வெருகு.

பறவைகள்—அன்மில், இருதலைப்புள், எருவை, கடற்காக்கை,
கிளி, குருகு, கூகை, மயில், வண்டிகள், வானம்பாடி.

மரவகை—அசோகு, அவரை, இறம், உழிஞை, உன்னம்,
எருக்கு, ஐவனம், கருங்குவளை, காந்தள், குளவி,
கோங்கு, சந்தனமரம், சுரபுன்னை, செங்குவளை,
சேம்பு, ஞாமல், தினை, தெறுழ், தோன்மீ, நறைக்
கொடி, நெய்தல், நொச்சி, பலா, பிடவு, பித்திகம், மா,
யிளகு, முல்லை, வயலை, வரகு, வாகை, வாழை,
வெதிர, வேங்கை.

குறிஞ்சிப்பாட்டில் வந்துள்ள பூக்களின் சிறப்பியல்பு:
குறிஞ்சிப் பாட்டில் வந்துள்ள பூவும் இலையும்:

VII

81-107

செய்யுளாராய்ச்சி

குறிஞ்சிப்பாட்டின்பொருள் :

இன்னொற்பது :

நயமிக்க பாட்டுக்கள்—தலைவன்கூற்று, தலைவிகூற்று, தோழி
கூற்று, செவிலிகூற்று, இயற்கை நவீற்சி, உள்ளுறை
யுவமம், இறைச்சிப்பொருள்.

அணி—உவமை.

கவிமரபான செய்திகள் :

புராணக்கதை:

இலக்கணமாறுபாடு:

இலக்கணச்சிறப்பு:

VIII

108-136

சொல்லாராய்ச்சி

சொற்களின் பழைய வுருவமும் பிற்கால வுருவமும்;
'இசின' 'இசும்' என்னும் அசைநிலைகள்முதலியன.

சொற்களிற்காணும் எழுத்து மாறுபாடு—'அளிது' முதலிய சொற்
கள், 'செலின்' என்னும் விணயெச்சம், 'இன்னினி,'
'மீமிசை', 'ஒரும்', 'எனவ' என்னுஞ் சொற்கள் முதலி
யன.

சொற்களின் பொருள்மாறுபாடு—இயமபல், எற்பாடு, கானல்,
துகில், நகர், பாக்கம், புரையோர், புலம்பு, வாங்குதல்,
வெய்யள்.

கன்னடம் தெலுங்கு மகையாளம் இம்மொழிகளோடு ஒத்த உள்ள
சில சொற்கள்:

வடசொற்கள் :

பிற்சேர்பு.

	I	137-142
தமிழ்நாவலர் சரிதை.		
	II	143-160
கபிலர்பாட்டுக்களும் உரைகளும்— குறிஞ்சிப்பாட்டின் உரை,
குறிஞ்சிக்கலியின் உரை, அகநானூற்றின் உரை,
நற்றிணையின் உரை, குறுந்தொகையின் உரை.		
	III	161-204
கபிலர்பாட்டுக்கள்—காரி, பேகன், பாரி, விசுகிகோன், இருங்
கோவேள், செல்வக்கடுங்கோ வாழி யாதன், ஓரி,
நள்ளி, அகுறாத.		
தலைவன்கூற்று, தலைவிகூற்று, தோழிகூற்று, செவிலிகூற்று.		
சொல்லகராதி.		
		205-213
'கபிலர்' என்னும் இந்நூலில் எடுத்தாளப்பட்டுள்ள நூல்கள்
முதலியன.		
		214-216

பிழை திருத்தம்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
4	கீழ்க்குறிப்பு 4	வளரூற்றுக்	வபலூற்றுக்
11	12	அறியலாகும்,	அறியலாகும்.
,,	கீழ்க்குறிப்பு 2	சுந்தரமூர்த்தி	சுந்தரமூர்த்தி
16	கீழ்க்குறிப்பு 11	படாமையின்	படாமையானும்
17	10	இயலாது,	இடலாது'
21	கீழ்க்குறிப்பு 12	கடனை	கடனைக்
54	10	துவாராபதி	துவராபதி
209	19 }		
62	18	வாழ்த்தி	வாழத்தி
82	20	சிற்க	வினவிளற்க
84	27	கீழ்ப்பாடல்	கீழ்ப்பாடல்
89	25	காண்பெண்மன்	காண்பெண்மன்
98	கீழ்க்குறிப்பு 3	குறிப்பு வரை	குறிப்பு வரை
105	3	உவம்	உவம்
119	27	வழங்குகின்றது	வழங்கியது
124	11	குளாமணி	குடாமணி
143	4	யுவமம்,	யுவமம்
167	32	தீம்பருங்	தீம்பெருங்
176	7	மருப்பிற	மருப்பிற

குறிப்பு—பிற்சேர்பாகப் பதிப்பித்துள்ள பாட்டுக்களின் பாடத்திற்கு மாறாயுள்ளன ஒரு சிலவற்றைத் திருத்திக்கொள்க.

க பி ல ர்

I

கபிலரைக்குறித்து வழங்கும் கதைகள்

தமிழ்நாட்டில், கபிலர் என்னும் பெயரால் விளங்கிய புலவர் இருவர்; அவராவார், தொல்கபிலரும் கபிலரும். தோற்றுவாய் இவாகளேயன்றி, சாங்கியமதத்தின் ஆசிரியராகிய கபில முனிவரொருவரும் இருந்தனர். அவர், இத் தமிழ்நாட்டில் வாழ்ந்தவ ரல்லராயினும், சமயநூலறிவினால் அவர்பெயரும் இந்நாட்டில் நிலைபெற றிருக்கின்றது. கபிலமுனிவரைத் திருமாலின் அவதாரம் என்று புகழ்ந்துகூறுதலும் உண்டு¹.

நம் நாட்டில், பெரும்புலமை வாய்ந்த விளங்கிய கபிலர் என்னும் புலவருக்கு முற்பட்டகாலத்தில், கபிலர் என்னும் பெயருடைய வேறொரு புலவர் வாழ்ந்திருந்தாராகலின் அவருக்குத் 'தோல்' என்னும் அடைமொழி கொடுத்துத் தோல்கபிலர் என்று அவரை வழங்குகின்றனர். ஆதி சங்கரா சாரியர், ஆதி வண் சடகோபசுவாமி என வழங்குகலும் இயமுறையில் அமைந்ததேயாகும். தமிழ்ப்புலவராய்த் திகழ்ந்திருந்த கபிலிருவருள் பிற்காலத்தவராகிய கபிலரது வரலாறே ஈண்டு நம் ஆராய்ச்சிக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்படுகின்றது.

சாங்கியமதத்தின் ஆசிரியராகிய கபிலமுனிவர், வேதவியாசர் காலத்திற்கும் முற்பட்டவர் என்பது, அவர், (வியாசர்) தமது ப்ரஹ்ம சூத்ரத்தில் இரண்டாவது அத்யாயத்தின் முதற்பாதத்தில், சாங்கிய மதத்தைக் கூறி மறுப்பதனால் அறியலாகும். நம் கபிலரோ, கி.பி. 1, 2-ஆம் நூற்றாண்டுகளில் வாழ்ந்தவர்களாகிய வேள்பாரி, செல்வக் கடுக்கோவாழியாதன் முதலியோர்க்கு நண்பராய் விளங்கியவர். கபில முனிவர் தத்துவங்களின் ஆராய்ச்சியில் தலைசிறந்த விளங்கிய முதல்வர். அவர், கடவுள்உண்டு என்னுங் கொள்கையின ரல்லர். நம் கபிலரோ உலகஇன்பத்தைக்குறித்தே பல பாட்டுக்கள் இயற்றியுள்ளார். தத்துவங் களின் இயல்பும், அவற்றின் பகுதிகளும் இவர்பாட்டுக்களில் யாண்டுங்

¹ பிங்கலம். வானவர் வகை : 48; விஷ்ணு ஸஹஸ்ர. ச. 57.

காணப்படுகின்றில. அன்றியும், இவர் கடவுட்கொள்கை யுடையவர்¹. இவைபொன்ற காரணங்களினால், நம் கபிலர், கபிலமுனிவருக்கு மிகப் பிற்பட்ட காலத்தில் தமிழ்நாட்டில் வாழ்ந்தவர் என்பதும், அவரினும் வேறப்பட்ட கொள்கையினர் என்பதும் விளங்குமன்றே!

இனி, இவருடைய பிறப்பினைக்குறித்து ஆராய்வாம். இவரைப்பற்றிக் கூறும் நூல்கள்—திருவாலவாயுடையார் திருவினையாடல், ஹாலாலயமாஹாதம்யம் (வடமொழிநூல்), பரஞ்சோதி முனிவர்திருவினையாடற்புராணம், கடம்பவனப்புராணம், கபிலரகவல், சோழமண்டல சதகம், ஞானமிர்தம், தமிழ்நாவலர் சரிதை, தனிப்பாடற்றிரட்டு, புலவர்முராணம், விநாதரச மஞ்சரி, திருவள்ளுவர்கதை, பன்னிருபுலவர் சரித்திரம் முதலியன.

இவற்றுள், ஹாலாலயமாஹாதம்யமும் பரஞ்சோதியார்முராணமும், கபிலர், சரசுவதிதேவியின் உடறகூறகிய எழுத்துக்களுள் ஒன்றன் அவதாரம் என்றும், நான்முகக்கடவுளின் சாபத்தால் சிலவுலகில் மக்கட் பிறப்பிற் பிறந்து, சிறந்த புலவராய் மதுரையை யடைந்து, பாண்டிய மன்னனால் சிறப்புபெற்று, ஆண்டு வாழ்ந்திருந்தனர் என்றும் கூறுகின்றன. திருவாலவாயுடையார் திருவினையாடலும் கடம்பவன புராணமும் இவர் கலைமகளின் அமிசம என்று கூறவில்லையாயினும், மதுரையில் சங்கப்புலவர் களுள் ஒருவராய் வீற்றிருந்தார் என்றும்ட்டும தெரிவிக்கின்றன.²

கபிலரகவல்³ என்னும் நூல், கபிலர் செய்தென்று வழங்கு கின்றது. கபிலர்முதலியோரின் பிறப்பினைக்குறித்து இதில் கூறப்பட்டுள்ள வரலாறு:

‘அருந்தவ மாமுனி ஆம்பக வற்குக்
கருவூர்ப் பெருமபதிக் கட்டுபெரும புலைச்சி
ஆதி வயிற்றினில் அன்றவ தரித்த
காண்முனை யாகிய கபிலனும யானே
என்னுடன் பிறந்தவர் எத்தனை பேரெனின்

¹ ‘புல்லில யெருக்க மாயினும் உடையவை
கடவுள் பேணே மென்னு’ (புறம், 106)

என்று பாடியிருப்பதனால், கடவுள் ஒருவா உளரென்பதும், அவர், அடியவர்கள் அன்புடன் இடுவன எத்தகையனவாயினும் அவற்றை யேற்றக்கொள்வர் என்பதும் இவர்கருத் தாதலறிக.

² இப் புராணங்களில் இவரைப்பற்றிக் கூறப்பட்டுள்ள செய்திகளை, யான் எழுதியுள்ள ‘பராணி’ என்னும் நூலுட் பரக்கக்காணலாம்.

³ இது கபிலரற் செய்யப்பட்டதன்று என்பது, முன்னர், ‘கபிலர் இயற்றியவை என்ற வழங்கும் நூல்கள் முதலியன’ என்னுமிடத்தில் விளக்கப்படும்.

ஆண்பால் மூவர் பெண்பால நால்வர்
யாம்வளா திறஞ்சிமி தியம்புவல் கேண்மின
ஊற்றுக் காடெனும் ஊாதனில் தங்கியே
வண்ணு ரகத்தில் உபபை வளாதனள்
காவிரிப்பூம் பட்டினததில் கள்விலைஞா சேரியில்
சான்றா அகநதனில் உறுவை வளாதனள்
நரபபுக் கருவியோ நண்ணிடுஞ சேரியில்
பாண ரகத்தில் அவ்வை வளாதனள்
குறவா கோமான் கொய்தினைப் புனஞுகுழ்
வண்டலைச் சாரலில் வள்ளி வளாந்தனள்
தொண்டைமண் டலத்தில் வண்டமிழ் மயிலைப்
பறைய ரிடத்தில் வள்ளுவா வளாந்தனா
அருமபார் சோலைச சுருமபா வஞ்சி
அதிக னில்லிடை அதிகமான் வளாந்தனன்
பாலூர் நீர்நாட் டாலூர் தன்னில்
அநதனா வளாக்க யானும் வளர்ந்தேன்¹

என்பது.

இதனால் கபிலா, பகவன் என்னும் முனிவருக்கும் ஆதி என்னும் புலைச்சுகும மகவாய்த் தோன்றினவா என்பதும், அவர், சோழநாட்டில் திருவாலூரில் அந்தணரால் வளர்க்கப்பட்டவா என்பதும் அறியப்படுகின்றன. இவையே யன்றி, இவருடன் பிறந்தவர்களின் தொகையும், அவர்களின் பெயரும், அவர்கள் வளாந்த செய்தியும் இப்பகுதியிற் கூறப்பட்டுள்ளன.

சோழமண்டல சோழமண்டல சதகத்தில் உள்ளதாகிய,
சதகம்

‘பொறையார் தில்லை வாழ்முனிவர் புகலிப் பெருமான் சண்டசர்
நிறையார் கலையார் பூசலையார்¹ நீல நக்கன் நிகழ்சோமன்
முறையார் ஞானத் திருவகவல் மொழிந்த கபிலர் முதலாய
மறையோ ரெவரும் இமையோராய் வாழுஞ சோழ மண்டலமே’ (12)

என்னுஞ் செய்யுளால், கபிலர், சோழநாட்டிற் பிறந்தவர் எனவும், மறையவர் குலத்தினர் எனவும், ஞானப்பொருளமைந்ததோ ரகவலைச் செய்தவர் எனவும் தெரியவருகின்றது.

ஞானமீர்தம் ஞானமீர்தம் என்னும் நூலில்,

‘யாளி, கூவற் றாண்டும் ஆதப் புலைச்சி

¹ பூசலார் காயனார் தொண்டைமண்டலத்தவர் எனபது பெரியபுராணத்தால் (பூச: 2.) அறியப்படும்.

காதற காசனி யாகி பேதினி

இன்னிசை யெழுவர்¹ பயநதோள் ஈண்டே ' (33)

என்று கூறப்பட்டுளது. அதன உரையில்,

' யாளிதத்த முனிவன், (தனகுரு விகிர்தமாய்த்) தன்னாலே வெட்டுண்டு கிணற்றிலே தள்ளப்பட்ட அறிவிலலாத சண்டாளப் பெண்ணை (ஞா பிராமணன் எடுத்துக்கொண்டுபோய் உத்தரபூமியிலே வளர்த்துப் பின்பு இவனுக்கே கொடுக்க), சீனேகத்துககு இருபபிடமானவளாய்ப் பிராமணியாய்ப் பூமியிலே நிற்கும் இனிய கீர்த்தியையுடைய கபிலர் உள்ளிட்ட² ஏழுபிள்ளைகளையும் பெற்றன என்றோ இவ்விடத்திலே '

என்று எழுதப்பட்டிருக்கின்றது.

நமீழ் நாலவர் தமீழ்நாவலர்சரிதையில், கபிலாபிறப்பினைப்பற்றி யாதும் சரிவாத கூறப்படவில்லை யாயினும்,

³ 'கபிலர் பிறந்தபோது பாடியது ' என்னுந் தலைப்பின்கீழ்,

' நெட்டிலை யிருப்பை வட்ட வான்பூ
வாடா தாயிற
பிடுடைப் பிடியின் கோடேய்க் குமமே
வாடினோ
பைநதலைப் பரதர் ஈன்தொறும் உணங்கும
செநதலை யிறனின் சீரேய்க் குமமே'

என்னும் பாட்டுக் குறிக்கப்பட்டுளது.

¹ எழுவர் இவர் என்பதை,

' கபிலர் அதிகமான காந்தறவர் பாவை
முகிலனைய கூந்தல் முறவை—நீசரில்லா
வள்ளுவர் ஞாவை வளர்த்துக் காட்டிலுப்பை
எள்ளில் எழுவர் இவர் '

என்னும் வெண்பாவினால் அறியலாகும். (ஞானமீர்தம். பக்கம்: 70. அடிக்குறிப்பு.)

² 'திருவள்ளுவர், அதிகமான், கபிலர், ஞாவை, உப்பை, உருவை, வள்ளி என்னும் ஏழுபிள்ளைகளையும் பெற்றனன்' என்பது பிரதிபேதம். (ஞானமீர்தம். பக்கம்: 70.)

³ தமீழ்நாவலர் சரிதை. பக்கம்: 7. பாட்டு. 11.

தனிப்பாடற்
றாட்டு

தனிப்பாடறறிரட்டில,

‘ஒளவையா முதலிய எழுவரும் பிறந்தவுடனே, தாயாகிய
ஆதி என்பவள் இவர்களை விட்டு நீங்கமாட்டாமல் மயங்கும்
போது, அவளுக்கு மனவுறுதி புண்டாகும்படி பாடியவை’

என்னுள் தலைப்பின்கீழ்,

கபிலர்

‘கண்ணுழையாக் காட்டிற கருங்கற் றவளைக்கும்
உண்ணும படியறிற் தூட்டுபவா—நண்ணும
நமக்கும் படியளப்பார் நாரியோர் பாகர்
தமக்குத் தொழிலென்ன தான்’

என்னும் பாட்டுக் குறிக்கப்பட்டுளது.

புலவர் புராணம்

புலவாபுராணத்தில், ஒளவையார்சுருக்கத்திற்¹ காணும
வரலாறு :

‘நான்முகன் அமிசமான பகவன் என்னும் அந்தணனும்,
கலைமகளின் அமிசமான ஆதி என்பவளும் இரவும் பகலும் ஒடி,
ஒவ்வொரிடத்திற் கூடி, ஏழு குழவிகளைப் பயந்தனா. அக்குழவி
களுள் முதற்குழவியே ஒளவை. அவ்வெழுவரன் ஆண்
மககள் மூவர்; பெண்மக்கள் நால்வா. குழந்தைகள் ஒவ்வொன்றும்
பிறந்தவுடனே ஒவ்வொரு வெண்பாவைப் பாடின. ஒளவையைப்
போலப் பண்படைந்தவர் பிறரில்லை. வள்ளுவா, கபிலர்,
சேரமான் என்னும் மூவரும், தம் புலமை உலகில் விளங்கி
நிற்குமாறு செய்தனர். மறறைப்பெண்கள் மூவரும் தம் இயல்
பினை வெளிக்காட்டா திருந்துவிட்டனர் என்பர்’

என்பதாம்.

விநோதரசமஞ்சரி, அவ்வையார்சரித்திரத்தைக் கூறுமிடத்தில்,
அவ்வையா, மதுரையில் கடைச்சங்கமிருந்த காலத்தில்
வநோதரச
மஞ்சரி

உறையூர் என்னும் பட்டணத்தின் ஒருசாவடியில் ஆதி
என்பவளுக்கும் பகவன் என்னும் அந்தணனுக்கும்
ஜேஷ்ட புத்திரியாகப் பிறந்தனர் என்று கூறுகின்றது.

இதில், கபிலாவரலாறுக வென்றங் காணப்படாவிடினும், திருவள்ளுவர்
பிறப்பினைக் குறித்து வழங்குங் கதையை இந்நூலாசிரியர் பின்பற்றியுள்ளார்
என்பது போதரும்.

திருக்குறள் நூலோடு சேர்த்துள்ள திருவள்ளுவர்கதையிற்
திருவள்ளுவர் கூறப்பட்டிருப்பவற்றைச் சுருக்கி, எண்டுக் குறிக்கின்
கதை
மேன்:

கயிலைமலையில் ஒருநாள், உமா தேவி சிவபெருமானை வணங்கி,
'மூன்றுலகங்களிலும் இல்லறம் வழுவாது நடத்தி வீடடைந்தவா உளரோ?'
என்று வினவினாள். இறைவா, 'வானுலகில் வசிட்டா, அகத்தியர், அயன்,
புயங்கன், சமபு என்போர் ஐவரும், நிலவுலகில் திருவள்ளுவரும் கற்புடைப்
பெண்டிரொடு கலந்துறைந்து இலவாழ்க்கை நிகழ்த்தி வீடுய்தினா'
எனார். ஆயின், 'அத் திருவள்ளுவர் யாவா?' என, அவர் கூறுவார்:

நான்முகன் செய்த வேள்வியில் வைத்திருந்த கும்பத்தில் கலைமகள்
தோன்றுதலும், அவன் அவளை மணந்தான். பின்னர், அக்குமபத்தில்
அகத்தியா பிறந்தார். அவர், கடற்கன்னியை மணந்து பெருஞ்சாகரரைப்
பெற்றார். அவர், திருவாரூர்ப் புலையசியைச் சேர்ந்து பகவன் என்பவரைப்
பயந்தார்.

அந்நாளில் நான்முகன்பரபில் தவமுனி என்பவன், அருண்மங்கை
என்னும் அந்தணப்பெண்ணை மணந்து பெண்குழந்தையொன்றைப்
பெற்றான். அக்குழந்தையை உறையூர்ப்பெருமபறையன் கண்டெடுத்து
வளர்க்கான். அக்காலத்தில் மண்மாரி பெய்யவே, சேரியில் அக்குழந்தை
பொன்று நீங்க மற்றையோ ரனைவரும் மாய்ந்தனா. குழந்தை அவ்வுரை
யடுத்த பார்ப்பனசசேரியில் நீதியன் என்பவன்பனையில் வளந்துவந்தது.

பகவன் என்பவர் காசிக்குச் செல்லுகையில், அவ்வகரத்தை யடுத்த
தொரு மடத்தில் அடிசில் ஆக்கிக்கொண்டிருந்தார். அப்பொழுது, அக்
குழந்தை ஆங்குச் செல்ல, முனிவர் முனிந்து, சட்டுவத்தால் அதன்தலையில்
அடித்தார். அடித்தலும், குருதிவடியக் குழந்தை அகன்றோடிற்று. பின்னர்,
காசி சென்று மீண்ட பகவனார், வழியில் அம்மடத்தில் தங்கியிருப்ப, பண்டு
போல் ஆண்டுச் சென்ற அப்பெண்ணின் அழகினைக் கண்டு காழ்ந்து, அவளை
மணந்துகொள்ளலானார். மணவினை நிகழ்கையில், அவள்தலையின் வடு
வினைக் கண்டு, 'நீ ஆதியள் அல்லையோ?' என்று கூறி, அங்குநின்று அகன்
றார். இதனால், அவளுக்கு 'ஆதி' என்னும் பெயர் அமைவதாயிற்று.

ஆகியும், அங்குநின்று நீங்கிப் பகவனைத் தொடர்ந்துசென்று,
பாணர்சேரியி லிருந்த மண்டபத்தில் அவரைச் சார்ந்தாள். அவள், பகவன்
கருத்தின்படி, என்றும் அவரைப் பிரியாது உடனிருக்க உடன்படவே, அவர்
ஆண்டே அவளைக் கூடினார்; கூடுதலும், ஒரு குழவி பிறந்தது; அதுவே
ஒளவை. பின்னர்த் தொண்டைநாட்டில், ஊற்றுக்காட்டில் ஒரு மடத்திற்
கூட உப்பையும், சோண்டில் கருவூரில் ஒருசோலையிற் கூட அதிகமானும்,
புகார்நகரில் ஒருமண்டபத்திற் கூட உறுவையும, திருவாரூரில் ஒருமடத்திற்

கூடக் கபிலரும்,¹ வேளின்மலைச்சாரலிற் கூட வள்ளியும், மயிலாப்பூரில் இருப்பைத்தோப்பிற் கூடத் திருவள்ளுவரும் பிறந்தனர். குழந்தைகள் பிறந்தலும் அவற்றைவிட்டு நீங்கத் தாய் தயங்கினள். அப்பொழுது ஒவ்வொரு குழந்தையும் ஒவ்வொருசெய்யுளைச் செப்பிற்று. செய்யுளைக்கேட்டு அமைதியுற்று அவள் முனிவனைத் தொடர்ந்து சென்றாள். இவ்வாறே அவள் எழுபவரைப் பயந்தாள் என்பதாம்.

முற்காலத்தில் வேதமொழி என்பாரொருவருக்குப் போளி என்ற மூட புதல்வரொருவர் இருந்தார். அவருக்குப் பன் பன்னிரு புலவர் சிந்திரத்திற் காணும் மற்றொரு கதை² நாளின் தீமையால் ஊரா அழிவுறும் என அறிந்தது, ஊரார் அதனைக் கொல்விக்கத் துணிகையில், வேதமொழியார், அப்பெண், தம்மகனுக்கு மனைவியாவாள் என்று உணர்ந்து, அதனைக் கொல்லாமற் பிடித்து, ஒருபேழையுள் வைத்துக் காவிரியில் விடுப்பித்தார்; அப்பொழுது தம் மகனையழைத்து, அக்குழந்தையை உற்றுநோக்கிக் குழிக் கொளச் செய்தார்.

யாற்றில் விடுத்த அக்குழந்தையை அந்தணரொருவன் எடுத்து வளர்த்தான்; பின்னர், பேராளியார் தீர்த்தயாத்திரை செல்கையில், அவருக்கு அவனை சந்தான். அவர் அவனை உற்றுநோக்கி, அவள், தமழிற் பிறந்த இழிகுலத்தவளே எனக் கண்டு, அவனைவிட்டுப் பிரிந்துசென்றார். அவள் அவரைத் தொடர்ந்துசென்று வேண்டியும் அவர் உடன்பட்டிலர். அவளை வழியிற் கண்ட அந்தணரொருவன், தன்னிலலிற்குக் கொண்டுபோய்க் காத்தவர்தான். அவன் இறக்குந்தறுவாயில் அவட்குத் தன் பொருளில் ஒருகூறு உதவினான். அவள் அதனைக்கொண்டு காசிக்கருகில் சத்திரமொன்று அமைத்தாள், அங்கு வருவோர்க்கு அன்னமிட்டுவந்தாள். வருவோர்பால் அவள், தன்குறைகளைச் சொல்லி அழுதல் வழக்கம். ஒருநாள், அவள்கணவனாகிய பேராளியார் அச்சத்திரத்தைச் சார, அவள் அவர்க்கும் அன்னமிட்டு, வழக்கம்போல், அவர்பால் தனது குறையைக் கூறி அழுதாள். அவளது நற்குணத்தை யறிந்த அவர், உண்மையுரைத்து, அவளை உடன்கொண்டு தீர்த்தயாத்திரைக்குச் சென்றார். அவர்களுக்கு மக்கள் எழுவர் பிறந்தனர். அவர்களே அவ்வைமுதலியோர் என்பதாம்.

இதுகாறும், கபிலரைக்குறித்து எழுதப்பட்டுள்ள கதைகளை நோக்கினோம்; இனி, அவற்றின் உண்மைகளைப்பற்றிச் சிந்தித்து ஆராய்வோம்: ஹாலாஸ்யமாஹாச்சயம், திருவிளையாடற் புராணங்கள் ஆகிய இவற்றில் கபிலர்முதலிய புலவர்களைப் பற்றிக் கூறியிருப்பவற்றுட் காணும் மாறுபாடுகளைப் 'பரணர்' என்னும் நூலில் விரிவாக எழுதிப்பள்ளைகலின், ஈண்டும்

¹ வள்ளிமலை என்ற கந்தபுராணம் (வள்ளியம்மை திருமணம். 7) கூறும்.

² ஔவையார்: பக்கம் 5-8 பார்க்க.

எழுதுதல் மிகையென்று கருதி அவற்றை விடுத்து, மற்றைய நூல்களின் செய்திகளையே ஈண்டைய ஆராய்ச்சிக்கு எடுத்துக்கொள்கின்றேன்.

சோழமண்டல சதகத்தினால் கபிலர் பிறந்தவர், இது வெனத்
 கபிலர் பிறந்த
 ஊர்
 தெரியவில்லையாயினும், அவர், சோழநாட்டிற் பிறந்தவர்
 என்பதுமட்டும்தெளிவாகின்றது. கபிலரகவல் என்னும்

நூலினால், ¹ கபிலர் வளர்ந்தது திருவாரூரில் என்பது
 விளங்குகின்றது; திருவள்ளூர்வர்க்கையினால் கபிலர் திருவாரூரில் பிறந்
 தவர் எனவே அறியப்படுகின்றது. ஆயின், திருவாலவாயுடையார்திரு
 விளையாடல், ² கபிலர் பாண்டிநாட்டில் உள்ள திருவாதவூரில் பிறந்தவர்
 என்று கூறுகின்றது. இப்புராணம் கூறுமாறு கபிலர் பாண்டிநாட்டிலுள்ள
 திருவாதவூரில் பிறந்து வளர்ந்திருப்பாராயின், அக்காலத்தில் மதுரையில்
 அரசு செலுத்திய பாண்டியமன்னர்களுள் ஒருவரையேனும் பாடியிருப்பார்.
 அங்கனம் பாடியுள்ளார் என அறியப்படவில்லை. ஆயின், கலித்தொகை
 யில் குறிஞ்சிக்கலிபுட் பாண்டியனைக்குறித்தும் மதுரையைக்குறித்தும்
 பாடியுள்ளாரால் எனின், ஆண்டும் ³ ஒருசெய்யுளில்மட்டும் பாண்டியனைக்
 குறித்துப் பொதுவாகக் கூறப்பட்டுள்ளதே யன்றிப் பிறிதில்லை. இத்
 துணையானே கபிலர் பாண்டியனைப் பாடியுள்ளார் என்றும், அதனால் அவர்
 பாண்டிநாட்டிற் பிறந்தவராவர் என்றும் நிலைநாட்டுதல் அமையாது.

கபிலர் பிறந்த ஊரும் நாடும் இவையே எனத் துணிர்துகூறுதல்
 இயலாதாயினும், அவர் வேள்பாரியைச் சார்ந்து அவனுயிர்த்தோழனாய்
 அவனுடன் நெடுங்காலம் வாழ்ந்திருந்தனராகலானும், அவன் பாண்டி
 நாட்டினன் என்பது ⁴ பாண்டிமண்டலசதகத்தான் அறியப்படுதலானும்
 அவர் பாண்டிநாட்டில் நெடுங்காலம் வாழ்ந்திருந்தார் என்றல்லில் ஐயம்
 இலது.

கபிலர், ஆதி என்பவருக்கும் பகவன் என்பவருக்கும் பிறந்தவர்
 என்பது கதைகளால் அறியப்படுகின்றது. கபிலரகவல்
 நாய்தந்தையர் என்னும் நூல், ஆதியைக் கருவூரிலிருந்த புலேச்சி என்று
 கூறுகின்றது. புலவர்முறையோ, பகவன் நான்முக
 னமிசம் என்றும், ஆதி கலைமகளமிசம் என்றும் கூறுவர் என்கின்றது.
 திருவள்ளூர்வர்க்கையோ, அகஸ்தியரின் புதல்வராகிய பெருஞ்சாகரர் என்ப

¹ 'கருவூர் பெரும்பதிக் கப்பெரும் புலேச்சி
 ஆதி வயிறறினில் அன்றவ கரித்த
 காண்முனையாகிய கபிலனும் யானே'

என்னும் கபிலரகவலின் அடிசுளுக்கு, இவர், கருவூரில் பிறந்தவர் என்றும் பொருள்
 கூறலாம்.

² 27 : 3.

³ குறிஞ்சிக்கவி. 21.

⁴ பாண்டிமண்டல சதகம். 63.

வருக்கும் திருவாரூர்ப்புலைச்சிக்கும் பகவன்என்பவர் பிறந்தார் என்றும், தவமுனி என்பவருக்கும் அருண்மங்கை என்னும் பார்ப்பனமாதுக்கும் ஆதி எனபவள் பிறந்தாள் என்றும், அவள், இளமையில் உறையூர்ப்பெரும் பறையனாலும், பின்னர் ரீதியுயன் என்னும் பார்ப்பனனாலும் வளர்க்கப்பட்டாள் என்றும், ஆதி என்னும் பெயர் அவளுக்கு இயம்பெயர் அன்று என்றும் கூறுகின்றது. பன்னிருபுலவர் சரித்திரம், கபிலர் பேராளி என்பவருக்கும், இழிகுலத்துப் பிறந்து அந்தணனால் வளர்க்கப்பட்ட மாடொருத்திக்கும் பிறந்தவா என்கின்றது. ஞானாயிர்தம் என்னும் நூல், யாளி என்பவனுக்கும் ஆதப்புலைச்சிக்கும் ¹கபிலருள்ளிட்ட எழுவர்மக்கள் பிறந்தனர் என்கின்றது.

மேற்கூறியவாறு இக்கதைகளெல்லாம் ஒன்றற்கொன்று மாறு பாடாகக் கூறுகின்றனவாதலின், இவையனைத்தும் பிற்காலத்தில் தோன்றி விரிந்து பரவிய கற்பனைக்கதைகளே என்பது வெளிப்படை. குழவிக ளெல்லாம் பிறந்தவுடனே செய்யுட்செய்யுந் திறனையடைந்திருந்தன என்பது உற்றுநோக்கற்பாலது. இனி, இவற்றை ஆதாரமாகக்கொண்டு, கபிலருக்குத் தாய்தந்தையர் ஆதியும் பகவனும் என்றுகொடல் அமைவுடையதாகாது. திருக்குறள் முதற்பாட்டில, 'ஆதி பகவன் முதற்றே உலகு' என்னும் பகுதியி லுள்ள ஆதி, பகவன் என்னுஞ் சொற்களைத் திருவள்ளுவரின் தாய் தந்தையருடைய பெயர்கள் எனக் கூறந் திரிபுடைப்பொருளே, இக் கதைகளுக்கெல்லாம் மூலமாயிருக்கலாம் போலும். கபிலாதம் தாய்தந்தையா பெயரை உண்மையாக அறிய இயலவில்லை என்றலே அமைதி.

திருவாரூரில் ஒருமடத்தில், ஆதிஎன்பவரும் பகவன் என்பவனும் கூடியிருக்க, அங்கே கபிலர் பிறந்தார் என்னுங் கதையை பிறப்பு மேலே குறித்துள்ளோன். கபிலர் பிறந்தவுடனே, அவரன்னை அவ்விடத்தினின்று ரீங்கித் தன் கணவனைத் தொடர்ந்து செல்லவேண்டியிருந்ததனால், குழந்தையைத் தனியேவிட்டு அகல்வதற்கு மனந் துணியாமல் வருந்தினளாக, அப்பொழுது குழந்தை அன்னையை நோக்கி, ²'கண்ணுழையா.....தான்' என்னும் வெண்பா வினைப் பாடித் தேற்றியது என்பது, தனிப்பாடற்றிரட்டினாலும் திருவள்ளு வர்கதையினாலும் அறியப்படுகின்றது. ஆயின், தமிழ்நாவலர் சரிதையால், கபிலர் பிறந்தபோது பாடியது ³'நெட்டிலை யிருப்பை' என்னும் பாட்டு எனத் தெரிகின்றது.

¹ அவ்வெழுவரின் பெயர்சீரே அந்நூல் கூறவில்லைபாயினும் அதன் உரையிலும் அங்வைமுதலாய எழுவரே பென்பது விளங்குகின்றது.

² இதனை இப்புத்தகம் 5-ஆம் பக்கத்திற் காண்க.

³ இதனை இப்புத்தகம் 4-ஆம் பக்கத்திற் காண்க.

குழந்தையின் பிரிவை நினைத்து வருந்திய தாய்க்குத் தேறுதல் உண்டாகுமாறு, 'கண்ணுழையா' என்னும் பாட்டை அக்குழந்தை பாடியது என்று கூறுங்கதையில், அப் பாட்டின் பொருள் அவ்விடத்திற்கு அமைவுடையதாகும். தமிழ்நாவலர் சரிசை கூறுமாறு, கபிலா பிறந்தபோது, 'நெட்டிலிடுப்பை' என்னும் பாட்டுப் பாடியது யாதுபற்றியோ? 'பொய் சொன்னாலும் பொருந்தச் சொல்லவேண்டும்' என்னும் பழமொழி, 'கண்ணுழையா' என்னும் பாட்டின் திறத்தில் அமைவுறுகின்றது; தமிழ்நாவலா சரிசையின் கூற்றில் அது காணும் இல்லை. இதுபற்றிப் போலும், 'கபிலர்' என்னும் நூலின் ஆசிரியர் பண்டிதர், ந. மு. வேங்கடசாமி நாட்டாரவர்கள் இதனை வேறொருவகையில் அமைத்துள்ளனர். அது வருமாறு:

'ஒருநாள் நண்பகலில், அவர் (கபிலர்), தமக்குத் தமிழ்விஷயத்திய ஆசிரியருடன் ஓர் இருப்பைத்தோப்பை யடைந்தபொழுது, ஆசிரியர், அங்கே பூத்திருந்த இருப்பையின் நாண்மலரையும், உதிராது கிடந்த பழம்பூவையும் காட்டி, "இவற்றுக்குப் பொருந்திய உவமை கூறிச் செய்யுளொன்றியற்றுக" எனப் பணித்தனா; பணிக்கவே, கபிலர், சிறிதூர் தாழ்க்காது, "நீண்ட இலைகையுடைய இருப்பையின் வட்டமாகிய ஒள்ளியபூ வாடாதிருப்பின, பெருமையுடைய பெண்யானையின் கோட்டினை நிகர்க்கும்; வாடினாலே கரிய தலையையுடைய வலைஞரது மனைமுனையிலிதாறும் உணங்குஞ் சிவந்த தலையையுடைய இரண்மீனை நிகர்க்கும்" என்ற பொருளமைத்துப் பாடினர். அதனைக் கேட்ட ஆசிரியர், தன்மை, உவமை, முரண் என்னும் அணிகள் புலப்பட விரைவிற்பாட்டியறைய அவரது ஆற்றலுக்கு மகிழ்பூதக உள்ளத்தராய்ப் பின்னும் அவரை நோக்கி, * * *¹ என்பது.

இதில், கபிலா, தம ஆசிரியா சுட்டிக்காட்டிய இருப்பையபூக்களைக் குறித்து, 'நெட்டிலை யிருப்பை' என்னும் பாட்டைப் பாடினார் என்று கூறப்பட்டுள்ளது. இதற்கு ஆதாரம் இஃது என்று குறிக்கப்படவில்லை. ஆதலின், 'கபிலர்' என்னும் நூலின் ஆசிரியர் 'நெட்டிலை' என்னும் பாட்டைக்குறித்துப் புதிதாக அமைத்த கதையும் உண்மையாதல் அரிது.

இதுகாறும் கூறியவற்றால், 'நெட்டிலை' என்னும் பாட்டு, கபிலர் பாடியதே எனத் துணிகல் அமையாது என்பதும், கபிலர்பிறப்பினைக் குறித்து வழங்கும் கதைகளெல்லாம் ஆதார மில்லாத கற்பனைக்கதைகளே என்பதும் தெரிவாகும்.

கபிலர்வரலாறு

கபிலர், பாண்டிநாட்டிலுள்ள திருவாதவூரில் பிறந்தவர் என்று திருவாலவாயுடையார் திருநீலையாடலிற் கூறப்பட்டுள்ளதாயினும், அதனை வலியுறுத்துதற்குப் போதிய சான்றுகளின்மையை மேலே கூறியுள்ளேன்; ¹ அவருடைய தந்தைதாயர் பெயர்களும் கதைகள் கூறுமாறு, பகவன், ஆதி என்பன அல்ல என்பதையும் தெளிவுபடுத்தியுள்ளேன். ஆதலின், அவர் பிறந்து வளர்ந்த ஊரின் பெயரும், அவரைப்பற்றி வளர்த்த தாய்தந்தையரின் பெயரும் இவை என உறுதியாக அறுதியிட முடியவில்லை என்பதே உறுதியுடைத்து.

குலம் கபிலர் அந்தணர் குலத்திற் பிறந்தவர். இகனை,

² 'புலனமூக் கற்ற அந்தணான்'

என்று, மாறேக்கத்து நப்பசலையார் கூறியிருப்பதனால் அறியலாகும் அன்றியும்,

³ 'யானே, பரிசிலன் மன்னும் அந்தணன்'

என்றும்,

⁴ 'அந்தணன் புலவன் கொண்டு வந்த தனைனே'

என்றும், கபிலரே தம்மைக்குறித்துக் கூறியிருப்பவை தக்க சான்றாகும்.

இவர் ஆரியப்பார்ப்பனர் ⁵ என்னுங் கூற்றுக்குத் தக்க சான்றுகள் இல்லை.

'பொய்யடிமை யில்லாத புலவர்' ⁶ என்று சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் கூறியது, சங்கப்புலவரைக் குறிப்பிடுதலாக் கருதி நம்பி சமயம் யாண்டார் நம்பி,

'தரணியிற் பொய்ம்மை யிலாத் தமிழ்ச் சங்க மதின்கபிலர்

பரணர்நக் கீரர் முதனாற்பத் தொன்பது பல்புலவோர்

அருமைக் கீயுந் திருவால வாயரன் சேவடிக்கே

பொருளமைத் தின்பக் கவிபல பாடும் புலவர்களே' (திருவந்தாதி. 49.)

என்று பாடியுள்ளார். இசனால், கபிலர் முதலிய புலவர், சிவபெருமானை வழிபட்டவராக அறியப்படுதலின், கபிலர் சைவசமயத்தைச் சார்ந்தவர் என்று ஒருசாரார் கூறுகின்றனர். மேற்காட்டிய பாட்டிற் கூறப்பட்டுள்ள

¹ பக்கம், 8 காண்க.

² புறம், 126.

³ புறம், 200.

⁴ புறம், 201.

⁵ மாணிக்கவாசகர் வரலாறும் காலமும், காலம்; பக்கம், 329.

⁶ சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் தேவாரம், 39: 7.

வாறு, ¹ சங்கப்புலவர்கள் சிவபெருமானமேல் செய்யுட்செய்தனர் எனபது அறியப்படவில்லை. மேலும், இறையனாகப்பொருளுரையில், சங்கப்புலவர் செய்த நூல்களைப் பற்றிக் கூறமிடத்து, புலவர்கள் சிவபெருமானமேல் செய்யுட்செய்துள்ளனர் எனக் கூறப்படவில்லை. இனி, சங்கப்புலவர்கள் பாடிய பிறபாட்டுக்களெல்லாம் இறவாமலிருத்தலின, அவர்கள் சிவபெருமான் மீது பாடிய பாட்டுக்கள் இறந்து போயின என்றமும் அமையாது. 'அற்றன்று; " அரன் சேவடிக்கே, பொருளமைத் தின்பக் கவிபல பாடும் புலவர்கள் " எனறதனால், சங்கநூல்களில் காணப்படுகின்ற அகப்பொருட் பாட்டுக்களை ஈண்டுக் குறிக்கப்பட்டனவாம்' எனின, அப்பாட்டுக்களில், பாட்டுடைதலைவனாக சிவபெருமானை யாண்டுங் குறித்திலாமையானும், பல பாட்டுக்களில் அரசர்கள், வள்ளல்கள், தலைவர்கள், மறவர்கள் ஆகியோர்களின் செய்திகளையே குறித்துப் பாராட்டி யிருப்பதனாலும் பிறவாற றானும் அங்கனம் கோடல் அமையாதாகும். அன்றியும், நம்பியாண்டார் நம்பியின் திருவந்தாதியை மேற்கொண்டு பெரியபுராணம் இயற்றிய சேக கிழார், இதத்திறத்தல நம்பியினகூற்றை மேற்கொண்டிலா. இனி, சங்க காலத்திலும், அதனை யடுத்தகாலத்திலும் இநநாட்டில், ஜைனமதம், புத்த மதம், வைதிகமதம் அல்லது ஆரியமதம் ஆகிய இவை பரவியிருந்தமை போல, சைவமும் வைஷ்ணவமும் பெரிதும் பரவி யிருந்தன அல்ல. இவற்றால், கபிலர் வைதிகமதத்தைச் சார்ந்தவா எனக் கருதலாகும். அவர், 'சூரியினர்ப் புல்லினை யெருக்க மாயினும் உடையவை, கடவுள் பேணைம என்னு' என்று பாடியிருப்பது கடவுளின் அருட்டிற்னை வெளியிடுவதாகும். அதுகொண்டு, அவரைச் சைவசபயத்தவா என்று துணிதலாகாமை அறிக. பண்டைப்புலவர்களுள் பலருடைய கொள்கையும் வைதிகசபயக்கொள்கையே யாகும்.

கபிலருடைய இளமைப்பருவமும், அவர் கவிசுற்ற முறையும், இவ்வாழ்க்கையும் பிறவும் சிறிதும் அறிதற்கு இடமில்லை. வாழ்க்கை அவர், முதலில் எவரைச் சாராது வாழ்ந்தனரோ, எத்தனை யாண்டு உயிரவாழ்ந்திருந்தனரோ, இவையும் உறுதியாகக் கூறுதற்கு உற்ற சான்று இல்லை. ஆயினும், அவர் இயற்றியுள்ள பாட்டுக் களைத் துணையாகக்கொண்டு அவற்றால் அறியப்படும் வரலாறுகளை இங்கே ஆராய்வாம்:

கபிலர், காரி பேகன் பாரி என்னும் வள்ளல்களையும், சேரமான் செல்வக்கடுங்கோ என்னும் வேந்தனையும் பாடி, நனமதிப்பு அடைந்து வாழ்ந்தவர். இவா, முதன்முதலில் யாவரைப் பாடினரோ, அது தெரிய வில்லை. வேள்பாரியைச் சார்ந்தபின், அவன் வாழ்ந்திருந்தகாலம் முழுவதும்

¹ பதினென்றத் திருமுறையில் உள்ள சில நூல்களின் ஆசிரியர்க்காகக் காணுக் சயிலதேவ நாயனார் என்பவர் நம சயில ரல்லர் என்பது முன்னர்க் கூறப்படும்.

அவனோடே வந்திருந்து, அவனுக்கு நேர்ந்த இன்பதுன்பங்களையும் உடனிருந்து துய்த்துவந்தனராகலின், அக்காலத்தில் அவர், காரியினிடமோ அன்றி, பேகனிடமோ சென்றிருக்க இயலாது. பாரி யிறந்தபின்னர், அவன்புதல வியர்பொருட்டு விசசிக்கோன், இருங்கோவேள் ஆகிய இருவரிடம் போய் வேண்டியும் எண்ணியது முடியாமையின், அவர்களைப் பாராப்பார்ப்படுத்தினார். அதன்பின், சேரபான் செல்வக்கடுங்கோவாழியாதனை யடைந்து அங்கேயே வாழ்ந்திருந்தார். ஆதலின், அக்காலங்களிலும் அவர் காரி முதலியோரிடம் போதற்கு இடமில்லை. அங்கனம் போயிருப்பின், வேள் பாரியாலும், செல்வக்கடுங்கோவினாலும் மதிக்கப் பெற்று, புலவா பலராலும் பாராட்டப்பெற்ற கபிலர், காரியினிடஞ் சென்றபோது, அவன், அவரது மேன்பாட்டிற்குத் தக்கவாறு மதித்திருப்பா னன்றே? அவன், அவ்வாறு மதித்துப் பரிசில நல்கலின் என்பது கபிலர்பாட்டால்¹ அறியப்படுகின்றது. இவற்றால், கபிலர், வேள்பாரியைச் சாராதன்முன்னரே, காரி, பேகன் எனனும் வள்ளியோர்பால் சென்றிருத்தலவேண்டுமென எனக் கருதலாகும்.

இனி, பாரியினிடத்தில் அடர்ந்து விளங்கிய புலவர், இடையிடையே, காரி, பேகன் முதலியோர்பாற சென்று வந்திருத்தல கூடும் என்றுங் கொள்ளலாம். இவையெல்லாம் ஊகமாத் திரையவே யல்லாமல் தணியப்பட்டவை யல்ல. ஆயினும், மேற்கூறியவற்றால், கபிலர், முதலில் காரியினிடஞ் சென்றனா என்றும், பின்னர்ப் பேகன்பால் போயினா என்றும், அதன்பின் ஆரியவரசனுக்குத் தமிழ்விஷயத்தினா என்றும், பின்னா வேள்பாரியைச் சாராது வாழ்ந்திருந்தனா என்றும், முடிவில் சேரமான் செல்வக்கடுங்கோவினைச் சார்ந்திருந்தனா என்றும் அரைத்துக் கொள்ளுதல் அடையுடையதாகலாம்.

கபிலர், செய்யுட் செய்யுந் திறம் படைத்துத் திகழ்ந்த காலத்தில், மலையமான் திருமுடிக்காரி வண்மையும் மேன்மையும் உடையனாய், வள்ளல எனப் பெயர்பெற்று விளங்கினான். அவனது வலியும் புகழும் தமிழ்நாடு முழுதும் பரவ லுற்றன. அவன்தணையை முடிபுடைவேந்தரும் வேண்டி நின்றனர். அவன், வேள்வி புரியும் லெதியருக்கும், வறுமையின் வருந்தும் இரவலருக்கும் அவர் வேண்டுமென பொருளை ஈந்தவந்தான். அவனைப் பாடிச் சென்ற பாவலா பரிசில பெறாது வறிதே மீண்டனர்ல்லர். அவனுடைய நற்குண நற்செயல்களைக் கேட்டறிந்த கபிலர், அவனைக்குறித்துச்² சில செய்யுட்களை இயற்றிக்கொண்டு அவன்பாற் சென்றார்; அவனது நாளோ லக்கத்துட்புகுத் தாம் இயற்றிய பாட்டுகளைப் பாடினார். காரி, கபில ருடைய பாக்களின் பொருட்சிறப்பினையும், அவரது பெரும்புலமையையும்

¹ புறம். 121.

² புறம். 122, 133, 124 ஆகிய மூன்று பாட்டுக்கள்.

ஆராய்ந்தறியகில்லாயும், மற்றைப்புலவர்களுக்கு வழங்குமாறே அவருக்கும் பரிசில் வழங்கினான். தமது மேன்பாட்டை அறியாய்ப் பரிசில் அளித்ததைச்சுருதி உள்ளம் மாழ்கிய கபிலர், அவனை நோக்கி, 'வள்ளியோய், ஒருவா, தம்பால் வரும் புலவருக்குப் பரிசில் சாந்து விடுத்தல் அருஞ்செயலன்று; புலவரது மேன்மையையும் வரிசையையும் அறிதலே அருஞ்செயலாகும். செய்யுட்செய்வோ ரனைவரும் ஒரேதிறத்தினர் என்று எண்ணாதி. நீ இதனை உளங்கொண்டு, நின்பால் வரும் புலவர்களின் வரிசையை நன்கு ஆராய்ச்சமிந்து, அதற்கேற்ப அவர்களுக்குப் பரிசில் வழங்குவாயாக' என்று அறிவுறுத்தினார்¹. புலவர் அறிவுறுத்திய பொருண்டொழியைப் பொன்னைபோல் போற்றிக்கொண்ட மலையமான்காரி, அவரது மேன்மைக்குத் தக்க பரிசில் சாந்து விடுத்தான். காரியின் நற்குணங்களை யுளங்கொண்ட கபிலர், * வேறு சிலபாட்டுக்களிலும் அவனைக்குறித்துப் புகழ்வாராயினார்². இதனால், கபிலருடைய பெயரும் புகழும் பலவிடங்களிலும் பரவின.

அக்காலத்தில், வைவாழிக்கோப்பெருமடுபைன் என்பவன், பெருங்கொடையாளியாயும், பாவலர்பால் அன்பு மிக்கவனாயும் கபிலரும் விளங்கினான். அவனது வன்மையைக் கேட்டறிந்த கபிலர், தமது வறுமைப்பிணியைப் போக்கிச் சுற்றத்தவரை யோபபி வாழ்த்தப்பொருட்டு, அவன்பாற் பரிசில் பெறக் கருதி, அவனாரை யடைந்து, அவனது கோயிலைக் குறுகினார். அங்கு நின்று, அவன்புகழைப் பாடிக்கொண்டிருக்கையில், அவ்வப்பனை கண்ணகி என்பவள், அவன், தன்னைப்பிரிந்து உறைதலைப் பொருளாய்க் கண்ணிருகுத்துக் கவன்று கொண்டிருந்தாள். கண்ணகியின் துயர்க்காரணத்தை அறிந்த புலவா, உடனே, பேசை இருககுமிடத்தை யணுகி, அவனைக்கண்டு, அவன் மனைமீமாட்டு மனமிரங்குப்படி³ ஒருசெய்யுளைப் பாடினார். கபிலரே யன்றிப் பரணர், அரிசிக்கிழார், பெருங்குணறுர்கிழார் எனலுபுலவர்களும் அப்பொழுது கண்ணகியின்பொருட்டு அவ்வாறே பேசனை வேண்டிப் பாடினர். பின்னர், கபிலர், பேகன்பால் பரிசில் பெற்று மீண்டு, தஞ்சைற்றத்தோடு இன்புற்று வாழ்ந்திருந்தார்.

கபிலர், ஆரியவரசன் பிரகத்தனைச் சார்ந்து அவனுக்குத் தமிழறிவுறுத்தார் எனவும், அதன்பொருட்டு அவரியற்றிய பாட்டே குறிஞ்சிப்பாட்டு எனவும் தெரிகின்றது. அவர், வேள்பாரியைச் சார்ந்தபின்னர் வேறு இடங்களுக்குச் சென்றிருக்க ஏது யாதும் இல்லை யென்றும், ஆரிய அரசன்பாற் சென்றது, அப்பாரியைச் சார்வதன் முன்னரே

¹ புறம், 121.

² நற்றிணை 291, 320 முதலிய செய்யுட்களைப் பார்க்க.

³ புறம், 143.

யாகல்வேண்டும் என்றும் மேலே கூறியுள்ளேன். ஆகலின், கபிலர் ஆரியவரசன்பாற் சென்றது இவ் விடைப்பட்ட காலமாக இருத்தல் கூடும். அவ்வாரியவரசன்பெயர்மட்டும் தெரிகின்றதேயன்றி, அவனிருந்த ஐரும், அவனுண்ட நாடும் பிறவும் தெரியவில்லை.¹ அவன், கபிலருடைய புலமையும் கவிபாடுந் திறமையும் பிறவும் அறிந்து, அவரைத் தன்பால் அழைத்திருக்க லாமபோலும்.

கபிலர், ஆரியவரசனுக்குக் குறிஞ்சிப்பாட்டினால் அறிவித்தது தமிழின எழுத்திலக்கணமும் அன்று; சொல்லிலக்கணமும் அன்று. பின்னை, யாதோ எனின், பொருளிலக்கணமேயாம். அதனுள்ளும், பொதுவாகப் பண்டைத் தமிழருடைய மணமுறைமும், சிறப்பாகத் தமிழமகளரின் கற்பின் மேன்பாடுமே யாகும். இவற்றைப் பழையசெய்யுட்களால் அறிவித்த லாகாதோ எனின், அங்கனம் அறிவித்தல் கூடுமாயினும், அவை பலதுறைக ளாக இருத்தலின், அவற்றை யறிவித்தறகுப் பல பாட்டுக்கள் வேண்டும். அன்றியும், பிறர் பாடிய பாட்டுக்களாலன்றித் தாமே புதிதாகப் பாடிய பாட்டினால் அறிவிப்பின, அது, தமது தோச்சியினையும் செய்யுட் டிறத்தினையும் காட்ட ஏதுவாகும் என்று கருதி, கபிலா குறிஞ்சிப்பாட்டை இயற்றியிருத்தல் கூடும்.

குறிஞ்சிப்பாட்டு 'அறத்தோடு நிற்பல்' என்னும் ஒருதுறைப்படு மாயினும், பலதுறைப்பொருள்கள் அமைந்து ஒரு தொடர்புட விளங்குதல் காண்க. இக் குறிஞ்சிப்பாட்டினால், கபிலர், ஆரியவரசனுக்கு அறிவித்தது சிறப்பாகத் தமிழமகளரின் கற்பின்மேன்பாடே யாதல்மேலே கூறப்பட்டது. இதுவேயன்றிக் கபிலர், அவ்வரசனுக்குத் தமிழ்மொழியின் இலக்கணங்களை யறிவித்த செய்தி அறியப்படாமையின், அவனுக்கு, அவர் தமிழிலக்கணங்க ளெல்லாம் அறிவித்தார் என்று, 'கபிலா' என்னும் நூலில் பலபட எழுதி யிருப்பது அணிநதுரையே யாகும். நிறக.

பறம்புநாட்டில் வாழ்ந்துவந்த வேள்பாரியின் அன்பும் அருளும, வண்மையும் தண்மையும், அறிவும் செறிவும், பிறவும்
 கபிலரும் வேள் கெட்டறிந்தகபிலர், அவன்பாற் செலக்கருதி, அவனைக்
 பாரியும் குறித்துச் சில செய்யுட்களை இயற்றிக்கொண்டு சென்று,
 அவனைக் கண்டார்; கண்டதும், அவற்றுள்² ஆற்றப்
 படைச்செய்யுள் ஒன்றனைப் பாடினார்; பின்னர், மாரியன்ன் அவனது வண்
 மையையும், பயன் நோக்காது ஈயும் தண்மையையும் புகழ்ந்து செஞ்சொற்
 பாக்கள்³ சில செப்பினார். புலவர் பாடிய பாட்டுக்களின் பொருட்பொலிவினை
 ஆராய்ந்துணர்ந்த பாரி, அவருடைய புலமையையும், செய்யுட்டிறனையும்

¹ இவன், செழியன்பெருமாளால் நிறைசேடப்பட்டவன் (நா. கபிலர். பக்கம். 35) என்பதற்குச் சான்று யாதில்லை.

² புறம். 105.

³ புறம். 106, 107.

வியந்து, அவரைத் தன்னோடுடனிருந்து வாழாமாறு வேண்டிக்கொண்டான். புலவரும் அவன்பெருந்தகைமையை யறிந்து, அவனது அன்பினும் பிணிப்புண்டு, அங்கேயே தங்கியிருந்தார்.

அவ்வாறாக, அவர்களுக்குள் நட்புநந்திற்று. ஆதலின், ஒருவரை யொருவராக நீங்காராய், ஒருமனப்பட்டு வாழ்ந்தவர்தனர். அக்காலத்தில் பாரியின் பெருமபுகழை யறிந்து ¹அழுக்காறுற்ற தமிழ்வேந்தா முவரும், அவனை வெல்லக் கருதி, படைகளுடன் அவனது பறமபுமலையை யன்மி, ஊரை முற்றுக்கை செய்தனர். அதனை யறிந்த சபிலர், அவ்வேந்தர்முன் சென்று, ²வேந்தர், நீயிர மூவிரும் இவ்வூரை முற்றுக்கைசெய்திவீராயினும் இதனை நீயிர கைக்கொள்ளுதல் எளிதின் இயலவதன்று. என்னெனின், இங்வே, வாழ்ந்திருப்பவருக்கு வேண்டும் உணவுப்பொருள்களெல்லாம் இயல்பாகவே விளைகின்றன; வெதிர் நெலலும், பலாப்பழமும், கிழங்கும், தேனும் என்றும் மாறாமல் இம்மலையில் உண்டாகின்றன; தெண்ணீரருவியும், தண்ணீர்ச்சகையும சிறக்க அமைந்துள்ளன. ஆதலின், நீயிர தும நால்

1 வேளிர் வரலாறு(முதற்பதிப்பு) பக்கம் 49; செத்தமிழ் 2. 223. 'புறம். 109 --111 ஆகிய பாட்டுக்கள் "மகண்மறுத்தல்" என்னுந் துறையின் அமைந்திருத்தலான், வேந்தர், பாரியின் புதல்வியரை விருமபி, அவன்பால் தூதலிடுப, அவன் உடன்படாமையின், அதுபற்றி அவர் அவனோடு பொருதனர் என்பது அறியப்படும்' எனின், அம்மூன்று பாட்டுக்களும் வேந்தரை நோக்கிக் சபிலா கூறியனவே யாகலானும், அப்பாட்டுக்களில், 'நீவிர், பாரியை வென்று அவனது நாட்டைக் கைக்கொள்ளுதல் இயலாது; அவனைப் பாடிக்கொண்டு பரிசிலராபச செவ்வீராயின, அவனை நகரவிடுவான்' என்று அவனது நாட்டைக் கைப்பற்றும் உபாயம் கூறாதலோல அவனது பெருமை கூறப்பட்டுள்ளதே யன்றி, அவன்மகனிரைக் குறித்தாதல், வெண்பாமாலையில் 'மகண்மறுந்து மொழிநீல்' என்னுந் துறையின் இலக்கியத்தில (நொச்சி. 5), மகனை வேண்டினோர் பொருதொழிந்த செய்தியைக் கூறியிருத்தலோலாதல் ஒன்றமே கூறப்படாமையின், அது பொருதாது என்க. அன்றியும், வேந்தர், பாரியின் புதல்வியர்பொருட்டுப் பொருதனராயின், அவனைக் கொன்றபின், அம்மகனிரை மண்ணொடுபது கொள்ளாமல் வீந்தற்குக் காரணம் இல்லைவே. இயற்றால் பாரியன்புகழை யறிந்து அழுக்காறுற்ற வேந்தர், அவனைக் கொல்லுதலே குறிக்கொண்டு பொருதனர் என்றும், தமது கருத்து முற்றுப்பெறவே தங்காட்டிற்கு மீண்டனா என்றும் கொள்ளுதலே அமைதி. ஆயின், அப்பாட்டுக்களுக்கு 'மகண்மறுத்தல்' என்று துறை குறிக்கப்பட்டுள்ளதே எனின், அத்துறை தொல்காப்பியத்தில் இன்மைபானும் புறப்பொருட்பாட்டுக்களைத் தொகுத்த புலவரோ பிறரெவரோ அவற்றிற்குத் துறை எழுதியுள்ளாராகலானும் அத்துறை அசெய்யுட்களுக்குப் பொருததுதல் இன்று என்க அன்றியும், 'தத்தம் புதுதல்வழிகளால் புறகாணாற்றிற்குத் துறை கூறினாலும், அகந்தியழம் தொல்காப்பியமுமே தொகைகளுக்கு நாலாகலின் அவர் குத்திரப்பொருளாகத் துறை கூறவேண்டும் என்றுணர்க' (தொல். புறம்: ௫, 35. உரை) என்று ஆசிரியர் நச்சினூர்க்கினியர் கூறியிருத்தலும், புறம். 109-ஆம் பாட்டை 'அகந்தோன் செல்வம்' என்னுந் துறைக்கு இலக்கியமாக இளம்பூரணரும், நச்சினூர்க்கினியரும் காட்டியிருத்தலும் (தொல். புறம். 'கொள்ளார் தேளம்') அறிச.

வகைப்படையுடன் தாக்கினும், இதனைக் கைப்பற்றுதல் இயலாது. அன்றியும், பாரிஎன்பவனோ போருக்கு அஞ்சாப் பொருநன். அவனை நீங்கள் வெல்லுதலும் ஒல்லாது. அவனை வெல்ல வேண்டுதிராயின், யான் சொல்லும் விரகினைக் கேண்மின். பாரி, தனது பறம்புநாட்டு முந்தூறு ஊர்களையும் பரிசிலர்க்கு வழங்கிவிட்டான்; இப்பொழுது அவனுக்கு இக்குன்று ஒன்றே உளது. விறலியொருத்தி அவனைப் பாடிச்சென்று வேண்டு வளாயின், அவன் இக்குன்றினையும் இல்லை என்னது அவளுக்கு ஈந்துவிடுவான். அன்றி, தும்முள் ஒருவர் சென்று அவனையே பரிசிலாக வேண்டினும், அவன் அப்பொழுதே அவர் குறித்த எல்லையில் சிற்பவனாய் உடன் படுவான். இவ்வாறன்றி, வேறுவகையால் அவனை வெல்லுதல் இயலாது, என்று, பாரியின் வண்மையும் தன்மையும் அவர்மனத்தில் நன்கு பதியுமாறு, பரிந்து பாடினார்.

கபிலர் கூறிய பொருண்மொழிகளை ஆராய்ந்தமிகில்லாத வேந்தர், ஒழியாராய், பின்னும் பொருதலையே மேற்கொண்டு, முற்றுக்கை செய்தவாறே, சில நாள் தங்கியிருந்தனா. பாரியின் அகநாடு, வாழ்வோர்க்கு வேண்டும் பொருள்களைக் குறைவின்றிக் கொடுப்பதா யிருந்ததாகலின், குடிசுக்கும் படைசுக்கும் உணவுப்பொருளால் குறை நேர்ந்திலது. அங்கனமாக, கபிலரும் அந்நாட்டில் வாழ்வோர்க்குப் பசிப்பிணியணுகலாகாதவாறு சூழ்ச்சி செய்து, கிளிகளை வளர்த்து, செய்யிலத்திலுள்ள நெற்கதிர்களைக் கொணாவித்து, அவர்களுக்கு உணவளித்துவந்தனர் என்பது, ¹நற்கீரனாரும் ²அவ்வையாரும் செய்துள்ள செய்யுட்களால் அறியப்படுகின்றது. இதனால், பாரியின் பறமபி லிருந்தவர்களுக்கு உணவுப்பொருள் குறைவின்றிக் கிடைத்து வந்தது என்று கொள்ளுதல் கூடும்.

மூவேந்தரும், பன்னெடுநாள் முற்றுக்கை செய்திருத்தலைப் பொறுத பாரி, தன்மறவருடன் சென்று பொருது, வேந்தர்களை ³யோட்டி, வெற்றி பெற்றான். பாரியோடு பொருது தோற்றோடிய வேந்தர், அவனை ⁴வஞ்சனையார் கொல்ல வெண்ணிச சூழ்ச்சி செய்தனர். அன்னார், கபிலர் கூறியவற்றின் உட்பொருளை அறியாராய், அவர் கூறியாங்கு இரவலரே போல் புக்கு, பாரியை யிரந்து பெற்றுக் கொலைபுரிந்தனர்போலும். நம் புலவர்பெருந்தகையார், தம்நண்பனாகிய பாரியோடு தாமும் உயிர்துறந்து

¹ அகம். 78.

² அகம். 303.

³ அகம். 78.

⁴ புறம். 112-ஆம் பாட்டின் உரை.

உடன்செல்லக் துணிந்தாரா. அதனை யறிந்த பாரி, அவரை நோக்கி, ¹ 'தாம் இப்பொழுது உயிரீ த்தல் தகாது' என்று, பணிமொழி கூறித் தடுத்தான். நண்பனது அம்மொழிக்கு இணங்கியும், அவன் புதல்வியரின் சார்பிலாத் தனிமையைக் கருதியும், கபிலர் உயிர்துறவாதிருக்க உடன்பட்டார்.

ஆயினும், கபிலர் உள்ளங்கவன்று, 'வள்ளியோய், நீயும் யானும் கூடியிருந்த நட்பிற்குப் பொருந்த ஒழுகிலையாகலின் இதன் முன்னரும் நீ என்னை வெறுத்தனையாவை; நினக்கு யான் பொருந்தினேன்மையின், யான் நின்னோடு உடன்வர எண்ணியதைத் தடுத்து, வேறுபட்ட தன்மையை ஆயினே. ஆயினும், இப்பிறப்பில் நாம் இருவருக்கடி வாழ்ந்திருந்தது போலவே, இனிவரும் பிறப்பிலும் யான் நின்னோடு கூடி வாழமாறு ஆகும் கூட்டுவதாக' ² என்று ஒரு செய்யுட் கூறிப் பெரிதும் இரங்கினர்.

மாரி யணைய பாரி வானுலகினை யடையவே, பாணர் பரிந்தனர்; வயிரியர் வருந்தினார்; இரவலர் ஏங்கினர்; கபிலர் அளவிடற் கரிய விழும் எத்தினர். அவர், 'பாரியின்றிப் பாழ்பட்ட பறமபுமலையில் இனி நாம தங்கியிருத்தல் தகாது' என்று உளங்கொண்டு, அதனை விட்டு அகன்று செல்ல எண்ணினர். எண்ணினவர், பாரியின் புதல்வியரையும் தம்முடன் அழைத்துப் போக உறுதிசெய்து, அதனை அவர்களுக்கு அறிவித்து, அவர்களையும் உடன் கொண்டு செல்வாராயினர். வெண்ணில வெறிக்குந் தண்ணிய இரவில் கபிலருடன் செல்லும பாரிமகளிர், தம தநகையை வேந்தா வஞ்சித்துக் கொன்றதையும், தாமும் தமது மலையின்நீங்கிச் செல்வதையும் குறித்து இரங்கிப் பாடினர். ³

கபிலரும், பாரிமகளிரின் செல்வநிலைமையையும், அன்றார் தமது மலைமேலேறி, தம் தநகையோடு பொருதற்கு ஆராயாது வந்த அரசர்களின் குதிரைகளை எண்ணிக் கணக்கிட்டுக்கொண்டிருந்ததையும், பின்னர், சிறு குடில்களின் முன்றில்களி லுள்ள குப்பைமேடுகளின்மேல் ஏறி நின்று, மலைநிலங்களுக்கு வரும் உப்புவண்டிகளை எண்ணிக் கணக்கிடுமாறு நேர்ந்த தையும் நினைத்துத் துயர்கூர்ந்து அலமந்தனர். ⁴

பின்னரும் கபிலர் உளங்கவன்று கண்ணீருகுத்து, 'புகழ்பெற்ற பறம்பே, நின்பால் வந்தோர்க்கு விருப்பம் மிக்க பல்சுவை யடிசிலை நல்கி

¹ புறம், 236. தன்னோடு உயிரீக்கத் துணிந்த கபிலரைப் பாரி தடுத்தது, அவர் தமது பெரும்புலமையினால் தமிழ்மொழிக்கும் தமிழ்நாட்டிற்கும் பெரும்புலன் விளைப்பவராதல் எண்ணியும், அவரால், தன் புதல்வியர்க்கு மணஞ்செய்விததல் கருதியும் போலும்.

² புறம், 236.

³ புறம், 112.

⁴ புறம், 116.

வந்த நினைப் பிரிந்து, பாரிமகளிர்க்கு உரிய கணவரை நாடி, யான் அவருடன் செல்கின்றேன்' ¹ என்றும், 'இக்குன்று, சேய்சிலத்தாருக்கும் (புகழால்) பெரிதும் விளங்கிற்று' ² என்றும், பலவாறு இரங்கிக்கூறி, அம் மலையின் பலவளங்களையும் நினைந்து நினைந்து இனைந்துருகினர்.

இவ்வாறு பறமபுமலையை நோக்கிக் கையறுநிலை பாடிக்கொண்டே பாரிமகளிரொடு அதனைக் கடந்து செல்லும் புலவர், அந்நாட்டை நோக்கியும் பலவாறு இரங்கிப் பாடுவாராயினர்.

'வள்ளலாகிய பாரி நெறிதவறாது முறை செய்ததனால், இந்நாடு, மழைபெய்யலாகாதவண்ணங் கோள்நிலை மாறிய காலத்தும் மழைவளங் குறையாமையின், யாண்டும் நிலவளம் மிக்கிருந்தது; திணையும் வரகும் அவரையும் செழித்துப் பயந்ததன. குடிகள் வருந்தி யுழைக்காமலே பொருந்திய வணவைப் பெற்று இன்புற்று வாழ்ந்திருந்தனர்; சான்றோர் பல்கியிருந்தனர்' ³. 'இத்தகைய சிறப்பு வாய்ந்த இந்நாடு, இனி விளைவு குன்றிக் கெடுவதாயிற்றே!' ⁴ 'இனிய தெண்ணீரையுடைய குளமும் உடைந்து கெடுமபோலும்!' ⁵ என்று இரங்கிக் கூறி, வெய்துயிர்த்தது நடந்துசென்றனர்.

பாரியின் பறமபுமலையையும், அவன்நாட்டையும் நோக்கி நினைந்து நினைந்து நெஞ்சலர்ந்து சென்ற கபிலர், பாரிமகளிரை உடன்கொண்டு, விச்சிக்கோளை ⁶ அடைந்தனர். அடைந்தவர், அவனை நோக்கி, ⁷ 'வெற்றி மிக்க வேந்தே, யான் கூறுவதைக் கேட்பாயாக. யானோ பரிசிலனேன்; அன்றியும் அந்தணனேன்; ஆதலின் எனது குறையைத் தீர்ப்பது உனது கடனாகும். நல்லியல் வாய்ந்த இமமெல்லியலார், சிறிய முல்லைக்குப் பெரிய தேரினை நல்கிய பாரி என்னும் பெருவள்ளலின் புதல்வியர். இவர்களை யான் தரப் பெற்று, நீ மணந்துகொண்டு வாழ்வாயாக' என்று வேண்டினர். அவன், வேந்தருக்குப் பகைவனாயிருந்த பாரியினுடைய புதல்வியரை மணந்துகொண்டால், அவ்வேந்தரின் பகை நேரும் என்று அஞ்சியோ, அம் மகளிரது இழிநிலைமையைக் கருதியோ அவர்வேண்டுகோளுக்கு உடன் படாணயினன்.

¹ புறம். 113.

² புறம். 114.

³ புறம். 117.

⁴ புறம். 119.

⁵ புறம் 118.

⁶ இவன் நாடு இஃது எனத் தெரியவில்லை.

⁷ புறம். 200.

கபிலரும்
இருங்கோ
வேளும்

அதன்பின் கபிலர், அங்குநின்றும் நீங்கி, அம்மகளிருடன், இருங்கோவேள் என்னும் அரசனை அடைந்தார். அடைந்தவர், அவனை நோக்கி, ¹ 'முனிவனது ஓங்குண்டத்தில் பிறந்து, நாற்பத்தொன்பது வழிமுறையில வந்த வேளி ருள்ளும் சிறந்தாய், புலிகடிமால் என்னும் பெயருடையாய், பாணரைப் புரககும் பன்புடையாய், இங்கே வந்தள்ள இமமெல்லியலார், முலலைக்கொடிக்குத தேரளிததவனுர், தன்னாட்டின் முந்துறு ஊர்களைபும பரிசிலர்க்கு வழங்கியவனுமாகிய பாரிககு மகளிர். யானே அந்தணனேன்; அனயியும புலவனேன். யான், அவ்வள்ளுக்கு நண்பினேகைலின், இம்மகளிர எனக்கும் புதலவிய ராவர். யான், இவர்களைத் தரப் பெற்று நீ மணஞ்செய்த வாழ்கி' என்று வேண்டினார். அவனும் உடன் படானாவே, கபிலருக்கு உள்ளம் கனன்றது. அவர், அவனை நோக்கி, ² 'அண்ணலே, யான் அயியாமையினால், "இவர்கள் பாரிடகளிர" என்று கூறியபுன்சொல்லைப் பொறுத்துக்கொள்ளுகி; சினம் கொள்ளாதி. நங்கட்கு மிக்க பொருள் தந்த அரையத்தினது கேட்டை அறிதியோ? அதற்குற்ற காரணத்தைக் கேட்டி: நுமது குடியிற் பிறந்தவனும் அறிவில் நின்னை ஒத்தவனுமாகிய ஒருவன், பெருப்புலவராகிய கழாத்தலையாரை இகழ்ந்ததுவேயாகும். ஆயினும், நினக்குக் கேடு வாராதாகுக; வெற்றியுண்டாவதாகுக. யான் விடைபெற்றுச் செங்கின்றேன்' என்று குறிப்பு மொழியாற் கூறி, அவ்விடம்விட்டு அகன்றார்.

அகன்றவர், தம் நண்பன்மகளிருக்கு மணஞ்செய்விக்க இயலாமையைக் கருதிப் பெரிதும் கவன்றார். கவன்றும் என்? உருவும் திருவும் அறிவும் நிறையும் குலமும் நலமும் ஒப்புமையில்லாதவர்க்கு மகளிரை மணம்புரிவித்தல் தகாதாகலின், அம்மகளிரை மன்னரொழிந்த ஏனையோர்க்குக் கொடுக்க அவர் எண்ணிலர்; அதனால், அவரைப் ³ பார்ப்பார்ப்படுத்தி, அவர்பால் விடைபெற்றுத் திருப்பினார்.

¹ புறம். 201.

² புறம். 202.

³ 'பார்ப்பார்ப்படுத்தி' என்பதற்கு, 'பார்ப்பார்க்கு வாழ்க்கைப்படுத்தி' என்று பொருள் கூறுவர் ஒரு சாரார்; 'பார்ப்பாரிடத்தில் அடைக்கலமாக விட்டுவைத்து' என்று பொருள் கூறுவர் மற்றொரு சாரார்.

பாரிமகளிரின் மணவிசய்ச்சியைச் குறித்துக் கருத்துவேறுபாடு பல காண்கின்றன;

1. 'பாரியின் நண்பராகிய கபிலர், அவன் மகளிரைபார்ப்பாருக்கு மணம்புரிவித்தனர்' என்று தமிழ்நாவலர் சந்தையின் முகவுரை (பக்கம் VII.) கூறுகின்றது.

2. 'பின்னர், புலவர் (கபிலர்) பார்ப்பார் சிலருக்குப் பாரிமகளிரை மணஞ்செய்து.....' என்று தமிழ் இலக்கிய வரலாறு (பக்கம். 158) கூறுகின்றது.

3. கபிலர், பாரியின் அடைக்கலப் பெண்ணை, மலையாக்குதலினர் என்று கி.பி. 1012-ஆம் யாண்டில் எழுதப்பட்ட திருக்கோவலூர்ச் சாசனம் கூறுகின்றது.

4. காரியின் வழியில் வந்தவர்க்குப் பாரிமகளிரைக் கபிலர் மணஞ்செய்தார் என்று கபிலர் என்னும் நூல் (பக்கம். 55) கூறுகின்றது.

பெருவள்ளலாகிய வேள்பாரியுடன் நட்புக்கொண்டு, அவனோடு

கபிலரும்
கடுங்கோவாழி
யாதனும்

இன்புற்று வாழ்ந்துவந்த கபிலா, அவன் துஞ்சியபின்,
தமமைப் புரப்பாரின்றி நல்கூர்ந்து வருந்துவாராயினர்.
அக்காலத்தில், சேரநாட்டரசனாகிய செல்வக்கடுங்கோவாழி
யாதன் என்பவன், ¹வேள்பாரியைப் போன்று நற்குணம

வாய்ந்த வள்ளலாய் விளங்கினமைகேள்வியுற்று, அவன்பாற் செல்லக் கருதி,

5. பாரிமகளிர் அங்கவை சங்கவை என்பாரிருவர் என்றும், அவலிருவரையும் மலையமான் தெய்விகனுக்கு அவ்வையார் மணம்புரிவித்தார் என்றும் தழிழ் நாவலர் சரிதை (பக்கம். 20, 21) தெரிக்கின்றது. இதனையே செந்தமிழ்ப் பத்திராதிபரும் மேற்கொண்டு கூறியுள்ளார். (செந்தமிழ். 2: பக்கம். 226)

6. அங்கவை சங்கவை எனபார் சிங்களநாட்டு மன்னன் பாரிசாலனுக்குப் புதல்வியர் என்றும், அவர்களை அவ்வையார் வளர்த்துத் தெய்விகனுக்கு மணம்புரிவித்தார் என்றும் அண்ணாமலைச்சதகம் (22) கூறுகின்றது.

7. பாரிமகளிருள் ஒருத்தியை மலையனுக்குக் கபிலர் மணஞ்செய்வித்தார் என்றும், மற்றொருத்தியைத் தெய்விகனுக்கு அவ்வையார் மணம்புரிவித்தார் என்றும் வேளிர் வரலாறு (பக்கம். 61.) கூறுகின்றது.

8. மஹாமஹோபாத்தயாய, டாசடா வே. சாமிகாதையர்ச்சர், 'அம்மகளிரைப் பாரிப்பாரிக்கு வாழ்க்கைப் படுத்திவி'டு வந்து தம்முடைய நட்புக்கடனை சுழித்தனர்' என்று புறநானூற்றின் இரண்டாம் பதிப்பிலும், 'பினைர், அம்மகளிரை மீண்டும் அநீதனாரிடத்தே விட்டுவிட்டுப் பாரியினது பிரியை ஆற்றவொண்ணாமல் வடக்கிருந்தனர் என்று பதப்பாட்டின் மூன்றாம் பதிப்பிலும் எழுதியுள்ளார்கள்.

இவ்வெல்லாவற்றையும் நோக்கின் உண்மையே ^{இஃது} எனத் துணிபுமரில்லை. உண்மைபறிதல் அரிதாயினும் பொருந்தவது யாது என நோக்குதும்:

கபிலர், பாரிமகளிரைப் பாரிப்பாரிப்படுத்தினர் என்பதமட்டுமே புறநானூற்றில் காண்கின்றது. அம்மகளிரைப் பெயர் சங்கதூல்களால் அறியப்படுதல் இல்லை. பாரிமகளிரின் மணக்கழ்ச்சியைக் குறித்து அவ்வையார் பாடியனவாகத் தயிழ்நாவலர் சரிதையிற் காணுஞ் செய்யுட்களெல்லாம் பிற்காலத்தனவாகத் தோன்றுதலின், அவை கொள்ளத்தக்கன வாசா. வேளிர் வரலாறு கூறுமாறு, பாரிமகளிருவருள் ஒருத்தியை மட்டும் மலையனுக்குக் கபிலர் மணஞ் செய்வித்தார் என்றும், மற்றொருத்தியைப் பாரிப்பாரிப்பால் விட்டிருந்தார் என்றும் கொள்ளுதல் அமைவுடையதாகத் தோன்றவில்லை. கபிலர், பாரிமகளிரைப் பாரிப்பாரிப்படுத்தினர் என்றல்லாதே, பாரிமகளிருள் ஒருத்தியைப் பாரிப்பாரிப்படுத்தினர் என்று புறநானூற்றுக்குறிப்பில் காணவில்லையன்றே! அன்றியும், மறுபிறப்பிலும் தம் நண்பனோடு உடன்வாழ் சினைநத பெருந்தகையராகிய கபிலர், அந்நண்பன் புதல்வியை—புற்றுக்கோடில்லாதவனை—வதுவைப்பருவம் அடைந்தவனை—பிற்பால் விட்டுவைத்துத் தம் நட்புக்கடனைக் கழித்ததாகக் கொள்ளார். ஆகலின், அவரே அவ்விருமகளினரையும வதுவைசெய்து கொடுத்தனராதல் வேண்டும். அவ்வாறு கோடலே அவரது நட்பினதிறத்திற்கும் அற்பின் சிறப்பிற்கும் அமைவுடையதாகும். ஆயின், சாசனத்தில், 'பெண்ணை மலையர்க்குத் தவி' என்று ஒருமையாகக் கூறியிருத்தலின், ஒருத்தியையே மலையனுக்கு உதவினராவா எனின், அதில், 'பாரிநன் அடைக்கலைப் பெண்ணை' என்று கூறியிருத்தலின், பாரி அடைக்கலமாகக் கொடுத்த பெண ஒருத்தியை யாதல் வேண்டும்ன்றே! அவ்வாறின்மையின், அங்கனம் கோடல் அமைதியன்று.

விச்சிக்கோன், இருங்கோவேன இவரிடத்துப் பாரிமகளிரை உடன்கொண்டு சென்று பயனின்றி மீண்ட கபிலா, அம்மகளிரைப் பாரிப்பாரிப்பால் அடைக்கலமாகவிட்டு, மலையமானிடஞ்சென்று அவனை யுடனபடுத்தி, பின்பு அம்மகளிரைக் கொடுசென்று அவனுக்கு மணம்புரிவித்தனா என்று கொள்ளுதல், புறநானூற்றுக்கு குறிப்பிற்கும் சாசனக் கூற்றுக்கும் பொருந்துவதாகும்.

சாசனத்தில், 'மலையர்க்குநவி' என்று பண்மைபாசக் காணுதல் தவறாகும். அன்றேல், மலையன் கிளைஞாககு உதவினார் என்று சொன்னுதல் வேண்டும்.

¹ பதிற்றுப்பத்து. 61.

அந்நாட்டை நோக்கிச் சென்றார்.¹ கபிலர், கடுங்கோவின் நகரையடைந்த போது, அவன் அவ்விடத்தில் இருந்திலன்; பாசறையில் தங்கியிருந்தான். கபிலர் அவனிருந்த பாசறைக்குச் சென்று,² அவனோடு அவனைக் கண்டு வாழ்த்தினார். சேரனும, புலவாவருகைக்கு மகிழ்ந்து வணங்கினான். புலவர், அவனைக்குறித்து இயற்றிய பாட்டுக்களை அவன்முன் பாடினார். அப்பாட்டுக்களின் சொல்வளம் பொருள்வளம் அறிந்த சேரன், அவருக்கு³ நாராயிரங் காணம் நல்கினான்; பின்னும், 'நன்றி' என்னும் குன்றின்மீது ஏறிய தன் கண்ணிற் கண்ட நாடுஎல்லாம் காட்டிக்கொடுத்தான்.

கபிலர், கடுங்கோவாழியாதனது அன்பினால் பிணிப்புண்டு, அவனோடு சிலகாலம் தங்கியிருந்து, தம நல்லிசைப்பாக்களால் அவனுக்கு இன்ப மூட்டி வந்தார். ஒருநாள் அவ்வரசன், கபிலர் கையைப் பற்றி, 'மெல்லிய வாமால் நுகை' என்று கூறினான். உடனே கபிலர், 'போசெய்வதில் முருகனையொத்த வேந்தே, நீ, யானையால் பகைவரது கோட்டை வாயிற்கதவின் கணையத்தை முறித்து இருப்புத்தோட்டியால் முன்னர்க் கடாவிப் பின்னர் வேண்டுகளவிற்பிடித்தலினாலும், பகைவரது அகழிககண் செல்லாது மிகைத்த செலவீனையுடைய குதிரையைக் குசை தாங்கி வேண்டுமளவிற்பிடித்தலினாலும், வில்லினாலும்கையில் வடுவுண்டாகும்படி அம்பு வழங்குகலினாலும், பரிசிலாக்கு அரிய அணிகலங்களை நல்குதலினாலும் நின்கைகள் வலியனவாயிருக்கும். நின்னைப் பாடுகின்ற புலவருடைய கைகளோ செவ்விய தடியைப் புனைகொளுத்தி அமைத்த ஊனையும்துவையையும் கயியையும் சோற்றையும் உண்ணும் தொழிலொன்று தவிர, வேறு தொழில் யாதும் அறியமாட்டாவாகலின், அவை மெல்லியவாகவே யிருக்கும்' என்று, தமது நுண்ணறிவு தோன்றச் செஞ்சொற்கள்⁴ யொன்றனைப் பாடினார். அரசன், அசெய்யுட்பொருளை யுணர்ந்து மகிழ்ந்து, முன்னிலும் அன்புமிக்கு, அவருக்கு வேண்டுவனவற்றைத் தானே யறிந்த நல்கி, அவருடன் அளவளாவி மகிழ்வுற்று வாழ்ந்திருந்தான்.

கபிலர், சிலகாலம் செல்வக்கடுங்கோவோடு அமர்ந்திருந்து, பின்னர் அங்குநின்றும் அகன்றார். அவன் நல்கிய பல ஊர்களின் வருவாயினால்

¹ 'சேரன்பால் இவர் சென்ற காலத்து இப்பரிமசனிரும் உடனிருந்தனர் போதும்' (வேளிர வரலாறு பக்கம் 53) என்பதும், 'அந்தணர்பால் ஒப்பித்து மலை நாட்டிற்குப்போயபரிசிலைப் பெற்றனர்' (பத்து. மூன்றாம் பதிப்பு) என்பதும் அமைவுடையதாகத் தோன்றவில்லை.

² பதிறுப்பத்து. 61, 64 பார்க்க.

³ பதிறுப்பத்து. 7-ஆம் பத்தின் பதிகம். அந்நாட்டிலிருந்த லூகன் பலவற்றையும் இவர் பெற்றனர் என்பது பெருகருன்றாகிழாரா பாடிய பாட்டானும் (பதிற். 85) அறியப்படுகின்றது.

⁴ புறம். 14.

மிக் செல்வம் படைத்துக் கிளைஞரது பசிப்பிணியைப் போக்கி, வளம் பெற ஒம்பி வாழ்ந்திருந்து, இறுதியில் உலகவாழ்வினை நீத்தார்.¹

¹ கபிலர், தம் ஆறயிரண்டபனுகிய பாரியை சினைந்து வடக்கிருந்து உயர் நீத்தார் என்பது புறநானூற்றில் 236-ஆம் பாட்டின் குறிப்பினால் தெரியவருகின்றது. ஆயின், தம்பால் பாரி அடைக்கலமாகத் தந்த பெண்ணை மலையார் கீர்து, பின்பு பெண்ணையாற்றின் தென்கரையில் கனல்மூழ்கிக் கபிலா வானுலகடைதார் என்னுஞ் செய்தி,

‘வன்கரை பொருது வருபுறை பெண்ணைத்
தென்கரை யுள்ளது தீர்த்தத் துறையது
மொய்வைத் தியலும் முத்தமிழ் நானமைத்
தெய்வக் கவிதைசு செஞ்சொற கபிலன்
மூரிவண் டடக்கைப் பாரிதன் அடைக்கலப்
பெண்ணை மலையார் குதவிப் பெண்ணை
அலைபுன வருவத தந்தரி கூஞ்செல
மினல்புகும் விசம்பின் வீடுபெ நெண்ணிக்
கனல்புகும் கபிலக் கல்லது’ (South Indian Inscriptions. Vol. VII.

No. 863.)

என்னுந் திருக்கோவலூர்க்கீழாச சாலனத்தால் அறியப்படுகின்றது. இச்செய்திக்குப் பழைய நூல்களில் சான்று இலது. ஈண்டு ‘கனல்புகும்’ என்பதற்கு, ‘இறந்துபட்ட’ என்றதல், ‘(பாரியோடு) கனல்புக விரும்பிய’ என்றதல் பொருள் கொள்ளுதல் அமைதி போலும். இனி, மேற்குறித்த 236-ஆவது புறப்பாட்டுக்குறிப்பும் அமைவுடையதாகக் காணவில்லை. எனனெனின கூறுவல்: ‘பாரிமகளிரைப் பார்ப்பார்ப்படித்து, வடசுருநோக்கி யிருந்த கபிலர் பாடியது’ என்று அக்குறிப்புக் கூறுகின்றது. இதனை நோக்கின், கபிலர் பாரிமகளிரைப் பார்ப்பார்ப்படித்திவிட்டு உடனே வடக்கிருந்தார் எனத் தோன்றும். தோன்றவே, பாரி தஞ்சிய பின்னர், கபிலர், செல்வக்கடுங்கோவாழியாதனைச சார்ந்து வாழ்ந்திருந்தார் என்று பதிற்றுப்பத்திற் காணும் வரலாறு அமைவுறாதல் இல்லை. அதனால், கபிலா பாரிமகளிரைப் பார்ப்பார்ப்படித்திவிட்டு உடனேயே வடக்கிருந்து உயர்நீத்தார் எனக் கொள்ளுதல் பொருந்தாது. கபிலர், பாரிமகளிரைப் பார்ப்பார்ப்படித்தியின் சேரநாடு சென்று செல்வக்கடுங்கோவாழியாதனோடு சிலகாலம் வாழ்ந்து, பின்னர் உலகவாழ்வினை நீத்திருத்தல்வேண்டும். புறம். 236-ஆம் பாட்டின் பொருளை நோக்கி, கபிலர் பாரியை சினைந்து வடக்கிருந்து உயர் நீத்தார் என்று வழங்கியதனைக் சேட்டி, குறிப்பெழுதினோர் அவ்வாறு எழுதிராவார். அவா, ‘பாரிமகளிரைப் பார்ப்பார்ப்படுத்து வடக்கு நோக்கியிருந்த கபிலர் பாடியது’ என்று, பார்ப்பார்ப்படுத்தியதனோடு தொடர்புபடுத்தி எழுதினது அமைதியாதல் இல்லை. இவ்வாறே புறம். 113-ஆம் பாட்டிலும் அமைதியில்லாதவாறு தொடர்புபடுத்தி எழுதப்பட்டனது. என்னெனின், அப்பாட்டின்சீழ், ‘அவன் (பாரி) மகளிரைப் பார்ப்பார்ப்படுக்கக் கொண்டுபோவான் பறப்பு விடுத்த கபிலர் பாடியது’ என்று குறிக்கப்பட்டுள்ளது. இதனை நோக்கின், கபிலர் பறப்பிலிருந்து புறப்பறப்போழ்தே பாரிமகளிரைப் பார்ப்பார்ப்படுக்க உறுதிசெய்துகொண்டு புறப்பட்டார் எனத் தோன்றும். அநகமை எண்ணிப் புறப்பட்டாராயின், அவா, விச்சிக்கோன் முதலாயினரிடத்து அம்மகளிரை அழைத்துச்சென்றிருத்தல் வேண்டாவன்றோ! அதனால், கபிலர் பறப்பிலிருந்து புறப்படுமொழுது, பாரிமகளிரை அரசருக்கு மணஞ்செய்து கொடுக்க எண்ணியே அழைத்துச்சென்றார் எனவும், அரசர் மணக்க உடன் படாராகவே மாழ்குற்று மீண்டு, அவாசனைப் பார்ப்பார்ப்படுத்தினர் எனவும் கொள்ளுதல் வேண்டும். இவற்றுள், அப் புறப்பாட்டின் சீழ்க்குறிப்பிற் காணுஞ் செய்தி பொருந்தாது என்பது வெளிப்படை. பாரிமகளிரைக் கபிலர் பார்ப்பார்ப்படுத்தினர் என்னும் வழக்கினையுட்கொண்டு, அவர் பறப்பினின்று நீக்கிச் செல்வையில் பாடிய பாட்டின்சீழ் இவ்வாறு எழுதப்பட்டனது என்பது உண்மையானதாகவார்த்து உடனே தோன்றும். அவ்வாறே, கபிலர் தம் நண்பனைக் குறித்து வடக்கிருந்தபோது பாடிய பாட்டு என வழங்கிய பாட்டின்சீழும் மேற்காட்டியவாறு தொடர்பு படுத்தி எழுதப்பட்டது. இப்

கபிலர், மாசிலாத உளத்தினராயும் இழுக்கிலாத ஒழுக்கினராயும் வாழ்ந்தனர். இதனை, ¹ 'புலனழுக் கற்ற அந்த னுள்ள' என்று கபிலரின் வாழ்க்கை நிலை மாறேக்கத்து நப்பசலையார் கூறியிருப்பதனால் அறியலாகும். கபிலர், இவ்வாழ்க்கை மேற்கொண்டவர் என்றும், வறுமைநிலையிற் சிலகாலம் வருந்தினர் என்றும் கருத இடமுள்ளது. வையாங்குகோப்பரும்பேகனை இவர் பாடிய ² பாட்டில்,

‘சுரனுழந்து வருந்திய ஒக்கல் பசித்தெனக்

* * * *

* * * சீறா ராங்கண்

வாயிற் றேன்றி வாழ்த்தி நின்ற

நின்னுமநின் மலையும் பாட’

என்று கூறியிருப்பதனாலும், சேரமான் செல்வக்கடுங்கோவினைப் பாடிய பாட்டுக்களுள் ³ ஒன்றில்,

பாட்டு, உடனுயிரீக்கக் கருதிய கபிலரைப் பாரி தடுத்தையின், அவர் உளம் கொந்து பாடியது என்றிருப்பின் அமையும். அன்புடையார், தம் ஆருயிரன் னார் இறக்கும் பொழுது தாமும் உயிர்துறக்க எண்ணாதலும், அவ்வாறே உயிர்துறத்தலும் இயல்பு. அவ்வாறன்றி, நாட்கள பல சழியின, ‘ஆளாற்றாத தன்பம் நாளாற்றும்’ என்னுமாறு அத்துன்பம் குறைபுமாகலின், பினனா, அதுகருதி அவர் உயிர் நீத்தல் அரிது. பாரியிறந்தபின், கபிலர், சேரமானக்கடுங்கோவாழியாதனைச் சார்ந்து பரிசில் பெற்று இன்புற்று வாழ்ந்திருந்தமை பதிறற்பத்துசெய்யுட்களான் அறியப்படுதலின், அவ்வாறு வாழ்ந்திருந்தவா பினனர், பாரியை சீனைத்து உயிர்நீத்தார் என்றல் அமைகியாதல் இன்று ‘சீனே, மடனுறை வாக்குக உயர்ந்த பாலே’ என்னும் அடியின கருத்தினைக்கொண்டு, சயிலா வடச்சிருநது உயிரீந்தார் எனறு கதை வழங்கியிருக்கலாம். அதனைக் கேட்டு, குறிப்பெழுதினவா இவ்வாறு எழுதியிருத்தல் கூடும். புறப்பாட்டின கீழ்ச்சூறிப்புக்களில் தவறாக நோக்தவை வேறு சில காண்கின்றன. உதாரணமாக— புறம் 383-ஆம் பாட்டின் கீழ், ‘ஆதனுங்களைக் கள்ளிலாத்திரையனார்’ என்று எழுதப்பட்டனது. அப்பாட்டில்,

‘கல்லிழி யருவி வேங்கடங் கிழுவோன்

செல்வுழி யெழாஅ நல்லேர் முதியன்

ஆத னுங்கன் போல நீயும்

பசித்த வெக்சற் பழககண் வீட

வீறுசால் நன்கலம் நல்குமதி’

என்றிருத்தலின், பாடப்பட்டவன் ஆதனுங்கனல்லன் எனவும், பிறனொருவனே எனவும் தெளிவாதல் காண்க.

இவற்றால், புறநானூற்றுச் செய்யுட்களின்கீழ்க் காணும் குறிப்பு, அவற்றின் ஆசிரியர்சன் எழுதியதன்று என்பதும், அச்செய்யுட்களைத் தொகுத்தவரோ பிறரோ எழுதியதாகும் என்பதும், அதனால், இன்றோரன்ன பிழைபாடுகள் சில நேரதலாயின என்பதும் அறியத்தகும். இவ்வண்மை புறநானூற்றுப்பதிப்புக்கள் இரண்டினையும் நோக்கின் தெளிவாகும்.

¹ புறம். 126.

² புறம். 113.

³ பதிறற்பத்து. 64.

‘காண்கு வந்திசின் கழறொடி யண்ணல்

* * * உயர்ந்த

மழையினும் பெரும்பயம் பொழிதி அதனால்

பசியுடை யொக்கலை ஓர் இய

இசைமேற் தோன்றல் நின் பாசறை யானே’ (பதிற். 64.)

என்று குறிப்பித்திருப்பதனாலும் இவரது வயிய நிலைமை புலனாகும். பதிற்றுப்பத்தின் உரையாசிரியர், ‘மழையினும் பெரும்பயம் பொழிதி; அதனால் அண்ணல், தோன்றல், பசியுடை யொக்கலை (பசி) ஓர் இய பாசறையானே நின் நோன்றாள் வாழ்த்திக் காண்குவந்திசின்’ என்று இயைத்துப் பொருள் கூறியிருப்பது இங்கு அறியத்தகும். ஓர் இய = ஒருவ என்க. ஒரு வின எனப் பெயரெச்சமாகக் கொள்ளுதல் அமையாது. ‘மழையினும் பெரும்பயம் பொழிதி’ என்றது, கருத்துடையடைமொழியாய்வாறு கண்டுகொள்க. இவற்றால், பாரி இறந்தபின், கபிலரது குடியைப் புரப்பவரின்மையின், அக்குடியினர் இன்னலுழப்பா ராயினர் எனவும், அவ்வின்னலைத் தீர்த்துக்கொள்ளுதற் பொருட்டே அவர் செல்வக் கடுங்கோவினை நாடிச்சென்றனர் என்றும் கொள்ளுதல் பொருந்தும். தம் முடைய குடியினர் வறுமையான் வருநதுதலின்மிச் செல்வத்தான் வாழ்ந்திருப்பாராயின், கபிலர், பாரிமகளிருக்கு மணமுடித்துத் தமது கடன்கழித்து வாழ்ந்திருந்திருப்பார்; சேரன்பால் சென்றிரார். இக்கூறியவற்றைநோக்கின், தம் நண்பன் கருத்தின்படி, அவன்மகளிர்க்கு மணம் புரிவித்தலை மேற் கொண்ட கபிலர், அச்செயலை நிறைவேற்றினவுடனே, தம் ஒக்கல் வறுமையான்வருந்துதல் பொறாறாய், பொருள் தேட எண்ணியே சேரநாடுசென்றனர் எனவும், சேரன்பால் பொருள்பெற்றுத் தமது குடியைப் புரநது, பின்னர், உலகவாழ்வினை நீத்தனர் எனவும் புலனாகும். சேரன்பாற் சென்று, அவனைப் பாடிய கபிலர்,

‘ஈத்த திரங்கான் ஈத்தோயும் மகிழான்

ஈத்தோயும் மாவள் ளியினென நுவலும் நின்

நல்லிசை தரவந திசினே’

(பதிற். 61.)

என்று, சேரனது வள்ளன்மையையே புகழ்ந்து பாடியிருத்தலின், அவன், தம்மைப் புரப்பான் என்னுங் கருத்தானே அவன்பாற் சென்றாராவர். இவ்வாறு, அவனது வள்ளன்மையைக் கூறாது, ‘நின்னுடைய கல்வி கேள்விகளைக் கேட்டு நின்னைக் காணவந்தேன்’ என்றோ, அன்றிப் பிறிதாகவோ கூறியிருப்பின், அவ்வரசன்பாற் பரிசில் பெறுங் கருத்தினராய்ச் சென்றிலர் என்று கருதலாகும். அன்றியும், மேற்கூறித்த பாட்டொன்றனில்,

கபிலர்

‘காண்கு வந்திசின்:.....

பசியுடை ஒக்கலை ஓர் இய’

(பதிற். 64.)

என்று பாடியிருத்தலும் இக் கருத்தினையே வலியுறுத்துதல் காண்க. ஆயின், ‘இரக்கு வாரேன்’ என்று பாடிய கபிலர், பொருட்பேறு கருதிச் சென்றார் எனறல் யாங்கனம் பொருந்தும் எனின, ‘பசியுடை ஒக்கலை ஓர் இய வந்திசின்’ என்றவர், பொருள்பெறுங் கருத்தினரல்லர் என்பது யாங்கனம் பொருந்தும் என்க. இவ்விரண்டும் தமமுள் மாறுபடாதவாறு பொருள்கொள்ளாதலே முறைமையாதலின், ‘இரக்கு வாரேன்’ என்பதற்கு, என்பொருட்டு இரப்பேறாக வருவேனல்லேன்’ என்று பொருள்குறுதல் பொருந்தும். மேற்கூறியவற்றால், வறுமையான் வருந்திய தங் குடியைப் புரத்தல் கருதியே கபிலர் சேரயானிடஞ் சென்றனர் என்பது துணியப் பிடும்.

ஆயின், கபிலர், பெருவள்ளலாகிய வேள்பாரியைச் சார்ந்து பல நாள் அவனொடுகூடி வாழ்ந்திருந்தனரே; அக்காலத்தில், அவன் (பாரி), தன் ஆறுயிர் நண்பராகிய கபிலருக்குப் பெருஞ்செல்வம் நல்கி யிரானோ என்று ஓயமுண்டாதல் கூடும். வள்ளலாகிய பாரி, தன் நண்பருக்கு வேண்டும் பொருள்களைக் குறைவின்றி நல்கிப் புரந்திருக்கலாம். கபிலர், பாரியளிக் தும் பொருளைத் தம்பால் வரும இரவலா முதலியோர்க்கு நல்கிச் செலவிட்டிருக்கலாம். புலவர் இத்தகைய இயல்பினைபுடையவர் என்பது புறநானூற்றுள் அறியப்படுகின்றதன்றே! அன்றியும், கபிலர் தம் வாழ்க்கைக்கு வேண்டும் பொருளைத்தும் குறைவின்றிப் பாரிபால் பெற்று வாழ்ந்தனராகலின், அவன்பால் பெருநிதி பெற விழைந்திருக்கமாட்டார். கெழுமிய நண்பும கிழுமிய பண்பும உடையவள்ளல், தமமைப் புரந்துவருநாளில், தம் வாழ்நாளும் முழுவதும் வளம்பெற வாழ்த்தக்க பெரும்பொருள் நல்குமாறு, புலவர் அவன்பால் வேண்டிக்கொள்ளுதல் வேண்டாவன்றே? இவற்றால், கபிலர், பாரியொடு வாழ்ந்திருந்த காலத்தில், யாதொரு குறைவுமின்றி வளம் பெற வாழ்ந்திருந்தனரே யன்றி, பெருஞ்செல்வராய் வாழ்ந்திருந்தாரல்லா என்று கொள்ளுதல் பொருந்தும்.

உரையாசிரியர்கள், கபில பரணர் என்னுந் தொடர் குறித்திருப்

பதனால், கபிலரும் பரணரும் சிறந்த நண்பினராவர் என்று

கபிலருக்கு கூறுவாருளர். ஆயின், இவ்விருவரும் வாதுசெய்தனர் என்று

நண்பர்கள் ¹ வீரசோழியவுரையினால் அறியப்படுதலின், கபில பரணர்

என்னும் தொடர், நட்பினைக் காட்டுவதன்று எனவும் கருத

இடனுண்டு. ஆயினும், மேற்குறித்த கபிலபரணர் என்னுந் தொடரினால்,

¹ வீரசோழியம், தொகைப் படலம்: 6-உரை.

இவர் இருவரும் ஒரு காலத்தவர் என்றும், இவர்களுக்கு எவ்வகையிலோ ஒப்பு இருந்தது என்றுங் கொள்ளுதல் தகும்; ஒப்பாவது, இவரிருவரும் சிறந்த புலவராய் விளங்கினமையாகும். இனி, கபிலருக்குச் சிறந்த நண்பன் பாரியொருவனே யென்பதுவே உண்மை. அதனை ¹ 'இவ்வீர,.....பாரி மகனீர் யானே, தந்தை தோழன்' என்று கபிலர் தாமே கூறியிருப்பதனால் துணியலாகும். 'பின்னமில் கபிலன் றேழுழன் பெயரிடைக்காடன்' என்று, ² திருவாலவாயுடையார் திருவிளையாடற் புராணம் கூறுவதனால், இடைக் காடரும் கபிலரும் நண்பினர் என்று கொள்ளலாமாயினும், அதற்குப் பழைய நூல்களில் வேறு ஆதாரமில்லை.

கபிலர், பல நூல்களைக் கற்றுணர்ந்தவர்; அரசர்சனின் போர்த் திறனையும் வெற்றியையும் விரித்து, யாவரும் வியக்குமாறு கபிலரது செய்யுட்செய்வதில் தலைசிறந்தவர். கோச்சேரமான் யானைக் புலமைத்திறன் கட் செய் மாந்தரானுச்சேரலிருமபொறை, தன் வென்றியைக் குறித்துப் பாடுதற்கு அக்காலத்தில் கபிலர் இல்லாதது கருதி வருந்தினான் என்று பொருள்தில் இளங்கீரனார் ³ கூறியிருப்பதனால், இஃது அறியப்படும். இதனால், அச்சேரமான் கபிலரின் செய்யுட்டிறனை நன்கறிந்தவனாவன் என்பது துணியப்படுமேயன்றி, அவன் கபிலருக்கு நண்பன் என்பது (மாணிக்கவாசக. காலம்: 327.) உறுதியாதல் இன்று. பாட்டியற்றுதலில் இவருக்கிருந்த வன்மையைக்குறித்து,

'தாழாது
செய்துச் செய்யுட் செய்செந் நாவின்
வெறுதத கேள்வி விளங்குபுகழ்க் கபிலன்' ⁴

என்று பொருள்தில் இளங்கீரனாரும்,

'சிலமிசைப் பரந்த மக்கட் கெல்லாம்
புலனழக் கறற அந்த னாள்
இரந்துசென் மாக்கட் கினியிட னின்றிப்
பரந்திசை நிற்கப் பாடினன்' ⁵

என்றும்,

¹ புறம், 201
² இடைக்காடன்பின் போன திருவிளையாடல்: 1.
³ புறம், 53.
⁴ புறம், 53.
⁵ புறம், 127.

‘பொய்யா நாவீற் கபிலன் பாடிய
மையணி நெடுவரை யாங்கண்’¹

என்றும் மாறேக்கத்து நப்பசலையாரும்,

‘வயங்குசெந் நாவீன்
உவலை கூராக் கவலையி னெஞ்சின்
நனவீற் பாடிய நல்லிசைக்
கபிலன்’²

என்று பெருங்குன்றார்கிழாரும் கூறியிருத்தலின் இவரது புலமைத்திறன் தெளிவாகும். அனற்பும், உரையாசிரியர்கள், ‘கபிலரது பாட்டு’ என்று ஆறாம் வேற்றுமைத தற்கிழமைப்பொருட்டு உதாரணங் காட்டியிருப்பதனால், அவர்களும் இவரது பாட்டின் சீரமையை வியந்தவராவர்.

கபிலர் பொய்யுரை புகலாத வாய்மையினர். இதனை,³ ‘பொய்யா நாவீற் கபிலன்’ என்றும்,⁴ ‘வாய்மொழிக் கபிலன்’ என்றும் கபிலர்யல்பு புலவர் பிறர் இவரைப் புகழ்ந்தது கூறியிருப்பதனால் அறியலாகும். தன் மனைவியைத் துறந்திருந்த பேகனை, அவளுடன் கூடி வாழ்மாறு வேண்டியதனை⁵ இவரது அருட்டிறன் விளங்கும். வேள்பாரியோடு இவர் வாழ்ந்திருந்த காலத்தில், அவனது பறமபுமலையை மூவேந்தரும் முற்றுக்கை செய்தபோது, அகத்தே வாழ் வேவார்க்கு உணவுப்பொருள் குறைபடாவாறு சூழ்ச்சி செய்து உணவளித்துக் காத்துவந்ததுவும், அவன் துஞ்சம்போழ்து அவனோடு உடனுயிர் நீக்கத் துணிந்ததுவும், அவன் சிலகாலம் உயிர் வாழ்ந்திருக்குமாறு வேண்டிக்கொண்டதற் கிணங்கி உயிர் பொறுத்திருந்தது அவன்மகளிரை மணஞ்செய்துகொடுக்க எண்ணி அரசர்பாற் சென்று வேண்டியதுவும், அவர்கள் உடன்படார்களவே அம்மகளிரின் தனி நிலைமைக்கு வருந்திப் பின்னா பலையனுக்கு அவர்களை யிந்து தமது கடனை நிறைவேற்றியதுவும் நம் புலவரின் நண்பு முதலிய பண்பினை வெள்ளிடை பல்போல விளங்கக் காட்டும். அனற்பும், கழாத்தலையார் என்னும் புலவரைக் கூறும்பதத்து அவரைப் புகழ்ந்ததுகூறியிருத்தலை⁶ நோக்கின், இவா, புலவரை நனகு மதிக்கும் பெருந்தகைமை புடையவர் என்பதும் நன்கு புலனாகும்.

¹ புறம். 174.

² பதிற்றுப்பத்து. 85.

³ புறம். 174.

⁴ அகம். 78.

⁵ புறம். 143.

⁶ புறம். 202.

கபிலரது புலமைத்திறன் என்னுந் தலைப்பின்கீழ்க் கூறியுள்ளவற்றால் கபிலரது பெருமை ஒருவாறு புலனாகும். இவர், ஆரிய கபிலர்பெருமை வரசன் பிரகத்தனுக்குத் தமிழறிவுறுத்த செய்தி அறியப் படுதலின், இவரைத் தமிழேவந்திரையன்மீப் பிறவேந்தரும் மதித்துவந்தனர் என்பது தெளியப்படும. தொல்காப்பியச் செய்யுளியலுள்¹ மந்திரச்செய்யுளுக்கு உதாரணமாகக் காட்டப்பட்டுள்ள பாட்டில்,

‘முரணில் பொதியின் முதற்புத்தேள் வாழி
பரண கபிலரும் வாழி’

என்று, இவரை அகத்தியமுனிவரோடு ஒருங்குகூட்டி வாழ்த்தியிருப்பது நோக்கின், இவரது பெருமை பெரிதும் புலனாகும்.

¹ செய்யுளியல். கு. 178.

கபிலர் இயற்றிய செய்யுட்கள்

எட்டுத்தொகைநூல்களுள், நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறு நூறு, பதிற்றுப்பத்து, கலித்தொகை, அகநானூறு, புறநானூறு என்னும் ஏழுநூல்களிலும், கபிலர் பாடிய பாட்டுக்கள் கோககப்பட்டுள்ளன. பத்துப் பாட்டுள், குறிஞ்சிப்பாட்டு ஒன்று இவரால் பாடப்பட்டது. பதினெண் கீழ்க்கணக்குநூல்களுள், இன்னநாற்பது என்னும் நூல் ஒன்று இவரால் இயற்றப்பட்டது. ஆகவே பததுபபாட்டு, எட்டுத்தொகை, பதினெண்கீழ்க் கணக்கு என்னும் மூவகை நூல்களிலும் இவர்பாட்டுக்கள் உள்ளன. இதனால், கபிலர் அகப்பொருள், புறப்பொருள் என்னும் இரு பொருட் பகுதிகளையும் பாடுதலில் வல்லவர் என்பது போதரும். ஆயினும், இவர் பாடிய பாட்டுக்களுள் பெருமபாலன அகப்பொருட்பாட்டுக்களையாகும்.

கபிலர் பாடிய அகப்பொருட்பாட்டுக்களாக, நற்றிணையில் 20-ம், குறுந்தொகையில் 29-ம், ஐங்குறுநூற்றில் 100-ம், கலித்தொகையில் 29-ம், அகநானூற்றில்¹ 18-ம் ஆக, 196 பாட்டுக்கள் எட்டுத்தொகைநூல்களின் காண்கின்றன; இவற்றோடு, குறிஞ்சிப்பாட்டு ஒன்று சேர்க்க, 197 பாட்டுக்கள் ஆகும்.

புறநானூற்றில் காணப்படும் பாட்டுக்கள் 28-ம், பதிற்றுப்பத்தில் 7-ஆம் பத்தின் பாட்டுக்கள் 10-ம் ஆக, இவா பாடிய புறப்பொருட்பாட்டுக்கள் 38. இவற்றோடு 'இன்ன நாற்பது' என்னும் நூலிலுள்ள பாட்டுக்கள்² 40-ம் சேர்ப்பின் புறப்பொருட்பாட்டுக்கள் 78 ஆகும். ஆகவே, கபிலரால் பாடப்பட்ட பாட்டுக்கள் 275³ என்று கொள்க. இவையே

1. 254-ஆம் பாட்டின் பாட்பேதத்தில், கபிலர் என்று காணப்படுகின்றது. அஃது இவர் செய்ததாயின் அகநானூற்றில் 19 பாட்டாகும்.

2. 'இன்ன நாற்பது' என்னும் நூலில், பாட்டுக்கள் 41 உள்ளனவாயினும், அவற்றுள் கடவுள்வாழ்த்துச் செய்யுள் இவர் பாடியதன்று எனக் கொண்டு அதனை ஒழித்து, ஏனைய 40 செய்யுட்களே எண்ணப்பட்டன. நற்றிணையுரையாசிரியரும் 40 பாட்டுக்களையே எண்ணியுள்ளார். அந்தூலின் கடவுள்வாழ்த்துச் செய்யுளில், மாயோனைச் 'சக்கரந்தான்' என்றும், முருகனைச் 'சந்தியான்' என்றும், கபிலர்காலத்தே தமிழ் மொழியின் பயிலாதனவும் சகரத்தை முதலில் உடையனவுமாகிய வடமொழிப்பெயர்களால் கூறியிருத்தல் அறியத்தக்கது. இதனால், நற்றிணை முதலிய பல நூல்களுக்குக் கடவுள்வாழ்த்துச் செய்யுள் பின்னுள்ளோர் பாடியிருத்தல்போல, இந்நூற்கும் கடவுள் வாழ்த்துச் செய்யுள் பிறகாலத்தவரொருவர் பாடியிருக்கலாம் எனத் தோன்றுகின்றது.

3. பிறரெல்லாரும் எண்ணியவாறு, 'ஊட்டியலிருப்பை' என்னும் பாட்டும், திருவள்ளுவமாமலையில் உள்ள 'நினைவளவு' என்னும் பாட்டும் ஈண்டு எண்ணப்படவில்லை. இவற்றைக்குறித்து முன்னர்க் கூறுவேன். கபிலர் பாடிய பாட்டுக்கள் 278- (புறநா.

யன்றி, கபிலம் என்னும் தூல் ஒன்று இவ்வாற் செய்யப்பட்டது என்பது உரையாசிரியர்கள் காட்டியுள்ள உதாரணத்தால் (தொல். சொல்: 'முதலிற் கூறும்' சூ. உரை.) அறியப்படுகின்றது. நிற்க.

கபிலர் பாடியனவாக எட்டுத்தொகைநூல்களுட் காணப்படும் அகப் பொருட்பாட்டுக்கள் 196 என்று மேலே குறித்துள்ளோம். அவற்றுள், நற்றிணையிலுள்ள 20-பாட்டுக்களுள் 59-ஆம் பாட்டு முல்லைத்திணையது என்றும், 267, 291-இப்பாட்டுக்கள் நெய்தறழிணையன என்றும், 320-ஆம் பாட்டு மருதத்திணையது என்றும் அநநூலின் ஏனையபாட்டுக்கள் 16-ம்

பாடினோர் வரலாறு) என்று மஹாமஹோபாத்தாய டாக்டர் வே. சாமிநாத ஐயரவர்களும், 246 என்று, பின்னத்தூர் நாராயணசாமி ஐயரவர்களும் எழுதியுள்ளார்கள். கபிலர் என்னும் தூலின் ஆசிரியர் ந.மு. வேங்கடசாமி நாட்டாரவர்கள் எண்ணியவாறு 278 ஆயினும், மஹாமஹோபாத்தாய ஐயரவர்கள் குறித்திருப்பதனோடு சிலநூல்களில் தொகை மாறுபடுகின்றது. இம்மூவரும் குறித்துள்ளவாறு தொகைகளை ஈண்டுக் குறிக்கின்றோம்:

	மஹாமஹோபாத்தாய ஐயரவர்கள்.	நாராயணசாமி ஐயரவர்கள்.	வேங்கடசாமி நாட்டாரவர்கள்.
நற்றிணை	20	20 ¹	20
குறுந்தொகை	29	29	29
ஐங்குறுநூறு	100	100	100
பதிற்றுப்பத்து	10	10	10
சலித்தொகை	29	...	29
² அகநானூறு	16	16	18
³ புறநானூறு	30	28	28
குறிஞ்சிப்பாட்டு	1	1	1
இன்னொ நாற்பது	41	40	41
திருவள்ளுவமூலை	1	1	1
'நெட்டிழை' என்னுஞ் செய்யுள்	1	1	1
ஆக	276	246	278

¹ பத்தொன்பது என்று எழுதியிருப்பது தவறாக நேர்ந்ததாகும்.

² அகநானூற்றில் 16 பாட்டுக்கள உள் என்று மஹாமஹோபாத்தாய ஐயரவர்களும் (17 என்று பத்துப்பாட்டின் மூன்றாம் பதிப்பிற் குறித்துள்ளார்கள்.), நற்றிணையுரையாசிரியரவர்களும் குறித்துள்ளனர். அந்நர்கள் எண்ணுதுவிட்ட 2 பாட்டுக்கள் இவை எனத் தெரியவில்லை. அகம். 12-ஆம் பாட்டின்கீழ், 'தொல் கபிலர்' எனப் பாடபேதங்காணுதலின, அதனை அவ்விருவரும் நீக்கியிருக்கலாம்; மற்றொன்று இது என ஊகிக்கவும் இயலவில்லை.

³ மஹாமஹோபாத்தாய ஐயரவர்கள் குறித்துள்ளவாறு புறநானூற்றில் 30-பாட்டுக்கள் காணப்படவில்லை; 28-பாட்டுக்களே காண்கின்றன. பாடபேதங்களெல்லாம் ஆராபந்தம் என இரண்டுபாட்டுக்கள் இவை எனப் புலப்படவில்லை. புறநானூற்றின் அரும்பத முதலியவற்றின் அகராதியில் கபிலர் என்னுஞ் தலைப்பின்கீழ், கபிலர் என்னும் பெயர் வந்துள்ள பிறாபாட்டின் எண்களையும் எழுதி அவற்றையும் கபிலர் பாட்டின் எண்ணோடு சேர்த்தெண்ணி, வந்த தொகையினைக் கபிலர் செய்த செய்யுளின் தொகையாகக் கொண்டு குறிக்கப்பட்டுள்ளது எனத் தோன்றுகின்றது.

குறிஞ்சித்திணையன் என்றும் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. குறுந்தொகையில் 246-ஆம் பாட்டு ஒன்றுமட்டுமே நெய்தற்றிணைய தென்று, எழுதப்பட்டுளது; ஏனைய பாட்டுக்கள் 28-ம் குறிஞ்சித்திணையைச் சேர்ந்தவையே. அகநானூற்றில் 203-ஆம் பாட்டு, பாலைத்திணையைச் சார்ந்ததாகத் தொகுக்கப்பட்டுளது; மற்றைய 17 பாட்டுக்களும் குறிஞ்சித்திணைப்பாட்டுக்களே. கலித்தொகையில் உள்ள 29 பாட்டுக்களும், ஐங்குறுநூற்றில் உள்ள 100 பாட்டுக்களும் குறிஞ்சித்திணையைச் சார்ந்தவையே என்பது கூறாமலே விளங்கும். ஆகவே, மேற்காட்டியவாறு எண்ணுமிடத்து, ¹ அந்நூற்றுத்தொண்ணூற்றாறு பாட்டுக்களுள், குறிஞ்சித்திணைப்பாட்டுக்கள் 190-ம், முலைத்திணைப்பாட்டு 1-ம், மருதநிணைப்பாட்டு 1-ம், நெய்தற்றிணைப்பாட்டு 3-ம், பாலைத்திணைப்பாட்டு 1-ம் ஆகும்.

¹ இவற்றள், நற்றிணையில் 217-ஆம் பாட்டு, உரிப்பொருளை நோக்கின், மருதத்திணைக்கு உரித்தாகற்பாலது. அங்கனமே, 225-ஆம் பாட்டும் மருதத்திணைக்கே அமைவுடையது என்பது அதனை ஒருமுறை நோக்குவார்க்கும் விளங்கும். அன்றியும், அப்பாட்டிற்கு எழுதப்பட்டுள்ள கருத்துரை யிரண்டனாள், 'பரத்தை, தலைமகட்குப் பாசகாயின வாயில் கேட்பசொல்லியது உமாம்' என்னும் இரண்டாவது கருத்துரையும் காண்க. 291-ஆம் பாட்டும் மருதத்திணையுரிப்பொருளை யமைத்துளது. ஆகவே, நற்றிணையில் இம்மூன்று (217, 225, 291) பாட்டுக்களும் மருதத்திணைப்பாட்டுக்களாக எண்ணுதற் கேற்றனவாகும். 267-ஆம் பாட்டு, உரிப்பொருளை நோக்கின், குறிஞ்சித்திணையதாகும்.

குறுந்தொகையில், நெய்தற்றிணைப் பாட்டாக எண்ணப்பட்டுள்ள 246-ஆம் பாட்டு, உரிப்பொருளைக் கருதுமிடத்து, குறிஞ்சித்திணையில் சேர்க்கத்தக்கதாகும். திணை கூறுமிடத்து, உரிப்பொருளையே சிறந்ததாகக் கொள்ளல்வேண்டும் என்பது ஆசிரியர் நச்சினூர்க்கினியர் கொள்கை. அது, தொல். அகத்திணையியல் 3-ஆம் குத்திரத்திற்கு, '... .. மருதலும் கருவும் உரிப்பொருளும் என்ற மூன்றேயாம்; அவையதாம், செய்யுள் செய்யுககால் ஒன்று ஒன்றளிற் சிறந்து வருதலுடைய' என்று உரை கூறி, 'முதலிற் கருவும், கருவில் உரிப்பொருளும் சிறந்து வரும்' என்று அவர் எழுதியிருத்தலான் அறியப்படும்.

அகநானூற்றில் 203-ஆம் பாட்டு, 'மகட்போக்கிய தாய் சொல்லியது' என்னுந் துறையமைத்தது. இது, குறிஞ்சி நிலத்தில் சிசுமும் ஒழுக்கமாயினும், தமர்களினின்ற தலைவி பிரிந்து செல்லுதலாகலின் பாலைத்திணையில் அமைந்துள்ளார்.

'கொண்டிதலைக் கழிதலும் பிரிந்தவ ணிரங்கலும்

உண்டென மொழிப ஓரிடத் தான்' (தொல். அகத் : 17.)

என்று குத்திரத்தில், 'கொண்டிதலைக்கழிதலாவது உடன்கொண்டி பெயர்தல்; அது, நிலம்பெயர்தலின் புணர்தலின் அடங்காமையானும், உடன்கொண்டி பெயர்தலின் பிரிதலின் அடங்காமையானும் வேறு ஒதுப்பட்டது' என்ற, இளம்பூரண அடிகள் உரைகூறியிருத்தல் ஈண்டு அறியத்தக்கது.

இனி, கபிலா பாடியவை என எண்ணப்பட்ட பாட்டுக்கள் இருநூற்றொழுபத்தைநத, தனுள் ஆசிரியப்பாட்டு 206;¹ வெண்பாட்டு 40; கலிப்பாட்டு 29. ஆகலின், அவர் பாட்டுக்களுள் ஆசிரியப்பாக்களே பெரும்பாலன என்பது தெளிவுறும்.

கலித்தொகையில் உள்ள குறிஞ்சித்திணைப்பாட்டுக்கள் கபிலர் பாடியனவே என்று ஒரு சாராரும், அவர் பாடியன அல்ல குறிஞ்சிக்கலியின் ஆசிரியர் கபிலரே. என்று மற்றொரு சாராரும் கூறுகின்றனர். ஆகலின், அஃது ஆராயத்தக்கதாகும். குறிஞ்சிக்கலிச்செய்யுட்கள் கபிலர் இயற்றியன அல்ல என்பார், 'பத்துப்பாட்டில் குறிஞ்சிப்பாட்டின் உரையிறுதியில், "கபிலர் பாடிய குறிஞ்சிப் பாட்டிற்கு மதுரை ஆசிரியர் பாரத்துவாசி நச்சினூர்க்கினியர் செய்தவுரை முற்றிற்று" என்று எழுதப்பட்டிருத்தல்போல, கலித்தொகையில் குறிஞ்சிக்கலியின் உரையின் இறுதியில், கபிலர் பாடிய குறிஞ்சிக்கலிக்கு ஆசிரியர் நச்சினூர்க்கினியர் செய்த உரை முற்றிற்று என்று எழுதப்படவில்லை. அன்றியும், கபிலர் பாடிய பிறபாட்டுக்களில் வடசொற்கள் அருகியே வந்துள்ளனவாகவும், இக்குறிஞ்சிக்கலியில் வடசொற்கள் பல்கி வந்துள்ளன. புராணக்கதைகளும் பல காண்கின்றன. இவற்றால், குறிஞ்சிக்கலிப்பாட்டுக்கள் கபிலர் பாடியன அல்ல' என்று காரணம் காட்டுவர்.

ஆயின், பத்துப்பாட்டில் ஒவ்வொருபாட்டின் உரையிறுதியிலும், இன்னார் பாடிய பாட்டிற்கு நச்சினூர்க்கினியர் செய்தவுரை முற்றிற்று என்பது காணுதல்போல, கலித்தொகையில் ஒவ்வொரு திணையின் இறுதியிலும் காணவில்லை. புராணக்கதைகளாக வந்துள்ளவற்றுள், சிவபெருமான் இமயமலையை வில்லாக வளைத்ததொன்று ஒழிய மற்றவையெல்லாம் பாரதராமாயணங்களின் முக்கியமான கதைகளே. அவை கபிலர்காலத்திற்கு முன்னரே நமது நாட்டில் வழங்கிவந்துள்ளன என்பது ஏனைத் தொகை

¹ ஆசிரியப் பாட்டுக்கள் 206-க்கு விவரம்:

நற்றிணையில்	20
குறுந்தொகையில்	29
ஐங்குறுநூற்றில்	100
பதிற்றுப்பத்தில்	10
அசநானூற்றில்	18
புறநானூற்றில்	28
குறிஞ்சிப்பாட்டு	1

ஆக. 206

நூல்களாலும் அறியப்படுகின்றது. குறிஞ்சிக்கலியின் இரண்டாவது செய்யுளில் மட்டுமே 5 வடசொற்கள் (இமையம், சடை, உமை, அரக்கர், மதம்) வந்துள்ளன; ஏனைச்செய்யுட்களில் அருகியே வந்துள்ளன; சிலவற்றில் (25, 26 முதலியன) ஒவ்வொரு சொல்லே காண்கின்றது; சிலவற்றில் (14, 27 முதலியன) வடசொல் வரவேயில்லை. வந்துள்ள சொற்களும் புலவர் பிறர் செய்யுட்களிற் பயில்பவையே. இவை, குறிஞ்சிக்கலிச்செய்யுட்கள் கபிலர்பாடியன அல்ல என்பார் கூற்றுக்குச் சமாதானம் ஆகும்.

இனி, 'கலித்தொகையில் ஒவ்வொரு திணைச்செய்யுட்களும் ஒவ்வொருவர் பாடியிருப்பாராயின், அத்திணைகளின் இறுதிச்செய்யுளின்கீழ், இன்னார் பாடிய இன்ன திணைச்செய்யுள் முற்றும் என்று எழுதப்பட்டிருக்கும்; அவ்வாறு இன்றையின், நால்முழுவதும் இயற்றினவா நல்லந்தவனாரே யாவர்' எனின், அவ்வாறாயின், நூலின இறுதியில், 'நல்லந்தவனார் செய்த கலித்தொகை முற்றும்' என்று எழுதப்பட்டிருக்குமன்றே! அவ்வாறு காணப்படாமையின், நால் முழுவதும் இயற்றினார் நல்லந்தவனார் ஆகார் என்று விடுக்க.

அன்றியும், 'ஈண்டுப் பாலைத்திணையையும் திணையாக ஆசிரியா நல்லந்தவனாரே கோத்தார் என்று கூறுக' என்றும், 'இத்தொகைக்கண்ணும் அவை மயங்கிவரக் கோத்தார் என்று கூறிவிடுக்க' என்றும், 'அதுபற்றிப் பாலை குறிஞ்சி மருதம் முல்லை நெய்தல் எனவுங் கோத்தார்' என்றும் (கடவுள் வாழ்த்துச்செய்யுள் உரை), 'சொல்லெச்சமும குறிப்பெச்சமுமாகத் தம பேரறிவு தோன்ற ஆசிரியா நல்லந்தவனாரே செய்யுட்செய்தார்' (நெய்தல். 25 உரை) என்றும் ஆசிரியர் நச்சினர்க்கினியா எழுதியிருத்தலின், கலித்தொகையுள், நெய்தற்கலிச்செய்யுளையுட்கீழே நல்லந்தவனார் இயற்றினார் என்பதும், மற்றவற்றை அவர் கோத்தல்பட்டமே செய்தாரா என்பதும் அவர் (நச்சினர்க்கினியர்) காலத்தில புலவர்கள் கொண்டிருந்த கொள்கை என்பது நன்கு அறியப்படும்.

அன்றியும், தொகைநூல்களோடு கலித்தொகையும் ஒன்றாக எண்ணப்பட்டவரும் வழக்குப் பழமையதாகக் காண்கின்றது. தொகைநூல்கள் எட்டினுள் கலித்தொகை யொழிந்த ஏழும் புலவர் பலர் பாடியவையாயிருத்தலானும், 'தொகை' என்பதற்கு, தொகுத்தல் (= ஒருங்குசேர்த்தல்) என்பதுவே பொருளாகலானும், 'கலித்தொகை' என்னும் பேரானும், இந்நூல் பலரால் செய்யப்பட்டதுவே என்பது வலியுறும். கலித்தொகைச் செய்யுட்களெல்லாம் ஒருவரே இயற்றியவையாகுமாயின், அத்திணைத் தொகை நூல்களின் வரிசையில் வைத்து என்னுவாரல்லர். தொகைநூல் எட்டு என்றே கூறவேண்டும் என்பதொரு கட்டு இல்லையே; ஏழே என்னின் இழுக்கென்னை? இதனால், இதுவும் தொகைநூலே என்பது பழையவழக்

காதல் தானே போதரும். ஆயின், கவித்தொகைச்செய்யுட்கள் பலரால் இயற்றப்பட்டனவே எனக் கொள்ளினும், குறிஞ்சிக்கலிச் செய்யுட்களைப் பாடினவர் கபிலரே எனக் கொள்ளுமாறு யாங்கனம் எனின், கபிலர் குறிஞ்சித்திணையைப் பாடுதலில் வல்லுநர் என அறிதலானும், ஐங்குறுநூற்றில் அவர் பாடிய குறிஞ்சித்திணைச் செய்யுட்கள் தூறு அமைந்திருக்கலானும், 'பெருங்கடுங்கோன் பாலை கபிலன் குறிஞ்சி' என வழங்கும் வெண்பாவானும் அது கொள்ளப்படும என்க. 'அஃகேதல், "பெருங்கடுங்கோன்" என்னுஞ் செய்யுள் எல்லா ஏடுகளிலும் இல்லாமையின் அது பழம்பாட்டன்றும்; ஆகலின் அது கூறுஞ் செய்தி கொள்ளற்பாற்றன்று' எனின், இவ்வாறே சில செய்யுட்கள் எல்லா ஏடுகளிலும் காண்டல் இல்லை. அதுபற்றி அவை கொள்ளப்படா என்பது கூடாது. உதாரணமாக — புறப்பொருள் வெண்பாமாலையின் உரையாசிரியர் இவர் எனக் குறிக்கும் பாட்டு மஹாமஹோபாத்யாய ஐயரவர்களுக்குக் கிடைத்த ஏடுகளுள் ஒன்றிலும் இல்லை யாகலின் அவர்கள் அதனைக் குறிக்கவில்லை. அச்செய்யுளைச் செந்தமிழ்ப் பத்திராசிரியராசிய மஹாவித்வான் ஸ்ரீமத். ரா. ராகவையங்காரவர்கள் ஓர் ஏட்டில் கண்டறிந்து வெளியிட்டார்கள். அப்பாட்டுக் கொள்ளப்படுகின்ற தன்றே என்க.

இனி, 'கவித்தொகைச் செய்யுட்களும் ஒருதிணைச்செய்யுளில் ஒவ்வொரு கருத்துடையனவும், ஒன்றொரு முறையில் அமைந்தனவாயுள்ள அடிகள், வேறு பல திணைச்செய்யுட்களிலும் காணப்படுதலின், அச்செய்யுட்களெல்லாம் புலவரொருவராலேயே இயற்றப்பட்டனவாகும்' எனின், ஏனைத் தொகைதூற் செய்யுட்களில் பலவிடங்களிலும் ஒத்த கருத்துக்களும் சிறிதும் மாறுபாடு இல்லாத அடிகளும் பரக்கக் காணுதலின், அங்கனம் அமைந்துள்ள செய்யுட்களெல்லாம் ஒருவரே இயற்றியன என்று கொள்ளுதல் வேண்டு மன்றே! அவை பல்வேறு புலவர் பாடியவை என்பது ஆண்டாண்டுக் குறிக்கப்பட்டிருக்கும் குறிப்பினான் அறியப்படுதலின், அவ்வாறு கோடல் அமையாதே என்க. இவற்றால், கவித்தொகைச்செய்யுட்கள் எல்லாவற்றையும் இயற்றினா நல்லநதுவனா ஒருவரே என்றல் இயைபுடைத்தன்று என்று விடுக்க

இனி, இக்கொள்கையினர்க்கு, கபிலர்செய்யுட்களே எனத் தெளிந்த பிற தொகைதூற்செய்யுளிலும் குறிஞ்சிக்கலியிலும் ஒத்தகருத்துக்கள் காணப்படுமாயின், குறிஞ்சிக்கலி, கபிலர் இயற்றியதுவே என்று கொள்ளலாமன்றே! அதன் பொருட்டு, அவ்வாறமைந்துள்ள பகுதிகளுட் சிலவற்றை ஈண்டுக் குறிக்கின்றேன்:

'காண்டொறும் பொலியுந் கதழ்வாய் வேழம்
இருங்கேழ் வயப்புலி வெரீஇ அபலது

சுருங்கால் வேங்கை யூறுபட மறலிப்
பெருஞ்சினந் தணியுங் குன்ற நாட '

(நம். 217.)

'கொடுவாரி தாக்கி வென்ற வருத்தமொடு
நெடுவரை மருங்கிற் றுஞ்சும் யானை
நனவிற்புன் செய்தது மனத்த தாகலின்
கனவிற் கண்டு கதுமென வெரீஇப்
புதுவ தாக மலர்ந்த வேங்கையை
அதுவென வுணர்ந்ததன அணிநல முருக்கிப்
பேணு முன்பிற்றன் சினந்தணிந் தமமரம்
காணும பொழுதில் நோக்கல் செல்லாது
நாணி இறைஞ்சும் நன்மலை நன்னாட '

(குறிஞ்சிக்கலி. 13.)

'யானைக்

கால்வல் இயக்கம் ஒற்றி நடுநாள்
வகையிடைக் கழுதின் வன்கைக் கானவன்
கடுவெசைக் கவணின் எறிந்த சிறுகல்
உடுவுறு கணையிற் போகிச் சாரல்
வேங்கை விரியணர் சிதறித்தேன் சிதையுஉப்
பலவின் பழத்துட் டங்கும்
மலைகெழு நாடான்.'

(அகம். 292.)

'யானை

அடியொதுங் கியக்கம் கேட்ட கானவன்
நெடுவரை ஆசினிப் பணவை யேறிக
கடுவெசைக் கவணையிற் கல்லை விடுதலின்
இறுவரை வேங்கையின் ஒள்வீ சிதறி
ஆசினி மென்பழம அளிந்தவை உதிராத்
தேன்செய் தீருஅல் துளைபடப் போகி
நறுவடி மாவின் பைநதுண நழுக்கிக்
குலையுடை வாழைக கொழுமடல் கிழியாப்
பலவின் பழத்துட் டங்கும் மலைகெழு வெற்பனை.'

(குறிஞ்சிக்கலி. 5.)

இவற்றை நோக்கின், நற்றிணைச்செய்யுளிலும் அகநானூற்றுச்செய்யுளிலும் கூறப்பட்ட செய்தியே சிறிது விரிவாகக் கவித்தொகைச்செய்யுட்களில் கூறப்பட்டுள்ளது என்பது எளிதில் புலனாகும். இனி,

‘ விகம்பா டாய்மயில் கடுப்ப யானின் று
பசுங்கா முல்குல் பற்றுவன னூக்கிச்
செலவுடன் விடுகோ தோழி ’

(நற். 222.)

என்னும் அடிகளின் கருத்தோடு,

‘ ஐய சிறிதென்னை ஊக்கி எனக்கூறத்
தையால் நன்றென் மவனூக்க ’

(குறிஞ்சிக்கலி. 1.)

என்னும் அடிகளின் கருத்தினை ஒப்பிட்டுக் காண்க. இது நிற்க.

கபிலர் இயற்றிய செய்யுட்களே என ஒப்ப முடிந்த செய்யுட்களுள்
ஊம் இவ்வாறே ஒப்புமை யுடைய அடிகளையும் எடுத்துக்காட்டாக நண்டுத்
தருகின்றேன்:

‘ பெரும்புனங் கவருஞ் சிறுகிளி யோப்பிக்
கருங்கால் வேங்கை யூசல் தூங்கிக்
கோடேந் தல்குல் தழையணிந் தும்மோ
டாடினெம் வருதலின் இனியதும் உண்டோ ? ’

(நற். 368.)

என்னும் அடிகளின் கருத்தினையும்,

‘ நாடனெடு

சூருடைச் சிலம்பின் அருவி யாடிக்
காரரும் பவிழ்ந்த கணிவாய் வேங்கைப்
பாவமை இதனம் ஏறிப் பாசினம்
வணர்சூரற் சிறுதினை கடியப்
புணர்வது கொல்லோ நாடையும் நமக்கே ’

(நற். 373.)

என்னும் அடிகளின் கருத்தினையும் ஒப்பிட்டுக்கொள்க. கவித்தொகையில்
ஐந்துதினைச் செய்யுட்களிலும் பிற ஊரையும் பிற யாற்றையும் கூறாமல்
கூடலையும் (மதுரை) வையையினைமுடிம கூறியிருத்தலின், அவையெல்லாம்
நல்லந்துவனாரொருவரே செய்தவையாகும் எனின், 70 பரிபாடல்களுள்
வையையினைக் குறித்தபாட்டு 26-ம், மதுரையைக் குறித்தபாட்டு 4-ம்
அமைநதிருந்தனவே யன்றி, காவிரி முதலிய பிறயாற்றையும் புகார் முதலிய
பிற ஊரையும் குறித்தபாட்டுக்கள் இன்மையின், மதுரையையும் வையையினை
யுடைய குறித்த அப்பாட்டுக்களெல்லாம் ஒருவரே பாடியவையாகும்
எனல் வேண்டுமன்றே! இப்போது கிடைத்துள்ள பரிபாடல்களுள் ஆசிரியர்
பெயர் தெரிகின்ற வையையப்பாட்டு 7-ம் ஐவர் புலவர் இயற்றியன எனக்
காண்கின்றனவாகலின் அக்கூற்று அமைவுடைய தாகாது என்க.

இனி,

‘ நாடக வழக்கினும் உலகியல் வழக்கினும்
பாடல் சான்ற புலனெறி வழக்கம்

கலியே பரிபாட் டாயிரு பாங்கினும்

உரிய தாகும் என்மனார் புலவர்'

(தொல். அகத்: 53.)

என்னுஞ் சூத்திரத்தினால், நாடகவழக்கிற் புனைந்துரையாகக் கூறுஞ் செய்தி கலிப்பாவிலும் பரிபாடலிலுமே கூறப்படுமாகலின், அவ்வாறு கூறுமிடத்து யாதேனும் ஓர் யாற்றில் நீராடல் நிகழ்ந்ததாகக் கூறுதல் வேண்டுகலின், பரிபாடலில், செந்தமிழ் நாட்டின் தலைநகரையடுத்த யாறாகிய வையை யாற்றைக் குறித்தனர் என்று கொள்க. கபிலர் பாடிய கலிப்பாட்டுக் களுள்ளும் நாடக வழக்குக் காண்கின்றது. குறிஞ்சிக்கலிப்பாட்டுக்களுள் 20, 21, 22, 26, 28, 29 ஆகிய இவை ஆறும் நாடகவழக்காகக் கொள்ளத்தக்கன. இவையையன்றி வேறு சிலவற்றையும் நாடக வழக்கிற் சேர்த்தலும் அமையும். ஆகவே, புனைந்துரை வகையால் அமைந்தனவே பெரும்பாலன என்னலாம்.

இனி, குறிஞ்சிப்பாட்டுக் கபிலர் பாடியதன்று என்று கூறுவாருளர். குறிஞ்சிப்பாட்டின் அவர், அதற்குக் காரணமாக அப்பாட்டிலிருந்து இரண்டு ஆசிரியர் கபிலரே. சொற்களைக் காட்டுவர். அவற்றுள்,

(1) 'பைவிரி யல்குற் கொய்தழை தைஇ'

என்னும் அடியில், அல்குல் என்பது பெண்குறியை உணர்த்துகின்றது. இவ்வாறு அல்குல் என்னுஞ் சொல்லைப் பெண்குறிக்குப் பெயராகப் பண்டைப்புலவர் வழங்கினார். ஆகலின், இப்பாட்டுப் பண்டைப் புலவராகிய கபிலர் பாடியதாகாது என்பதாம்.

இதனை ஈண்டு நோக்குதும் :

மகளிர் உறுப்புக்கள் பலவற்றையும் வருணிக்குமிடத்தும் பெண்குறியினைக் கூறும் வழக்கு, பண்டைச்செய்யுட்களில் யாண்டும் இல்லை. 'சிந்தாமணி' போன்ற காப்பியங்களிலும் காண்டல் அரிது. அதனைச் செய்யுளிற்கு கூறுதல் 'அஸ்ஸீலம்' என்று வடமொழிவாணரும் விடுப்பர். நிற்க, குறிஞ்சிப்பாட்டு, தோழி, தாய்க்கு அறத்தொடு நிற்குமிடத்துக் கூறும் முறையின் அமைத்துப் பாடப்பட்டுள்ளது. தோழி, பண்டு நிகழ்ந்த செய்தியைத் தாய்க்குக் கூறுமிடத்து, 'மலர் கொய்தும இடையிடையே கிளியோப்பியும் தழை செய்து அதனை அரையில் உடுத்து, கோதையை முடியிற் சுற்றி, அசோகின் நிழலில் யாம தங்கியிருந்தோம்' எனக் கூறுமவழி, மேற்குறித்த 'பைவிரி யல்குற் கொய்தழை தைஇ' என்னும் அடி வந்துள்ளது. 'தழையுடையைச் செய்து' என்பதுவே ஈண்டுக் கூற எடுத்துக்கொண்ட செய்தி. அதனைக் கூறுமிடத்து 'அல்குலி லுடுத்துந் தழையுடையைச் செய்து' என்றாள். ஈண்டு,

அல்குல் என்பது பெண்குறியைக் குறித்தற்கு இடமே இல்லை. தழையுடையை அரைசூழ உடுத்தாது, பெண்குறியைமட்டுமே மூடிதல் வழக்காயினன்றே, ஈண்டு, அல்குல் என்பது அப்பொருளில் வந்ததெனக் கொள்ளுதல் வேண்டுமே? 'அற்றன்று, அரவின்படத்தை உவமையாகக் கூறியதனால் ஈண்டு, அல்குல் என்பது பெண்குறியையே குறிக்கும்' எனின், பாம்பின்படத்தை நிதம்பத்திற்கு (புட்டம்) அன்றிப் பெண்குறிக்குக் கூறும் வழக்கு உளதோ?

'ஆபோம் பென்புடை யகன்ற அல்குல்மேற்

சூடிய கலை'

(சீவக. 1007)

என்பதை நோக்கின், அரவின்படம் நிதம்பத்திற்கே உவமமாதல் தெளிவுறும். 'புடை யகன்ற அல்குல்' என்பது, பெண்குறிக்கு ஏற்ற அடைமொழியாதல் அரிது. இவ்வாறே, 'கோடேந்தல்குல்' (நற். 368.) என்று வருவதுவும் காண்க.

இனி,

'மன்னாக விணைப்படமுந் தேர்த்தட்டும் மதியயக்கிப்

பொன்னூல வட்டமும்போற் கலையிமைக்கும் அகலல்குல்'

(சீவக. நாமக: 144.)

என்று, பாம்பின்படம், தோத்தட்டு, ஆலவட்டம் ஆகியவற்றை அலகுற்கு உவமை கூறியுள்ளார். பாம்பின் படம் பெண்குறிக்கே உவமையாகுமேல், ஈண்டு ஒருங்கே கூறிய தேர்த்தட்டு, ஆலவட்டம் இவையும் பெண்குறிக்கே உவமையாக வேண்டுமன்றே? இவையெல்லாம் அதற்கு உவமையாவனவோ? இனி, 'உவமான சங்கிரகம்' என்னும் நூலில்,

'பெண்குறிக்கு மான்குளம்பைப் பேணு' (11)

என்னும் அடியில், பெண்குறிக்கு மான்குளம்பினை வழங்கியிருத்தலான், அஃதன்றிக் தேர்த்தட்டு முதலியவை பெண்குறிக்கு உவமையாகக் கொள்ளுதல் இயலாதன்றே!

'ஹரிணீ குரபாத்ரேண சாமண மோஹிதம் ஜகத்'

(ஸுபாஷித ரத்ன பாண்டாகாரம்.

விஷயோபஹாஸப்ரகரணம்: சு. 121.)

என்னும் வாக்யத்திலும்,

'குரங்ககுரூபோய:.....அதிதூர்ப்பக:'

(ஸ்காந்தம். காசிகண்டம்: அத்தியாய. 37)

என்னும் ஸ்காந்தபுராணத்திலும், பெண்குறியை மான்குளம்பாகவே கூறியிருத்தலான், பெண்குறிக்கு மான்குளம்பே உவமையாகும் என்று உவமானசங்கிரகம் கூறியது வலியுறும். ஆகவே, குறிஞ்சிப்பாட்டின் கூறிய

‘பைவிரி யல்குல்’ என்பது நிகம்பமாதலே யன்றிப் பெண்குறி ஆகல் இன்று என உணர்க. அன்றியும், இவ்வுவமை,

‘துத்திப் பாந்தட் பைத்தக லல்குல்’ (குறந். 294.)

என, அஞ்சியாந்தையார் செய்யுளிலும் வந்துளது காண்க.

பண்டைச்செய்யுட்களில், அல்குல் என்பது பக்கத்தையும், ¹மகளிரின் அரை, புட்டம் என்னும் உறுப்புக்களையும் குறித்து வந்துளதே யன்றி, பெண்குறியைக் குறித்து வந்திலது. பிறகாலத்தில், அரையின் முன்பக்கத்தையும் குறிப்பதாகக் கொண்டதனால், பெண்குறியினைக் கூறும்வழி (அதன் மேலிடத்திற்கு வழங்கிய) அல்குல் என்னுஞ் சொல்லே இலக்கணையாக அதற்கும வழங்கலாயினர். இதனால், அல்குல் என்பது பெண்குறிக்குப் பெயரன்று என்பது போதரும். ஆகவே இது காரணமாகக் குறிஞ்சிப்பாட்டுப்பாடினவர் கபிலரல்லர் என்பது அமையாது.

(2) ‘கானங் கல்லென் றிரட்ட

என்பதில், இரட்டுதல் என்பது ஒலித்தல் என்னும் பொருளில் வந்துளது. இரட்டுதல் என்னுஞ்சொல், “யானை மணி யிரட்ட” என்பதுபோலவே பண்டு வழங்கியதன்றி, ஒலித்தல் என்னும் பொருளில் வழங்கிலது. ஆகலின், இது கபிலர் பாடியதன்று’ என்பதாம். சொற்கள் தமக்குரிய பொருளினின்று விலகிச் சிறிது இயைபுடையவற்றைக் குறித்து வழங்குதலும், பின்னர் அத்துணையும் இயைபில்லாதவற்றைக் குறித்து வருதலும் மொழிகளில் (பாஷைகளில்) வரலாற்றுமுறையிற காணும் இயல்பு. புலம்புதல் (அழுதல்), சாற்றுதல் (சொல்லுதல்), இயம்புதல் (சொல்லுதல்), பன்னுதல் (சொல்லுதல்) முதலியன அழிக. வஞ்சினம், மன்று என்பனவும் இவ்வாறேயாம். இரட்டுதல் என்பது, ‘படுமணி யிரட்டும் பாவடிப் பனைத்தாள், நெடுநல் யானை’ (புறம. 73) என்பதுபோன்ற இடங்களில் வழங்குதலே அமைதியாயினும், அஃது அப்பொருளினின்று மாறிப் பிறவற்றுக்கண்ணும் பண்டைச்செய்யுட்களிலேயே பலவிடங்களில் வந்துளது.

‘பூசல் அனைத்தும்

இலங்குவெள் ளருவியொடு சிலம்பகத் திரட்ட’ (மதுரைக்காஞ்சி. 298.)

‘குடிஞை யிரட்டேந் தறுகல்’

(ஐங்குறு. 291.)

‘தனி மணி யிரட்டும்’

(அகம். 35.)

என்று வந்துள்ளன காண்க.

‘கானங் கல்லென் றிரட்ட’

(குறிஞ்சிப்பாட்டு.)

¹ ஆடவரின் அரைக்கும் வழங்குதல் உண்டு. (பெருமாள் திரு. 9: 7.)

என்பதும் இவ்வாறு வந்ததுவேயாம். ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர், இவ் வடிக்கு, 'காட்டிலுள்ள விலங்குகளெல்லாம் "கல்" என்னும் ஓசையை யுடையவாய் ஒன்றற்கொன்று மாறிக்கூப்பிட' என்று பொருள் எழுதி அமைத்துள்ளமை அறிதற்பாலது. இக்கூடியவற்றால், இரட்டுதல் என்னுஞ் சொல்லை ஒலித்தற் பொருளில் வழங்கினமையின் இதன் ஆசிரியர் கபிலர் ஆகார் என்றல் அமைதியன்று என்பது அறியப்படும்.

இனி, கபிலர் இயற்றியது என்று வழங்கும் 'இன்னொரு நாற்பது' என்னுஞ் சிறுநூலைக் குறித்துச் சிறிது நோக்குவோம்:

இன்ன
நாற்பதின்
ஆசிரியர்

இந் நூல், புலவர் பெருந்தகையராகிய கபிலர் இயற்றியது தானே என ஐயம் உண்டாகின்றது. என்னெனின், இந்நூலில் பல பொருள்கள், 'இனியவை நாற்பது' என்னும் நூலின் பொருள்களை யுட்கொண்டு கூறப்பட்டன எனத் தோன்று கின்றது. உதாரணமாக —

'உடையான் வழக்கினிது' (இனியவை. 3.)

'இன்னு, பொருளில்லார் வண்மை புரிவு' (இன்னு. 11.)

'யானை யுடைய படைகாண்டல் முன்னினிதே
ஊளைத்தின் றானைப் பெருக்காமை முன்னினிதே
கான்யாற் றடைகரை யூரினிது' (இனியவை. 5.)

'யானையில் மன்னரைக காண்டல் நனியின்ன
ஊளைத்தின் றானைப் பெருக்குதல் முன்னின்ன
..... இன்னு, கான்யா றிடையிட்ட ஆர்' (இன்னு. 23.)

'அநதண ரோத்துடைமை ஆற்ற மிகவின்னிகே' (இனியவை. 8.)

'இன்னு, ஓததிலலாப் பார்ப்பா னுரை' (இன்னு. 22.)

'கற்றார்முற் கல்வி யுரைத்தல் மிகவின்னிகே' (இனியவை. 17.)

'பொருளுணர்வா ரிலவழிப் பாட்டுரைத்தல் இன்னு' (இன்னு. 11.)

'கற்றறிந்தார் கூறுங் கருமப் பொருளினிகே' (இனியவை. 33.)

'கல்லா ருரைக்குங் கருமப் பொருளின்னு' (இன்னு. 16.)

என்று வந்துள்ளன காண்க.

இவற்றை நோக்குமிடத்து, 'இனியவை நாற்பது' என்னும் நூலைக் கண்டு இந்நூல் செய்யப்பட்டது என்பது விளங்கும். இன்னொரு நாற்பதின் நோக்கியே இனியவைநாற்பது இயற்றப்பட்டது என்று கொள்ள லாகாதோ எனின், முகலில் இனிய செய்திகளைக் கூறும் நூலே தோன்றி யிருக்கும்; இனியவற்றைக் கூறும் நூலைக் கண்ட பின்னரே இன்னுத வற்றையும் கூறல் வேண்டும் என்று ஒருவற்கு எண்ணந் தோன்றும் என்க. இனி, 'இனியவை நாற்பது' என்னும் நூலில், நான்கடியிலும் எதுகைத் தொடை நன்கமைந்துள்ள செய்யுள் 7 மட்டுமே உளவாக, 'இன்னொரு நாற்பது' என்னும் நூலில் அவ்வாறு எதுகைத்தொடை யமைந்த செய்யுட்கள் 33

காண்கின்றன, பழைய செய்யுட்களில் எல்லாவடிகளிலும் இவ்வாறு எதுகை அமைந்திருத்தல் இல்லை. அன்றியும், இனியவைநாற்பதில், 5-அடியுடைய செய்யுள் ஒன்றாதல் உளது; இதில் ஒன்றுமே இல்லை. இவற்றால், இந்நூல் 'இனியவை நாற்பது' என்னும் நூற்குப் பிற்பட்டதாதல் அறியப்படும். இவையெல்லாம் நிற்க. இச் சிறுநூலுள் 'கூறியது கூற'லாக வந்துள்ளன பல. உதாரணமாக —

1. இடம்பை யுடையார் கொடையின்ன	7
2. பொருளிலார் வண்மை புரிவு இன்ன	11
3. பொருளிலான் வேளாண்மை காமுறுதல் இன்ன	37
1. வண்மையி லாளர் வனப்பின்ன	10
2. வளமையி லாளர் வனப்பின்ன	28
1. பண்ணில் புரவி பரிப்பின்ன	10
2. வெறுமபுறம் வெம்புரவி யேற்றின்ன	39
1. ஏமயில் மூதூர் இருத்தல் மிகவினன	25
2. கட்டில்லா மூதூர் உறைவினன	26
1. கொடுங்கோல மறமன்னர் கீழ்வாழ்தல் இன்ன	4
2. முறையின்மி வாழும் அரசின்ன	6
1. கொடுமபா டுடையார்வாழ்ச சொல்லின்ன	7
2. ஈரமி லாளர் கடுமொழிக் கூறமின்ன	21

என்பன காண்க.

இக்காட்டியவை பெரும்பாலும் தம்முள் ஒத்த நீதியனவா யிருத்தல் அறிக. இனியவை நாற்பதில் (பொருள்வேறுபா டின்மி) இவ்வாறு வந்தி லாமை அறிக. நாற்பது செய்யுட்களே யுள்ளதொரு சிறுநூலில், ஒத்த கருத்துள்ள நீதிகள் மீண்டும் வந்திருத்தலை நோக்கின், இந்நூல், 'கூறியது கூறல்' என்னுங் குற்றம் உடையதே என்பது தானே போதரும். ஆயின், 'கபிலர் இயற்றியுள்ள அகப்பொருட்பாட்டுக்களுள் ஒத்த கருத்துக்களை யுடையன காண்கின்றனவே, அவற்றிற் போலவே இந்நூலிலும் வந்துள்ளன' என்று அமைத்துக்கொள்ள லாகாதோ எனின், அகப்பொருட்பாட்டுக்கள் ஒவ்வொருகால் இயற்றிய தனிசெய்யுட்களாகலானும், அவற்றுள் ஒரு செய்யுளிற் கூறியதனையே சிறிது மாற்றிப் பிறிதொரு செய்யுளில் கூறுதல் கூடுமாகலானும் அவை அமையும். இந்நூல் அவைபோலவ தன்று. இது நீதிநூலாகலின் ஒருசெய்யுளிற் கூறிய நீதியையே மற்றொரு செய்யுளிலும் கூறுதல் அமைவுடையதாகாது என்க.

இவற்றால், இந்நூல் கபிலர் இயற்றியதுவே எனத் துணிந்து கூறுதற்கு இயலவில்லை. ஆயினும், இந்நூல், கபிலர் இயற்றியது என்னும் வழக்கினை நீக்குதல் கூடாமையின், கபிலர்செய்யுளாகவே மேல் எண்ணப்பட்டது.

கபிலர் இயற்றியவை என்று வழங்கும் நூல்கள் முதலியன

பண்டைத்தமிழ்நூல்களாகிய பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை, பதினெண்கீழ்க்கணக்கு என்னும் மூவகைப்பட்ட நூல்களிலும் கபிலர் இயற்றியனவாகக் காணும் பாட்டுக்களைப்பற்றி மேலே கூறியுள்ளேன். அவர் இயற்றியவை என்று வழங்கும் பிறநூல்களைப்பற்றி இங்கேகிறிது ஆராய் வோம்: 'பன்னிருபாட்டியல்' என்னும் நூலிலுள்ள சில சூத்திரங்களும், பதினென்றாகிருமுறையில் சேர்க்கப்பட்டிருக்கும் மூத்தநாயனர் திரு விரட்டைமணியாலை, சிவபெருமான் திருவிரட்டைமணியாலை, சிவபெருமான் திருவநதாதி என்னும் மூன்று பிரபந்தங்களும், கபிலரகவல் என்னும் ஒரு சிறுநூலும், சில தனிச்செய்யுட்களும் கபிலர் இயற்றியவை யென்று வழங்குகின்றன.

அவற்றுள், பன்னிருபாட்டியல் என்பது, ¹பன்னிருவர் புலவர்களாற் செய்யப்பட்ட சூத்திரங்கையுடையதொரு பாட்டியல் நூல். இதில் எழுத்தியல், சொல்லியல், இனவியல் என்னும் மூன்று இயல்கள் உள்ளன. இந்நூலில், கபிலர் இயற்றியனவாக 8 சூத்திரங்கள் உள. அவை, எழுத்தியலில் 3, சொல்லியலில் 5. அவற்றை ஈண்டுத்தருகின்றேன்.

அவை :—

எழுத்தியல்

1. குணபாற் பரிதி தென்பால் இயமன்
குடபால் வருணன் வடபாற் சோமன்
திசைமுகன் நடுவார் தெயவ நிலைகளில்
- ² குயிலைத் தவித்து முதன்மூன்றுங் கொள்கென
நெய்யறி புலமை அறிஞர்நேர்ந தனரே.

¹ பன்னிருவ ராவார் :

1. பொய்கையார்	7. சேந்தம்பூதனர்
2. பரணர்	8. கோலூர்சொழார்
3. இரத்திரகாளியர்	9. மாபூதனர்
4. அவியனர்	10. சீத்தலையார்
5. கல்லாடனர்	11. பஸ்காயனர்
6. கபிலர்	12. பெருங்குன்றூர்சொழார்

என்பவர்.

² 'குயிலைந்தை வைத்து' என்றிருக்கலாம் போலும்.

2. அருக்கன் இயமன் வருணன் சோமன்
பிரமனுந் தெய்வ நிலையெனப் பேசுவர்.
3. அகரமுதலாக முறையான் எய்தவத
தெய்வந தம்மேல வைக்கப் படுமே.

சொல்லியல்

1. நவையறு சீர்க்கணம் மங்கலச சொற்பெயர்
இவையொரு நாளுக் கியம்புதல் சொல்லியல்.
2. ஈரசைச் சீரே மூவசைச் சீரே
நாலசைச் சீரே யோரசைச் சீரெனச
சீர்வகை நான்குந தெரிந்தனர் புலவர்.
3. ஈரசை யகவல் மூவசை நான்கும்
நேரிமில் வெள்ளை நிரையிழில் வருசி
நாலசை பொதுமற் றோரசைச் சீரே.
4. மூவசை யொன்சீர்க் கணமென மொழிந்தனர்
ஈரசை நாலசை யோரசை யொழித்தே.
5. கணமே மூவசைக் கூட்ட மாகும்

என்பன.

பன்னிருபாட்டியலில் ஒரே செய்திக்குப் புலவர் பலர் இயற்றிய சூத்திரங்கள் உள்ளன. அதனை, பன்னிருவா புலவர் தமிழ்ததமியே செய்த பாட்டியல்களுள் சிலவற்றைச் சேர்த்து இந்நூல் தொகுக்கப்பட்டுள்ளது என்று சிலா கூறுகின்றனர். ஆயின், ஒரே செய்தியைக்குறித்துப் புலவ ரொருவரே செய்தனவாகப் பல சூத்திரங்கள் உள்ளனவே, இதற்கு யாது காரணம் கூறுவரோ! மேற்குறித்த சூத்திரங்கள் எட்டனுள், 'அருக்கன் இயமன்', 'அகரமுதலாக' எனனுஞ் சூத்திரங்களும், 'கணமே மூவசை' என்னுஞ் சூத்திரமும் கூறியது கூறலாகக் கூறப்படனவாதல காண்க.

அன்றியும் பரிதி, சோமன், அருக்கன், பிரமன், எனபன போன்ற வடசொற்களும் வந்துள்ளன. மேலும், தொல்காப்பியத்திலே கொள்ளப் படாத நாலசைச்சீரைப்பறிய இலக்கணமும் காண்கின்றது. இவற்றை யெல்லாம் நோக்குமிடத்து, இந்நூல், பிறகாலத்தவரொருவராலே செய்யப்பட்டிருக்கவேண்டும எனத் துணியலாகும். பன்னிருவாபுலவரற் செய்யப்பட்ட பன்னிருபாடலம் என்னும் நூலைக் கண்டார் ஒருவர், அதுபோல, பன்னிருவாபுலவர் செய்த பாட்டியல் என்று கொள்ளுமாறு இந்நூலைச் செய்திருக்கலாம். மேற்கூறியவற்றால், இந்நூலினுள்ள 8 சூத்திரங்களும் கபிலர் இயற்றியன அல்ல என்பது தேற்றம்.

மூத்த நாயனார் திருவிரட்டை மணிமாலை இருபது பாட்டுக்களை யுடையது. சங்கநூல்களில் விநாயகரைப்பற்றிய செய்தி யாதும் கூறப்படாமையின் அக்காலத்தில் நம்நாட்டில் விநாயகவணக்கம் நடைபெறவில்லை யென்பது நன்கு அறியலாகும். எட்டுத்தொகைநூல்களிற் சிலவற்றிற்கு, பிற்காலத்தில், கடவுள் வாழ்த்துச் செய்யுள் செய்த பெருந்தேவனும் விநாயகரைக் குறித்து வாழ்த்தினரல்லர். ¹ கீழ்க்கணக்குநூல்களிலும் விநாயக வணக்கம் காணப்படவில்லை. பிற்காலத்து நூல்களிலேயே முகலில் விநாயகவணக்கம் காணப்படுகின்றது. இவற்றால், கி.பி. 6-ஆம் நூற்றாண்டுவரையிலும் தமிழ்நாட்டில் விநாயகவழிபாடு நடைபெறவில்லையென்பது அறியலாகும். 'மாணிக்கவாசகர்வரலாறும் காலமும்' ² என்னும் நூலிலும் இவ்வாறே கூறப்பட்டுள்ளது. இவற்றால், பண்டைத்தமிழ்ப்புலவராய் விளங்கிய கபிலர், தமதுகாலத்தில் தமதுநாட்டில் வழக்காற்றில்லாத கடவுளை வழிபட்டுப் பாடியுள்ளார் என்று கூறுதல் பொருத்த முடையதாகாது. அன்றியும், இரட்டைமணிமாலை போன்ற பிரபந்தங்களும் அவர்காலத்தில் தோன்றியிருக்கவில்லை. கட்டளைக்கலித்துறைப் பாட்டுகளும் கபிலர் காலத்தில் வழங்கவில்லை. நொண்டிச்சிந்து, காவடிச்சிந்து முதலாய் நூல்கள் நாயன்மாமார்காலத்திலாதல், அல்லது, சேக்கிழார் காலத்திலாதல் வழங்கிவந்தன என்று கூறுதல் அமையாதே! அவ்வாறே பிரபந்தங்கள் பலவும், கபிலர்வாழ்ந்த காலத்தில் வழங்கின என்றல் பொருத்தாதே. அவை, அவர்காலத்திற்குப் பல நூற்றாண்டுகளின் பின்னர் தோன்றியனவே. ³ ஆசிரியர் நச்சினாக்கினியாகருத்தும் இதுவேயாதலறிக. இவையெல்லாவற்றையும் ஆராயாது, பெயரொற்றுமை யொன்று மட்டும் கருதி, கபிலதேவநாயனரைக் கபிலர் என்னும் பழம்புலவர் என்றுகோடல் மயக்கவுணர்வே யாகும். இனி, இந்நூலிலுள்ள பாட்டுக்களையுஞ் சிறிது ஆராய்வோம்:

இந்நூலிலுள்ள பாட்டுக்களெல்லாம் சொற்செழிவும் இன்னொசையும் அமைந்தவை; அவற்றுள் பலபாட்டுக்கள் பொருட்சிறப்புள்ளனவாயும் விளங்குகின்றன; சிலபாட்டுக்கள் திரிபணியுடையன. இந்நூலில், விநாயகர், திருமாலுக்கு மருகர் என்றும் (7), மன்மதனுக்கு மைத்துனர் என்றும் (12) கூறப்பட்டுள்ளார். இவ்வாறு பழையநூல்களுள் யாண்டும் கூறப்படவில்லை.

¹ இ. வை. அனந்தராமையரவர்கள் பதிப்பித்தள்ள ஜந்தினை எழுபதில் விநாயக வணக்கம் காண்கின்றது. ஆயின, அந்நூலின் முகவுரையில், 'இக் கடவுள் வாழ்த்துச் செய்யுள் ஐயுறுதற் கீடமாயிருப்பினும் எனக்குக் கிடைத்த பிரதியில் இருத்தலால் விடாது பதிப்பித்தள்ளேன்' என்று அவர்சன் எழுதியிருத்தலானும், அச்செய்யுளின் சொற்களானும், அது பிற்காலத்தது எனல் டோதரும்.

² மாணிக்கவாசகர் வர. காலம்: பக்கம் 190.

³ தொல். செய்: சூ. 239. ந. உரை; தொல். புறத்: சூ 30. ந. உரை.

மேலும், வாக்கு (1), விராயகன (5, 7), கணபதி (8, 15, 19), பணம = படம (9), போகபந்ததந்தம், நாகபந்தம், ஏகதந்தம் (10), நீலகண்டம, சிங்கம், சரணு, சரணங்கள் (12), அண்டத்தான் (13), அரன் (15), பத்தர், சித்தம (18) முதலிய வடசொற்களும், வடசொற்றொடர்களும் வந்துள்ளன. இவற்றாலும் இந்நூல், பண்டைப்புலவராகிய கபிலரால் செய்யப்பட்டதன்று என்பது விளங்கும்.

இனி, சிவபெருமான் திருவிரட்டை மணிமாலையைச் சிறிது ஆராய்வாம்:

இந்நூலில் முப்பத்தேழுபாட்டுக்கள் காண்கின்றன. இரட்டை மணிமாலையாவது, வெண்பாவும் கலித்துறையும் விரவி, அநதாதித்தொடையான் இருபதுபாட்டுக்களால் முடிவது என்பது, ¹ பாட்டியல்களால் அறியப்படும். மூத்த நாயனார்திருவிரட்டைமணிமலை, இவ்விடக்கணத்திற்குப் பொருந்தியுளது. இந்நூலில், இவ்விடக்கணவமைதி யில்லாததோடு, வெண்பாவும் கலித்துறையும் இணையிணையாக வருவதாகிய முறையும் இறுதியில் இல்லாதிருக்கின்றது. இந்நூலுட்கதைகள் பல காணப்படுகின்றன. அவையாவன:

- சிவபிரான் நஞ்சுண்டகாலத்து, உமாதேவி தம்கையாற் காத்தது 2.
 ,, மழுவாளால் தாதையினகாளை எறிந்தவர்க்கு அருள் செய்தது 2.
 ,, நெற்றிக்கண்ணால் மன்மதனை ஈரிதது 3.
 தேவரும் அயனும் மாலும் சேவறகொடியானும் கூடிநின்றது
 சிவபிரானுக்கு நஞ்சுட்ட எண்ணியது 17.
 சிவபிரான் யானையுரி போர்த்தது 27.
 ,, தலைகொண்டு பலிக்கு ஊர்திரிந்தது 31.
 ,, பிணமிக்கொட்டயல் வந்துநின் றுடியது 36.

முதலாயின.

அனங்கன் (3), கோமளம், நக்கர் (4), சடையான் (5), தவளம், சங்கரர் (6), மகுடம் (20), பூதப்படை, ஞானம் (22), சித்தம் (24, 37), கங்கணம், சிவன், நடம் (26), இலயம் (27), விதிவசம் (28), மதுகரம்,

¹ 'வெண்பா முதலாக் கலித்துறை பின்வரும்,

இந்த இருபல் திரட்டைமணி மலை

(பன்னிருபாட். 252.)

'இரட்டை மணியிருபான்—ஏய்த்தீர்

வெண்பா கலித்துறையாம்.'

(வெண்பாப்பாட். செய்: 17.)

'இருபது வெண்பாக் கலித்துறை யியையின்,

வருவ திரட்டை மணிமலை யாகும்.

(இலக்கண—பாட்டியல், 59.)

நதி (29), வீரட்டானம் (31), உத்தமன் (35), சத்தி, தேசு (37) முதலான வடசொற்கள் பல வந்துள்ளன. அன்றியும், இந்நூலில் 6-ஆம் பாட்டு யமகமாக அமைந்திருக்கின்றது. மேலும், 'வைக்கின்ற' (2) என்று, கின்மி என்னும் இடைநிலையோடு கூடிய சொல் (பெயரெச்சம்) வந்துள்ளது. இவையெல்லாம் கபிலர்காலத்தில் வழங்காதனவேயாம். இவற்றால், இந்நூல் கபிலரால் செய்யப்பட்டதன்று என்பது துணியப்படும.

இனி, சிவபெருமான் திருவந்தாதி என்னும் நூலையும் சிறிது சிவபெருமான் ஆராய்வாம். இதில், சிவபெருமானைப்பற்றிக் கூறியிருவந்தாதி யிருப்பவை:

சிவபெருமான் தமது இடப்பாகத்தில் திருமூலை யுடையவர்—	1, 2.
„ நஞ்சண்டவர்—	2.
„ வெண்டலையை உண்கலனாகக் கொண்டவர்—	6.
„ மகளிர்கைவளைகளைக் கவாந்தவர்—	9.
„ அனங்கனைச் செற்றவர்—	10.
„ சுடர்மூன்றனையும் மூன்றுகண்ணாகக் கொண்டவர்—	11.
„ பிரமனும் மாலும் விண்ணுமண்ணும் தேட நின்றவர்—	49.
„ ஆனையை யுரித்தவர்—	67.
„ சூரியனுடைய பறகளைத் தொலைத்தவர்	70.

என்பன. இனி, 'வேங்கடத்து மேயான்' (15) என்று, வேங்கடமூலை சிவ பிரானது இருப்பிடமாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. ஆனால், பண்டைக்காலத்த தாகிய சிலப்பதிகாரத்தில் வேங்கடமூலை திருமாலுக்குரியதாகவே கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

அன்றியும் அங்கமலம், கமலவண்ணன் (3), அந்தரம் (4), பரஞ்சோதி (8, 56), பதி (9), அனங்கன் (10, 19), காபாலி (16), பத்தர் (18), விமலன் (20), அயம் = குதிரை (21), சலமுடி, சங்கரன், சங்கம், சலம் = அடம் (22), சங்கம் = வளையல் (23), பாசுபதன் (31, 82), உன்மத்தகம் (34), ஈசன் (35), புராணன், நடடங்கம் (44), நக்கர் (45), மாதேவா (51), பண்டரங்கள், பவன் (54), பவனம், (55), பாவனை, (56), பதங்கள் (57), நடட்டம் = நஷ்டம் (60), அலங்காரம் (64), சாமத்தன் (68), புண்ணியன் (73), தருப்பை, (75), சடாமகுடர் (78), பாணி (78), பாதம் (82), சோதி (87), பாகீரதி (93), ஆலிங்கனம் (95) என்பன போன்ற வடசொற்கள் பல வந்துள்ளன.

இவையெல்லாமல், 'ஐயம் பெய்கின்றேனமேல், அனங்கன் ஐயம்பு எய்தான்' (27), என்றும், 'அனங்கவே ளம்பகலம் பாயும்' (63), என்றும்

மன்மதன் அம்புகள் எய்யுஞ் செய்தி கூறப்பட்டுளது. இச்செய்தி, பிற காலத்து நூல்களிற் காணப்படுகின்றதேயன்றிப் பண்டைக்காலத்து நூல்களில் யாண்டுங் காணப்படவில்லை. அகப்பொருட்பாட்டுக்களையே யுடைய நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, அகநானூறு என்னும் இந் நூல்களில், மன்மதன் ஐந்தம்புகளை எய்கின்ற செய்தி கூறப்படவேயில்லை. இதனானே, இவ்வந்தாதி பண்டைப்புலவராற செய்யப்பட்டதன்று எனத் துணியலாகும். இவை நிற்க.

அகீன்றது (46), ஆழ்கின்றேன் (58), ஆகின்றன (60), அழிகின்றார் (91), என்னும் நிகழ்கால வினைமுற்றுச்சொற்களும், பெய்கின்றேன்மேல் (27), என வினையாலணையும்பெயரும் இந்நூலிற் காணப்படுகின்றன. வினைச் சொற்கள் இவ்வடிவங்களில் கபிலர்காலத்தில் வழங்கினவல்ல என்பதை, பழையநூல்களில் யாண்டும இவ்வாறான சொற்கள் வந்தலாமையான் அறியலாகும்.

இவ்வாறான அகச்சான்றுக ளெல்லாவற்றையும் ஆராய்ந்தறியாதே பெயரொற்றுமை ஒன்றுமட்டும் கருதி, இந்நூலைப் பண்டைப்புலவராகிய கபிலர்பேரில் ஏற்றுவது முறையல்லாச செயலேயாம். ஆயின, 'எனையந தாதி சொன்னவன் கபிலன்' என்று திருவாலவாயுடையா திருவிளையாடல கூறுகின்றதே எனின், திருவிளையாடற்புராணங்கள் சரித்திரஆராய்ச்சிக்குத் துணையாவன அல்ல என்க. அதனைக்குறித்து ஈண்டு எழுதப்புகின் பெருகும் என்றொசி விடுகுகின்றேன்.

இதுகாறும் ஆராய்ந்தவற்றால், பதினென்றநூ திருமுறையில் சேர்க்கப் பட்டுள்ள இம் மூன்றுபிரபந்தங்களும் பண்டைப்புலவராகிய கபிலரார் செய்யப்பட்டன அல்ல என்பது தெளிவாதல் அறிக. இவற்றைக் கபில தேவநாயனார் என்னும் பெயருடைய பிற்காலத்தவரொருவர் பாடியிருக்கலாம் என்று கொள்ளுதலே அமைதி.

கபிலரகவல் என்னுஞ் சிறுநூலொன்று நம் கபிலர் செய்தது என்று வழங்குகின்றது.

கபிலரகவல் 'ஆதி கபிலா சொன்ன ஆகமத்தின் சொற்படியே சாதிவகையில்லாமற் சஞ்சரிப்ப தெக்காலம்'

(பத்திரகிரியார் மெய்ஞ்ஞானப்புலம்பல். 25.)

என்பது கபிலரகவலைக் குறிப்பிடுவதெனத் தோன்றுகின்றது. அவ்வாறாயின், இந்நூல் பத்திரகிரியார்காலத்திற்கு முற்பட்டதாகும். இந்நூலின் வரலாறுவது: பகவன் என்பவனுக்கும் ஆதி என்பவளுக்கும் திருவாரூரில் பிறந்தவர் கபிலர். அவரை, அவ்வூர்ப் பார்ப்பனனொருவன் எடுத்து வளர்த்துவந்தான். அவன், கபிலருக்கு உபநயனஞ் செய்யக் கருதிப் பார்ப்பனரை அழைத்தபொழுது, அவர்கள், 'பார்ப்பனக்குலத்திற் பிறவாத

இக்குழந்தைக்கு உபநயனஞ் செய்ய யாம் உடன்பட்டீம்' என்று மறுத்தனர். அதுகேட்டுப் பாப்பனன் வருந்திக்கொண்டிருக்கையில், கபிலர், அப்பார்ப்பனரை நோக்கி, 'பிறப்பினால் சாதி வேறுபாடு கருதலாகாது' என்று நியாயம் கூறி அறிவுறுத்திய பாட்டு என்பது.

இந்நூலிற் கூறப்பட்டுள்ள முதன்மையான செய்தி மக்கட்பிறப்பில் சாதிவேறுபாடு இல்லை என்பதுவே யாயினும், வேறு சில செய்திகளும் கூறப்பட்டுள்ளன. அவையாவன: சிராத்தரு செய்வதனால் பயனில்லை யென்பது; நால்வகைச் சாதிகளையும் இந்நாட்டில் நிலைநாட்டினவர் பார்ப்பனரே என்பது; தந்தையின்சாதியே மைந்தருக்கும உரியதாகும் என்பது முதலாயின.

கபிலர், கடுங்கோவாழியாதனைக் கூறுமிடத்து, 'பார்ப்பார்க் கல்லது பணிபறி யலையே' என்று கூறியிருப்பதனாலும், தமமைக் கூறுமிடத்து, 'அந்தணன் புலவன்' என்று அறிவித்திருப்பதனாலும், அவர், பார்ப்பனக் குலத்தை உயர்வாக மதித்திருந்தமை பெறப்படும. அங்கனம் கூறிய அவர்தாமே,

‘ஒருவகைச் சாதியாம மக்கட் பிறப்பிலகா

இருவகை யாகநீ இயம்பிய குலத்தான்

ஆண்டபண் மாறி அணைத்தலும் அணைத்தபின்

கருப்பொறை யுயிர்ப்பதும் காண்கின் றிலிரோ?’

என்று கூறினார் என்பது அமையுமோ! சன்து, இவர் கூறியுள்ள காரணம், 'ஞானவெட்டியான்' ¹ என்னும் நூலிலும் காண்கின்றது. அதனை இயற்றினவர் திருவள்ளுவர் என்று கூறுகின்றனர். இதனை இயற்றினவர் கபிலர் என்பதும் அக்கூற்றுப்பொன்றதேயாகும். நிற்க.

இச்செய்யுளுள் நானாவகை, பஞ்சேந்திரியம், சலம், சதுர், பாவனை, புத்திரர், மிலேச்சர், ஊணா, சிங்களர், சீனத்தா, பூசார், சண்டாளி, தரணி என்பனபோன்ற வடசொற்கள் பல வந்துள்ளன. சங்ககாலத்துப் பாட்டுக்களில் யவனரைத்தவிர, ஊணர், சீனத்தர், சிங்களர் முதலான வர்களின் பெயர்கள் வந்தில. ² யவனர் எனபதற்குச் சோனகர் என்று நச்சினாக்கினியர் பொருள் எழுதியிருக்கின்றார். இந்நூலின் ஆசிரியர், 'இட்டிடைச் சோனகர் யவனர்' என்று வேறு வேறாகக் கூறியுள்ளார். அன்றியும், 'எத்தனையர்' என்று வரவேண்டிய சொல் 'எத்தனைபேர்' என்று வந்துளது. இனி, காண்கின்றிலிரோ, இடப்புகீண்டுதோ எனக் கின்ற இடைநிலையோடுகூடிய நிகழ்காலநினைச்சொற்களும் காணப்படுகின்றன. இவற்றாலும், இந்நூலின் நடையாலும், இது பண்டைக்காலத் துப்புலவராகிய கபிலர்பாடியதன்று என்பது ஒருநிலை.

¹ ஞானவெட்டியான். 545, 550, 551 முதலியன.

² 'வலிபுணர் யாக்கை வன்கண் யவனர்'. (முல்லை: 61). உரை.

இந்நூலில், கபிலர் தம்மோடு பிறந்தவர்களையும் அவர்கள் வாழ்ந்த இடங்களையும் கூறுகின்றார், இதற்கு ஆதாரமாகப் பழையசெய்யுட்களில் யாண்டும் யாதும் காணப்படவில்லை.

இந்நூல், சாதுவேறுபாடு கருதலாகாது என்பதற்குப் பற்பல காரணங்கள் கூறுகின்றது. ஆகலின் இது, சாதி வேறுபாடுகளை நோக்கிக் கொடுமை செய்தலைப் பொறுதாடுவனவால் இயற்றப்பட்டதாகும். நிற்க.

‘கபிலம்’ என்று ஒருநூலின் பெயர் உரைகளில்¹ காணப்படுகின்றது.

அந்நூல் இக்காலத்தில் இன்மையானும், வேறு சான்று கபிலம் காணப்படாமையானும் அஃது இவர் செய்ததுவே என்று துணிந்துகூற இயலவில்லை.

இனி, தனிச்செய்யுட்களை நோக்குதும்:

கபிலரும்
நீருவள்ளுவ
மாலையும்

திருவள்ளுவமாலையில் ஐந்தாம்பாட்டாகவுள்ள,

‘ தினையளவு போதாச் சிறுபுன்னீர் நீண்ட
பனையளவு காட்டிம் படித்தால்—மனையளகு
வள்ளைக் குறங்கும் வளநாட வள்ளுவனார்
வெள்ளைக் குறம்பா விரி ’

என்னும் பாட்டுக் கபிலர் பாடியதாகக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. திருவள்ளுவரைக் குறித்தும் திருவள்ளுவமாலையைக் குறித்தும் வழங்குங் கதைகளுக்குப் பண்டைநூல்களில் சிறிதுஞ் சான்று இன்மையின், அவை பிற்காலத்தே புனைநூலையாக எழுதப்பட்டனவே யென்பது அறிஞர்க்கு ஒப்பமுடிந்த தொன்றாகலின், இப்பாட்டும் கபிலர்பாடிய தன்று எனக் கொள்ளுதலே அமைதி. அன்றியும், ஒருநூலுக்குச் சிறப்புப்பாயிரம் கூறுபவர் அந்நூல் முழுவதையும் குறிப்பிடுதல் வழக்காறாகவும், எறிச்சலூர்மலாடனார், போக்கியார், மோசிகீரனார் என்பவர் முறையே அறத்துப்பால், பொருட்பால், காமத்துப்பால் என்னும் பகுதிகளில் உள்ள இயல்களின் தொகையையே கூறியிருப்பதாகக் காணுதலானும், சங்கப்புலவர் காலத்திற்குப் பிற்பட்ட வராகிய பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார் பாட்டும் இந்நூலில் (திருவள்ளுவ மாலையில்) இருத்தலானும், பிறவாற்றானும் இப்பாட்டுக்கொள்ளலாம் சங்கப் புலவர் பாடியன அல்ல எனவும், பிற்காலத்தவரொருவர் பாடியன ஆகும் எனவும் கொள்ளுதல் அமைதி.

இனி, ‘நேட்டிலையிருப்பை’ என்னும் பாட்டுக் கபிலர் பாடியது கபிலரும் தனிச் செய்தியும் என்று திருவாலவாயுடையார் திருவிளையாடல் கூறுகின்றது. அதனைக் குறித்துத் தமிழ்நாவலர் சரிதைகூறுவது

¹ நொல், சொல், வேற்றமை மயக்கியல்: 30.

அமைவுடையதன்று என்று மேலே கூறியுள்ளேன். திருவாலவாயுடையார் திருவிளையாடல், 'சங்கறுப்ப தெங்கன்குலம்' என்னுஞ் செய்யுள் நற்கீரர் பாடியது என்று கூறுகின்றது. அது கூறுவன வெல்லாம் உண்மையன்று கோடல் அமைதியன்று. இச்செய்யுள் கபிலர்செய்ததுவே யாயின், அவர் செய்த தனிச்செய்யுட்களெல்லாந் தொகுத்த புலவர்கள் இதனையும் அச்செய்யுட்களோடு சோத்திருப்பரே; அல்லது, பழைய உரையாசிரியர் களாதல் எடுத்தாண்டிருப்பரே. அங்கும இன்மையின், இது கபிலர் செய்ததெனக் கொள்ளுதல் அமைவுடையதாகாது. இனி, 'கண்ணழையா' என்னும் பாட்டும் இந்நியாயத்தாலும், அதன் சொல்லாலும் பொருளாலும் கபிலர் பாடியதன்று என்று ஒதுக்கப்படும்.

கபிலராற் பாடப்பட்டவர்

நள்ளி, ஓரி, அகுதை என்பவர்களைக் கபிலர் தம செய்யுட்களில் குறிப்பிட்டுள்ளார்; காரி, பேகன், பாரி, விச்சிக்கோன், இருங்கோவேள், செல்வககடுங்கோவாழியாதன் ஆகிய இவாகளிட்டுரு சென்று, அவர்களைப் பாடிப் புகழ்ந்திருக்கின்றார்; ஆரியவரசன் பிரகத்தனுககாகக் குயிருசிப் பாட்டைப் பாடினாராயினும், அப்பாட்டினுள் அவ்வரசனைக்குறித்து யாதும் கூறவில்லை. அதனால், அவனைவிடுத்து, மறறையோரைக்குறித்துக் கபிலர் கூறியிருப்பவற்றை இங்கே எழுதுகின்றேன்.

நள்ளி என்பவன், சிறந்த வள்ளல்களுள் ஒருவன்; இரவலருக்கு நெடிய தேர்க்களையும் பெரிய களிறுகளையும் நல்குபவன்; மழைபோல் கொடுக்கும் கொடையினன்; சிறந்த குதிரையை யுடையவன். இவன் மலையிலுள்ள காந்தப்பூ மிக்க மணமுடையது.¹

ஓரி என்பவன், வள்ளல்களுள் ஒருவன்; விற்பயிற்சி மிக்கவன். அதனால் வல்லில் ஓரி என்னும் பெயர் பெற்றான். இவன் கொல்லிமலை இவனுக்கு உரியதாயிருந்தது. அங்கே சிறந்த² பாலை ஒன்று உண்டு. இவன் காரி என்பவனோடு கொலையுண்டான்.³ அதன்பின்னர்க், கொல்லிமலை, சேரர் வேந்தனாகிய பெரும பூட்டொறையனுக்கு உரியதாயிற்று.

அகுதை, போராபுரிதலில் வல்லவன்; கூடல் என்னும் ஊரினன்.⁴ இவனைப்பற்றி வேறொன்றும் இவாபாட்டுக்களில் கூறப்படவில்லை.

காரி மிக்க வன்மை யுடையவன்; சிறந்தவள்ளல்; முள்ளூரினன்.⁵ இவனது நாடு கடலையடுத்த தன்று.⁶ தமிழ்நாட்டு மூவேந்தரும் இவனதுணையை வேண்டி, இவனுக்கு மிக்க பொருள் நல்குவர். இவன் வேந்தர்களிடமிருந்து தனக்குக் கிடைக்கும் பொருளெல்லாவற்றையும் இரவலருக்கு ஈபவன்;⁷ புலவரனைவரையும் ஏறறத் தாழ்வின்னி ஒரேநிலையில் மதிப்பவன்;⁸ வேள்வி வளர்க்கும் அநதணரை ஓமபி, அவாக்குப் பொருள் நல்குபவன்;⁹ இரவலருக்கு எண்ணிறந்த தேர்களை வழங்குபவன். இவனைப் பாடிச்சென்ற புலவர் பரிசில் பெறாது வினே மீண்டதில்லை.¹⁰

¹ அகம். 238.

² குறந். 100.

³ நற். 320.

⁴ புறம். 347.

⁵ புறம். 123; நற். 291.

⁶ } புறம். 122.

⁷ புறம். 121.

⁸ புறம். 122.

⁹ புறம். 124.

காரி, தன் மனையாளைப்பன்றி வேறுமகளிரை நினையாத நல்லொழுக்க முள்ளவன். இவன், மாலூர்ந்து சென்று பிறருடைய ஆனிரைகளைக் கவர்ந்து வருவான். இவன் ஓரியைக் கொன்று அவனுருக்குட் சென்ற போது, அங்கே மிக்க ஆரவாரம் உண்டாயிற்று.¹ ஓரியினது கொல்லி மலையைச் சேரலனுக் கிந்தவன் இவனே. இவனது வண்மையும் இயல்பும் மிக்க நயம்படக் கூறப்பட்டுள்ளன.² இவனது கானம் மிக்க மணமுடையது. அங்குள்ள சந்தனமரம் சிறந்த நறுமணமுள்ளது.³

பேகன் வள்ளல்களுள் ஒருவன். இவனது ஊர் மலையை யடுத்திருந்தது. இவன், தன்மனைவி கண்ணகி என்பவளைப் பிரிந்து பரத்தையொருத்தியுடனிருந்தபோது, கபிலர் முதலிய புலவர்கள் இவனை யணுகி, முன்போல் மனைவியுடன் கூடி வாழ மாறு வேண்டிக்கொண்டனர். இவன் நாட்டில் மலைவாழ்நா (குறவா), மழை வேண்டிங்காலத்துப் பலி தூவி மழைபெய்வித்தும், அது வேண்டாதபோது கடவுளைப் போற்றி விலக்கியும் பயிர் விளைவிப்பர்.⁴

பாரி கபிலருக்குச் சிறந்த நண்பன். இது,⁵ 'தந்தை தோழன்' என்று கபிலர்தாமே கூறி யிருத்தலான் அறியப்படும்.

பாரி, தன்பால் வருபவர் எவராயினும் அவருக்குத் தவறாது வழங்கும் இயல்பினன்;⁶ தன்னாட்டின் முந்நாறு ஊர்களையும் பரிசிலர்க்கு நல்கினவன்;⁷ தன்னைப் பாடும பாணர் முதலியோருக்குத் தெளிவாகிய மதுவும், ஊடுகுடி கூடிய சோறும் வேண்டியாங்கு உதவினவன்;⁸ இரவலருக்குத் தேர்களை வழங்கினவன்;⁹ பரிசிலர், தன்னையே வேண்டினும் அதற்குடய பட்டு, அவரெல்லையில நிற்கும் இயல்பினன்;¹⁰ மழையை ஒப்ப உலகு புரந்தவன்.¹¹

பாரி நெய்கவறாது அரசு செலுத்திவந்தான். அதனால், அவன் நாட்டில் மழை பிழையாது பொழிந்தது; ஆனினங்கட்குச் செழிப்பாகப் புல் கிடைத்தது; சான்றோர் பல்கினர்.¹²

பாரி பொருதலில் வல்லவன்; பசைவரை வென்றவன். தமிழ்நாட்டு முடிவேந்தரும் இவனொடு பொருது, வெல்ல முடியாராய்த் தயங்கி நின்றமை யறியின்,¹³ இவனது போர்த்திறன் புலனாகும். இவன் முல்லைக்கொடிக்குத்

¹ நற். 320.

² புறம். 122.

³ குறந். 312.

⁴ புறம். 143.

⁵ புறம். 201.

⁶ புறம். 106.

⁷ புறம். 110.

⁸ புறம். 113.

⁹ புறம். 114.

¹⁰ புறம். 108.

¹¹ புறம். 107.

¹² புறம். 117.

¹³ புறம். 109.

தோ வழங்கிய செய்தி¹ பலவிடங்களிற் கூறப்பட்டுள்ளது. அஃது இவனது கொடைமடத்தை வெளிப்படுத்தும். இவன் இறந்தபின்னர் இரவலர் பாணர் முதலியோர் கையற்றுக் கவன்றனர்.²

விச்சிக்கோன், பகைவர்களை வென்று அடக்கினவன்; யானைப்படைகளை யுடையவன். இவன் நாடு மிக்க விளைவுடையது. விச்சிக்கோன் பாரியின் புதல்வியரை வதுவை செய்துகொள்ளுமபடி கபிலர் வேண்டிக்கொண்டதற்கு³ இவன் இணங்காது மறுத்துவிட்டான்.

இருங்கோவேள், வடநாட்டில் முனிவன ஒருவன் செய்த வேள்வியில் தோன்றிய வேளின் மரபில் 49-ஆம் தலைமுறையிற் இருங்கோவேள் பிறந்தவன்; துவாராபதி என்னும் ஊரிலிருந்து ஆண்டவன்; மலைகளடர்ந்த நாட்டையுடையவன். 'பொன்படு மால்வரைக் கிழவன்' என்று கூறப்பட்டிருக்கின்றான். இவன், பகைவர் அஞ்சாதக்க பெரும்படை யுடையவன்; பாணர்கள் வேண்டியன நல் குபவன்.⁴ பாரியின் மகளிரை மணந்துகொள்ளுமாறு கபிலர் வேண்டிக்கொண்டதற்கு, இவன் உடன்படாது மறுத்துவிட்டான். அப்பொழுது, அவர், இவன்முன்னோருள் ஒருவன், கழாத்தலையார் என்னும் புலவரை இகழ்ந்ததனால் விளைந்த கேட்டினைக் கூறிவிட்டு, மனமவருந்தி மீண்டார்.⁵

இருங்கோவேளுக்குப் புலிசடிமால் (புற. 201.) என்னும் பெயர் உண்டு. அஃதாவது, புலியைக் கடிந்த பெரியோன் என்பதாம். வேள் வமிசத்திற் பிறந்தவனாகிய சளன் என்னும் வேந்தனொருவன் புலியைக் கொன்ற செய்தி, கன்னடமொழியிலுள்ள சாசனங்கள் பலவற்றில் காணப்படுகின்றது. அவற்றுள்⁶ ஒன்றிற் காணுமாறு:

'விஷ்ணுவின் நாபிக்கமலத்திற் பிரமன் தோன்றினான். பிரமனிடமிருந்து அத்திரி பிறந்தார். அவருடைய கண்ணிலிருந்து சந்திரன் பிறந்தான். சந்திரனுக்குப் புதனும், புதனுக்குப் புருவனும், புருவனுக்கு ஆயு என்பவனும், ஆயுவினுக்கு நகுஷனும், நகுஷனுக்கு யயாதிபும், யயாதிகு யதுவும் பிறந்தனர். யதுவின் காலமுதல் சந்திரவமிசத்துக்கு யதுவமிசம் என்று பெயர் வழங்கலாயிற்று. அவ்வமிசத்திற் சளன் என்பவன் தோன்றினான். ஒருநாள் அவன், ஸஹ்யாசலத்தின் அடிவாரத்தில் வேட்டையாடுகையில், ஒருமுயல் புலியொன்றைத் துரத்திச் செல்லக்கண்டான். கண்டதும், அந்நிலத்தின் மேன்மையை அறிந்தது வியந்துகொண்டே சென்றான். அப்பொழுது அங்கே யிருந்த திவ்யரிஷி யொருவரைத் தாக்குதற்கு ஒரு புலி நெருங்கியது. அதனைக் கண்ட ரிஷி, அரசனை நோக்கி, 'பொய் சள' (பொய்-அடி. [கன்னடம்]) என்று கூற, உடனே அரசன், தன் கட்டாரியினால்

¹ புறம். 200, 201.

² பதிற். 61.

³ புறம். 200.

⁴ புறம். 201.

⁵ புறம். 201, 202.

⁶ Epigraphia Carnatica. Vol. V. Part II. பேலூர் தாலுகா சாசனங்கள் 171.

அதனைக் கொன்றான். அதனைக் கண்டு மகிழ்வுற்ற ரிஷி சளனை நோக்கி, 'இன்றுமுதல் உங்கள் வமிசம் 'பொய்சள' வமிசம் என்னும் பெயருடைய தாகுக; புலிக்கொடியே உங்களுக்கு வெற்றிக் கொடியாய் விளங்குக¹' என்று அருளிச்செய்தார். அதனால் அதுமுதல், அவ் யதவமிசம் பொய்சள வமிசம் என வழங்கலாயிற்று. சளன் அவ்விடத்திலேயே நகரமமைத்து அரசுசெலுத்தினான். முயலின் வெற்றியைக் குறித்து, அவ்ஜருக்குச் 'சசகபுரம்' என்று பெயரிட்டனர்' என்பது.

² வேறொரு சாசனத்தில் காணப்படுவது: 'சசகபுரத்தில், பத்மா வதிதேவியை ஹைனரிஷி ஒருவர் பூசித்துக்கொண்டிருக்கையில், ஒரு புலி அவர்மேற் பாய வந்தது. அவர் அதுகண்டு அஞ்சிக் தமகையிலிருந்த மயிற் பீலிக்கோலால் தடுத்தது, அப்பொழுது அங்கே வந்த சளன் என்னும் அரசனை நோக்கி, 'பொய்சள' என்று கூறினார். உடனே அரசன், அப் புலியைக் கொன்றொழித்தான். அதனால் அவன் 'பொய்சளன்' எனப்பட்டான்; அவன் வமிசமும், 'பொய்சள' வமிசம என வழங்கப்பட்டது' என்பது.

³ மற்ொரு சாசனத்தில் காணப்படுவது: 'முனிவன், தன்கையிலிருந்த மயிற் பீலிக்கோலைக் கொடுத்து, புலியை அடிசுருப்படி ஏவினான். அவ்வாறே அரசன் அதைக்கொண்டு, அப்புலியை யடித்துக் கொன்றான்' என்பது.

¹ விஷ்ணு

பிரமன்

அத்திரி

சந்திரன்

புதன்

புரூரவன்

ஆபு

நருவதன்

யயாதி

யது

சளன்

¹ பேலூர்த் தாலூகா சாசனங்கள் 124.

² பேலூர்த் தாலூகா சாசனங்கள். 112.

கன்னடபாஷையிலுள்ள 'யசோதர சரித்ரேயும்'¹ இவ்வாறே கூறுகின்றது. வசந்த காலத்தில் பூசனை நடந்ததனால், பத்மாவதி தேவிக்கு 'வாசந்திகா தேவி' என்னும் பெயர் வழங்கலாயிற்று.

கடுங்கோவாழியாதன் செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதன் என்றும், சேரமான் செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதன் என்றும், கடுங்கோ சிக்கற்பள்ளித்துஞ்சிய செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதன் வாழியாதன் என்றும் கூறப்படுவான். இவன் பெயர் 'செல்வக்கடுங்கோ ஆழியாதன்' என்று² நற்றிணை யுரையாசிரியர் குறித்துள்ளார். ஆயினும், ஆழியாதன் எனப் பிரித்துக்கூறுவது அமைதியாகத் தோன்றவில்லை. என்னெனின், 'ஆயிர வெள்ள லூழி, வாழி யாத வாழிய பலவே'³ என்று காண்டலான் என்க.

கடுங்கோவாழியாதன், சேரமான் அந்துவனுக்கு மருமான்; பொறையன் பெருந்தேவி யின்ற மகன்.⁴ இவனுக்குப்பின் அரசு புரிந்தவன், அதிகமான் தகடூர் எறிந்த பெருஞ்சேர விருப்பொறை என்பான். இனி, செல்வக்கடுங்கோவினைக் குறித்துக் கபிலர் கூறியிருப்பவற்றைத் தொகுத்து எழுதுகின்றேன்.

கடுங்கோவாழியாதன் சிறந்த நற்குணங்கள் அடையப் பெற்றவன். அதனாலேயே, பாரி யிறந்தபின்னர்க் கபிலர் அவன்பாற் சென்றனர். இதனை,

'ஈத்த திரங்கான் ஈத்தொறும் மகிழான்
ஈத்தொறும் மாவள் ளியனென நுவலுகின
நல்லிசை தரவந் திசினே'

(பதிற். 61.)

என்று அவாதாமே கூறியிருத்தலான் அறியலாகும்.

கடுங்கோவாழியாதன் அரசாட்சியை மேற்கொண்ட காலத்தில் அரசு நாடு சிறியதாயிருந்தது. ஆயினும் இவன் ஒடுங்காத ஊக்கமுடைய மடங்காத ஆண்மையும் உடையவனும், அரசர்பலரை வென்று அவர்கள் நாட்டைத் தன்னதாக்கிக் கொண்டான்;⁵ நால்வகைப் படைகளுடன் பகைவர்மேற் சென்று போர்புரிந்து வெற்றி பெற்றான்; சோழனையும் பாண்டியனையும் வென்றான். சிற அரசர்களை வென்றவர்களும் இவனுக்குத் தோற்று, இவனைச் சரணடைந்தனர்.⁶ பகைவர் திறைதந்தா லன்றி இவன் வஞ்சினர்

¹ யசோதர சரித்ரே. 1: 9.

² நற்றிணை. பாடினோர் வரலாறு; பக்கம். 21.

³ பதிற். 63.

⁴ பதிற். 7-ஆம் பத்துப் பதிகம்.

⁵ புறம். 8.

⁶ பதிற். 63.

தணியான்; ஊருக்கும் மீண்டு செல்லான். இவன்பறவரும் பகைவர்நாடுகளைக் கைப்பற்றினால் நிற்ப் பொருதல் ஒழியார்; உண்ணாதேயும் பலநாள் போர்புரிவா;¹ தங்கள் உடல் சிதைந்து குருதி பாயினும் பின்னிடுதல் இவர்.

வாழியாதன் தன்னால் அழிவுற்ற பகைவர்நாடுகளை முன்போல வாழ்விக்கும் இயல்பினன். இவன், தன் முன்னோர்களைப்போன்றே தானும் நெறிதவறாது உலகம் செழித்தோங்க ஆட்சி செய்தான்.²

செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதன் சிறந்த நல்லியல்பு வாய்ந்தவன்; அந்தணர்களைமட்டும் வணங்குபவன்; நண்பர்களுக்குமட்டும் அஞ்சுபவன்.³ தன்னை யடைந்தோரை வாழ்விப்பவன்; படைவீரரைக் காப்பவன்;⁴ நகை மொழியிலும் பொய்யுரையாத வாய்மையினன்;⁵ பிறர் புறங்கூறுஞ் சொற்களை ஏற்றுக்கொள்ளாத இயல்பினன். இவனது பெருமபுகழ், ஏனை வேந்தர்களின் புகழைத் தாழ்வித்து, மேன்பட்டு விளங்கிறது.

நம் சேரர்பெருமான், ஒப்புயர்வில்லாத வன்மை யுடையவன்; வேள்வி செய்து முடித்த வேதியாகளுக்கு அருங்கலங்களை நீர்வார்த்துக் கொடுப்பான். அதனால், இவன் கோயில்முற்றம் சேரூயிருக்கும்.⁶ நம் கடுங்கோ வாழியாதன் பாணர் முதலியோருக்கு உபநத பலவகை நறவினை ஓலக்கத்தி விருந்தே நல்குபவன்;⁷ புலவர்களுக்குச் சிறந்த உணவை யதவுபவன். பகையரசர்களிடமிருந்து பெற்ற களிறுகளையும் நெற்குவியலையும் இரவலருக்கு மிகுதியாக சபவன்;⁸ தன்னைப் பாடி வருந் கூத்தர் முதலாயினோர் தன்னை வரது காணுவதன் முன்னரே, அவர்கட்குக் குதிரையும் எருதும் சரது அனுப்புமாறு ஆணையிட்டிருந்தான்.⁹ இவன், தன் வாழ்நாள் முழுவதும் உலகத்தாருக்கு நன்மையே செய்து வந்தான். அதனாலேயே கபிலா,

‘ நனந்தலை யுலகம் செய்தநன் றண்டெனின்
அடையடுப் பறியா அருவி யாமபல்
ஆயிர வெள்ள லுழி
வாழி யாத வாழிய பலவே ’

(பதிற். 63.)

என்று வாழ்த்துவா ராயினர். இவன், பல வேள்விகளைச் செய்து தேவர் கடனையும், வேதம் முதலிய கேள்விகளைக் கேட்டு முனிவர்கடனையும்,

1 பதிற். 68.

6 பதிற். 61.

2 பதிற். 69.

7 பதிற். 65.

3 பதிற். 63.

8 பதிற். 66.

4 பதிற். 65.

3 பதிற். 64.

5 பதிற். 70.

நற்புதல்வரைப் பெற்று முன்னோர்கடனையும் தீர்த்தவன்;¹ கற்பிற் சிறந்த துணைவியோடு நல்வாழ்வு வாழ்ந்தவன்.

இனி, பதிற்றுப்பத்தில் 7-ஆயத்தின் பதிகத்தால், கடுங்கோ வாழியாதன் தன் நாடுகளிலெல்லாம் ஊர்களை நன்கு நிலைபெறுத்தினான் என்பதும், திருபாலை வழிபட்டு, அவற்காக ஓகந்தூர் என்னும் ஓர் ஊரை விடுத்தான என்பதும், புரோகிதனிலும் அறநெறி மிகுதியாக அறிந்திருந்தான் என்பதும், கபிலருக்கு அரையிரங் காணமுடி, நன்றி என்னுங் குன்றிலேயே தன கண்ணிற கண்ட நாடுகளும் கொடுத்தான என்பதும் அறியப்படும்.

கழாத்தலையார், சிறந்த புலமை வாய்ந்தவா; பரணர் காலத்தவர்.

இவர், கபிலா காலத்திற்குச் சிறிது முற்பட்டிருந்தவ கழாத்தலையார் ராவர். அன்றி, கபிலரின இளமைப்பருவத்தில் இவர் முதிராத பருவத்தினரா யிருந்திருக்கலாம். கழாத்தலையார், தமமை இசுழ்ந்த அரசனது அரையம் என்னும் ஊர் கேடுறுமாறு முனிந்தனர்² என்பது கபிலர் பாட்டினால் தெரிகின்றது.

¹ பதிற். 70.

² புறம். 202.

கபிலர் பாட்டுக்களால் அறியப்படுபவை

மலைகள்

அயிரைமலை சேரநாட்டி லுள்ளது; பல சிகரங்களை யுடையது; மிக்க முழக்கத்தோடு பாயும் பல அருவிக்களை யுடையது. அயிரைமலை 'அயிரை நெடுவரை போலத், தொலையா தாக நீ வாழும் நாளே' (பதிற். 70.) என்று சேரமான கடுங்கோ வாழி யாதனைக் கபிலர் வாழ்த்தியிருக்கின்றனர்.

கொல்லிமலை முதலில் ஓரிக்கு உரியதாயிருந்தது (குறுந. 100); பின் னாச் சேரருக்கு உரியதாயிற்று. இது, பிற்காலத்தில டெல்லிமலை சோழருக்குரியதாயிருந்தது எனபது, 'கொல்லிமலைத் தேன்சொரியும் கொற்றவா' என்பதனால் (கனிப்பாடல்) அறியப்படும். கொல்லிமலையில் அழகான பாவை யொன்று உண்டு.

நேரிமலை சேரருக்கு உரியது. செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதனை, 'கல் லுயர் நேரிப் பொருநன், செல்வக கோமான்' (பதிற். 67.) நேரிமலை என்று கூறியிருப்பது காண்க. பிற்காலத்து நூலில் (சூடாமணி நிக. 2: 19.) இது, சோழருக்குரியது என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

பறம்புமலை வேள்பாரிக்கு உரியது. இம்மலை அகன்ற பரப்பினது. இதில் எந்நாளும் அருவி ஒழியாமற் பாய்ந்துகொண்டிருக்கும்; சுனை பல உண்டு;¹ சுனைகளைப் பிறர் அணுகக் காண முடியாதவாறு மலையைக் காவலர் காத்திருந்தனர்.² சுனையின் நீர் தெளிவினதாயும் மிக்க குளிர்ச்சியினதாயும் இருக்கும். மலையின் நீர் நிரம்பியிருந்ததனால் நிலவளம் நிறைந்திருந்தது. பலாமரங்கள் மிக்கிருந்தன.³ மரங்கள் காலமல்லாத காலத்திலும் பயன் தருபவாயின.⁴ உழவர் உழுது பயிரிடாமலே, நெல், பழம், கிழங்கு இவை உண்டாகும். இனிய தேன் அகப்படும்.⁵ தினை முதலியவை நன்கு பயன்தரும். இம்மலையில் மயில்கள் அகவிடக் களிக்கும்; கலைகள் துள்ளித் திரியும்.⁶ இடமலை, தன் புகழால், நெடுநெடுவையி லிருப்பவர்களுக்கும் விளங்கித் திகழ்ந்தது.⁷

பறம்புமலை. 1 புறம். 109.

5 புறம் 109.

2 புறம். 337; நற். 253.

6 புறம். 116.

3 நற். 253.

7 புறம். 114.

4 புற. 116.

பொதியில்

இது பாண்டியனுடையது. இங்கு வேங்கை மரங்கள் செழிப்பாக வளருட. (கலி. 57.)

முள்ளூர்மலை

இது மலையமான் காரிக்கு உரியது. (புற. 123.)
இங்கு மழை மிகுதியாகப் பெய்யும்.

ஊர்கள்

1. அரையம்.—இது, சிற்றரையம், பேரரையம் என இரண்டு பிரிவுடையது. வேளிர்மரபினர் இதனை ஆண்டுவந்தனர். அவர்களுள் ஒருவன், கழாத்தலையாரா என்னும் புலவரை இகழ்ந்து கூறியதனால் இவ்வூர் அழிவுற்றது. (புற. 202.)
2. கிடங்கில்.—சிறந்ததோளா. (நற். 65.)
3. கூடல்.—பாண்டியனுடையது. (கலி. 57.)
4. கோமேணம்.—அரிய கலனகளுக்குப் பெயர் பெற்றது. (பதி. 67.)
5. துவரை.—இஃது இருங்கோவேளினது (புறம். 201). இது, துவார சமுத்திரம் எனப்படும்; மைசூருக்கு வடமேற்கில் சுமார் ஐம்பது மைல் தொலைவில் உள்ளது. இப்பொழுது இதற்கு 'ஹளேபீடு' (பழைய வீடு) என்றுபெயர் வழங்குகின்றது.
6. பந்தர்.—சிறந்த முத்துக்கள் கிடைக்கு மிடம். (பதிற். 67.)
7. முள்ளூர்.—இது, மலையமான் காரியின் ஊர். இதனை யடுத்த கானம் நறுமணம் மிக்க பூக்களை யுடையது. (குறந். 312.)

சில செய்திகள்

கடவுள், பொருள்களின் உயர்வு இழிவு கருதாது ஏற்றுக்கொள்வர்.¹
வடபுல வாழ்நர் எக்காலத்தும் இன்பவாழ்க்கையுடையர்.²
கண்ணன் கருகிற முள்ளவன்.³
பலராமன் வெள்ளைநிற முள்ளவன்.⁴
மார்பில் மூன்று வரியுடைமை உத்தமவிலக்கணம்.⁵
உயர்குடியின் சால்பும் செமமையும் பிறவும் கெடின், பின்னர்
அவறறை ஆக்குதல் இயலாது.⁶

¹ புறம். 106.

² பதிற். 68.

^{3,4} நற். 32.

⁵ குறிஞ்சிப். 123 உரை.

⁶ குறிஞ்சிப். 15-17.

மராமரத்தின் அடியில் கடவுள் இருத்தல்.¹

முருகன் பகைவரைக் கொல்லுதற்கு ஒளியுள்ள வேலை ஏந்தியது.²
வரையரமகளிர் மிக்க மென்மை வாய்ந்தவர்;³ அவா மலையிற்
பந்தாவர்; பந்தாடிய இளைப்புததீர அருவியாவொ.⁴

அநதணருக்குத் தாமரைப்பூமாலை உரியது.⁵

பார்ப்பனக் குறுமகன் குடுமித்தலைய தைல்.⁶

ரீரில் நெடுநேரம் மூழ்கினால் கண் சிவப்பாதல்.⁷

நெல்லை அளக்குமபோது உறையிட்டு எண்ணுதல்.⁸

கள்வர், தாம கருதிய பொருளை நோக்காததுபோல நோக்குதல்.⁹

வாரணவாசியில் இருப்பவர் பிறாவருத்ததைத் தம வருத்தமாகக்
கொள்ளுதல்.¹⁰

சனி புகையினும், வெள்ளி தெற்கோடினும், தூமந்தோன்றினும்
மழை பெய்யாமை.¹¹

வெள்ளி நன்னூலில் இருப்பின், மழை பெய்தல்.¹²

காற்றினால் மேகங்கள் ஒன்றோடொன்று கலாவுதலின் முழங்கி
யின்னி மழை பெய்தல்.¹³

உருமு, அரவினை எறிதல்.¹⁴

யாழ் இருகோடும வளைநதிருப்பது.¹⁵

பாலைப்பண்கள், பிறபண்களி னும் வருத்தத்தரும் உறுப்புடையவை.¹⁶

நைவளம் (நட்டராகம்) பாலையாழ்சூரிய பகற்பண்.¹⁷

தொண்டகப்பறை குயிருசினிலத்துக் சூரியது.¹⁸

மகளிர்க்குப் புணாச்சியினால் கூந்தலில் மணம் உண்டாதல்.¹⁹

மகளிர் தலைவனைப் பிரிந்துறையும் நாட்களில் திதலையும் மாமையும்
தேய்தல்.²⁰

மகளிர்க்கு துதல், கண், மாப்பு இவற்றில் பசலைநிறம் தோன்றுதல்.²¹

மாமை நீலமணியின் நிறம் போலவது.²²

சுணங்கு வேங்கைமலரின் நிறம் போல்வது.²³

மேகலை, என்கோவையை யுடையது.²⁴

¹ குறுந். 87.

² குறிஞ்சிப். 51, 2.

³ ஐங். குறிஞ். 55; குறிஞ். 195.

⁴ கலி. 40.

⁵ கலி. 52. உரை.

⁶ ஐங். 202.

⁷ அகம். 278.

⁸ பதிற். 66.

⁹ கலி. 61.

¹⁰ கலி. 60 உரை.

¹¹ புற. 117.

¹² பதிற். 63.

¹³ குறிஞ்சிப். 48-53.

¹⁴ அகம். 182.

¹⁵ பதிற். 66.

¹⁶ பதிற். 65.

¹⁷ குறிஞ்சிப். 146.

¹⁸ அகம். 118.

¹⁹ நற். 368.

²⁰ ஐங். குறிஞ். 31.

²¹ நற்.1; குறுந. 13; நற். 225.

²² கலி. 48.

²³ ,, 57.

²⁴ ,, 56 உரை.

மகளிர், 'தலைப்பாளை' என்னும் அணியைத் தலையில் அணிதல்.¹
 துகில் வெண்ணிற முடையது.²
 விலவில் அரவின் பொறிபோன்ற பொறி இருத்தல்.³
 தேன் முகிரந்தால் அதில ஓரி (நீல சிறம்) பாய்தல்.⁴

வழக்கங்கள்

அந்தணர், மகளிர் விளக்கேற்றும் நேரத்தில், மாலைக்கருமம் செய்வார். (குறிஞ்சிப். 224, 25)

வணிகர், பண்டங்களைப் பையிற் போட்டுக்கொண்டு ஊர்தோறும் போய் விற்பதுண்டு. (ஐங். குறிஞ்சி: 71)

இல்வாழ்வேர், விருந்தினரும் சுற்றத்தாரும் உண்டபின், மிசசிலை உண்ணுவர்;⁵ விருந்தினருக்குச் சிறந்த உணவை அளிப்பர்;⁶ வருவோர்க்கு இல்லை என்னுது உணவளிப்பர்.⁷ வளாபிறைக காலத்தில் வதுவை நடை பெறும்.⁸ மணஞ்செய்வித்தற்கு மணமகனது குடி, குணம் முதலியவற்றை ஆராய்ந்து ஒப்புக்காண்பா.⁹ பெண்ணினதமா, அவள் கையைப்பற்றி மணமகனுக்குக் கொடுப்பா.¹⁰ ஆடவா, தாம விருமபிய பெண்டிரைப் பெறா ராயின், ஊர் மன்றத்தில் யடலூரும் வழக்கம் பண்டைக் காலத்தில் உண்டு.¹¹ அயலாருக்குப் பொறகரகத்தில் நீர் வாத்தல்¹² வழக்கம். கடவுளருக்கு மலாதாவி, நறை விரை முதலியன கொடுத்து, வாழ்த்தி வணங்குவதுண்டு.¹³ கொடையாக வழங்கும் பொருள்களை நீருடன் நல் குதல்¹⁴ மரபு. நன்னூள், புள், கண்கள் தோள்கள் துடித்தல் ஆகிய இவற்றால் பலன்காணும்¹⁵ வழக்கம் உண்டு. நற்சொல் சொன்னோரை வாழ்த்துதல்¹⁶ மரபு.

ஆடவர், குஞ்சியில் நகரச்சாந்து பூசுதலும், அகிற்புகை யூட்டுதலும் உண்டு.¹⁷ மயிர்ச்சாந்து உலருமபடி மயிரைக் கோதி

ஆடவர் விரலால் உளர்த்துவர்.¹⁸ தோளில் வீழ்ந்து அலைக்கும்படி, கூதில அசோகநதனிரைச் செருகுதல் உண்டு.¹⁹

ஆடவர், மார்பிற் சந்தனம் பூசுவர்;²⁰ உடை கலையாதிருப்பதற்காக

1 கவி. 59. உரை.

8 அகம். 2.

15 புறம். 124; ஐங். குறி: 18.

2 குறிஞ்சிப். 55.

9 குறிஞ்சி. 31-31.

16 நற். 65.

3 கவி. 50.

10 குறிஞ்சி. 231-232.

17 குறிஞ்சிப். 108, 110.

4 புறம். 109.

11 கவித. 58.

18 ,, 109.

5 குறிஞ்சிப். 205-207.

12 கவித. 51.

19 ,, 119-120.

6 குறிஞ்சிப். 204-206.

13 குறிஞ்சி. 6-8.

20 ,, 120, 21.

7 குறிஞ்சிப். 201-203.

14 புறம். 64.

அதன்மேல் கச்சை கட்டுவர்.¹ கச்சை, துண்ணிய தொழில்கள் செய்யப் பெற்றிருக்கும்.

இளமகளிர் தெருவில் மணல்வீடு கட்டி விளையாடுவர்.² மரத்தாற் செய்த தூதையையும் பாலவயையும் வைத்து விளையாடு மகளிர் தல் உண்டு.³ அவர், மரத்திற் கயிறு தொடுத்து ஊசலாடுவர்.⁴ சிறுமியர் தைநீராடும வழக்கம உடையவர்.⁵ அவர் நோன்பெடுத்து வீடுதோறும் பாடிச் சென்று ஐயம் ஏற்றும், அதனை இரநதோர்க் கீந்தும், சிறுசோறட்டு ஆயத்தார்க்கட்டுங் களிப்பர்.⁶ இளமகளிர் கூந்தலைப் பின்னிவிட்டிருப்பர்.⁷

மகளிர், தோளில் தொய்யிலால் கரும்புபோல எழுதிக்கொள்ளுதல் வழக்கம்.⁸ கணவரைப் பிரிந்துறையும் மகளிர் சுவரிற் கோடிட்டு நாட்களை எண்ணுதல் உண்டு.⁹ கணவரை யிழந்த பெண்டிர் தூல் நூற்றுக் காலங் கழிப்பர்.¹⁰ மகளிர் குவனையின் முழுப்பூவாற் செய்த தழையை உடுத்தலும், புறவிதழ்களை யொடித்துத் தழை கட்டி அவற்றை ஒழுங்குபடக் கொய்து அணிதலும் வழக்கம்.¹¹ பொன்னாற் பவ்வைகப் பூக்கள் செய்து கூந்தலில் அணிதலும், மகரவாயாகச் சமைத்த தலைக்கோலத்தைக் கூந்தலில் வைத்து அணிதலும், பொன்னைக் கூறுபடுத்தின வகிகளைக் கூந்தலில் வைத்து, இடையிடையே தாமும்பூவின் போழையிட்டு ஒப்பனை செய்தலும் உண்டு.¹² மகளிர் பந்தாடுதல் மரபு.¹³

சிறுநூர்களுக்கு நூற்புத்தம் முள்வேலி யிட்டிருப்பர்.¹⁴ குரமபை கட்டுப்புல் வேய்வர்.¹⁵ அவற்றின் முன்றில்களிற் பீர்க்கு, ஊர் ஊர் சரை முதலிய கொடிகள் படரவிட்டிருப்பர்.¹⁶

¹ குறிஞ்சி. 125.

² கலி. 51.

³ கலி. 59.

⁴ நற். 222.

⁵ கலி. 59—இதுவே, 'மாரசுழி நீராட்டம்' என்று பிற்காலத்தில் வழக்கு
⁶ கின்றது.

⁷ குறந். 246.

⁸ கலி. 63. இக்காலத்தில் பச்சை குத்திக்கொள்ளும் வழக்கு உளது. இது தொய்யிலெழுதுதலினின்று வந்ததாதல் வேண்டும்.

⁹ பதிற். 68.

¹⁰ நற். 353.

¹¹ புறம். 116; குறிஞ்சி. 101.

¹² கலி. 55.

¹³ ஐங். குறிஞ். 95.

ஊர், ¹⁴ புறம். 116.

¹⁵ புறம். 120.

¹⁶ புறம். 116.

கார்காலத்தில் பல சால் உழுது வரகு விதைப்பர். வரகிற்குக் களை
 டயெக்கும் வகையிற் 'பல்லியாடுதல்'¹ உண்டு. மலையில்
 பயிர்ந்தோழில் அருவிப்பக்கங்களில் ஐவனநெல் வித்தி விளைப்பர்.²
 பயிருக்குத் தீங்கு நேராதபடி பொய்ம்மை உரு³
 அமைத்துக் கட்டிப் பயிரிடையே நிறுத்திவைப்பர். பொய்ம்மையாகச்
 செய்த புலியுருவிற்குக் கழறசிக்காயைக் கண்ணாக அமைப்பா.⁴ வேங்கை
 மரத்திற் பரணமைதது,⁵ அதனமேலிருந்து கிளியோப்புவர். தழல்,
 தட்டை, குளிர் முதலியவற்றைக் கிளி கடிபுங் கருவிகளாக வழங்கிவர்
 தனர்.⁶

தேன் சிறந்த உணவாகக் கொள்ளப்பட்டிருந்தது. அதனை மூங்கிற்
 குழாயில் வார்த்து, நிலத்தினுட் புதைத்துவைத்துச் சில
 உணவு காலத்தின் பின்னா எடுத்து அருந்தவர்.⁷ கள்ளைப் பணங்
 குடையில் ஊற்றிப் பருகுவர்.⁸ சுட்கடையில் கொடி சுட்டப்
 பட்டிருக்கும்.⁹ சிலர் சுயலைத் தயிரோடு சேர்த்துப் புளிங்கறி சமைப்ப
 துண்டு.¹⁰ நெய்யிற் கடலையைச் சேர்த்துச் சோறு சமைப்பர்.¹¹

வீரர் போருக்குச் செல்கையில் முரசும உடன் செல்லும். போர்
 தொடங்குமுன முரசு முழங்கும்.¹² மணலமேடுகளி
 வீரர் லிருக்குங் குருகுகளைப் படைவீரருக்கு உவமை கூறி
 யிருத்தலின்,¹³ அவர்கள் வெண்ணிற உடையைத் தரித்
 திருந்தனர் எனக் கருதுதலாகும்.

யானை யானைக்கு மணிகட்டுதல் வழக்கம்.¹⁴

குதிரை குதிரையைத் தாற்றுக்கோலால் விரையச் செலுத்துவர்.¹⁵

நாய் நாயைக் கோட்டால் ஊதி அழைப்பதுண்டு.¹⁶

முழவு முழவின் கண்ணில மண் பூசுதல் உண்டு.¹⁷

வளை வளை, அரத்தால் அராவிச் செய்யப்படும்.¹⁸

தூண்டில் தூண்டிலால் மீனைப் பிடிப்பா.¹⁹

¹ புறம். 120. இது, 'பயிரடிப்பு' என்று தென்னாட்டில் வழங்கும்.

² குறந். 100.

⁹ பதிற். 68.

¹⁵ கவி. 50.

^{3,4} ஐங். 246.

¹⁰ புறம். 119.

¹⁶ அகம். 318.

⁵ நற். 373.

¹¹ புறம். 120.

¹⁷ பதிற். 61

³ குறிஞ்சிப். 43, 44.

¹² பதிற். 68.

¹⁸ நற். 77.

⁷ புறம். 120.

¹³ நற். 291.

¹⁹ ஐங். 278.

⁸ நற். 253.

¹⁴ புறம் 201.

இவையேயன்றி, உரலில் நெல் முதலியன குற்றுமபோது தலைவனை வாழ்த்திப்பாடுதல்,¹ மதயானையை நீர்க்குச் செல்லவிடுங்காலத்துப் பறையறைதல்², மழைக்காலத்தில் குன்றத்தைக் காப்பாளன் காத்திருத்தல்³ முதலிய வழக்கங்களும் அறியப்படுகின்றன.

குறவர்

குறவர் வாழும் குடிசைகள், குறிய காலகளை உடையவை; கூரை இருவியால வேயப்படும¹. குறவர் உழுது பயிரிடுவர்; குறவர் பயிரிடு முன, அந்நிலங்களில் உள்ள மரங்களை வெட்டிப் புகைப்பர்; செடிகொடிகளை யழித்து எரிப்பர்²; மழை வேண்டுங் காலத்தில் கடவுளைப் பேணி வேண்டுவா; வேண்டாத காலத்தில் அவ்வாறே கடவுளை வேண்டி, அதனைப் போக்குவா³; தினையிரிகாலில் அவரையை (மொசசை) விளைப்பர்⁴.

குறவா, தினையிரியையும், கிழங்கினையும் உணவாகக் கொளருவர்;⁵ மாவடுக்களைத் தொகுத்து வைத்துக்கொண்டு பயன்படுத்தலும் உண்டு⁶. அவா தெளிந்த தேனை அருந்தவா;⁷ உணவுப்பொருள் இல்லாத நாளில் யானைமருப்புக்களை விலைக்கு விற்று உண்பா⁸; கண்ணேணியை அமைத்து, அதில் ஏழித தேன்கூடுகளை அழித்துத் தேன் எடுப்பா⁹. குறவர், வேங்கைமலா குடுவா;¹⁰ முருகவேளைக் குறித்து இன்றிபங்கறங்கப் பாடி ஆடுவா;¹¹ அவற்கு மயி முதலியன பலி இடுதல உண்டு¹². குறவர், மகப்பேற்றைக் கருதி முருகனை வழிபடுவா¹³; பறை முழங்க, மகனிராடு தெருவில் கூத்தாடுவா¹⁴; வேங்கைமரத்தின் கீழிருந்து பணம்பேசி உறுதிசெய்வா¹⁵. வேங்கைப்பூ மலருங்காலம் அறிந்து, சிறுவா, 'புவி புவி' என்று கூவுதல வழக்கு¹⁶.

1 கலி. 40.	7 குறிஞ்சிப். 155.
2 கலி. 56.	8 குறந். 100.
3 ஐந். 206.	9 கலித். 39.
குறவர். 1 குறிஞ்சிப். 153.	10 அகம். 118.
2 நற். 353; குறந். 291; ஐந். 253.	11 அகம். 382.
3 புறம். 143. இத்தகைய வழக்கம் பர்மாவில் உண்டு.	12 ஐங்குறு. 210 உரை.
4 ஐந். 286.	13 ஐங்குறு. 257.
5 புறம். 113; ஐங்குறு. 208.	14 அகம். 118.
6 ஐந். 213.	15 கலித். 41.
	16 குறந். 241.

குறமகளிர் குறத்தியர் வேங்கைப்பூவினைச் சூடுவர்;¹ சந்தனக் கட்டையை விறகாக எரிப்பா². கணவன் அமடுபய்து கொண்டு தந்த பன்மியை அறுத்து, அவன் மனைவி மற்றை வீடுகளுக்கும பகுந்து கொடுப்பாள்³. இளமகளிர், சந்தனமரத்தாற் செய்த உரலில, யானைமருப்பினை உலக்கையாகக்கொண்டு தினை குற்றுதலும், சேம்பின் இலையைச் சளகாகக் கொள்ளுதலும் உண்டு⁴. அவர், தம தந்தையின் மலையைப் பாடி ஐவனநெல் குற்றுவா;⁵ தமக்கு மணம் நிறைவேறக் கருதிக் கடவுட்கு வேங்கைமலா தூவி வாழ்த்தி வேண்டிதலும்,⁶ வரைவு நிறைவேயின் இனனது செய்வேம என நோநது கடம்பூறுதலும் உண்டு⁷. சிறுமியா கூந்தலைப் பினனிவிடுதல வழக்கம்⁸. அவர்கள் தினைமாவினை யுண்டு புனததைக் காவல்காப்பா⁹.

வேடர் வேடுவர் தேனைப் பருகி, வேங்கையினா சூடி, விலலைத் தாங்கி, இளை யருடன் வேடடைமேற் செல்வா. அவர் பலாசசுனையின் தேனை யருநதி வேடடைககுசு செல்வா¹ என்றுங் கூறப் பட்டுளது. வேட்டுவா பன்மியை, கடமா², முயல் இவற்றை வேட்டையாடிக் கொல்லுவா. உடுமபு, துணை, புற்றியல் இவற்றைக் கொண்டுவருளு செய்தி கூறப்பட்டுளது³. யானையின கோட்டைக கருதி அதன்மேல் அமடுபய்வா⁴. வேடுவன், தான வேட்டையாடிக் கொண்டுவந்த பொருள்களை வீட்டிற் போகட்டுக, கட்டுடித்துசு செருக்கியிருத்தலும்⁵ உண்டு.

காவலர் காவலர், தினைப்புனத்தில மேயும் பன்மியை மறைந்திருநது அம டெய்து¹ கொல்லுவா. விலங்குகளின்மேல் எய்த அமபு களைப் பிடுங்கி எடுப்பதுண்டு². முசுககலையை அமபினால் ஓட்டுவா³. தினைப்புனத்தில மேயும் யானையை அம டெய்தும், பலர்கூடி விளையொலி செய்தும் துரத்துவா⁴. இராககாலத்தில பரண்மேலிருநது புனங் காவல் செய்வா; வெளிச்சத்திற்காகக் கொள்ளியை வழங்கிக்கொள்வா⁵; வில, கவண் முதலியவற்றைக் கைக்கொண்டிருப்பா⁶; இரவில் யானை வருதலை அதன் காலடியோசையினால் அறிநது, கவண்கல

குறமகளிர்.¹ குறந். 208.
² புறம். 108.
³ நற். 336.
⁴ கலித். 40,
 41.
⁵ நற். 373.
⁶ ஐக். 259.
⁷ கலித். 46.

வேடா.¹ அகம். 182.
² புறம். 202.
³ நற். 59.
⁴ நற். 65.
⁵ நற். 59.

காவலர்.¹ நற். 336.
² நற். 13.
³ குறந். 385.
⁴ குறிஞ்சி. 160-
 165.
⁵ குறந். 357.
⁶ கலித். 52.

எழிந்து அதனை ஓட்டுவா¹. யானையின்மேல் எழிந்த கவண்கல், வேங்கையிணரைச சிதழித தேனைச் சிதைத்துப் பலாபழத்தினுள் தங்கியதாகச் சிறப்பித்துக் கூறப்பட்டுளது².

முருகக்கடவுளுக்குரிய வேலைப்பிடித்து ஆடுவோனுக்கு வேலன் என்று பெயர். குறவர், தமக்கு யாதேனும் தன்பம நேரின், அப்பொழுது வேலனை அழைத்து வெய்யாட்டயாவர்; இளமகளிருக்கு உற்ற நோயை அறிதற்கும் அதனை யொழிததற்கும் வேலனை யழைத்து வினாவி வெய்யாட்டயர்குவா. வெய்யருமிடத்திற் புதுமணல பரப்பி அழகு செய்வர். வேலன், மாலை சூடி¹, பலவகை மலாகளைத் தூவி ஆடுவான். ஆடி, மகளிராக குற்ற நோயின் காரணம் கூறுவான். வேலன், கழுகினால் ஆராய்ந்தறிதல் உண்டு. நோய்தணிததற்காக அவனுக்குப் படிமம் (பாவை) செய்து கொடுப்பர்². அவன், குளகு தினனும் மய்யைக கொன்று³ முருகனுக்குப் பஸியிடுதல் வழக்கம். ஆயினும், வேலன் ஒன்றையும் உண்பையாக அறியான் எனறும், அவனை யாது வினவினும், அது வெயி என்றே கூறுவான்⁴ என்றும் அவனைக்குறித்து இகழ்வாகக் கூறப்பட்டுளது.

மறவா, பகையரசரின் கோடடையைக் கைப்பற்றினால் உண்ப திலலை என்று வஞ்சினங் கூறிப் போபுரியும் வீரம உளளவா¹. அவா, பகைவேந்தரின் யானைகளைக் கொன்று அவற்றின் கோடுகளைக் களவிலைக்குக் கொடுத்தது² உண்ணாதலும் உண்டு.

ஆயர் மாலைக்காலத்தில ஆம்பற்குழல ஊதுவர்¹.

உழவர் உழவர் ஆம்பற்சூச் சூடுவர்; கள்ளருந்ததல் உண்டு¹.

உமணர் உமணா உப்பினை வண்டியிற் கொண்டுபோய் விற்று வருவர்¹.

பாணா தலைவனுக்குத் துணையா யிருப்பர்; அவன்பொருட்டுத் தலைவியிடம் வாயில் சென்று கூறுவர்¹. தலைவியும் அவரிடம் செய்தி கூறி விடுப்பதுண்டு. பாணர் தேன் அருந்துவர்².

¹, ² அகம். 292.

ஆயர். ¹ குறிஞ்சிப். 221-22.

வேலன், ¹ அகம். 292.

உழவா. ¹ பதிற். 62.

² ஐங். 245.

உமணா. ¹ புறம். 116.

³ அகம். 292.

பாணர். ¹ நற். 291.

⁴ ஐங். 243.

² புறம். 115.

மறவர். ¹, ² பதிற். 68.

- பாடினி, கிணையை வைத்திருப்பாள்¹; பாட்டின் பொருளுக் கேற்பத் தொழிற்கையால் அவிரயஞ் செய்வாள்; எழிற்கையால் (வெறுங்கையால்) தாளத்திற்கு இயைய இசைவிடுதல் உண்டு².
- ஆடுமகள் ஆடுமகள், விழவுககாலத்தில் தாளத்திற் கியையக் கயிற் மின்மேல ஆடுவாள்¹.
- புலையர் வீரர் போருக்குச் செல்லுகையில், புலையர் துடியறைந்து முழக்குவா¹.
- இயவர் இயவா தண்ணுமை முழக்குவா¹.

விலங்குகள்

- காடி காடி, இரவில் சயறப்புற்றினை அகழ்ந்து இரை தேரும¹.
- குதிரையின் பிடரிமயிரைக் கத்தரிப்பதுண்டு¹. அதற்கு உளை சூட்டுதலும்², பொன்னாலாகிய கலனை³ முதலியவற்றை யிடுதலும் வழக்கம். உளையைச் சூட்டின், அதற்குப் போரில் ஊக்கம் உண்டாகும்⁴ எனபது அறியப்படு கின்றது.

குரங்குகள்

- குரங்கு குரங்கு, மிளகின் தழையைத் தின்னும.¹
- கடுவன், கரிய விரல்களை யுடையது.¹ அது, பலாப்பழத்தைத் தின்னும²; பலாப்பழம் வாழைப்பழம் இவற்றாலாய தேனை உண்டு, மயக்கங்கொண்டு மரமேற முடியாமல் கிழே கிடந்துறங்கும்³ என்று கூறப்பட்டுளது. கடுவன், மழைநாளில் மொக்குள் எழும்போது, சிறிய பிரப்பங்கோல் கொண்டு அதனைப் புடைத்தும⁴, நறைககொடியினால் மேகத்தைப் புடைத்தும⁵ விளை யாடும இயல்பினது; புலிமுழக்கங் கேட்டின் வெருண்டு மலைமேற் பாய்ந்து செல்லுந்⁶ தன்மையது.

பாடினி.	¹ புறம். 111.	⁴ பதிற். 65 உரை.
	² பதிற். 61.	குரங்கு. ¹ குழற். 288.
ஆடுமகள்.	¹ குறிஞ்சிப் 192—4.	கடுவன். ¹ புறம். 200.
புலையர்.	¹ நற். 77.	² புறம். 200.
இயவர்.	¹ ஐங். 215.	³ அகம். 2.
காடி.	¹ நற். 336.	⁴ ஐங். 275.
குதிரை.	¹ பதிற். 62, 64.	⁵ ஐங். 276.
	² பதிற். 65.	⁶ ஐங். 274.
	³ புறம். 116.	

மந்தி, செம்முகத்தது; புன்றலையது¹. அதன் விரல்கள் கரியனவா
யிருக்கும்.² அது, பலாப்பழத்தின் சுவையைத் தின்னும்³;
மந்தி அவரையின் இலையையும்⁴, குளவியின் தளிரையுந்
தின்னும்⁵; தழையின் பொருட்டு மரங்களில் ஏறும்.
மந்தி, பலாப்பழத்தைப் புணையாகக் கொண்டு துறையிழியும்⁶ இயல்
புடையது.

முசுக்கலை, குரங்குகளுள் ஒருவகை. முசுக்கலையின் முகம் மை நிறத்
தது¹. அது, பலாவின் கீளைகளில் பாய்ந்தது திரியும்²;
முசுக்கலை மிளகின் தழையைத் தின்னும்³; பலாப்பழத்தை விருப்
பத்தோடு தின்னும்⁴. தின்னும்பொழுது கானவன் அம்
பெய்வானாயின் விரைந்து ஓடிவிடும்⁵. முசுக்கலை, குதிரைபோல விரைந்து
செல்லக் கூடியது⁶ என்று கூறப்பட்டுள்ளது. முசுவின் குட்டிகள் மயில்
முட்டைகளை யுருட்டி விளையாடும் இயல்பினவை⁷.

கருங்குரங்கு நரைமுகத்தது; அது மலையில் வாழ்ந்திருக்கும்¹.
மழைநாட்களில் அது தலைபாப்புக்களோடு வருந்தும்²
கருங்குரங்கு என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

குரங்குக்குட்டிகள் வெதிரங்கழையின்மேல் ஏறியிருக்கும்¹;
அசோகின் தளிரகளைத் தின்னும்²; தேன்கூடுகளைக்
கிளாத்து விளையாடும்³; அப்பொழுது தேனீக்கள் மேல்
விழ வருமாயின், அவற்றை கருசி யோடிவிடும்.

நாயின் பல, மூங்கலின் முனைபோல இருக்கும்¹; அதன் நகங்கள்
பெரியவை². நாய்கள், தமமை எவையேனும் நெருங்கு
மாயின், உடனே சினங்கொண்டு அவற்றின்மேற்பாயும்
இயலபின³. குறவா வேடடையாடுதற்கு நாய்களை
உடன்கொடு செலவூவா⁴.

மந்தி.	¹ புறம். 200; நற். 373.	கருங்குரங்கு.	¹ கவி. 43.
	² நற். 353; அகம். 382.		² குறந். 249.
	³ நற். 373.	குட்டிகள்.	¹ ஐக. 280.
	⁴ ஐந். 271.		² ஐந். 273.
	⁵ ஐந். 279.		³ ஐந். 272.
	⁶ அகம். 382.		¹ } ² } ³ }
முசுக்கலை.	¹ குறந். 121.	நாய்.	² குறிஞ்சிப். 130-31.
	² குறந். 153.		³ } ⁴ }
	³ அகம். 182.		⁴ அகம். 182.
	⁴ , ⁵ , ⁶ குறந். 385.		
	⁷ குறந். 38.		

ஆசகன் மலையில் மேய்ந்து திரியும்¹. அவை மாலைக்காலத்தில் கன்று
ஆகக் களை யழைக்குங் குரல்வாய் மன்றினை நோக்கி வரும்².

ஆமான் ஆமான் கொம்புகள் உட்டுளை யுடையவை¹.

பன்றி, கட்டளைக்கற்போன்ற நிறமுடையது¹. பெண்பன்றி களங்
கனியின் நிறமுடையது² என்று கூறப்பட்டுள்ளது. பன்றி
பன்றி சிறிய கண்ணையும்³, வெளிய கோடடையும் உடையது⁴;
கோடுவளைநது இளம்பிறைபோன்ற நிருக்கும்⁵. பன்றியின்
சுவல் பிணருடையது⁶.

யானையை ஈததுச் செல்லத்தக்க பெருவெள்ளத்திலும் பன்றி
அஞ்சாது நீந்திச் செல்லும்⁷; அது, தறுகண்மை யுடையது. காவலாகளை
யோட்டிவிட்டு ஐவனநெல்லைக் கவாநது தின்பதுண்டு⁸. பன்றி, தன்பிண
வினெடு கூடித் தினைமேய்ந்து வதியும். அஃது, எருவையைக் கொம்பாற்
கிளறிப் பெயர்க்கும்⁹. பன்றி, கிழங்கிற்காகக் கிளறிய புழுதியில கானவர்
விதைத்துப் பயிரிடுவதுண்டு¹⁰ என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

பன்றி, நாயைக் கொல்லும் வன்மை யுடையது¹¹. ஆண்பன்றி,
தன்பிணவு இறநதுபட்டாலும் குட்டிகளை வளாததுவரும்¹² என்று கூறப்
பட்டிருக்கின்றது.

பெண்யாட்டிற்குப் புருவை என்று பெயர். புருவை, தகா வாரா
புருவை திருப்பின், அதன் வரவினை எதிர்நோக்கிக்கொண்டிருக்
கும் இயல்பினது¹.

புலியின் எருத்தம், பனை போன்றது¹. அதன் முன்கால்கள்,
குழியவை². புலி, மலைமுழைஞ்சில தங்கி யிருக்கும்³.

புலி பெண்புலி, மரம் முதலியன நெருங்கிய காடுகளில்
ஈனும்⁴. ஈன்று இளைந்த பிணவிறகாக ஆண்புலி, விலங்கு
களைக் கொன்று இழுத்தது வரும்⁵; ஆமாணைக் கொன்றுங் கொணாநது
கொடுக்கும்⁶.

ஆ. ¹ நற். 359.
² குறிஞ்சிப். 217, 8.
ஆமான். ¹ குறிஞ்சிப். 253.
பன்றி. ¹ ஐங். 263.
² ஐங். 264.
³ ஐங். 266.
⁴ நற். 336.
⁵ ஐங். 264, 5.
⁶ நற். 336.
⁷ அகம். 18.

⁸ ஐங். 267.
⁹ ஐங். 269.
¹⁰ ஐங். 270.
¹¹ அகம். 218.
¹² ஐங். 265.
புருவை. ¹ ஐங். 238.
புலி. ¹ அகம். 238.
² ஐங்குற. 266.
³ குறிஞ்சிப். 252.
^{4, 5, 6} அகம். 238.

புலி, இராககாலத்தில் இரையேடு⁷; யானைக்கன்றினைப் பிடிப்பதற்காக மறைந்திருக்கும்⁸; புலி, யானையைக்கொல்லும் வளமையுடையது. யானையின் செவ்விறைவில் மறைந்து அதன்பேர்பாடியும்⁹. புலி, பன்றியோடு பொருதலுண்டு¹⁰. அது, பரணைக கண்டு அஞ்சும் இயல்பினது¹¹. புலியை வலைகட்டிப்பிடிப்பா¹².

மாண்கள்

மாண்கள் வேங்கைப்பூத தின்னும்¹; மாலைக்காலத்தில் மரத்தடியில் மாண் ஒருங்கு திரளும்².

வருடை, மலைப்பக்கங்களில் திரியும்¹. வருடைக்குழவி, கருங் வருடை குரங்கைக் காணின் வெருளும்².

மரைசூ மரையா மாணுள் ஒருவகை. இது, மலைச்சாரலில் வதிந்திருக்கும்¹.

கடமா கடமாவும் மாணுள் ஒருவகை. கடமாவறு விரைந்து செல்லும் இயல்பினது¹.

முளவுமா¹ முளவுமா, புதலில் தங்கியிருக்கும். குறவா, வேட்டையாடி அதனை வீழ்த்துவர்².

முதலைகள் கான்யாறுகளில் வதியும்;¹ குட்டங்களிலும் கிடக்கும். முதலையின் காலகள் வளைந்திருக்கும்². முதலை, இடங்கர், கராம இவை வேறு வேறு வகையின³.

யானை, காணுநதோறும் பொலிந்து தோன்றும் விளக்கம உடையது¹. அதன்செவி முறம போலவது²; கை, பிணர் உடையது³.

யானை யானை, கவளத்தை மென்று, அவற்றிலிருந்துக் கோதுக்களை வெளியே உமிழ்ந்துவிடும் இயல்பினது⁴; நெல்லை யுடைய வெதிரங்கமையையும் மூங்கிலையும் மேயும்; வளகு என்னும்

புலி.	⁷ அகம். 238.	கடமா.	¹ புறம். 202.
	⁸ ஐங். 216.	முளவுமா.	¹ இதனை 'மினா' என்று வழங்குகின்றனர்.
	⁹ கலித். 52.		² அகம். 182.
	¹⁰ ஐங். 266.	முதலை.	¹ அகம். 18.
	¹¹ குறிஞ்சி. 41.		^{2,3} குறிஞ்சிப். 257.
	¹² கலித். 65.	யானை.	¹ நற். 217.
மாண்	¹ ஐங். 217.		² கலித். 42.
	¹ குறிஞ்சிப். 217.		³ குறிஞ்சிப். 163.
வருடை.	¹ நற். 359. வரையாடு என்பர்.		⁴ புறம். 114.
	² கலி. 43.		
மரைசூ.	¹ குறம். 115.		

புதலின் தழையைத் தின்னும்⁵. அஃது, இரவிலும் மேய்வதுண்டு⁶. மழைநாளிரவில் மின்னலினொளியினால் மேயும்⁷.

யானை, புலியின் உருவம்போற் பூத்த வேங்கைமரத்தைக் கண்டு பொறாது, அதன் தாளில் குத்தி நெரிக்கும்;⁸ புலியைக் கண்டு அஞ்சிச் செல்லுகையில், அயலிலிருக்கும் வேங்கைமரத்தைக் குத்திச் சினந்தணியும். பகலில் புலியொடு பொருத யானை, கனவில் அப்புலியைக் கண்டு வெருவி எழுந்தது, புலியோலப் பூத்திருந்த வேங்கைமரத்தை அழித்துச் சினந் தணியும் என்பதும், பின்னர் அமரத்தைக் காண்கையில், நாணமுற்று அதனைப் பாக்காது தலை தாழ்த்திக் கொண்டே செல்லும் என்பதும்⁹ கூறப்பட்டுள்ளன.

யானை, இரவில் புலி வருதலைப் பார்த்துக்கொண்டே யிருக்கும்¹⁰; அது தன்பால் வந்ததும் அதனொடு போர் செய்யும்; போரில், யானை புண்பட்டு வருந்துதலும் உண்டு; புலியைக் கொன்று உரறுதலும் உண்டு¹¹. யானை உருமு முழங்குவதுபோல பிளிறும்¹². அது, தன்மேற் பாய்ந்த புலியின் மருமத்திற் கோட்டால் குத்தி அதனை வீழ்த்தும்¹³; புலியைக் கொன்று சுறைப்பட்ட கோட்டை மழைநீராம் கழுவும இயலபினது¹⁴. புலியைக் கொன்ற யானை, தலைமை தோன்றச் சென்று பிடியைப் புணரும்¹⁵; பிடி, தன்பால் இருக்கும்பொழுது வேறு யானை வருமாயின், அதன்றுதலிற் கோட்டாற் குத்தித் தாக்கும்¹⁶.

யானை, சூல்கொண்ட பிடிக்குக் கருமபினை ஒடித்தது ஊடமும்¹⁷; தன் கீளையைப் பேணி, அதற்கு வேண்டித் தழைக்காக கொணர்ந்து கொடுக்கும்¹⁸.

பரண்மேலிருக்குங் கானவன்கையிற் கொள்ளியை அஞ்சிய யானை, விண் வீழ் மீனி னொளியையும் அஞ்சும்¹⁹ என்றும், வேங்கைப்பூப் பரந்து கிடக்குங் குரம்பையைப் புலி என்று வெருவும் என்றும்²⁰ கூறப்பட்டுள்ளது.

யானை. { குறிஞ்சி. 35-7.
அகம். 332.
கலித். 43.
6, 7 கலித். 41.
8 கலித். 38.
9 கலித். 49.
10 நற். 336.
11 நற். 353.

12 குறிஞ்சிப். 162-65.
13 கலித். 52.
14, 15 அகம். 332.
16 கலித். 53.
17 கலித். 40.
18 அகம். 218.
19 குறந். 357.
20 அகம். 12.

யானை, சேற்றிடத்தில் நிற்பதை வெறுக்குந் தன்மையது²¹; மதயானை கிளைகளை ஒடித்து ஒச்சிக்கொண்டிருக்கும் இயல்பினது²². யானை அருளியொலியிற் றுஞ்சும்²³.

யானைக்கு மணிகட்டுதல் உண்டு²⁴. மலையில் வாழ்பவா, யானைக் கோட்டை உலக்கையாகக் கொண்டு வெதிரெறற்குற்று²⁵. பெய்யானை, தன் கன்று பால் குடிக்கும்பொழுது திணமேயும்²⁶ என்று கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

வேருத இளவெருகின்பல், முல்லைமுறை போலவது¹.

பறவைகள்

பறவைகள் மழைநேரத்தில் தமயிர்ப்பிடங்களுக்குச் செல்லும்¹. அவை அநதிககாலத்தில் கூவி ஒலிசெய்துகொண்டிருக்கும்². அவற்றினொலி வாச்சியங்களின் ஒலியை யொத்திருக்கும்³. நீர்வற்றிய குளங்களுக்கு அவை செல்லமாட்டா⁴.

அன்றில் அன்றில், மாலைககாலத்தில் பனைமடலிலிருந்து கூவும்¹. அதன குரல, ஊதுகொம்பி னோசையை ஒத்திருக்கும்².

இருதலைப்புள் என்பது ஒருடலில் இரண்டுதலையை யுடையது எனத் தெரிகின்றது; ஒற்றுமையாய உள்ளமுடைய தலைவன் தலைவியருக்கு உவமை¹ கூறப்படுகின்றது.

எருவை எருவை குருதியை விருப்பி யுண்ணும்¹.

கடற்காக்கை சிறிது வெண்மையுள்ளதா யிருக்கும்; கழிக்கரிவள்ள இலைகளை நீக்கித் துழாயி மீன் தேரும்¹.

கிளி வளைந்த அலகினை யுடையது¹. அது திண்புனங்களில் கதிரகளைக் கொண்டுபோகும்²; அவரைச செய்களில் காய்களை யுணவாகக் கொள்ளும்³; வருடையைக் காணின் அருசிச செல்லும்⁴.

யானை.	²¹ பதிற். 64.	அன்றில். ¹ } குறிஞ்சிப். 216-220.
	²² குறிஞ்சிப். 149, 150.	
	²³ கலித். 42.	இருதலைப்புள். ¹ அகம். 12.
	²⁴ புறம். 201.	எருவை. ¹ பதிற். 67.
	²⁵ கலித். 41.	கடற்காக்கை. ¹ குறந். 246.
	²⁶ குறந். 925.	கிளி. ¹ கற. 376.
வெருகு.	¹ புறம். 117.	¹ கற். 13.
பறவைகள்.	¹ குறிஞ்சிப். 46.	³ ஐக். 286.
	² ,, 228.	⁴ ஐக். 287.
	³ ,, 99.	
	⁴ அகம். 42.	

குருகின் கால்கள் திணையின் தாள்போலச் சிறியவை¹. அஃது ஆரல்மீனை விரும்பித் தின்னும்²; நீர் வடிந்தபின் அங்குச் சேற்றிலிருக்கும் மீன்களைத் தின்னும்³.

355

கூகை கூகை குன்றில் வாழும்¹.

மயில் மலையில கூடுகட்டும்¹. மழைக்காலத்தில் மயில் அகவும்²; மழைமுகிலின் வரவறிந்து களிதது ஆடும்³; காட்டில் யாற்றங்கரையில் அகவிக்கொண்டு ஆடும்⁴.

மயில்

பெண்மயில் பாறையில் முட்டையிடும்⁵. தாள் நீண்டு வளர்ந்து காய்த்துள்ள வரகு ஈன்றணிமையுடைய மயிலை ஒக்கும் என்று கூறப்பட்டுளது⁶.

மயில் ஏனலைத் தின்னும்⁷. அது கொள்ளிக்கு அஞ்சிச் செல்லும் இயல்பினது⁸. குருறற மயில் நடுங்கும்⁹ என்றும், மா பலா இவற்றின் சனிகளாலாய தேனையுண்ட மயில் தளாவடையும்¹⁰ என்றும் கூறப்பட்டுளது.

வண்டுஞ் சுரும்பும் வேறு வேறானவை¹. (இவை துமபியின் இனம் என்பர் ஆசிரியர் நச்சினூர்க்கினியர். சீவக. குண: 42, 43 உரை). துமபி கட்டளைக்கல போன்ற நிறமுடையது². வண்டுமுலைப்புதலைச் சூழ்ந்து திரிந்து பூந்தாதினை யுண்டு பெயரும்³; சந்தன மரத்தின் பூந்தாதுவினையும் உண்ணும்⁴. பிடவின் குலையில் தங்கியிருத்தல் உண்டு⁵. யானையின் மதத்தினை உண்ணும் என்பது அறியப்படுகின்றது⁶. வண்டு காரதட்பூவில் பலமுறை ஊதி யுண்டால்; பின்னர் பறக்க இயலாமற் சிறிது நேரம் மயங்கிக் கிடக்கும்⁷ என்பது கூறப்பட்டுளது.

குருகு. ^{1, 2} குறந். 25.

³ நற். 291.

கூகை. ¹ குறந். 163.

மயில். ¹ ஐந். 250.

² குறந். 249.

³ ஐந். 298.

⁴ குறந். 264.

⁵ குறந். 38.

⁶ புறம். 120.

⁷ ஐந். 256.

⁸ ஐந். 295.

⁹ குறிஞ்சிப். 169.

¹⁰ குறிஞ்சிப். 186-194.

வண்டு. ¹ குறிஞ்சிப். 148.

² ஐந். 215.

³ பதிந். 66.

⁴ கலி. 43.

⁵ பதிந். 66.

⁶ அகம். 332.

⁷ பதிந். 67.

வண்டு மாலைக்காலத்தில் இயிரும் ஒலி, ஆமபற்பண் போன்று இருக்கும்⁸ எனவும், அதன் ஒலி 'நைவளம்' என்னுமபண்போலக கேட்கும் எனவும்⁹, யாழின் ஒசைபோன் றிருக்கும்¹⁰ எனவும் தெரிகின்றது.

வானம்பாடி வானம்பாடி என்பது, வாளை நோக்கிப் பாடுதலால் வந்த பெயர். வானம்பாடி நீர்நசையினால் வாளை நோக்கிப் பாடும்¹.

மரவகை

அசோகின் தளிர் செநநிறம் உள்ளது¹. அதனை எரி போன்ற அசோகு நிறத்தது என்று கூறுவா².
அவரை அவரைப்பூ நுளியில் வெண்மையுடையது¹.
 (மொச்சை)

இற்றிமரம் குறிய விழுதுகளை யுடையது¹. அதன்வேர் வெளிய நிறத்தது²; வேர்கள் கல்லிலும இறங்கிச் செலலும³, இற்றிமரத்தில் மலைமல்லிகை படாதல உண்டு⁴.

உழிஞை உழிஞையின் இலை சிறியது¹.

உன்னம் உன்னமரத்தின் இலை சிறியது¹. அதன்பூ பொன்னிற முடையது².

எருக்கு எருக்கின் இலை புன்மையது. அதன் இணர் குவந்திருக்கும்.¹ அதன் பூ சூடந தக்கதன்று.

ஐவனம் ஐவனம், மலையில் வீளையும் வெண்ணெல¹.

கருங்குவளை கருங்குவளை நீலமணிபோன்ற கொத்துக்களை யுடையது; தேன் உள்ளது¹.

வண்டு.	⁸ ஐத். 215.	³ ஐத். 279.
	⁹ குறிஞ்சிப். 146-148.	
	¹⁰ அகம். 82.	உழிஞை. ¹ பதிற். 63.
வானம்பாடி.	¹ கலித். 46.	உன்னம். ¹ பதிற். 61.
அசோகு.	¹ ஐத். 273.	
	² குறிஞ்சிப். 105.	எருக்கு. ¹ புறம். 106.
அவரை.	¹ ஐங்குறு. 209.	ஐவனம். ¹ நற். 373.
இற்றி.	¹ குறம். 105.	கருங்குவளை. ¹ குறிஞ்சிப். 84.

கார்தளில் வெண்கார்தள், செங்கார்தள் என இரண்டு வகை யுண்டு. செங்கார்தள் பெரிய இதழை யுடையது.¹ இதன்முகை குருதி பட்ட யானைக்கொம்புபோன் றிருகுகும்.² இது, மழைக்காலத்திற் செழித்திருகுகும்³. கார்தட்டூ மிகக மண முடையது;⁴ கார்தட்டுலை, அரவு போன்ற உருவமுள்ளது⁵. கார்தட்டூந்தாதினை யனைந்த வண்டு பறக்க முடியாமல கிடகுகும்⁶. கார்தள், மலைப் பக்கத்திலுள்ள பனைகளின் அடியில் சிலைத்திருகுகும்⁷ எனத் தெரிகின்றது.

குளவி (மலைமல்லிகை) குளவி, இறயிமரத்திலும் படரும்¹.

கோங்கு கோங்குகின்பூ பொன்னிறத்தது¹.

சந்தனத்தின் பூ மணமுடையது. சந்தனத்தைப் புகைத்தால் சந்தனமரம் அதன் மணம் பெரிது கமழும்.¹ சந்தனமரத்தில் மிளகுக் கொடி படரும்². குறவா சந்தன மரத்தால் உரலும் உலக்கையும் செய்து வழங்குவா³.

சுரபுன்னை சுரபுன்னை மலைச்சாரலில் உண்டாவது¹.

(செங்) குவளை குவளை, குளத்தில வளரும்¹.
(செக்கழகீர்)

சேம்பு சேம்பின் இலை சுளகுபோல்வது¹.

ஞாழல் ஞாழல் கொழுவிய சிழலுடையது¹. இதன் பூவைத் தலையில்வைத்தது முடிப்பா².

தினை இருமண்பாடான நிலத்தில் செழித்து வளரும்¹. தினைக்கதிர் துய் உடையது². கதிர்வாங்கிச் சிலநாளாயினபின், தினை பொன்னிறமடையும்³.

தேறுழ் தேறுழ் ஒருவகைக் கொடி; கார்காலத்திற் பூகுகும்¹. இதன் பூ, யானை முகத்திலுள்ள புள்ளி போலவது².

கார்தள்.	¹ குறிஞ்சிப் 61-2.	சுரபுன்னை.	¹ கலித். 53.
	² } கலித். 53.	செங் குவளை.	¹ குறிஞ்சிப். 63.
	⁴ கலித். 59.	சேம்பு.	¹ கலித். 41.
	⁵ கலித். 45.	ஞாழல்.	¹ } கலித். 56.
	⁶ பநிற். 67.	தினை.	¹ ஐங். 260.
	⁷ அகம். 238.		² குறிஞ்சிப். 37.
குளவி.	¹ ஐங். 279.		³ ஐங். 263.
கோங்கு.	¹ கலித். 12.	தேறுழ்.	¹ } புறம். 119.
சந்தனம்.	¹ ஐங். 251.		² }
	³ அகம். 2.		
	⁵ கலித். 40, 43.		

தோன்றி	தோன்றி வேங்ககைமரத்தோடு ஒருங்கு பூப்பது ¹ . இதன் பூ தீப்போன்ற நிறமுடையது ² ; விளக்குப்போன்ற வடிவுடையது ³ .
நறைக்கொடி.	நறைக்கொடி வாசனை யுடையது ¹ .
நெய்தல்	நெய்தல் கழியில் வளரும் ¹ . இதன் பூ நீண்டிருப்பது ² ; நறுமணமுடையது ³ .
நொச்சி	நொச்சியை மணைப்பக்கங்களில் வளர்த்தல் உண்டு ¹ . பலாமரத்தின் வோகளிலும் கீளைகளிலும் காய் காய்க்கும் ¹ . பலாப்பழம் தேனையுடையது ² . அதிற் பிச்சின் உண்டு ³ . பலாசகளை இனிமையுடையது.
பலா	
பிடவு	பிடவு காடுகளில் உண்டாவது. இதன் பூ, குலையா யிருக்கும் ¹ .
பித்திகம்	பித்திகம காகாலத்தில் தழைக்கும ¹ ; அநதிவேளையில் மலரும் ² . பித்திக அருமபின் பின்புறம் சிவப்பாயிருக்கும் ³ .
மா	மாவடுக்கள் மூககிறது உதிரும ¹ .
மிளகு	மிளகு மலையில் உண்டாவது ¹ . இதன் தழையைக் குரங்கு தின்னும ² . மிளகின் கொடி சந்தனமரத்திற் படர்வ துண்டு ³ .
முல்லை	முல்லையரும்பு இளவெருகின் பல்போன்று இருக்கும் ¹ .
வயலை	வயலை ஒரு வகைக் கொடி. இக்கொடி, உழுத்தமாவீளை நெய் சோததப் பிசைந்து நூற்றதபோன்றிருக்கும் ¹ .

தோன்றி.	¹ } அகம். 218.	பிடவு.	¹ பதிற். 66.
	² குறிஞ்சிப். 90.	பித்திகம்.	¹ அகம். 42.
நறைக்கொடி.	¹ ஐக். 276.		² குறிஞ்சிப். 117உரை.
			³ அகம். 42. பித்திகம், தென்னாட்டில் 'பிச்சி என்று வழங்குகின்றது.
நெய்தல்.	¹ பதிற். 64.	மாவடு.	¹ ஐக். 213.
	² } குறிஞ்சிப். 79.	மிளகு.	¹ } குறந். 288.
நொச்சி.	¹ அகம். 203.		² } அகம். 2.
பலா.	¹ நற். 77; குறந். 18.	முல்லை.	¹ புறம். 117.
	² பதிற். 61.	வயலை.	¹ ஐக். 211.
	³ கவித். 50.		

வரகு வரகங்கதிரா அடியிலிருந்து துனிவரை இடையீட்டின்மிக்
காயத்திருக்கும்¹.

வாகை வாகைப்பூ தாய் உள்ளது¹.

வாழை மலைகளிற் பயிராதல் உண்டு.¹ மலை வாழையின் முகை
(தாது) குருதி பட்ட யானையின்கோடுபோன் றிருக்கும்²

வாழை என்றும், வாழைப்பூ மகளிர் முடித்துவிட்ட ஒதியை
ஒகுகும் என்றும்³, வாழைக்குலையிலுள்ள காய் புலியின்
அடியை நிகர்க்கும்⁴ என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது.

வேதர் வெதிர்பூங்கிலில் நெல் உண்டாகும்.¹

வேங்கைமரத்தின் அடி முழவுபோன் றிருக்கும்¹. அதன் அருமபு
கருநிறம் உடையது²; நீலமணியின் நிறத்தது³ எனவும்

வேங்கை தெரிகின்றது. அதன் பூ பொன்னிறத்தது⁴; தகடுபோல
மென்மை யானது⁵. வேங்கைமரம் புலியினிறம்போற்
பூக்கும்⁶. வேங்கைப்பூ எரியினிற முடையது⁷ என்றும், கொல்லலுலையில்
அடிக்கின்ற பொன்னின் பிதிர்போன்ற நிறமுடையது⁸ என்றும் கூறப்பட்டு
ள்ளது.

மகளிர் வேங்கைமரத்தில் ஊசல் கட்டி ஆடுவா⁹.

வேங்கைமரத்தில் பரண் அமைத்தல் உண்டு¹⁰.

வரகு. ¹ புறம். 120.

வாகை. ¹ பதிற். 66.

வாழை. ¹ நற். 222, 309; கலி. 50.

^{2,3} நற். 225.

⁴ கலித். 43.

வேதர். ¹ குறியூசிப். 35.

வேங்கை. ¹ கலித். 44.

² நற். 373.

³ ஐக். 201.

⁴ ஐக். 217.

⁵ ஐக். 219; புறம். 202.

⁶ புறம். 302; கலி. 38.

⁷ ஐக். 291.

⁸ நற். 13.

⁹ நற். 368.

¹⁰ நற். 373.

குறிஞ்சிப்பாட்டில் வந்துள்ள பூக்களின் சிறப்பியல்பு.

ஆம்பல்—அந்திக்காலத்தில் மலர்வது	223.
எறுழ்—எரிபோன்ற நிறத்தது	66.
கருவிளை—நீலமணிபோன்ற நிறமுடையது	68.
குரா—பல இதழ்களை யுடையது	69.
குருந்து—கருநிற முடையது	95.
கொகுடி (ஒருவகை முல்லை)—நறுமணமுடையது	81.
கொன்றை—கொத்துக் கொத்தாகத் தூங்குவது	86.
செங்காந்தள்—பெரிய இதழையுடையது	61-62.
தோன்றி—விளக்குப் போல்வது	90.
பாதிரி—தேன் உடையது	74.
புழகு—அரக்குவிரித்தாற் போன்ற செந்நிறமுடையது	96.
புன்னை—மணமுடையது	93.
பெருமூங்கில்—மணமுடையது	65.
மா—கடிமணமுடையது	76.
வெட்பாலை—வெண்மையானது	67.

குறிஞ்சிப்பாட்டில் வந்துள்ள பூவும் இலையும்.

1. அடும்பு	19. காயா
2. அதிரல	20. காழ்வை (அகில்)
3. அவரை	21. குடசம்
4. அனிச்சம்	22. குரவம்
5. ஆத்தி	23. குரீஇப்பூளை (சிறு பூளை)
6. ஆம்பல்	24. குருக்கத்தி
7. ஆரம் (சந்தனம்)	25. குருகு (முருக்கு)
8. ஆனிரை	26. குருந்து
9. இருணை	27. குல்லை
10. இலவம	28. குவளை
11. ஈங்கை	29. குளவி (காட்டு மல்லிகை)
12. உந்துழ் (பெருமூங்கில்)	30. குறிஞ்சி
13. எருவை	31. குறுநறுங்கண்ணி (குன்றி)
14. எறுழ்	32. கூவிரம்
15. கரந்தை	33. கூவிளம்
16. கருங்குவளை 'நெய்தல்'	34. கைதை (தாழை)
17. கருவிளை	35. கொகுடி
18. காஞ்சி	36. கொன்றை

37. கோங்கம்	68. பசுமபிடி (பச்சிலைப்பூ)
38. கோடல்	69. பயினி
39. சன்பசும	70. பலாசும
40. சிந்துவாரம (கருநொச்சி)	71. பாங்கா (ஓமை)
41. சிறு செங்குரலி	72. பாதிரி
42. சிறு மாரோடம் (செங்
கருங்காலி)	73. பாரம் (பருத்தி)
43. சுள்ளி (மராமரம்)	74. பாலை
44. சூரல (சூரை)	75. பிடவம்
45. செங்காந்தள்	76. பிண்டி
46. செங்கொடுவேரி	77. பித்திகம்
47. செமடல (சாதிப்பூ)	78. பிரம (பிராக்கு)
48. செருந்தி	79. புழகு
49. செருவினை (வெண்காக
கணம்)	80. புன்னகம்
50. சேடல் (பவழ மல்லிகை)	81. புன்னை
51. ஞாழல	82. போங்கம் (மஞ்சாடி)
52. தணககம்	83. மணிச்சிகை (செம்மணி)
53. தளவம் (செமமுல்லை)	84. மரா
54. தாடரை	85. மருதம்
55. தாழை (தெங்கிற்பாளை)	86. மா
56. திலலை	87. முலலை
57. திலகம்	88. மெளவல்
58. துமபை	89. வகுளம்
59. துழாய்	90. வஞ்சி
60. தேமா	91. வடவனம்
61. தேதான்யி	92. வழை
62. நந்தி (நந்திபாவட்டம்)	93. வள்ளி
63. நரந்தம் (நாரத்தம்)	94. வாலை
64. நறவம்	95. வாழை
65. நாகம்	96. வானி
66. நெய்தல்	97. வெடசி
67. பசுன்றை (சிவதை)	98. வேங்கை
	99. வேரல் (சிறுமூங்கில)

VII

செய்யுளாராய்ச்சி

கூபிலர் பாடிய பாட்டுக்களுடைய, ஒன்றற்கொன்று பொருட் டொடர்பிலலாத தனிப்பாட்டுக்களை என்பதுபலரும் அறிந்தீர். ஐங்குறு நூற்றிற் கோக்கப்பட்டுள்ள நூறு பாட்டுக்களுள் ஒவ்வொரு பதனும் ஒவ்வொரு பொருள்பற்றி வருவதாயினும், அப்பதனினுள்ளும் பாட்டுக்கள் ஒன்றற்கொன்று பொருட்டொடர்பு அமைந்திருக்கவில்லை. கவிதநோக்கையி லுள்ள பாட்டுக்களும் இத்தகையனவே. இன்னொருபது நீதிநூலாகவின், அதனைக்குறித்ததாக கூறவேண்டிவதில்லை. குறிஞ்சிப்பாட்டு ஒரு தனிப பாட்டேயாயினும், அப் பாட்டினுள், களவியறறுறைகள் பல அடையந்து தொடர்புடையதொரு வரலாறு போலிருத்தலின், அப்பாட்டின் பொருளைச் சுருக்கி ஈண்டுத் தருகின்றேன் :

செவிலித்தாய், மகளின் கிறவேறுபாடும் தனாவும் நோயும் அறிந்து, அவற்றின் காரணம் அறியாளாய், குறி முதலாயின கேட்டும், கடவுட்குப் பூசனை புரிந்தும் வருந்திக் கொண்டுருக்கையில், தோழி, அம் மகளுககு (தலைவிககு) உற்ற நோயின் காரணம் இது என்று அறியக் கூறிய செய்தியைக் குறிஞ்சிப்பாட்டு விரிவாகக் கூறுகின்றது.

குறிஞ்சிப்பாட்டின் பொருள்

தோழி கூற்று

‘தாயே, என் தலைவிக்கு உற்ற நோயின் காரணம் இது என்று யான் கின்னிடைத்தில் கூறாது என்னுள் அடக்கியிருந்தமையின், நீ அதனை அறியாது கட்டினனும் கழங்கினனும் எண்ணியறிவோரை வினாவியும், கடவுட்குப் பூசனைபுரிந்தும் வருந்துகின்றீன். என் தலைவியும், “ஒருவருடைய சாலபும் மேன்பாடும் இயல்பும் கெடுமாயின், அவற்றை முன்போல நிலைநிறுத்துதல இருடிகளுக்கும் அரியசெயல் என்று பெரியோர் கூறுவர். (ஆதலின், நமது சால்பு முதலியன கெடாதபடி) என்னோயின் காரணம், நாம் இருவரு மாகத் தெரிந்தெடுத்த மணமே யாகும் என்று இதனைத் தாயினிடத்து அறிவிப்பதில் வருவதொரு பழியில்லை; (அங்கனம் உரைத்துமோ)” என்று எண்ணி வருந்துகின்றனள். யானோ, போமேற் சென்ற வேந்தரிருவரைச் சந்துசெய்தற்கு இடைபே கிற்பவர்போல அச்சமுறுகின்றேன். ஆயினும், யானும் தலைவியும் எண்ணாது துணிகது செய்த வடநூசால் செயலை கிகழ்ந்த படியே கினககுத் தெரிவிக்கின்றேன்; நீ, முனிவுட்கொள்ளாது கேட்டருளல் வேண்டும் (1-34).

“தினைப்புனத்திற் சென்று புள்ளோப்பி, பொழுதுசாய வீட்டுக்கு வருகிர்” என்று, எங்களை நீ புனத்திற்குச் செல்லவிடுத்தனை யன்றே. அதனால், யாங்கள் தினைப்புனஞ் சென்று பரன்மேல் ஏறியிருந்து, கிளிகடி கருவிகளைக் கொண்டு பறவைகளை ஓட்டினேம். பின்னா, நண்பகற்பொழுதில் அருவிராடி, பாடிக்கொண்டே சுணையில் நெடுநேரத் திளைத்து வெளி வந்து கூந்தல்பிழிந்து துவாத்தினேம்; அதன்பின், பலவகை மலாகளைக் கொய்து, அவற்றை ஒரு பாறைமேற் குவித்து, அவற்றின் இதழ்களைப் பறித்து, இடையிடையே விளிபயிற்றிக் கிளிகளை யோட்டிக்கொண்டே தழையுடை செய்து, அல்குலில் உடுத்தும், பலநிற மலாகளால் மாலை தொடுத்தது முச்சியிற கட்டியும் அசோகமரநிழலில் தங்கியிருந்தேம் (35-106).

‘அங்கனம் இருக்கையில், ஓர் ஆடவன், பலவகை மலாகளால் கட்டிய கண்ணியைத் தலையிற்குடி, அசோகந்தளிரைக் காதிற்செருகி, மார்பில சாந்தம பூசிப் பூண்கள் பூண்டு, விலலுட அமடும் கைக்கொண்டு, கசகைச கட்டி, கழல தரித்து, சினமிக்க நாய்கள தன்னுடன வர, நடந்து வந்தான். அவனுடன் வந்த நாய்கள் எங்களை வீடீத்துக்கொள்ள நெருங்கவே, யாங்கள் அஞ்சி நடுங்கி வேழிட்டு செல்லலாயினேம். அப் பொழுது அவன், மெல்லியவாய இனிய சொற்களைக் கூறி, “நல்லீர், என்னி னின்று தப்பி இங்கு வந்தவை பல; (அவற்றை நீவீர கண்டனீரா?)” என்று நிகழ, யாங்கள மறுமொழி தாராதே வாளாவிருந்தோம். அப்பொழுது அவன், “மெல்லியலீர், நீவீர விடையிதுதகலுட பழியீரா” என்று கூறி, குறைத தெதிராத நாய்களை ஒரு பூங்கொப்பிலால் அடித்து ஓசச், அவற்றின் பேரவத்தை அவித்து, எங்கள் வாய்மொழியை எதிரொக்கி கிணறன் (107-152).

‘அவ்வமயத்தில், யானை, புனத்தைத் தின்று பெரிதும் அழித்ததை யறிந்து வருத்த மிக்கு எழுந்தது அமபெய்து, பலர் வீளையொலி செய்து அதனைத் தூர்த்தலின் அது மதமிககு இடிபோற பிளிழி எங்கள்மேல் வருவதாயிற்று. அதனைக் கண்டதும் யாங்கள் உளம நடுங்கி, நாணம் மறந்து ஒன்றுற நோன்றாமல், திடீரென்று போய் அவனைச் சாரந்து நடுங்கிக் கொண்டிருந்தோம். உடனே அவன், அவ்யானையின் முகத்தில் ஓர் அம பெய்தலின், குருதி பாய, அது நிலலாது புறமாயிற்று. அதன்பின்னரும், யாங்கள் ஒருவாகையை ஒருவர் விடேமாய், இடிகரையிலுள்ள வாழையேபோல் நடுங்கிக்கொண்டிருப்ப, அதனைக் கண்ட அப்பெரியோன், நின்மகளை நோக்கி, “நீ அஞ்சாதை; நின்நலனை நுகர்வேன்” என்று னுதல தடவி, என் முகத்தை நெடிது நோக்கி நகைபுரிந்தான். அப்பொழுது நின்மகள் நாணும் உட்கும் எய்தி, அவனைவிட்டு நீங்கலாயினள். அவன்

நீங்கவிடானாய், அவளைத் தழுவி முயங்கலின், அவ்வழி, அவள் உள்ளத் தன்மையை உள்ளினனாய், அவளை நோக்கி, “யான், நின்னை மணம்புரிந்து இல்லறம் வழுவாது சிகழ்ததுவேன்” என்று தேறமிச குளுரைததுப பக லெல்லாம தங்கியிருந்து, பொழுது மறைகையில், “ஹம் சுற்றத்தாரா கொடுப யான் மணம் புரிவேன்; சிலநாள் வருந்தாதிருப்பிராக” என்று உரைதது, நமஸூவாயில் நீர்ததுறைவரை வந்து எம்மை விட்டுப் போயினான். அதுமுதல், இன்றளவும் அவன், அது நலைநாளன்பு போன்ற அன்புடையனாய் இரகில வருவான்; வருகையில், காவலர் எதிர்ப்படினும், நாய் குரைப்பினும், சிலவு வெளிப்படினும், நீ துயிலுணாநதிருப்பினும் இடையூறுறறு இவனைக் கூடப்பெறாது திருமுபுவான்; அதனால் வெறுப்புக் கொள்ளாதலும் இலன். அவன் இளமைப்பருவம் கடந்தவனும் அல்லன்; செல்வத்திற் குறைபாடு உடையவனும் அல்லன்; செல்வச்செருக்கினால், தனது நன்னிலைமை நவமினவனும் அல்லன். அவன், இராககாலங்களில், கொடிய விலங்கினையும் பாந்தனையும் உடையதும், ஏறழிவுள்ளதுமான மலைவழியே இருக்கு வருதலைக்குறித்து நினைக்குநதோறும் நின்மகள் வருந்துகின்றனள். இதிலே, நின்மகளுக்கு உற்றநாய், பிழிதிலை 153-261.

இதுவே குறிஞ்சிப்பாட்டிற் கூறப்பட்டுள்ள பொருள். இங்கனம் தோழியால் உண்மை அறிந்த செவிலி, அதனை நன்றாய்க்கு அறிவிப்பள். அவள், தன் கணவனுக்கும் மைந்தர்களுக்கும் குறிப்பால் அறிவித்துத் தன்மகளை அத்தலைவனுக்கே மணஞ்செய்விப்பள்.

இன்றாற்பது

இனி, 'இன்றாற்பது' என்னும் நூலிற் கூறப்பட்டுள்ள பொருள் களுட் சிறந்தவற்றை எண்டு எழுதுகின்றேன்:

இன்றாதவை

பாட்டு.

2. அநதணரில்லீவிருந்தது (பிறா) உண்ணுதல்.
மந்திரம் (சூழ்ச்சி) வாயாத்தொழிதல்.
3. பாப்பாரிலலை கோழியும் நாயும் புகுதல்.
மனைவி அடங்காதிருத்தல்.
6. மறையினிமி வினைசெய்தல்.
7. இடுமபையுடையாரா கொடை.
9. போருக்கு எழுந்தவா புறங்காட்டுதல்.
10. பண் இல்லாத புரவிமேல ஊராதல்.
12. உடம்பாடிலாத மனைவியொடு சேர்தல்.
14. மணியிலலாக குஞ்சரத்தை ஊராதல்.
15. மகளிரா (கணவரை) வருசித்தல்.
16. புரவியை மணியின்மி ஊராதல்.
18. நோன்று அநிந்து வாழாதாரா நோன்பு.
20. குலத்துப் பிறந்தவன் கல்லாமை.
குலமில்வழி கலத்தல்.
21. மூரிமெருத்தால உழுதல்.
22. ஒத்திலலாப் பாப்பான் உரை.
23. ஊனைத் தினு ஊனைப் பெருக்குதல்.
24. நிறையிலான் கொண்ட தவம.
26. கவறுநூற் சூதாடல்.
27. அரியவை செய்தும என உரைத்தல்.
32. பண்ணமையா யாழின்கீழப் பாடல்.
மண்ணில முழுவின் ஒலி.
34. கள்ள மனத்தாரா தொடாபு.
41. அடைக்கலப்பொருளை வவ்வுதல்.

கபிலர் பாட்டுக்களுள் பல பாட்டுக்கள் பொருளையு செறிந்து
 நயமிக்க திகழ்கின்றன. அவற்றுட் சிலவற்றை இங்கு எழுதுகின்
 பாட்டுக்கள் றேன். முதலில், தலைவன் கூற்றாக வந்துள்ளவற்றைக்
 காண்பாம்:

தலைவன் கூற்று

‘மால்வரை யிழிதருந் தூவென் ளருவி
 கன்முகை ததும்பும் பன்மலர்ச சாரல
 சிறுசுடிக் குறவன் பெருந்தோட குறுமகள்
 நீரோ ரன்ன சாயல்
 தீயோ ரன்ன என் உரனவித் தன்றே.’

(குறு. 95.)

இப்பாட்டில் உள்ள உவமநயமும், முரண்டுதொடைநயம் முதலியனவும
 அழிக.

‘சுடுபுன டருங்கிற கலிதத எனற்
 படுகினி கடியுந் தொடிச்சுகைக் குளிர்
 இசையின் இசையா இன்பா ணித்தே
 சிளியவள் விளியென எழலோல் லாவே
 அதுபுலந் தழுத கண்ணே சாரற
 குண்டுநீர்ப் பைஞ்சுனைப் பூந்தகு வளை
 வண்டுபயில் பலவிதழ் கலைஇத
 தண்டுளிக் கேற்ற டலாபோன றனவே.’

(குறு. 291.)

இப்பாட்டில், தலைவியின் மொழித்திறனையும், அவளது செயலையும் கூறு
 யிருக்கும் முறை இன்பந தருவதாகும்.

‘சிலம்புகமழ் காந்தள் நறுங்குலை யன்ன
 னலம்பெய் கையின் என் கண்டதைத் தோயே
 பாயல் இன்றுணை யாகிய பணைத்தோள
 தோகை மாட்சிய மடந்தை
 நீயல துளரோ என் னெஞ்சமர்ந் தோரே.’

(ஐங்குறு. 293.)

இப்பாட்டில், தலைவனது கண்ணைப் புதைத்த தலைவிக்குத் தலைவன் கூறு
 வது மிக்க இன்பந தருவதாய்மைநுள்ளது.

இனி, தலைவி கூற்றாக வருதுள்ளவறறுட. சில பாட்டுக்களை எண்டு எழுதுகின்றேன்.

தலைவி கூற்று

‘மெய்யொ வாழி தோழி சாரல்
மைபட்டன்ன மாமுக முசுக்கலை
ஆற்றப் பாயாத் தப்பல் ஏற்ற
கோட்டோடு போகி யாங்கு நாடவ
தானகுறி வாயாத தபபற்குத
நாமபசந தனவென் தடமென றேளே.’ (குற. 121.)

இப்பாட்டில், தலைவன் குறிபிழைத்த தப்பிற்காகத் தனதுதோள் பசந்த செயலிற்குக் கூறியுள்ள உவமை பாராட்டற் பாலது.

‘பெருங்கடற் றிரையது சிறுவெண் சாககை
கன்றறுசசெவி யனன பாசடை மயக்கிப்
பனிக்கழி துழவும பானுள் தனித்தோர்
தேர்வந்து பெயர்ந்த தேன்ப அதற்கோண்
டோரும் அலைக்கும் அன்னை பிறரும்
பின்னுவிடு கதுப்பின் மின்னிழை மகளிர்
இளையரும் மடவரும் உள்ளே
அலையாத் தாயரோடு நற்பா லோரே.’ (குற. 246.)

இப்பாட்டில், தன்னையொத்த இளமகளிரி நாயரால அலைபயுறுது மகிழ்ந்திருந்தலும், தான்மட்டும தாய் அலைதலால வருந்துதலும் எண்ணித் தலைவி கூறுவது நயமுடையதாகும்.

இனி, தலைவன் தன்னைப் புனைந்து கூறி வேண்டுகொண்ட பகுதியைத் தலைவி கூறுவது:

‘நில்லென நிறுததான் நிறுத்தே வருது
றுதலும் முகனும் தோளும் கண்ணும்
இயலும் சொல்லும் நோக்குபு நினைஇ
ஐதேயந தன்று பிறையும் அன்று
மைதீந தன்று மதியும் அன்று
வேயமன் றன்று மலைபும் அன்று
பூவமன் றன்று சீனையும் அன்று
மெல்ல இயலும் மயிலும் அன்று
சொல்லத் தளரும் கிளியும் அன்று

எனவாங்கு

அணையன பலபா ராட்டிப் பையென
வலைவர் போலச் சோபத னெற்றிப்
புலையர் போலப புன்க ணைக்கித
தொழலும் தொழுதான் தொடலும் தொட்டான்'

(குறிஞ்சிக்கலி. 19.)

என்பது. இதன்பொருணயம் அறிந்து இன்புறப்பாலது.

இனி, தோழி கூற்றுக் உள்ளவற்றுட் சில பாட்டுக்களைக் குறிக்கின்றேன்.

தோழி கூற்று

'சிலம்பின் மேய்ந்த சிறுகோட்டுச சேதா
அலங்குருலைக் காநநள் தீண்டித் தாதுகக்
கன்றுதாய் மருளுங் குன்ற நாடன்
உடுக்குந் தழைதந் தனனே அவையாய்ம்
உடுப்பின் யாயஞ் சதுமே கோடுப்பின்
கேளுடைக் கேடஞ் சதுமே ஆயிடை
வாடல கொல்லோ தாமே அவன்மலைப்
போருடை வருடையும் பாயாச
குருடை அடுக்கதத கொடியற்கருந தழையே.'

(நற். 359.)

தலைவன் கொடுத்த தழையை ஏற்றுக்கொண்ட தோழி, தலைவியின் குறிப்பறிதற்குக் கூறுகின்ற இப்பாட்டில், தோழி வருந்து முறையும், தலைமகள் தழையை ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டுமென என்னும் உட்கோளும் இன்பந்தருவனவா யிருத்தல் அழிக.

'உருமுரறு கருவிய பெருமழை தலைஇப்
பெயலான் றவிரத தூங்குருள் நடுநாள்
மின்னுமிரிந தன்ன கனங்குழை இமைப்பப
பின்னுவிடு நெயிரிற் கிளைஇய கூந்தலள்
வரையிழி மயிலின் ஒல்குவனள ஓதுங்கி
மிடையூர் பிழியக் கண்டனென் இவளென
அலையல் வாழிவேண் டன்னை நம் படப்பைச்
குருடைச் சிலம்பிற் சுடர்ப்பூ வேய்ந்து
தாம்வேண் டருவின் அணங்குமார் வருமே
நனவின் வாயே போலத் தஞ்சநர்க்
கனவாண்டு மருட்டலும் உண்டே இவள்தான்

கடரினும் தமிழளும் பனிக்கும் வெருவர
மன்ற மராஅத்த கூகை குழறினும்
நெஞ்சழிந் தரணஞ் சேரும் அதனறலைப்
புலிககணத தன்ன நாய்தொடா விட்டு
முருகின் அன்ன சீற்றத்துக் கடுந்திறல்
எந்தையும் இல்லன் ஆக
அஞ்சுவ எல்லளோ இவளஇது செயலே. ' (அக. 158.)

இப்பாட்டில், தலைவியின் களவொழுக்கங்க் கண்டு ஐயுற்று வினாவிய செவி
விசுருத தோழி மறைததுக் கூறும் மறுமொழி மிகக இன்பமுடையதா
தல அழிக.

'கொடிச்சி இன்துரல் கிளிசேத் தடுக்கத்துப்
பைங்குரல் ஏன்ற படர்தரும் கிளியேனக்
காவலுங் கடியுநர் போல்வர்
மால்வரை நாட வரைநதனை கொண்டோமா.' (ஐங்குறு. 289.)

இப்பாட்டின் முதலிரண்டடிகளின் கருத்து, முன்னர்த் தலைவன் கூற்றாக
வந்தள்ள, 'சுடுபுன மருங்கில்' என்னும் பாட்டின் கருத்தை யொத்திருத
தலை அழிக. தலைவனை வரைவுகடாவுந் தோழி, சண்டுக் கூறிய காரணம்
வியப்புததருவதா யுளது.

இவையே யன்மி, குறிஞ்சிப்பாட்டில், தலைவன்றன்மையைக்
கூறும் பகுதியும் இன்பந தருவதா யிருத்தலின், அதனையும் இங்கு எழுது
கின்றேன்.

'ஈர நன்மொழி தீரக் கூறித்
துணைபுணா ஏற்றின் எம்மொடு வந்து
துஞ்சா முழுவின் மூதூர் வாயில
உண்டுறை நிறுத்துப் பெயாநதனன் அ.தற்கொண்
டன்றை யன்ன விருப்பேபா டெனறும்
இரவரன் மாலைய நே வரு தோறும்
காவலா கடுகினும் கதநாய் குரைப்பினும்
நீதுயில் எழினும் நிலவுவெளிப் படி.னும்
வேய்புரை மென்றோள் இன்றுயில என்றும்
பெறாஅன் பெயரினும் முனிப துறாஅல்
இளமையின் இசுநதன்றும் இலனை வளமையில்
தனனிலை தீரநதன்றும் இலனை ' (234-245.)

இப்பகுதியில், தலைவனியல்பும் நம்செயல்களும், அவற்றால் அவனைக் குறித்துத் தலைவி வருந்துதலும் அழகுபெறக் கூறப்பட்டுள்ளன அறிக.

இனி, தலைவனியல்பினைத் தலைவிக்குத் தோழி கூறும் பகுதி அடியில் வருமாறு:

‘ ஒன்று, இரப்பான்போல் எளிவந்துஞ் சொல்லும் உலகம்
புரப்பான் போலவதோர் மதுகையும் உடையன்
வல்லாரை வழிபட் டொன்றறிந் தான்போல்
நல்லார்கட் டோன்றும் அடக்கமும் உடையன்
இல்லோர் புன்கண் ஈகையிற் றணிக்க
வல்லான் போல்வதோர் வன்மையும் உடையன்
அன்னான் ஒருவன் தன் ஆண்டுகை விட்டென்னைச்
சொல்லுஞ்சொற் கேட்டீடே கூடரிழாய்.’

(குறிஞ்சிக்கவி. 11: 1—8.)

இதில் கூறியுள்ள தலைவனியல்பு உளங்கொளத் தக்கது.

இனி,

‘ விண்டோய்கன் னுடனும் நீயும் வதுவைபுட்
பண்டறியா தீர்போற் படர்கிற்பீர் மற்கொலோ
பண்டறியா தீர்போற் படர்ந்தீர் பழங்கேண்மை
கண்டறியா தேன்போற் கரக்கிற்பென் மற்கொலோ
மைதவழ் வெற்பன் மணவணி காணாமற்
கையாற் புதைபெறுஉங் கண்களும் கண்களோ’

(குறிஞ்சிக்கவி. 3: 37—42.)

என்று, தோழி நகைக்குறிப்பிற் கூறியதாவும்,

அதற்கு மறுமொழியாக,

‘ என்னை மன், நின்கண்ணைற் காண்பெண்மன் யான்’

என்று தலைவி கூறியதாவும், மீண்டும்,

‘ நெய்த லிதழுண்கண் நின்கண்ணு கென்கண்மன’

என்று தோழி நகையாடிக் கூறியதாவும் மிக்க இன்பம் தருவனவாகும்.

இனி, தலைவனது பொய்ம்மைத்திறத்தைத் தலைவி கூறுதலும், தோழி அதனை மறுத்து, அவனது வாய்மையை வற்புறுத்திக்கூறுதலும் இன்சுவை தருவனவா யிருத்தலின் அவற்றை ஈண்டுக் குறிக்கின்றேன்.

கபிலர்

தலைவி

‘இலங்கும் அருவித் திலங்கும் அருவித்தே
வானி னிலங்கும் அருவித்தே தான்உற்ற
சூள்பேணன் பொய்த்தான் மலை.’

(குறிஞ்சிக்கலி. 5.)

தோழி

‘பொய்த்தற் குரியனே பொய்த்தற் குரியனே
அஞ்சலோம பென்றாரைப் பொய்த்தற் குரியனே
குன்றகல் நன்னாடன் வாய்மையிற பொய்தோன் மில
திங்களுள் தீத்தோன்மி யற்று.’

தலைவி

‘இளமழை யாடும இளமழை யாடும
இளமழை வைகலும் ஆடுமஎன் முன்கை
வளைநெகிழ வாராதோன் குன்று.’

தோழி

‘வாரா தமைவானே வாரா தமைவானே
வாரா தமைகுவான் அல்லன் மலைநாடன்
ஈரததுள் இன்னவை தோன்மின் நிழற்கயததுள்
நீருட் குவளைவெந தற்று.’

தலைவி

‘மணிபோலத் தோன்றும் மணிபோலத் தோன்றும்
மண்ணா மணிபோலத் தோன்றும்என் மேனியைத்
துன்னன் துறந்தான் மலை.’

தோழி

‘துறக்குவன் அல்லன் துறக்குவன் அல்லன்
தொடர்வரை வெற்பன் துறக்குவன் அல்லன்
தொடர்புள் இணையவை தோன்மின் விசுமபிற
சுடருள் இருள்தோன்மி யற்று.’

இப்பகுதியில், தலைவியின் கூற்றுக்குத் தோழி மாற்றல் கூறுதல், சிறப்பும் உயர்வும் உடையதாதல் அழிக.

இவையையன்றி, இக்குறிஞ்சிக்கலியுள் 15, 20, 25, 26, 28, 29 இவ் வாறுபாட்டுக்களும் முழுவதும் இவ்வாறே இன்பம் தருவனவாகும். அவற்றை நோக்கிக்கொள்க.

மகட்போக்கிய சேவலித்தாயின் கூற்றுயுள்ள செய்யுளில், மகளி ரியல்பும பிறவும அருமையவாகக் கூறப்பட்டுள்ளனவாகலின் அச்செய்யுளை ஈண்டுத் தருகின்றேன்.

சேவலி கூற்று

‘ உவக்குந ளாயினும் உடலுந ளாயினும்
தாயறிந் துணர என்னார் தீவாய்
அலர்வினை மேவல் அம்பற் பெண்டிர்
இன்னள் இனையள் நின் மகள்எனப பன்னாள்
எனகருவந துரைப்பவும் தனகருரைப பறியேன
நானுவள் இவள்ளன நனிகரந துறையும்
யான்இவ் வறுமனை யொழியத் தானே
அன்னை அழியின் இவனுறை வாழ்க்கை
எனககெளி தாகல இல்லெனக கழறகால
மின்னொளிா நெடுவேல இனையோன் முன்னுறப்
பன்மலை அருஞ்சரம டீபாகிய தனக்கியான
அன்னேன் அன்மை நன்வா யாக
மானதா மயங்கிய மலைமுதற சிறுநெயி
வெய்திடை யுறாஅ தெயதி முன்னாப்
புலலென மாமலை புலமபுகொள சீறாச
செலவிருந தாறழித் துச்சில இருக்க
நுனைகுழைத் தலமரும ரொசசி
மனைகெழு பெண்டியான ஆகுக மனனே. ’

(அகம். 203.)

இனி, புறப்பாட்டுக்களுள் நபயிக்க பாட்டொன்றினையும் ஈண்டுக் குறிக்கின்றேன்.

‘கடல்கொளப படாஅ துடலுநா ணக்கார்
கழலபுனை திருநதடி காரிநின னுடே
அழல்புறந தருஉம அநதனை ரதுவே
வீயாத் திருவின விறல்கெழு தானே
முவுரு ளொருவன் துப்பா கியரென
ஏத்தினா தருஉந் கூழே நுங்குடி
வாழ்த்தினா வருஉம இரவல ரதுவே
வடமீன் புரையுந் கறபின் மடமொழி
அரிவை தோளள வல்லதை
நினதென இலைநீ பெருமிதத் தையே. ’

(புறம். 122.)

இப்பாட்டில், காரியின்நாடு உள்நாட்டினருவணது என்பதையும், அவனது கொடைத்தன்மை முதலியவற்றையும் கூறியிருக்குந் திறன் பாராட்டத் தக்கதாகும்.

இனி, கபிலர் பாடிய குறிஞ்சிப்பாட்டில் மாலைக்கால வருணனை
 ஓயற்கை நவீற்சி மிகக் நயமுடையதாகக் காணுதலின் அதனை இங்கே
 எழுதுகின்றேன்.

‘எலலை செலல ஏழோ பிறைஞ்சிப
 பல்கதிர் மண்டிலம் கல்சேர்பு மறைய
 மான்கணம் மரமுதல தெவீட்ட ஆனகணம்
 கன்றுபயிர குரல மன்றுநிறை புகுதர
 ஏங்குவயி ரிசைய கொடுவா யன்றில
 ஒங்கிரும பெண்ணை யகமடல் அகவ
 பாம்புமணி யுமிழ்ப் பல்வயிற் கோவலர்
 ஆம்பலந் தீங்குழல் தெள்விளி பயிற்ற
 ஆம்பல் ஆயிதழ் கூம்புவிட வளமனைப
 பூந்தொடி மகளிரா சுடாதலைக் கொளுவி
 அந்தி அநதணா அயரக் கானவா
 விண்டோய் பணவை மிசைநெடுகிழி போதத
 வானம் மாமலை வாய்குழ்பு கறுப்பக்
 கானம், கல்லென் றிரட்டப புள்ளினம் ஒலிப்பச
 சினைஇய வேந்தன் செல்சமங் கடுப்பத
 துணையு மமலை துன்னுதல காணுஉ’

(குறிஞ்சிப். 215—230.)

என்பது அழிக.

பண்டைப்புலவர் பாட்டுக்களுள் உள்ளுறை யுவமமோ, அல்லது
 இறைச்சியோ பெருமபாலும் அமைந்திருக்கும். அவ்
 உள்ளுறை
 யுவமம்
 வாறு அமைந்திராத பாட்டுக்கள் பொருட்சிறப்
 புடையனவாகா என்பது பழைய உரையாசிரியர்களின்
 கருத்து. இதனை, ¹‘ஏனை யுவமத்தினும் உள்ளுறையுவமமே
 செய்யுட்கும் பொருளிலக்கணத்திற்கும் சிறந்த தென்பது’ என்றும், ‘.....
 அல்லாக்கால, “கரும்பு நடு பாததிக் கலித்த தாமரை, சுரும்புபசி களையும்
 பெரும்புன லூர” என்பது பயமில்வென்பது கூறலாம் என்பது’ என்றும்
 பேராசிரியர் எழுதியிருப்பதனால் அறியலாகும்.

கபிலர் பாடிய பாட்டுக்களுட் பலவற்றில் உள்ளுறையுவமம் காண்
 கின்றது. அவ்வெவ்வொன்றையும் எடுத்த தெழுதின் விரியுமாகலின் ஒவ்
 வெவ்ரு நூலிலிருந்து ஒவ்வொரு உள்ளுறையை எண்டு எழுதுகின்றேன்.

¹ தொல். உவமவியல்: கு. 25 உரை.

1 'ஒன்றே னல்லேன் ஒன்றுவென் குன்றத்துப்
பொருகளிறு மிதித்த நெரிதாள் வேங்கை
குறவர் மகளிர் கூந்தற் பெய்மமார்
நின்றுகொய மலரும நாடன்.'

(குற. 208.)

இத் தலைவிகூற்றில், 'பிறிதொன்றன்பொருட்டுப் பொருகின்ற யானையால் மிதிப்புண்ட வேங்கை நசையற உணங்காது குறையுயிரோடு மலர் கொய்வார்க்கு எளிதாகி நின்று பூச்சும நாடன்' என்றது, 'தலைவன் றுகரும் காரணத்தானன்றி வந்தது எதிர்ப்பட்டுப் புணாநது நீங்குவான் நம்மை இறந்துபாடு செய்வியாது ஆறறுவித்துப் போயினான். அதனால் நாமும் உயிர்தாங்கி யிருந்து பலரானும் அலைப்புண்ணுநின்றனம்' என்று கூறிய வாறாதல அழிக.

'பினர்ச்சுவற் பன்றி தோன்முலைப் பினவொடு
கணைக்கா லேனல் கைம்மிகக் கவர்தலிற்
கல்லத ரரும்புழை யல்கிக கானவன்
வில்லிற் றந்த வெண்கோட்டேற்றைப்
புனையிருங் கதுப்பின் மனையோள் கெண்டிக்
குடிமுறை பகுக்கும நெடுமலை நாட
* * *
வரைசேர் சிறுநெறி வாரா தீமே.'

(நற். 336.)

இப்பாட்டில், 'கானவன் வில்லிற் றந்த வெண்கோட்டேற்றைப் புனையிருங் கதுப்பின் மனையோள் கெண்டிக், குடிமுறை பகுக்கும் நெடுமலை நாட' என்று தோழி கூறியதில், 'நின்னுட்டில் வேடன் ஹிறொழிலால் அகப் படுத்துத் தந்த பன்றியை, அவன்மனைவி பல வீட்டினருக்கும் பகுந்து கொடுப்பாள்' என்றதனால், 'நீயும் இவளை மணநதுகொண்டு இல்லறம் நடத் துகையில், நீ பகைவரை வென்று தரும் பொருளை இவள் சுற்றத்தார் முதலியோர் பலருக்கும் நல்கி நல்வாழ்வு வாழ்வாள்' என்றவாறும்.

'இரவில் மேயல் மருஉம யானைக
காலவல இயக்கம ஒறறி நடுநாள்
வரையிடைக் கழுதின் வன்கைக் கானவன்
கடுவிசைக் கவணின் எழிநத சிறுகல்

1 இச்செய்யுளை இறைச்சிப்பொருட்டு உதாரணமாகக் காட்டினர் இளம்பூரணர் (பொருளியல். 34.). இது, உள்ளுறையுவமமேயாதல் நச்சினூர்க்கினியருரையால் (அகத்தினையியல். கு. 47.) அறியப்படும்.

உடுவுறு கணையிற் போகிச் சாரல்
வேங்கை விரியினர் சிதழித்தேன் சிதையூஉப்
பலவின் பழத்துட் டங்கும்
மலைகெழு நாடன்.'

(அக. 292.)

இவ்வடிகளில், 'யானையின் வரவினை யறிநது அதன்மேல் வேடன் எழிநத கவண்கல், வேங்கையினரைச் சிதழி, தேனைச் சிதைத்து, பலவின் பழத்துட் டங்கும்' என்ற தலைவி கூற்று, 'தலைவன் களவொழுக்கத்தில வருதலை யறிநது ஊரா தூறறும் அலரானது, ஆயத்தாரை அணுகவொட்டாது நீக்கி, தோழியை வருத்தி, தலைவியின் நெஞ்சினைப் புண்படுத்தி நிலைநிறகும்' என்ற பொருளதாகும்.

'வன்கட கானவன் மென்சொல் மடமகள்
புன்புல மயக்கத துழுத வேனற்
பைமபுறச் சிறுகிளி கடியும் நாட
பெரிய கூறி நீபயினும்
பொய்வலைப் படும பெண்டுதவப் பலவே'

(ஐங்குறு. 283.)

என்னுந் தோழிகூறறில், 'மென்சொல் மடமகள் ஏனலிற கிளிகடியும் நாட' என்பது உள்ளுறை. இதற்குப் பழைய உரையாசிரியர் எழுதியிருப்பது:

'திணைப்புனததுப் பலவாய்ப் படிக்கின்ற கிளிகளை ஒருத்தி தன்னாற் காகக் முடியாதாயினும் அவற்றை அவள கடியமுயலும் நாட என்றது, நின்றோடு இன்பநகாச்சி விருமபு மகளிரை யாங்கள் விலக்க முயல்கின்றது முடியாது' என்பதாம்.

குறிஞ்சிப்பாட்டில்,

'பழுமிள குக்க பாறை நெடுஞ்சுனை
முழுமுதற் கொக்கின் தீங்கனி யுதிராதெனப்
புள்ளெழி பிரசமொ டுண்டிப் பலவின்
நெகிழ்ந்துகு நறும்பழம் விளைந்த தேறல்
நீர்செத் தயின்ற தோகை வியலூர்ச்
சாறுகொ ளாங்கண் விழவுக்களம் நந்தி
அறிக்கூட் டின்னியம் கறங்க ஆடுமகள்
ஊறுர் பாணியில் தளருஞ் சாரல்.'

(187—194.)

என்னும் அடிகளுக்கு ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் எழுதியிருக்கும் உள்ளுறை யுவமப் பொருளாவது:

1. 'மிளகு உக்க பாறை, அந்நிலத்து மாக்கள் உறைகின்ற ஊராகவும்,
 2. நெடுஞ்சுனை, தலைவன்குடியாகவும்,
 3. மாம்பழத்தாலும் பலாப்பழத்தாலும் விளைந்த தேறல், தந்தையாலும் தாயாலும் உள்ளாகிய தலைவனாகவும்,
 4. பிரசம், இவரைக் கூட்டின பால்வரைதெய்வமாகவும்,
 5. அதனையுண்ட மயில், உயாந்த தலைவனைத் தன்குலத்திற்கு ஒத்தானாகக் கருதி நுகர்ந்த தலைவியாகவும்,
 6. அத் தேறலிற் பிறந்த களிப்பு, களவொழுக்கத்தாற் பிறந்த பேரீன்பமாகவும்,
 7. மயில் ஆட ஆற்றாத தன்மை, வருந்திக்குறைந்த தன்மையாகவும்
- உள்ளுறையுவமம் கொள்க'

என்பது.

குறிஞ்சிக்கலியில்,

'கொடுவரி தாக்கி வென்ற வருத்தமொடு
நெடுவரை மருங்கிற் றுஞ்சும யானை
நனவிற்புன் செய்தது மனத்த தாகலிற்
கனவிற்கண்டு கதுமென வெரீஇப்
புதுவ தாக மலாந்த வேங்கையை
அதுவென வுணர்ந்ததன் அணிநல முருக்கிப்
பேண முன்பிற் றன் சினந்தணிந் தமமரங்
காணும் பொழுதில் நோக்கல் செலலாது
நாணி இறைஞ்சும நன்மலை நன்னாட.' (குறிஞ்சிக்கலி. 13.)

இப்பகுதிக்கு ஆசிரியர் நச்சினூர்க்கினியர் எழுதியிருப்பது:

1. 'புலியினை வென்று துயிலும் யானை, அயலார் கூறிய அலரைச் சுற்றத்தார்க்குப் பொய்யெனத் தேற்றி மனைக்கட் டியில்கின்ற தலைவியாகவும்,
2. கனவிற்கண்டு வெருவின தன்மை, அத் தலைவி, நனவில் தான் அங்நனம் செய்ததெல்லாம் தன் மனத்ததாகலின் அச்செயலைக் கனவினுங் கண்டு அவள் வெருவின தன்மையாகவும்,
3. வேங்கையை நலங்கெடுத்தமை, தோழி அவனது களவொழுக்கத்திற்கு உடம்பட்டுக் கொடுமை செய்து ஒழுக்குகின்றான் என்று, தலைவி தோழியை வருத்தியதாகவும்,

4. அது சினந்தணிந்த தன்மை, தோழிகருத் தமியாமல் அவளைக் கொடுமை கூறினேம் என்று தலைவி உட்கொண்ட தன்மையாகவும்,

5. அஃது அதனை நோக்காது இறைஞ்சுகின்ற தன்மை, யாமும் இவள்வருந்த இங்ஙனம் கூறினேம் என்று எதிர்முகமாக மகிழ்ந்து நோக்காது, தலைவி நாணி இறைஞ்சியிருக்கின்ற தன்மையாகவும் உள்ளுறை யுவமம் கொள்க'

என்பது.

கவித்தொகைப் பாட்டுக்களிலும் ஐங்குறுநூற்றுப் பாட்டுக்களிலும் வந்துள்ள உள்ளுறையுவமங்கள் பல. அவற்றிற்கெல்லாம் உரையாசிரியர்கள் எழுதியுள்ளவை கண்டுகொள்க.

இனி, புறப்பாட்டுக்களுட் காணும் உள்ளுறை யொன்றையும் ஈண்டு எழுதுகின்றேன்.

‘அடுக்கத்

தரும்பற மலர்ந்த கருங்கால் வேங்கை

மாத்தகட் டொள்வீ தாய துறுகல்

இரும்புலி வரிப்புறங் கடுக்கும

பெருங்கல் வைப்பின் நாடுகிழ வோயே.’

(புறம். 202.)

இதில், ‘வேங்கைவி தாய துறுகல் இரும்புலி வரிப்புறங் கடுக்கும்’ என்ற கருத்து, ‘ஏதஞ் செய்யாததூஉம் ஏதஞ் செய்வதுபோலக் கண்டார்க்கு அச்சம் வரத் தோன்றும்’ என்பதாகலின், ‘நீ, இம்மகளிரை மணப்பா யாயின், அதனால் உனக்கு யாதோர் இடையூறும் உண்டாகாது; அங்கனம் இருக்கவும் தீங்குவரும் என்று அஞ்சுகின்றாய்’ என்று கூறியவாரும்.

இறைச்சிப்
பொருள்

இனி, இறைச்சிப் பொருளுக்கு ஓர் உதாரணம் தருகின்றேன்.

‘எமபடப்பைக்

கொடுநதேன் இழைத்த கோடியர் நெடுவரைப்

பழந்தூங்கும் நளிப்பிற் காந்தளம் பொதுமபிற்

பகல்நீ வரினும் புணாருவை.....

.....தோளே.’

(அகம். 18.)

இதில், ‘நீ பகலில் வரினும் புணாருவை’ என்று தோழி கூறினாயினும், ‘தேனிழைத்த’ என்றதனால் தேனழிக்க வருவாராலும், ‘பழந்தூங்கும் நளிப்பு’ என்றதனால் பழமெடுக்க வருவாராலும், ‘காந்தளம் பொதுமபு’ என்றதனால் பூப்பறிக்க வருவாராலும் பகற்குறியும் அரிதாகலின், பகலினும் நீ வாரற்க என்று விலக்கினமை இறைச்சிப்பொருளாதல் அறிக. இவ்வாறு கொள்ளும் பொருளை வடநூலார் ‘த்வரி’ என்பர்.

அணி இனி, கபிலர்பாட்டுக்களில் வந்துள்ள அணிகளுட்
சிலவற்றை இங்கு எடுத்துக்காட்டுகின்றேன்.

1 'மாயிரு விசம்பிற் பன்மீன் ஒளிகேட
ஞாயிறு தோன்றி யாங்கு மாற்றா
உறுமுரண் சிதைத்த நின் நோன்றாள் வாழ்த்திக்
காண்கு வந்திசின்.' (பதிற். 64.)

இவ்வடிகளில், கடுங்கோவாழியாதனுக்கு ஞாயிற்றையும், அவன்பகை
வருக்கு விண்மீன்கூட்டத்தையும் உவமித்துள்ளமை அழிக.

'போர்படு மள்ளர் போந்தொடு தொடுத்த
கடவுள் வாகைத் துய்வி யேய்ப்பப்
பூத்த முல்லைப் புதல்குழ் பறவை.' (பதிற். 66.)

இதில், 'கிழித்துக் குறுக நறுக்கி வாகையோடு இடைவைத்துத் தொடுத்த
பனங்குருத்து முல்லைமுகைக் கொப்பாகவும், வாகைவி அம முல்லையைச்
சூழ்ந்த வண்டிற் கொப்பாகவும் உவமங் கொள்ள' வைத்திருந்தலை அழிக.

'அணிமுகம மதியேய்ப்ப அமமதியை நனியேய்க்கும
மணிமுக மாமழைநின் பின்னொப்பப் பின்னின்கண்
விரிநுண்ணூல் சுறறிய வீரித மூலரி
அரவுக்கண் ணணியுறழ் ஆரல்மீன் தகையொப்ப
அரும்படர் கண்டாரைச செய்தாங் கியலும்
விரிந்தொலி கூந்தலாய்.' (கவி. 64.)

இவ்வடிகளில், முகத்திற்கு மதியும், பின்னின் மயிர்க்கு மழையும், அப்
பின்னலில் வைத்துள்ள பூக்களுக்குக் கார்த்திகைநாண்மீனும் ஆகப் பல
வுவமைகள் சேர்ந்து வந்துள்ளமை காண்க.

புறநானூற்றின் 8-ஆம் பாட்டும், 107-ஆம் பாட்டும் உவமையின்
வகைகளா யமைந்தவை. அவை மிக்க நயமுடையனவாதலின், அவற்றை
ஈண்டு எடுத்தெழுதுகின்றேன்.

'வையங் காவலர் வழிமொழிந் தொழுகப்
போகம் வேண்டிப் பொதுச்சொற் பொறாஅ
திடஞ்சிறி தென்னும் ஊக்கந் துரப்ப

1 'ஔரவி யென்பான்
தன்புகழ்க் கற்றை மய்றையோளிகளைத் தவிர்த்து மாபோல்
..... சங்கன் மரபினோர் புகழ்க் கெல்லாம
உன்புக ழாக்கிக் கொண்டாய்' (கம்ப. குகப்படலம்: 36.)

என்று, இக்கருத்தினைக் கம்பநாடர் கூறியிருத்தல் அழிக.

ஒடுங்கா வுள்ளத் தோம்பா வீகைக்
கடந்தடு தாணைச் சேர லாதனை
யாங்கன மொத்தியோ வீங்குசெலன் மண்டிலம்
பொழுதென வரைதி புறக்கொடுத் திறத்தி
மாறி வருதி மலைமறைந் தொளித்தி
அகலீரு விசமபி னுணும
பகல்விளங் குதியாற் பல்கதிரா விரித்தே.¹

(புறம். 8.)

இப்பாட்டில், பொருளிற் குக் கொடுத்துள்ள அடைகளை உவமைக்கும், உவமைக்குக் கொடுத்தள்ள அடைகளைப் பொருளுக்கும் கூட்டிப் பேராசிரியர் விளக்கி எழுதியிருப்பது (தொல். உவம: 32.) அறியத்தக்கது.

‘பாரி பாரி என்றுபல ஏததி
ஒருவற் புகழ்வர் செந்நாப் புலவர்
பாரி யொருவனும அல்லன்
மாரியும் உண்டெண் டிலெகுபுரப் பதுவே.’

(புறம். 107.)

இப்பாட்டில், உவமையின் தன்மை அமைநதுளது. ‘உவமத் தன்மையும் உரித்தென மொழிப’ (தொல். உவம: 34.) என்பது விதி. இதுவும் உவம வகையே¹.

² ‘ஆடமைக் குயின்ற அவிாதுளை மருங்கிற்
கோடை யவ்வளி குழலிசை யாகப்
பாடின அருவிப் பனிநீர் இன்னிசைத்
தோடமை முழுவின் துதைகுர லாகக்
கணக்கலை யிகுக்குங் கடுங்குற றாமபொடு
மலைப்பூளு சாரல வண்டியா ழாக
இன்பல இமிழிசை கேட்டுக கனிசிற்றது
மநதி நல்லவை மருள்வன நோக்கக
கழைவள ரடுக்கத தியலி யாடுமயில
நனவுப்புகு விறலியிற் றேன்றும.’

(அக. 82.)

இதில், ‘ஆடமை ...நோக்க’ என்னுமளவும் இயைபுருவக அணி யாகுமாயினும், பண்டைக்காலத்தில உவமவகையுள் ஒன்றாகவே கருதப் பட்டது. இவ்வடிகளிற் காணும் அணி மிக்க நயமுடையதாதல் அறிக.

¹ பிற்காலத்தார்கொண்கைப்படி ப்ரதீபாலங்காரத்தி னுட்படுவதாகும். ‘நுறிப்பு வடைப்பாற்படும்’ என்றார் மாறனலங்கார உரையாசிரியர். (பொருளணி, கு. 15. உரை.)

² ‘ஆடமை.....குழலிசை யாக’
என்பதனோடு,

‘ஸகீசகைர் மாருதபூர்ணரந்த்ரை;
கூஜத்தி ராபாதிதவம்ஸுக்ருத்தம்’ (ரகுவம்ஸம். 2: 12.)
என்னுஞ் சுலோகத்தை ஒப்பிக.

' இமையவில் வாங்கிய ஈரஞ்சடை யந்தணன்
உமையமர்ந் துயர்மலை யிருந்தன னாக
ஐயிரு தலையின் அரக்கா கோமான்
தொடிப்பொலி தடக்கையிற் சிழ்புகுத் தமடலை
எடுக்கல் செல்லா துழப்பவன் போல
உறுபுலி யுருவேய்ப்பப் பூத்த வேங்கையைக்
கறுவுகொண் டதன்முதற் குத்திய மதயானை
நீடிரு விடரகம சிலமபக் கூஉய்த்தன்
கோடுபுய்க் கலலா துழக்கும நாடகைள்.'

(கலி. 38.)

இத் தரவினில், வேங்கை மரத்தின் அடியிற் குத்தி வருந்திய யானைகளுக்
கைலைமலையைத் தூக்கி வருந்திய இராவணனை உவமையாகக் கூறியிருப்பது,
அமைவுடையதாதல் அழிக.

இனி, கபிலர்செய்யுட்களிற் காணும் உவமைகளுள் சிலவற்றை ஈண்டு
எடுத்தெழுதுகின்றேன்.

மகளிர் (விரித்த) கூந்தல, மயிலின்கலாவமபோறல். (குறுந். 225.)

மயிலினது விரிந்த சிறகு, மகளிர்கூந்தல்போறல். (ஐங். 300.)

மகளிர் முன்கை, காந்தட்பூவின் துடுப்புபோறல். (கலி. 59.)

மகளிர் கைவிரல், நறவமபூ அலாந்தபோறல். (கலி. 54.)

மகளிராகத்திலுள்ள சுணங்கு, வேங்கைப்பூபோறல் (கலி. 64.)

மகளிரது செவ்வரி பரந்தகண், மாரிககாலத்தப் பித்திகையரும்பின்
பின்புறம் போறல். (அகம. 42.)

மகளிர்முதுகிற் கூந்தல தாழ்ந்திருத்தல, பொன்னில் மணிபதித்
திருத்தல் போறல். (குறிஞ்சிப். 59.)

மகளிர் நடை, மயிலநடைபோறல் (ஐங். 258.)

பெண்மகள் அழுகைக்குரல், குழல இளைவதுபோறல். (புற. 143.)

ஆடவர் உயிரத்தல், பள்ளியாணயின் உயிர்ப்புபோறல்.
(குறுந். 142.)

ஆடவா உயிரத்தல், உலையில் துருத்திமுககு உயிர்த்ததாம் போறல்.
(கலி. 54.)

ஆடவர்தோளில் பூமலை புரியவிழ்ந்துகிடப்பது, எருத்தின் இயிலிற்
கயிறு கிடப்பதுபோறல். (அகம. 248.)

- மகளிரின் நலனுக்கர்ந்து ஆடவர் பெயர்ந்துபோதல் கொங்குண்ட
வண்டு பெயர்தலை ஒத்தல். (ஐங். 226.)
- குதிரையின் குடுமித்தலை, பார்ப்பனக்குறுமகனது குடுமித்தலையை
ஒத்திருத்தல். (ஐங். 202.)
- அவரை தின்ற மந்தியின் உருவம், வணிகர்பைபோறல். (ஐங். 271.)
- மலர்ந்த வேங்கைமரத்தில இருக்கும் மயில், பூக்கொய்யும் பெண்டு
போல் தோன்றுதல். (ஐங். 297.)
- மலர்ந்த வேங்கைமரத்தில இருக்கும் மயில், இழையணிந்த பெண்
போல் தோன்றுதல். (ஐங். 294.)
- கார்தளருமபில் இருக்கும் வண்டு, மகளிக்கைவிரலில அணிந்த
தாள் (அணி) போல தோன்றுதல். (கலி. 43.)
- கதிரால் தாழ்ந்துநிற்குந் திணைப்பயிரா, மகளிர் நாணி இறைஞ்சுதல்
போறல். (கலி. 40.)
- தலைவளைந்த திணைக்கதிரா, யானை, தன் மருப்பில தொங்கவிட்ட கை
போறல். (குறிஞ்சிப. 35-7.)
- வெதிர்ப்புளையின் கண்ணைப் பொதிந்த பாளை, மான்செவிபோறல்.
(கலி. 43.)
- (மலை) வாழைகருளையில் இருக்குங் காப்புகள், புலியினடிபோறல்.
(கலி. 43.)
- குரங்கு தங்கியிருந்து பின்பு பாய்ந்து சென்றதனால் உயாந்த
மூங்கிற்கோல், மீனெறி தூண்டில போறல். (ஐங்குறு. 278.)
- கோங்கமரம் பூதத்தனால் பொலிவுபெற்ற மலை, பொன் அணியப்
பெற்ற யானைபோல விளங்குதல். (கலி. 42.)
- மலையில தொடுக்கப்பட்ட இறால், மழையில் துழையுந் திங்கள்
போற் றோன்றுதல். (கலி. 42.)
- மலையிற்செல்லுஞ் சிறிய வழி, யானையின் கயிற்றுப்புறம்பொல
காணுதல். (அகம. 128.)
- மலையில் அருவியொலி, முழுவொலிபோறல் (அகம. 318.)
- அருவியினொலி, முரசினொலிபோறல் (புறம. 143.)
- மலையில் அருவி வான்போல ஒளிசெய்தல் (அகம. 278.)
- மலையில் உள்ள சணைகள் வான்மீன்கள்போறல் (புறம. 109.)
- யானையின்மீது எடுத்தகொடி, மலையின் அருவிபோல் தோன்றுதல்.
(பதிற். 69.)

- அருவி, துகில்போறல். (குறிஞ்சிப். 55.)
 வாள் அசைதல், பூமாலை அசைதல்போறல். (பதிற். 66.)
 தோல்கள் (கிடுகு), முகிறகூட்டம்போறல். (பதிற். 66.)
 மழைமுகில், தோல்நிறை போறல். (அகம. 278.)
 முரசு, காற்றினால் கடல்ஒலிததல்போல் முழங்குதல். (பதி. 68.)
 மலையில் தவழும (வெண்) முகில், துண்ணிய பஞ்சு போறல். (நற். 353.)
 குளத்தின் வளைந்த கரை, எண்ணாட்டிங்களை யொத்திருததல். (புற. 118.)
 நறவைப்பிழிந்தது போகட்ட கோது, களிற்று மென்று இட்ட கவளம போறல். (புற. 114.)
 புகையால் ஒளிமழுங்கிய திங்கள், தேனிரூல்போறல். (கலி. 39.)

இவ்வாறு வந்துள்ள சிறப்புவுமைகள் பல. இனி,

‘கடுவரற் கான்யாற்றுக்
 கராஅம் தஞ்சுங் கல்லுயர் மறிகழி
 மராஅ யானை மதந்தப வொற்றி
 உராஅ வீர்க்கும் உட்குவரு நீ ததம
 கடுங்கட் பன்றியின் நடுங்காது தறந்து
 நாம வருந்துறைப் போதந தியாமத
 தீங்கும் வருபவோ ஓங்கல் வேற்ப. ’ (அசும. 18.)

தலைவனை நோக்கித் தோழிகூறும் இப்பகுதியில், ‘நீ, பன்றிபோல நடுங்காது நீத்தங் கடந்து வருதல் தகுமோ?’ என்றது இழிபுவுமை எனத் தோன்றும. ஆயினும், ஈண்டெவமித்தபன்று காட்டுப்பன்றியாகலானும், அது தறுகண்மையும் வன்மையும் மிக்கதாகலானும், வெள்ளத்தினை அஞ்சாத தறுகண்மையும் அதனை நீர்திச் செல்லும் மிகுக்குமே ஈண்டைக் கெடுத்துக் கொண்ட பொதுத்தன்மையாகலானும், இவ்வுவமை இழிப்பன்றென்று அமைததுக்கொள்ளுதல கூடும.

‘ வேறுபுலத
 தாகாண் விடையின் அணிபெற வந்து’ (குறிஞ்சிப். 135,6.)

என்பதும்,

‘ துண்புணர் ஏற்றின் எம்மொடு வந்து’ (குறிஞ்சிப். 235.)

என்பதும் சிறந்த வுவுமைகளாகா. இவை உவமைச்சுவைக்குச் சிறப்பில்லாமை அறியத்தக்கது.

கவிமரபான இனி, கபிலர்செய்யுட்களுட் கவிமரபாக வந்துள்ள
செய்திகள் செய்திகளைக் குறிக்கின்றேன்.

ஞாயிற்றிந்தேரை ஏழுகுதிரைகள் இழுத்துச்செல்லுதல்.

(குறிஞ்சிப். 215, 6.)

நல்லரசர் காலத்தில, வெள்ளி, மழை பெய்யத்தக்க நன்னூலில்
நிற்றல். (பதிற். 69.)

காந்தளைப் பாம்பெனக் கருதி உருமேறு இடித்தல். (கலி. 45.)

சூர் உள்ள இடத்தில் வருடையும் பாயாமை. (நற். 359.)

அணங்கு, தான்வேண்டும உருவின் வருதல். (அகம். 158.)

முருகன் சிற்றம் மிக்கவன். (அகம். 158.)

முகில் கீழ்கடலில் நீாமுகந்து வலனெழுந்து மழைபெய்தல்.

(அகம். 278.)

கற்புடைமகளிரா மழைபெய்க எனின் மழைபெய்தல். (கலி. 39.)

இவ்வாறு வருவன கவிமரபாகக் கொள்ளத்தக்கன. இவற்றைப்
புலவா, மரபாகக்கொண்டு பாடுதலின் இவை கவிமரபு எனப்பட்டன.

கபிலர்பாட்டுக்களுட் காணும் புராணக்கதைகளை நண்டு
புராணக்கதை எடுத்தெழுதுகின்றேன்.

சிவபெருமான், இடையமலையை வில்லாகக்கொண்டது. (கலி. 38.)

சிவபெருமான் உமாத்தேவியோடு வீற்றிருக்குமபோது இராவணன்
கைலைமலையைத் தூக்கி வருந்தியது. (கலி. 38.)

வீமன், தூரியோதனனது குறங்களை யறுத்தது. (கலி. 52.)

திருமால், மல்லரை அடக்கி வென்றது. (கலி. 52.)

வேளிர்சூடியின் முதல்வன், வடதிசைக்கண் முனிவனொருவன்
செய்த வேள்வியிலே தோன்றினமை. (புற. 201.)

முருகன், பகைவரை (அசுரரை) கடுகால்லுதற்கு வேலை ஏந்தியது.
(குறிஞ்சிப். 51, 52.)

பண்டைப்புலவர்களுட் கபிலா சிறந்தவர் என்பதும் செய்யுட் செய்

இலக்கண
மாறுபாடு

தலில் வல்லவா என்பதும், மேல் அவாவரலாறு கூறிய
விடத்துக் கூறியவாற்றால் அறியப்படும். அத்தகைய
ரான பெரும்புலவர்பாட்டுக்களில் இலக்கணமாறுபாடுகள்

இரா என்று நாம் எண்ணுவோம். ஆயின், சில மாறுபாடுகள் காண்கின்றன.
அவற்றுட் சிலவற்றை இங்குக் குறிக்கின்றேன்.

‘பெருமலை நாடன் கேண்மை நமக்கே

விழும் மாக அறியுநர் இன்றெனக்

கூறுவை மன்றோ நீயே

தேறுவென் மன்யான் அவருடை நட்பே.’

(நற். 309.)

என்னும் இவ்வடிகளில், ‘அறியுநர் இன்மை’ என்பது வழுவான முடிபாகும். ‘அற்றன்று, உண்டு என்னுஞ் சொல் ஐம்பாற்கும் வருதல்போல இன்மை என்பதும் வரும் எனக் கோடல் அமையும்’ எனின், அது பொருந்தாது. என்னெனின், ஐம்பாற்கும் உரிய சொற்களைக் கூறுமிடத்து, ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார், ‘இன்மை செப்புந் கிளவி’ யை ஒன்றாகக் கூறியுள்ளார். அஃது, இல்லை, இல் என்பனவே என்று உரையாசிரியர்கள் அனைவரும் கூறினர். அதனான், இல்லை என்பது ஐம்பாற்கும் உரிய சொல்லாகுமே யன்றி, இன்மை என்பது ஆகாது. இன்மை செப்புந்கிளவியாவது, ‘இல்லை’ என்னுஞ் சொல்லே என்று ஆசிரியர் விதந்து கூறாமையின், இன்மை என்பதைக் கொள்ளலாகாதோ எனின், அதனைக் கொள்ளுதல் பொருந்தாது. என்னை எனின், இன்மை என்னுஞ் சொல் இலது என்னுஞ் சொல்லின் மற்றொருவடிவே யாகலானும், அஃறிணை யொருமைக்குரிய துவ்விகுதியையுடையதனும் என்க. மற்றும், இல்லை என்னுஞ் சொல்லோ எனின், அஃது, அஃறிணை யொருமைக்குரிய துவ்விகுதியையோ, பன்மைக்குரிய அகர விகுதியையோ, உயர்திணைக்குரிய நகர எகர ரகர விகுதியையோ கொண்டில தாகலின் அதில் இன்னதோர் வழுவில்லை என்க. உண்டு என்னுஞ் சொல்லும் உளது என்னுஞ் சொல்லின் மற்றொரு வடிவேயாய்த் துவ்விகுதியையுடைய தாகலின், அஃறிணையொருமைக்குரிய சொல்லே யாம் என்று துணிந்து, ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் கூறாது விடுத்தார். நன்னூலார் தங்காலத்திலக்கியம் நோக்கி அதுவும் ஐம்பாற்கும் வரும் என்று கூறினார். அங்கனம் கூறிய அவர்தாமும் இன்மை என்னுஞ் சொல்லைச் சேர்த்துக்கூற்றால்லர். ஆகலின், ‘அறியுநர் இன்று’ என்று கபிலாசெய்யுளில் வந்திருப்பது இலக்கணவழுவேயாம் என்க. இனி, ‘அறியுநர் இலர்’ என்னும் பாடமே இவ்வாறு பிழைபட்டது போலும்.

‘ஓரிக் கொன்ற ஒருபெருந் தெருவில்

காரி சென்ற...’

(நற். 320.)

என்னுமிடத்து, ஓரி என்பது உயர்திணைப்பெயராகலின் இரண்டனுருபு விரித்து, ‘ஓரியை’ என்றல் தக்கது;

‘உயர்திணை மருங்கின் ஒழியாது வருதலும்’ (தொல். எழுத். 157.)

என்பது விதியாகலின். ஆயின், ‘உடம்போடுபுணர்த்த’லால், உருபுபெறுதும் வருமென்பராயினும், அது சிறப்பன்றென்க.

குறிஞ்சிக்கலியில், 'இஃதோத்தன்' (25, 26) என்று வந்துளது. இதில், ஒருத்தன் என்பது, ஒத்தன் என்று வந்துள்ளதைக்குறித்து முன்னர்க் கூறுவேன். இனி 'இஃது ஒத்தன்' என்றிருப்பது வழுவாகும். 'இவன் ஒருத்தன்' என்பதே அமைதி. இச்சொல் ஈண்டு இலக்கண அமைதியுடையதாதல் இன்றாகலின், இதனை வழுவென்பதே நேர். கபிலரேயன்றி வேறு சிலரும் இங்கனம் வழங்குதலின், இஃது அக்காலத்து வழங்கின வழக்கு என்பது அறியக்கூடொயினும் இலக்கணமரபுடையதாதல் இல்லை. இனி, நாடகவழக்கினைக் கூறுங் கலிப்பாட்டில் வந்ததாகலின் இதனை அமைத்துக் கொள்ளுதலும் பொருந்தும்.

இவையேயல்லாமல், 'ஒருவரைக் கூறும் பன்மைக் கிளவி' யும் பயின்று வந்துளது.

'கோடிய ரல்லர் எங் குன்றுகெழு நாடர்.' (குறுந். 87.)

'ஆரிருட் கங்கு லவர் வயின்.' (குறுந். 153.)

என்பன போல்பவை பல. இவற்றை ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார், 'இலக்கண மருங்கிற் சொல்லா மல்ல' (கிளவி. 27.) என்று விலக்கியுள்ளார்.

'உரவுச்சின வேழம் உறுபுலி பார்க்கும்

இரவின் அஞ்சாய்'

(நற். 336.)

என்னும் இவ்வடிகளில், வேழம் புலியைப் பார்க்குமோ, அன்றி, புலி வேழத்தைப் பார்க்குமோ என்பது ஐயத்திற்கிடமாயிருத்தலின், இத்தகைய இடங்களில் செய்யப்படுபொருளிற் கு இரண்டனுருபு விரிததலே நன்று. ஈண்டு, 'உரவுச்சின வேழம்' என்று யாணைக்கு அடை கொடுத்திருத்தலின் யாணையே புலியைப் பார்த்திருக்கும் என்று கொள்ளலாமாயினும், ஐயம் தோன்றக்கூடிய இடங்களில் தெளிவாகக் கூறுதலே அமைதி என்க.

இனி, இன்ன இன்ன உவமைகளுக்கு இன்ன இன்ன உருபு வரும் என்று ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் வகுத்தோதிய முறை பிறழ்ந்து மாறாக வந்துள்ளன பல.

'மாரிப் பிததிகத்து

..... மணமுக்கைச்

செவ்வெரி நறுழங்கு கொழுங்கடை மழைக்கண்.' (அக. 42.)

ஈண்டு, உறழும் என்னும் உவமவுருபு உருவுவமத்து வந்துளது. இவ்வுருபு வினையுவமத்துக் குரியதென்பது,

‘அன்ன ஆங்க மான விறப்ப
என்ன உறழ்த் தகைய நோக்கொடு
கண்ணிய எட்டும வினைப்பா லுவமம்.’ (உவம. 12.)

என்னுஞ் சூத்திரத்தான் அறியப்படும்.

‘நனவின் வாயே போலத் துஞ்சநாக
கனவாண்டு மருட்டலும் உண்டே.’ (அகம. 158.)

ஈண்டு, போல என்னும் உவமவுருபு வினையுவமத்து வந்துளது. இவ்வுருபு உருவுவமத்துக்கு உரியதென்பது,

‘போல மறுபப ஒப்பக காய்தத
நேர வியப்ப நரிய நததஎன்
றொத்தவரு கிளவி உருவி னுவமம்’ (உவம. 16.)

என்னுஞ் சூத்திரத்தான் அறியப்படும்.

இவ்வாறு, தொல்காப்பியனாரா கூறிய விதிக்கு மாறாக வந்திருப்பன பல. அவ் வெல்லாவறறையும் எடுத்தெழுதின் விரியுமென் றஞ்சி எழுதாது விடுக்கின்றேன்.

இனி, கபிலாசெய்யுட்களிற் காணும் இலக்கணச் சிறப்பு சிறப்புக்களுட் சிலவற்றை ஈண்டு ஆராய்கின்றேன்.

‘புறஞ்சிறை வயிரியாக காணின வலலே
எஃகுபடை யறுத்த கொய்சுவற புரவி
அலங்கும பாண்டில இழையணிந தீம்என
ஆளுக கொளகையை.’ (பதிற். 64.)

இவ்வடிகளில், ‘இழையணிந தீம்’ என்றதில், ஈம் என்பது, ஈயும் என்னும் ஏவல்வினை. ‘ஈம்’ என்றது, அவ் வீகைத்துறைக்குக் கடவாரை’ என்றார் உரைபாசிரியர். இதனால், மகரவீற்றுச்சொல முன்னிலையில் வந்திருப்பது தெளிவாகும். தொல்காப்பியனர்,

‘ஒளஎன வருஉம் * *
ஞநமவ என்னும் புள்ளி யிறுதியும்
* * *
முற்றத் தோன்ற முன்னிலை மொழிக்கே’ (எழுத். 152.)

என்று கூறியுள்ளார். ஆயின் சென்மே, நின்மே என்பன முதலிய மகர வீற்று வினைச்சொற்கள் முன்னிலைக்கண் வந்துளவால் எனின், அவை,

‘முன்னிலை முன்னா ஈயும் ஏயும்
அந்நிலை மரபின் மெய்யூந்து வருமே’ (எச்ச. 55.)

என்னும் விதியால் அமைதி பெறுவனவாகும். இஃது அவ்வாறு வந்த தன்று. என்னெனின், சென்மே நீன்மே என்பன, செல் நில என்று ஒரு மைப்பொருளைத் தருவனவாகலின் அவை மகரவீற்றன அல்ல என்பர்; ஈம் என்பது பன்மைப்பொருளைத் தருவதாகலின் அவாக்கும் மகரவீற்றாதே எனல்வேண்டும் என்க. இனி,

‘மன்னு வுலகதது மன்னுவது புரைமே’ (கலி. 54.)

என்பதில், ‘புணம்’ என்பது புரையும் என்னும் முறையுச்சொல். அஃது ஈற்றுமிசை யுகரம் மெய்யொடுங் கெட்டுப் படாககைக்கண் வரதுளது. ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார்,

‘அவறறுள
செய்யும் என்னும் பெயரெஞ்சு கிளவிக்கு
மெய்யொடுங் கெடுமே ஈற்றுமிசை யுகரம்
அவ்விட னைய்தல எனமனா புலவா’ (வினை. 41.)

என்னுஞ் சூத்திரத்தால், செய்யும் என்னும் பெயரெச்சம் ஈற்றுமிசை யுகரம் மெய்யொடுங் கெட்டு வருதலை விதித்தாரே யன்று, செய்யும் எனும் முறையு அவ்வாறு வருதலை விதித்தாரல்லா. ஆகலின், இது தொல்காப்பிய விதிக்கு மாறுபட்டதேயாம் என்க. இவ்வாறு வருதலைக் கண்டு நன்னுலா,

‘செய்யுமென எசசவீற றுயிரமெய சேறலும்
.....முற்றேல்
உயீரும் உயிரமெய்யும் ஏகலும் உளவே’ (நன். வினை: 22.)

என்று விதிக்கறி அமைத்துள்ளார்.

இனி, பழைய செய்யுட்களில் தன்வினை பிறவினை இரண்டற்கும் ஒரே சொல் வழங்கப்பட்டிருத்தலைக் காணலாம். கபிலர்செய்யுட்களிலும் அவ்வாறு வரதுளது.

‘இன்னு வாடையு மலையும்’ (ஐங். 236.)

என்னும் அடியில், அலையும் என்னும் தன்வினைச்சொல் பிறவினைப்பொரு ளில் வந்துளது. அலையும் என்பதற்கு ஈண்டு, அலைக்கும் என்பது பொருள். இனி இவ்வாறன்றி, ‘வாடையு மலையும்’ எனப் பிரித்துப் பொருள் கூறு தலும் அமைடியுமாயினும் அது நககதன்று. என்னெனின், ‘வாடையலைக்கும்’ என்பதே வழக்கு.

‘வேறுபுல வாடையலைப்ப’ (நற். 341.)

‘பனிமயங் கசைவளி யலைப்ப’ (அகம. 161.)

என்பன காண்க.

‘காழகி லம்புகை கொளீஇ’

என்பதில், கொளீஇ என்பது பிறவினைப்பொருளில் வந்திருத்தல் அழிக. இவ்வாறே இன்னுஞ் சில உள. இனி,

‘மண்டம ரட்ட களிறன்னுன் றன்னையோரு
பெண்டிர் அருளக கிடந்த தெவன்கொலோ?’ (கலி. 61.)

என்னுமிடத்தில், ஒருபெண்டு என்று வருதற்கு மாறாக, ஒருபெண்டிர் என்று வந்துள்ளது. ஈண்டு, பெண்டிர் என்னும் பன்மைச்சொல் ஒருமைக்கு வந்திருத்தல் அறியத்தக்கது. ‘ஒரு பெண்டிர்’ என்பதற்கு ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர், ‘ஒரு மகளாயிருக்கின்றவள்’ என்றே பொருளெழுதியிருத்தல் காண்க. இனி,

‘நம் படப்பைத

தேன்மயங்கு ப்ரலினும் இனிய அவர்நாட்

டுவலைக கூவற கீழ்

மாணுண் டெஞ்சிய கவிழி நீரே’ (ஐங். 203.)

என்னுஞ் செய்யுட்பகுதியில், ‘கூவற்கீழ் நீரினிய’ என்று இயைகின்றது. ஈண்டு, கீழ் எனனும் அடைமொழியும், இனிய என்னும் பயனிலையும் பன்மைச்சொற்களா யிருப்ப, நீர் என்பதொன்று ஒருமைச்சொல்லாய் வந்திருத்தல் அழிக.

‘நினைந்தா என்ன சிறுபசுங் கால

ஒழுஞ்சீ ராரல பார்க்குந்

குருகும் உண்டு தான் மணந்த ஞான்றே’ (குறுந். 25.)

என்னுமிடத்தும், கால என்னும் பன்மைச்சொல், குருகு என்னும் ஒருமைச்சொற்கு அடையாக வந்துள்ளது காண்க.

மேற்கூறிய இவை (நீர், குருகு) தொகுதியொருமையாகக் கொள்ளப்பாலன.

VIII

சொல்லாராய்ச்சி

பண்டைக்காலத்தில் நமநாட்டில் வழங்கி வந்த தமிழ்மொழியைப் பாண்டிமன்னார்களின் வேண்டுகோளால் புலவா பலா சீாதிருததஞ் செய்து செமமைப்படுத்தினா. அதனால் அடிமொழி **சேந்தமிழ்** என்னுஞ் சிறப்புபெயா பெற்றது. சேந்தமிழாதற்கு முன்னரே தமிழ்மொழியிற் செய்யுட்கள் பலகியிருந்தன. இப்போதுள்ள பழைய இலக்கண நூலாகிய தொல்காப்பியத்தினின்று அப பழந்தமிழின் இயலபுகள சிலவற்றை நாம ஆராய்ந்தது அறிதல கூடும. இவற்றால் தமிழ்மொழியைப் **பழந்தமிழ்** அல்லது **கோடுந்தமிழ்** எனவும், **சேந்தமிழ்** எனவும் இருவகைப்படுத்துதல தகும். கன்னடமொழி **ஹளகன்னடம்** (பழங்கன்னடம்) எனவும், **ஹோஸகன்னடம்** (புதுக்கன்னடம்) எனவும் பகுத்து வழங்கப்படுதல ஈண்டைக்கு அறியத்தக்கது.

பழந்தமிழ்மொழியில் இயற்றிய செய்யுட்கள் இக்காலத்தில் இல்லை யாயினும், பழந்தமிழ்மொழியின் இயலபுகளுட சிலவற்றை இக்காலத்தில் வழங்குகின்ற சேந்தமிழ்ச்செய்யுட்களிலும் காணலாகும். இலக்கண நூலாசிரியரும் பழந்தமிழியலபுகளுட சிலவற்றைத் தமநூலுட கூறியுள்ளனா. அவற்றை ஆராய்வது ஈண்டைக்கு மேற்கொண்ட பொருளின றுகளின், கபிலாபாட்டுக்களிற காணும் பழந்தமிழ்ச்சொற்களை எடுத்துக் காட்டி, அவற்றைக்குறித்துச் சிறிது கூறுவல்; முதற்கண், சில சொற்களின் பழையவுருவமும் பிற்காலவுருவமும் நோநேரே எழுதுகின்றேன்.

பழைய உருவம்

1	இயலி	(குறு. 264)
	இரீஇ	(அகம. 182)
	உணீஇ	(ஐங. 268)
	உரீஇ	(கலி. 40)
	கழீஇ	(குறிஞ. 16)
	கொளீஇ	(குறிஞ. 110)
	சொரீஇ	(குறிஞ. 119)
	துவாரி	(குறிஞ. 60)
	பரீஇ	(அகம. 248)
	பழூநி	(புறம். 113)
	பொரீஇ	(குறிஞ. 31)

பிற்கால உருவம்

இயன்று, இயங்கி
இருத்தி
உண்டு
உருவி
கழுவி
கொளுத்தி
செருகி
துவர்த்தி
பரிந்தா
பழுத்து (முதிர்ந்து)
பொருவி

இக் காட்டிய சொற்களின் பழையவுருவம் ஒருதன்மையதாய் (பகுதியும் இகர விசுதியும் உடையதாய்) இருப்பினும், பிற்கால வுருவம் பலவாறு திரிபு (பகுதியும் இகர விசுதியுடே யன்றி, உகர விசுதி, கால இடைநிலை,

சந்தி, விகாரம முதலியன) பெற்று வந்துள்ளது காண்க. தன்வினை பிறவினை இரண்டிலும் ஒரே யுருவினதாயிருந்த சொல், பின்னா வேறு வேறு உருவம் பெற்றிருந்தலும் அறியலாகும்.

உணீஇ, கொளீஇ, இயலி, துவரி என னுஞ் சொற்கள் மெய்யீற்றுப் பகுதியவாதல போலவே, இரீஇ, உரீஇ, செரீஇ, பரீஇ, பொரீஇ, பழுநி என் னுஞ்சொற்களும் பண்டைக்காலத்தில, இர, உர என்பனபோல மெய்யீற்றுப் பகுதியனவேயாம். பிறகாலத்தில இவை பலவாறு திரியலாயின.

2 உரைஇ	(அகம. 128)	—
கனைஇ	(அகம. 128)	—
சுவைஇ	(குறிஞ. 98)	சுவைத்து
தடைஇ	(நற். 376)	—
தலைஇ	(அகம. 128)	—
நினைஇ	(குறிஞ. 246)	நினைத்து
வளைஇ	(பதிற். 62)	வளைந்து
விரைஇ	(அகம. 118)	விரவி

இச்சொற்களுள் தடைஇ, விரைஇ என்னுஞ் சொற்கள் அகரவீற்றுப் பகுதிய வன்றே; பகுதியோடு இறந்தகாலங் காட்டும் இகரஞ் சேரவே, அகரமும் இகரமும் ஒருங்குகின்று 'அகர இகரம் ஐகாரமாகும்' (தொல். மொழி: 21.) என்னும் விதியின்படி ஐகாரமாயினமையின், தடை, விரை என்றாயின. தடைஇ, விரைஇ என்பவற்றின் ஈற்றில நிற்றும் இகரம் தட, விர என்பவற்றோடு இகரஞ் சேர்ந்ததை யறிவித்தற்கு அடையாளமாதிரையாய் நிற்பது. இவற்றை நோக்கின், உரைஇ, கனைஇ, சுவைஇ, தலைஇ, நினைஇ, வளைஇ என்பவையும் உர, கன, சுவ, தல, நின, வள, என்பவைபோல அகரவீற்றுப் பகுதியனவாகும் என்பது உணரப்படும். இது நிற்க.

3 தொலைச்சி	(அகம. 238)	தொலைத்து
தொலைச்சம்	(அகம. 182)	தொலைக்கும்
மலைச்சி	(குறிஞ. 116)	மலைந்து
ஓச்சி }	(குறிஞ. 150)	ஓச்சி }
ஓபடி }	(குறிஞ. 101)	ஓபடி }
கழிப்பி	(குறிஞ. 214)	கழித்து
அடைச்சிய	(கலி. 511)	அடைத்த

இச்சொற்களுள் தொலைச்சி, தொலைச்சம் என்பனபோன்ற சொற்கள் மருஉமொழிகளே. இவற்றில தகார ககாரங்கள் சகாரங்களாகத் திரிந்துள்ளன. இ, ஈ, ஐ இவ்வுயிரகட்டுமுன்னும் பகரத்திற்குமுன்னும் வருந்தகாரம் உலகவழக்கில் சகாரமாய்த் திரிந்து வழங்குகின்றது; இவற்றின் முன் வருங் ககாரமும் சகாரமாதல உன்றி.

அடித்து	—அடிச்சி
நீத்தும நிலையும்	—நீச்சும நிலையும்
அடைத்து	—அடைச்சி
காய்த்து	—காய்ச்சி

என்பன காண்க.

இவ்வாறாதற்குக் காரணம் என்னையெனின், கூறுவல்: இ, ஈ, ஐ, யகரமெய் இவை தாலுவில் (இடையண்ணத்தில) பிறப்பவையாகலின், தாலவ்யம எனப்படும. தாலவ்யவெழுத்துக்களோடு, பலலினடியிற் பிறக்குந தகாரததையும், அடியண்ணத்திற் பிறக்குங் ககாரத்தையும் ஒருசேர ஒலித்தல் அருமையாகலின், அவையுந தாலவ்யமாகவே ஒலிக்கப்படுப வாயின.

இனி ஒப்பி, ஒச்சி என ஒருசொல்லே இரண்டு வடிவமாகக் காண்கின்றது. இவ்வாறே ஒச்சிய, ஒக்கிய என்று இரண்டு வடிவமாய் வருதலும் காண்கின்றது.

4 இரீஇய	(அகம. 118)	இரிந்த
உரீஇய	(ஐங். 246)	உறுவித்த
கொளீஇய	(ஐங். 216)	கொள்ள
தரீஇய	(நற. 291)	தந்த
பழுதிய	(பதிற். 66)	பழுத்த

என்பவற்றுள் கொளீஇய என்னுஞ் சொல், இரீஇய முதலியவற்றைப் போல, கொண்ட அல்லது, கொளுத்திய என்று பெயரெச்சப் பொருளில் வருதற்கு உரியது. அஃது அவ்வாறன்றி, கொள்ள என்று வினையெச்சப் பொருளில் வருதுளது.

5 கவினிய	(கலி. 45)	கவின்ற
இருளிய	(கலி. 41)	இருண்ட

என்பவற்றுள், கவினிய என்பது 'கவின்' என்னும் பெயர்ச்சொல்லடியாகப் பிறந்ததெனினும் அமையும்; பெயரடியில் வினைச்சொல் தோன்றுதல் உளதாகலின்.

6 உரைஇய	(அகம. 218)	—
கிளைஇய	(அகம. 158)	கிளைத்த
குவைஇய	(புறம. 118)	குவிந்த (திரண்ட)
கிளைஇய	(குறிஞ. 229)	கிளந்த
துளைஇய	(குறிஞ. 230)	துளைந்த
நிலைஇய	(அகம. 238)	நிலைத்த
வடாஇய	(குறிஞ. 176)	வடாந்த
விரைஇய	(அகம. 118)	விரவிய

இப் பெயரெச்சச்சொற்களிலும் பகுதிகள் உர, கிள, குவ, சின என்பன போல அகரவீற்றனவே என்று உய்த்துணர்ந்துகொள்க.

7	பிரிபு	(நற. 1)	பிரிவு
	செய்பு	(நற. 1)	செய்வு (செய்தல்)
	அறிபு	(நற. 13)	அறிவு (அறிதல்)

இத தொழிற்பெயர்களிற காணும் புகர விசுதி பிறகால தூல்களில் அருகிக் காண்கின்றது; வுகர விசுதியே பயின்று வருகின்றது.

8	நயநதுறைவி	(ஐங். 273)	நயநதுறைவிவாள
---	-----------	------------	--------------

இவ வினையாலணையும்பெயரினும் இதுபோன்ற வுருவம் (உரைவி) இக்காலத் தில வழங்குதல இல்லை.

9	ஆகியா	(புற. 122)	ஆகுத (ஆகவேண்டும்)
	செலீஇயா	(ஐங். 215)	செல்ல
	படீஇயா	(புற. 202)	படுவா (படுவாராக)
	வருதியா	(குறிஞ். 39)	வருவீரா (வருவீராக)
	வெலீஇயா	(புற. 202)	வெல்க

இங்குக் காட்டிய வினைச்சொற்களுள், செலீஇயா எனினுஞ் சொல் ஒன்று ஒழிய வினையவெல்லாம வியங்கோள்முற்றுக்களாய் வருதுள்ளன. செலீஇயா என்பதுவும் சொன்னிலையில் அததகையே யாயினும், பொருள்நிலையில் வினையெச்சமாய் யுளது. ஆகிரியா தொல்காப்பியனா, செய்யியர் எனினும் வாய்பாட்டுசொல்லை வினையெச்சங்களொடு சொததுக் கூறியிருக்கவும், பண்டைப்புலவாசெய்யுட்களில் இச்சொல், பெருமபாலும் வினைமுற்றுகவே வருதுளது. பழநதமிழில் வினைமுற்றுக் களா யிருந்தவை செநதமிழில் வினையெச்சங்களாகக் கொள்ளப்பட்டன வாயினும், புலவர் பழையவழக்குப்பறையே செய்யுட் செய்தமையின், இம்மாறுபாடு நோதலாயிற்றென அறிதலாகும்.

10	உயவுமார்	(நற். 59)	உயவும்
	கொண்மார்	(கலி. 65)	கொள்ள
	பெய்மார்	(புற. 115)	பெய்ய

இவற்றுள், உயவுமார் என்பதில், ஆர், அசைநிலையாகக் கொள்ளப்படும். உயவும் என்பதற்கு வருந்தும் என்பதவே பொருள். மற்றவை அவ்வாறாயவை யல்ல; கொண்மார் என்பது, கொள்ளுமவராய் = கொள்ள எனவும், பெய்மார் என்பது, பெய்யுமவராய் = பெய்ய எனவும் பொருள் கொள்ளற்பாலன. இச்சொற்களிலுள்ள மார் என்பதில், ம்-பண்டு பன்மையைக் குறிப்பது. 'உண்மேன' = உண் + ம் + என (புறம். 178.)

என்று முன்னிலையிலும், 'தருதம்' = தருதம் + ம் (சீவக. 2937.) என்று தன்மையிலும் மகரம பன்மையைக்குறித்து வந்துளது காண்க. ஆர்— அவா என்பதனை திரிபு.

11	வந்திசின்	(பதி. 61)	வந்தேன்
	கண்டிசின்	(குறு. 249)	காண்பாய்
	ஆனயிசின்	(குறிஞ். 34)	(அமைநடேதீன்)

இவற்றுள், வந்திசின் ஆன்யிசின் என்பவை தன்மைவினைமுற்றாகவும், கண்டிசின் என்பது முன்னிலைவினைமுற்றாகவும் வந்துள்ளன. கண்டிசின் முதலிய சொற்களில், சின் என்பது அசைசீலை என்றனா இலக்கண ஆசிரியர். உண்மையை ஆராய்விட்டதது அஃது அசைசீலை அன்றென்பது புலனாகும். கண்டிசின் என்பது ¹கண்டிசின் (கண்டு + ஈகு + இன்) என்பதன் மரபு. இதில் ககாரம், தாலவ்யமாகிய இகரத்தின் சார்பினால், தாலவ்யமாகிய சகாரமாகத் திரிந்தது என்று அறிக. கண்டிசின் என்பது முன்னிலையொருமைவினை; இதிலுள்ள இன் என்பது நீன் என்னும் பழந்தமிழ் முன்னிலையொருமைப்பெயரைக் குறிப்பது. கண்டிகும் (கண்டு + ஈகு + ம்) என்பது இதன் பன்மைவினை. அதிலுள்ள மகரமேய் பன்மையைக் குறிப்பது. பழந்தமிழில் வழங்கிய நீன், நீம என்னும் முன்னிலைப்பெயர்கள் செந்தமிழில் விலக்கப்பட்டமையின் அவற்றைக் குறிக்கும் இன், ம் என்பவற்றைச் சின் (²இசின்), இகும் என்னும் அசைசீலைகளாகக்கொண்டு, அவை முன்னிலைககண் வரும அசைச்சொற்கள் என்றமைத்தனா. அசைசீலையாகக் கொள்ளப்பட்டதனை அவை முன்னிலைககண்ணையன்யி வீணை இரண்டிடங்களுக்குப் பிறகாலத்தில் வருப வாயின. இவையுண்மை,

'மியாஇக மோமதி இகுஞ்சின் என ஆம

ஆவயின ஆறும் முன்னிலை யசைச்சோல்' (இடை. 26.)

என்றும்,

'அவற்றுள், இகுமுஞ்சின் ஆம வீணை யிடத்தொடு

தகுசீலை யுடைய எனமனா புலவர்' (இடை. 27.)

என்றும் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனா கூறியிருப்பவற்றை ஆழ்ந்துநோக்கின் அறியப்படும்.

இனி, இவ் வினைமுற்றின்மேல, அவர் என்னுஞ் சொல் (ஆர்) சோகதம் வந்துளது.

12	அறிந்திசினோ	(குறுந். 18)	அறிந்தோர்; அறிந்தவா
	முந்திசினோர்	(பதிற். 69)	முந்தினோர்; முந்தினவா

¹ கண்டிகின் என்பது நீ கண்டிக (கண்டருள்க) என்னும் பொருளதாகும். இவ்வாறே கண்டிகும் என்பது நீயி கண்டியின் (கண்டருளியின்) என்னும் பொருளதாகும்.

² இசின் என்றே கூறுவர் புறநானூற்றுரையாசிரியர் முதலியோர். இதும் என்பதை நோக்கின், இசின் என்றலே அமைதியாகும்.

என்பன காண்க.

இனி, பழந்தமிழ்க்காலத்தில் வழங்கிய வினைமுற்று, பிற்கால வினை முற்றுச்சொல்லோடு கூடி வருதலும் உண்டு.

இரக்கு வாரேன் (பதி. 61) — இரப்பேன்வாரேன்
காண்கு வந்திசின் (பதி. 64) — காண்பேன்வந்தேன்

இவற்றுள் இரக்கு, காண்கு என்னுஞ் சொற்கள், முற்றுவினைச்சொற்களே யாயினும், ஈண்டு இரக்க, காண எனறு வினையெச்சப்பொருள் படுதல் அறிக. ஆயினும், இவ் வினைச்சொல்லை வினைமுற்றாகவே கொள்ளவேண்டும் என்றனர் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார்.

13 கண்டன்று (கலி. 62) — கண்டது
உய்த்தன்று (நற். 77) — உய்த்தது

இச்சொற்களில் காணும் அன்சாரியை, பிற்காலத்தில் வழக்காற்றறது. ஆதலின், கண்டன்று என்பது கண்டது என்றும், உய்த்தன்று என்பது உய்த்தது என்றும் வருகின்றன. கண்டனென், கண்டனெம்; கண்டனை, கண்டனிர என்று தன்மை முன்னிலைகளிலும், கண்டனன், கண்டனள், கண்டனர், கண்டன என்று படர்க்கை நாற்பாலிலும் இச்சொல் அன்சாரியை பெற்றுவரும் வழக்கு நிலைத்திருப்ப, இவ் வென்றன்பால் ஒன்றில் மட்டும் அன்சாரியை வழக்கறது வியப்பே. கண்டன்று என்பது போன்ற ஒன்றன்பால்வினை எதிர்மறைப்பொருள் படுதலுங் கூடும் என்று கருதி, அதனை ஒழித்தனர்போலும்.

14 வந்தமாறு (அகம். 42) — வந்தவாறு
வாராமாறு (ஐங். 222) — வாராவாறு

என்னும் உடன்பாடு எதிர்மறைச்சொற்கள் இரண்டன்கண்ணும் உள்ள மாய் என்னுஞ்சொல், பிற்காலத்தில் வாய் என்றாகி, ஆய் என்று வழங்குகின்றது. மாய் என்பதிலுள்ள மகரம் வகரமாய்த் திரிந்து வாய் என்றாயிற்றுப்போலும். வாய் என்பதை, பின்னர், ஆய் எனக் கொள்ளுதல் கூடும்.

15 வாராதீமே (நற். 336) — வாராதி
வந்தீமே (அகம். 218) — வருதி
சினவாதீமோ (குறிஞ். 34) — சினவாதி

என்னுஞ் சொற்களில் உள்ள ஈம் என்பது, பழந்தமிழில் முன்னிலைப் பெயராக வழங்கிய நீம் என்பதனைக் குறிப்பதாகும். வாராதி என்பதுபோன்ற சொற்களிலுள்ள இகரவிசுதி நீ என்னும் பெயரைக் குறிப்பதுபோல, வாராதீம் என்பதுபோன்ற சொற்களிலுள்ள ஈம் என்பது பண்டு நீம் என்னும் பெயரைக் குறித்து வின்றது. செந்தமிழில், நீம் என்னும் பெயரை ஒழித்து அதற்கீடாக நீயிர் என்னும் பெயரை அமைத்ததனால், வாராதீம் என்பதுபோன்ற சொற்கள் வழக்கற, வாராதீர் என்பதுபோன்ற

சொற்கள் வழங்கலாயின. வாராதீர் என்பதிலுள்ள ஈர் விசுதி, நீயிர் என்னும் பெயரிலுள்ள இர் என்பதேதயாகும். நீம் என்பது வழக்கற்றதனால் அதனைக் குறிப்பதாகிய ஈம் என்பதன் உண்மையும் அறியப்படாதொழிந்தது. ஆகலின், இத்தகைய சொற்களை உரையாசிரியர்கள் வீணத்திரிசோல் என்பாராயினர்.

16 அமிந்தீயாது	(கலி. 58)	—	அமியாது
இறந்தீவாய்	(கலி. 59)	—	இறப்பாய்
அருளீயல	(கலி. 61)	—	அருளல்
மறூதீவாய்	(கலி. 61)	—	மறூள், மறுக்காய்
இகததந்தாய்	(கலி. 59)	—	இகந்தாய்

‘அமிந்தீயாது’ என்பது இக்காலத்தில், அமிந்தருளாது என்னும் பொருளதாகும். இவ்வாறே பிறவுங் கொள்க. இச்சொற்களில் உள்ள ஈதல், தருதல் என்பவற்றின் பொருள் சிறவாமை யறிக.

இதுகாறும் குறித்த சொற்களின் இயல்பினை நன்கு விளக்கக்கூறப்புகின், மிக விரிந்தது, ‘மற்றொன்று விரித்தல்’ ஆகுமாகலின், அங்கனங்கூறாது விடுத்துளேன். இனி, சில சொற்களிற் காணும் எழுத்துமாறு பாட்டையும் அதனியல்பினையும் சிறிது ஆராய்கின்றேன்.

எளியர் (கலி. 47) — எளியர்.

ஈண்டு, எளியர் என்னுஞ் சொற்கு, ஆசிரியர் நச்சினூர்க்கினியர், எளியர் என்று பொருள்கூறியிருக்கின்றார். ‘அளிதோ தானே பாரியது பறம்பே’ (புறம. 109) என்னுமிடத்தும், அளிதோ என்பது எளிதோ என்னும் பொருள் தருகின்றது.

‘அளிதோ தானே பேரிருங் குன்றம்
வேலின் வேறல வேறநாக்கோ அரிதே’ (புறம. 111.)

என்னுமிடத்து, ‘வேந்தர்க்கோ அரிதே’ என்றிருத்தலை நோக்கின், அளிதோ என்பது எளிதோ என்னும் பொருளதாகத் தல எளிதின் அறியப்படும். இனி,

‘அளியள் தான்நின் அளியல திலளே’ (அசும. 118)

என்னுமிடத்தும் இப்பொருள் பொருந்துவதாகும்.

இவற்றை நோக்குமிடத்து, எளியள் என்னுஞ் சொல்லின் முதற்கணுள்ள எகரம் அகரமாய்த் திரிந்திருக்கலாமோ என ஐயம் உண்டாகின்றது. எண்மை, ஏழ்மை என்னுஞ் சொற்களை நோக்கின், எளிது

என்னுஞ் சொல்லே இயல்பான சொல்லாகும் எனக் கொள்ளுதல் கூடும். தமிழில், 'என்' என்னும் வினைப்பகுதி தெலுங்கில் 'அன்' என நிருத்தல் இங்கே அறியத்தக்கது.

இல (அகம. 12) — எல.

எல, எலா, எல்லா, வலா எனப் பல சொற்கள் பயின்று வழங்குகின்றன வேணும், இல என்பது இப்பொருளில் அருகியே காண்கின்றது. இகர எகரங்கள் தம்முள் மாறி வருதல் இயல்பாயினும், எகரத்தை முதலி லுடைய சொற்களே பயிலுதலின், இல என்பது எல என்பதன் திரிபு எனக் கொள்ளலாம்.

உலமரல் (அகம. 18) — அலமரல்.

தொல்காப்பியத்தில், அலமரல் என்னுஞ் சொல்லையே ஆசிரியர்,

'அலமரல் தெருமரல் ஆயிரண்டும் சுழற்சி' (உரி. 14)

என்று எடுத்தோதியுள்ளார். ஆயினும்,

'ஒருபகல வாழ்க்கைக் குலமரு வோரே' (புற. 51.)

என்னும் புறப்பாட்டடியில், உலமரல் என்னுஞ் சொல் வந்துள்ளது. ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் அலமரல் என்னுஞ் சொல்லையே எடுத்தோதியிருத்த லானும், அதுவே பயின்று வருவதாகலானும், அகரம் உகரமாகத் திரிந்து உலமரல் என் றுயிருக்கலாம் போலும் எனத் தோன்றுகின்றது. இவ்வாறே உயிர்மெய்யை முதலிலுள்ள சொற்களிலும் எழுத்துமாறுபாடு காண்கின்றது. அவற்றைக் குறிக்கின்றேன்:

தளி (கலி. 53)

துளி (அக. 332 ; குறுந. 291 ; கலி. 46)

இவ் விரண்டுருவழமும் கபிலாபாட்டிலேயே காண்கின்றன.

துதைந்த (கலி. 56) — ததைந்த

தளிா (குறிஞ. 120) — துளிா.

இன்னணம் இரண்டுருவங்கள் வழங்குதலை மேற்காட்டியவற்றோடு ஒப்பிட்டுக்கொள்க.

வடி¹ (ஐங். 13) } — (பா) வடு
(கலி. 64)

இதற்கீடாக, வடு என்னுஞ் சொல்லே பிற்காலத்தில் வழங்கலாயிற்று.

¹ வடு + இ = வடி என்றும்; வடுவாயிருப்பது என்பது பொருள்.

மொழிமுதலில் உள்ள உயிர்மெய்யில், மெய்யெழுத்துக் கெட்டு வருதலும் உண்டு. அவ்வாறு வந்தவை:

இயில் (அகம. 248) — (திமில.)
உத்தி (கலி. 45) — (துத்தி.)

என்பன.

‘ஒளிறுவெள் ளருவி’ (நற. 65)

என்னுமிடத்தில், ஒளிறு என, நகரஉகரம் காண்கின்றது. இச்சொல், பிற்காலததில், ஒளிர் என்று ரகரமெய்யீராகவே வழங்குகின்றது. ஆயினும், இச்சொல், நகரஉகரம் உடையதே யாகும். நகரஉகர வீற்றுச்சொற்கள், தொடாமொழிகளில் ரகரவீராக மாறும் வழக்குக் கன்னடமொழியிற் காண்கின்றது.

நேஸு + மூடிதுது = நேஸர் மூடிதுது—(நூயிறு தோன்மிறு.)

என்பதுபோல்வன அழிக.

இவ்வாறே, நகரஉகரத்தின்முன் பிற மெய்யெழுத்துக்கள் வருமிடத்து, அந்த நகரம் ரகரமாதல தெலுங்கிலும் உளது.

நூறு + நாள்ளு = நூநாள்ளு—(நூறு நாட்கள்)

ஆறு + சு = ஆசு —(ஆற்று)

என்பனபோலபவை அழிக. இவற்றால் ஒளிறு என்னுந் தொடக்கத்தன இயல்பில நகரஉகர வீற்றுச்சொற்களே எனவும், அவை, தொடா மொழிகளிலும், சொன்னிலையில் விசுதிபெறுமிடங்களிலும் ரகர வீராக மாறின எனவும், மாறியவிடங்களிற் காணும் உருவங்களைக் கண்டு, அவையே இயல்பான வடிவம் எனக் கருதி, பிற்காலத்தில் ரகரவீற்றனவாகக் கொள்ளப்பட்டன எனவும் உய்த்துணராதல கூடும. ‘ஒளிறுவெள் ளருவி’ என்னுந் தொடரில், ஒளிறு என்பதில் உள்ள நகரஉகரம் ஒருமாத்திரையளவில் ஒலிக்கப்படாமல், ஒளிராவெள் ளருவி என்பதுபோலவே ஒலிக்கப்படுதல் துணித்தோர்க. தொடர்மொழி முதலியவற்றில நகரம் ரகரமாக மாறுவதன் காரணம் என்னை யெனின, இவ்விடங்களில் நகரம் ஒலிக்கும் முயற்சி குறைபடுதலேயாம் என்க. நகர ரகரங்கள் இரண்டற்கும் பிறப்பிடம் ஒன்றே யாதலும், துணிநா மெய்யுற வெற்றுதலும், வருடுதலும் ஆகிய முயற்சியே வேறுபாட்டிற்குக் காரணமாதலும் அறியத்தகும்.

சில சொற்களில், முகரத்துக்கு டகரம் காண்கின்றது.

எடுப்பி (ஐங். 72)— எழுப்பி

என்பது காண்க. ‘இன்றுயி லெடுப்பி யோயே’ (குறந. 107.) என்னுமிடத்தும் இவ்வாறு வந்திருத்தல் அறிந்துகொள்க.

முகரம் டகரமாகி வழங்குதல் தெலுங்குமொழியில் பெருவழக்கு.

தமிழ்	தெலுங்கு
ஏழு	ஏடு
கூழு	கூடு
கீழல்	கீட
ஊழியம்	ஊடியமு
பவழம்	பகடமு
வீழ் (வீழ்து)	ஊட
பாழு	பாடு

என்பனபோல்பவை பல.

சில சொற்களில் ககர முகரம் மாறிக் காண்கின்றது.

தொழுதி (பதிற். 62) — தொகுதி
கன்முறை (ஐங். 246) — கன்முறை

என்பன காண்க.

சில சொற்களில் ரகரம் முகரம் இவ்விரண்டுமே விரவி வருதல் உளது.

இமிரும் (ஐங். 15.)

இச்சொல், இமிழம் எனப் பயின்று வருகின்றது. தமிழ்மொழியில் முகர ரத்தையுடைய சொற்கள் தெலுங்கில் ரகரரத்தையுடையவாய் வழங்குதல் ஈண்டு அறியத்தகும.

பொழுது — பொர்து (ப்ரொத்து)

கொழுவு — கொர்வு (க்ரொவ்வு)

என்பனபோல்பவை பல.

சாக்கும். (அகம். 238)

இது, ஈழக்கும் என்பதிலுள்ள முகரம் ரகரமாயத் திரிந்து வந்த சொல். வீழு என்பது வீழ் என்றும், முழுகு என்பது மூழ்கு என்றும் வருதல் போல, இழு என்பது ஈழ் என முதல் நீண்டு வரும. வந்தவழி முகரம் ரகரமாயிற்று; எழுக என்பது வர்க் என்றாயது போல.

‘தூமலர்க்கண் வர்க் துயில்’ (புறப்பொருள் வெண்பா. பாடா: 9.)

என்று வந்துள்ளது அறிக.

நகர முதன்மொழி ஞகார முதன்மொழியாய் வழங்குகின்றது.

ஞுகிழ. (ஐங். 234.)

இது, ஞுகிழ என்பதன் திரிபாதல் அறிக.

சில சொற்களில் ங்க என வழங்கிய ஒலி பிற்காலத்தில் ங்ங என ரொலிப்பதாயிற்று.

யாங்கனம். (புறம். 8.)

இது பிற்காலத்தில் யாங்ஙனம் என்று வழங்குதல் அறிக. இவ்வாறு ங்க-
ங்ங என்று ஒலித்தல் மலையாளமொழியில் வழக்காறு.

சில சொற்களில் ரகரஒலி கெடுதல் உண்டு.

அம்பல்	(கலி. 39.)	— அரும்பல்
தெருமந்து	(,, ,,)	— (தெருமர்ந்து)
வந்து	(குறுந். 312.)	— (வர்ந்து)
மன்று	(ஐந். 246.)	— (மர்ன்று)

என்பன காண்க. 'அம்பல் என்பது முகிழ்ததல்' என்று களவியலுரையில் (கு. 22. உரை) காணும் பொருளை நோக்கின், அம்பல் என்பது அரும்பல் என்னுஞ் சொல்லின் மருஉ என்பது நன்கு விளங்கும். இனி, தெருமந்து என்னுஞ்சொல்,

'அலமரல் தெருமரல் ஆயிரண்டுஞ் சுழற்சி' (உரி. 14.)

என்பதனால், தெருமரு (தெருமர்) என்னும் பகுதியடியாகப் பிறந்த தாகும். அஃது இறந்தகாலத்தில், தெருமருந்து (தெருமருந்து) என்று வருதல் வேண்டும். தெருமர்ந்து என்பது தெருமருந்து என்று மருவியுளது. வந்து என்னும் இறந்தகால வினையெச்சமும இவ்வாறு வந்ததேயாகும். என்னை யெனின் கூறுவல:

வருதல், வருகை, வரல், வரவு, வரத்து என்னுந் தொழிற்பெயர்களை நோக்கின், இவற்றின் பகுதி வரு (வா) என்பதுவேயாம் எனப் புலப்படும. வரின், வாராத, வாராமல் என்னும் எச்சவினைகளிலும், வருகின்றான், வருவான் என்னும் நிகழ்கால எதிர்கால வினைகளிலும் வரு என்னும் பகுதி தெளிவாகக் காண்கின்றது. இங்கனம் காணுதலின், ஏனை இறந்தகாலவினை யொன்றில்மட்டுமே ரகாரம் இல்லாதிருந்ததல், அமையாதன்றே! அதன்கண் நின்ற ரகாரம், ந்த என்னும் இணையொலியின் வன்மையால் கெட்டொழிந்தது என்க.

¹ மன்று என்னுஞ் சொல்லிலும் இவ்வாறே ரகாரஒலி கெட்டுள் ளமை யறிக. இங்கனம் ரகாரம் கெட்ட சொற்கள் தெலுங்கிற் பல காண்கின்றன.

¹ மன்று என்னுஞ் சொல்லுக்குறித்துத் 'தமிழ்ப்பொழி'வில் (தூணர். 10, மலர். 9.) விளிவாத யான் எழுதியிருத்தல் காண்க.

தமிழ்	தேவந்கு
மருந்து	மந்து
விருந்து	விந்து
திருத்து	தீத்து
பருப்பு	பப்பு
செருப்பு	செப்பு
நெருப்பு	நிப்பு

என்பனபோலப் பெயர்களிலும்,

பொருந்தி— பொந்தி

என்பதுபோல விண்களிலும் ரகாரங் கெட்டுவருதல் அறிக. தமிழிலும் இவ்வாறே ரகாரங் கெட்டு வருவன வேறு சில வுள.

பெருமான் —	பெம்மான்
நெருநல் —	நென்னல்
உருண்டை —	உண்டை

என்பவைபோல்வன காண்க. இனி,

சில சொற்களில் ககரத்துக்குச் சகரம் வருதல் உளது.

சொலிய (அகம். 248)—கொலிய = கொல்ல.

என்பது காண்க. இவ்வாறே,

‘புறவி னல்லல் சொல்லிய’ (புறம். 46.)

‘படுகடுங் களிற்றின் வருத்தஞ் சொலிய’ (அக. 8.)

என்று வருதல் கண்டுகொள்க.

ஒரே சொல்லில் சகர யகரம் இரண்டும் விரவி வருகின்றது.

பயப்ப	(ஐங். 277)—	பசப்ப
பயந்தன	(,, 264)—	பசந்தன

என்பன காண்க. இனி,

இக்காலத்தில், ற்ற என்னும் இரண்டு மகாரத்தைபுடைய சொல், முற்காலத்தில் தனி மகாரம் உடையதாய் வழங்குகின்றது.

பொறை (நம். 59)— பொற்றை

என்பது காண்க. இதனை உய்த்தறியுமிடத்து, மகாரமெய் ற்ற (t) என்னும் ஒலியை யுடையதுவே எனப் புலனாதல் கூடும். தமிழில், ற்ற-ஒலி யுடைய சொற்கள் தெலுங்கில் ட்ட - ஒலியவாய் வழங்குதல் காண்க.

சுற்று—

சுட்டு

பற்று—

பட்டு

என்பனபோல்பவை பல. இவ்வாறன்றி, தனி நகரமுடைய சொல்லும் தெலுங்கில், ட்ட என்னும் ஒலியுடையதாய் வழங்குகின்றது. உழி—உட்டி என்பது காண்க. இதனும் பொறை என்பது பொற்றறை என்றதல் வலியுறும். இதனால், பிற்காலத்தில் இரட்டித்த நகரத்திற்குள்ள ஒலி முற்காலத்தில் தனி நகரத்திற்கு உளதாயிருந்தது என அறியலாகும்.

பாகு—

பாக்கு

காபு—

காப்பு

என்பவை ஈண்டு ஒப்பிடத்தக்கன.

சிலசொற்களில் தகாரம் சகாரமாதல் உளது.

¹ ஊசல்

(கலி. 37)—

(ஊய்தல்)

என்பது காண்க. இச்சொல்லின் நன்மையை ஆராயுமிடத்து, ஊய்தல் என்பதுவே இயல்பான சொல் எனவும், தகரஞ் சகரமாய்த் திரிந்தும், யகரம் கெட்டும் ஊசல் என்றாயிற்று எனவும் தோன்றும். ² வாய்தில் என்பது வாய்தல் என்றாகி, வாசல் என்று வழங்குதல் ஈண்டடைக்கு ஒப்பிடத்தகும். 'வாய்தலிற் கதவு' (கந்த. வள்ளி: 164.), 'சின்மீருக் கோயிலின் வாய்தல்' (சந்தர. தே. 55: 8.) என்று வந்துள்ளது காண்க. ஊய்தல் என்பதன்கண் நகரமெய் தோன்றி, அது நுகரமாகத் திரிய, ஊஞ்சல் என்னுஞ் சொல் அமைவுறும். இனி, ஊயல் என்பதுவே ஊசல் என்றாயிற்று எனினும் அமையும். நிற்க, தமிழிற் பல சொற்கள் குறில்முதலவாயும் நெடில்முதலவாயும் வழங்குதல் உண்டு.

நீழல்—

நீழல்

போழுது—

போழ்து

வீழுது—

வீழ்து

கோவ்வை—

கோவை

என்பன காண்க. பகுதிகளும் இவ்வாறு வருதல் உண்டு என்பது மேலே (பக்கம். 117.) காட்டப்பட்டது. ஆகலின், உய் என்னும் பகுதியடியாகப் பிறந்த உய்யல் என்பது உய்தல், உய்ந்தல் என்றும், ஊய் என்னும் பகுதியடியாகப் பிறந்த ஊயல் (ஊசல்) என்பது ஊய்தல், ஊய்ந்தல் (ஊஞ்சல்)

¹ ஊசல் என்னுஞ் சொல்லுக்குறித்தத் 'தமிழ்ப்பொழி'வில் (துணர். 10. மலர்: 4.) விரிவாக யான் எழுதியிருப்பது கண்டுகொள்க.

² வாய்தில் (வாய்+து+இல்) என்பது இல்லீள்வாயது என்னும் பொருளது. வாய்தில் என்றே மலையாள மொழியில் வழங்குதலை நோக்கின், வாய்தில் என்பதே இயல்பான சொல் என விளங்கும்.

என்றும் வருதல்கடும். குயில் முதலதாகிய உய் என்னும் பகுதி சேலுத்து என்னும் பொருளதாதலின், நெடில் முதலதாகிய ஊய் என்னும் பகுதியும் அப்பொருளுடையதேயாகும். ஆகவே, ஊயல் (ஊசல்) என்பது சேலுத்து தல் என்னும் பொருளதாம். இச்சொல் தெலுங்கில், உய்யல், ஊயல் என்று குயில் நெடில் இரண்டினையும் முதலில் உடையதாய் வழங்குதல் ஈண்டைக்கு ஒப்பிடத்தகும்.

சில சொற்களில் யகரமெய் கெட்டு வழங்குதல் உளது.

பொய்மை (ஐங். 246) — (பொமமை)

இது யகரமெய் கெட்டுப் பொம்மை என்று வழங்குகின்றது. பொய்மை என்பது (பொய் + மெய்) பொய்யான வருவம் என்னும் பொருளது. மெய் என்பது தொடரொழிகளில் மப் (மை) என்று வருகின்றது. ஒருமை, பன்மை என்பன காண்க. ஒருமை (ஒருமெய்)—ஒருருவம்; பன்மை (பல் மெய்)—பல்வருவம். மை, மெய் (மெயி) என்னும் இரண்டுசொல்லும் தெலுங்குமொழியில் உள்ளன, 'மெரு நடுநெத்தி மூககொணுச மைபுல கிடப' (உத்தர ராமாயணம். ஆஸ்வாஸம் 4.) என்பதும், 'ஸூரவாதகி மெய்காடி' (ஹரிவம்சம். உத்தரபாகம். ஆஸ்வாஸம் 10.) என்பதும் காண்க. தமிழில், மொழியினமுதற்கண் மெய் என்றும், இறுதிகண் மை என்றும் நிகழினது. இத்துணையே வேறுபாடு.

சில சொற்களில் பிற்காலத்தில் கு-சேர்ந்து வழங்குதல் உளது.

பிர (கலி. 53)— பிரக்கு

என்பது காண்க. இவ்வாறே ஆ—ஆக்கு என்று வழங்குதல் அறிக. தொல்காப்பியத்தில் பீர் என்பதுவே காண்கின்றது.

'ஆரும வெதிரும் சாரும் பீரும்' (புள்ளி. 68.)

என்பது அறிக. இச்சொல், கன்னடத்தில் பீர் என்றும், தெலுங்கில் பிர என்றும் வழங்குகின்றது. இது கபிலாசெய்யுளிலேயே பீரை (புறம். 116) என்று ஐகாரம் பெற்றும வருதலது. இவற்றால், கு-சேர்ந்து பிரக்கு என்று வழங்கியது பிற்காலத்திலேயே என்பது நன்கறியப்படும்.

சில சொற்கள் துவங்கி பெறுவருதலும் உண்டு.

கால் (கலி. 45)

காற்று (கலி. 45)— (கால் + து = கால்வது)

பெண் ...

பெண்டு (ஐங். 283)— (பெண் + து = பெட்டினது)

என்பன காண்க. இருள், இருட்டு என்பதும் இவ்வாறு வந்ததே. தெலுங்கிலும் கன்னடத்திலும், கால் (காற்று) என்பது முறையே காலி, காளி

என்றும், இருள் என்பது இருலு, இருள் என்றும், பெண் என்பது கன்ன டத்தில் பெண் என்றும் வழங்குதலை நோக்கின், இச்சொற்களில் து-விகுதி சேர்ந்தது பிற்காலத்திலேயேயாம் என்பது நன்கு உணரப்படும்.

சில சொற்களில் புவ்விகுதி சேர்ந்துவருதல் உண்டு.

புறம்பு (கலி-51) — புறம் + பு

என்பது காண்க. போர்-போர்பு (சீவக. 59), மார்-மார்பு என்பனவும் இத் தன்மையனவே.

குற்றுக்கரவீற்றுச்சொற்கள் அம் விகுதி பெற்றுவருதல் உண்டு.

புற்றம் (நற். 336) — புற்று + அம்

குன்றம் (நற். 222) — குன்று + அம்

நெற்றம் (நெற்று), நோக்கம், மன்றம் முதலியனவும் இவ்வாறமைந்தனவே.

சில சொற்களில் முதற்கணுள்ள இசுரஅசுரம் இரண்டும் ஒருங்கு சேர்ந்து ஏகரமாய்த் திரிந்துவருதல் உண்டு.

சேந்து (கலி. 39) — சிவந்து

என்பது காண்க. ஏலும்—இயலும்; தேங்கி—நீயங்கி என்பனவும் இத் தன்மையவே. இலது என்பது தெலுங்கில, லேது என் றாயிருத்தல் ஈண்டைக்கு அறியத்தகும. இனி, சேவந்து என்பதே சேந்து என் றாயிற்று எனினும் அமையும். அப்பொழுது, இரண்டுமில் ஒருநெடிலாயிற்று எனல் வேண்டும.

முன்றில் (புறம். 114)என்னுஞ் சொல்லைக்குறித்து ஆசிரியர் தொல் காப்பியனார், 'முன் என்னுஞ் சொற்குமுன், இல் என்னுஞ் சொல் வருமாயின் இடையே மகரவொற்றுத தோன்றும்' என்று (எழுந். 355) விதிசூறியுள் ளார். இதனை மரூஉவின் தொகுதிகளுள் ஒன்றாகக்கொள்வர் உரையாசிரி யர்கள். அதனால், இல்முன் என்பது முன்றில் என் றாயிற்று எனறவா றாகும். முன் + இல் என்பவை புணரின், முன்னில் என்றதல அமையுமே; இடையே மகரவொற்றுப் பெறுதல் எற்றிற்கு?

இதனை ஆராயுமிடத்து, தொல்காப்பியனார் கூறிய விதி, சொல்லில் யைக் கண்டு கூறியதாகுமேயன்றி அதன் உண்மையைக் கூறியவா றாகாது என்பது புலனாகும். முன் + து = முன்று (முன்னது); முன்று + இல் = முன்றில் என்று வருவது. ஆகலின், இச்சொற்கு இல்லின் முன்னது; அஃதாவது, இல்லின் முன்னிடத்தது என்பதுவே பொருளாகும். து-சேர்ந்து இதுபோன்ற பொருளைத் தருதலை,

குண்டுகட்டு—(குண்டு கண் + து)

என்னுஞ் சொல்லிலும் காலமாம்.

சேலின் என்பது பிற்காலத்தில் வினையெச்சமாயிருப்பினும், பழந்தமிழ்க்காலத்தில் வினைமுற்றேயாம். செலின் (செல் + இன்) என்னுஞ் சொற்கு, ஈ செல் என்பது பொருள்; சென்மின் (செல + ம் + இன்) என்னுஞ் சொற்கு (ஈ) செல்லும் என்பது பொருள். இங்கு, மசரம வந்து பன்மையைக் காட்டிற்று. செந்தமிழில், ஈன் என்னும் பெயர் ஒழிக்கப்பட்டமையின் அதனைக் குறிக்கும் இன் விருதியும் ஒழிக்கப்பட்டது. பகுதிகளே முன்னிலையொருமையேவலைக் குறித்தல் உளதாகலின், அவற்றோடு இன் சேர்ந்த வருவம் அப்பொருளில் கொள்ளப்படாதாயிற்று. ஆகலின், பகுதியோடு இன் சேர்ந்த வருஞ் சொற்களை முன்னிலைப்பன்மை யேவல வினையாக மலையாளமொழியில் வழங்குகின்றனா. செல்லின் என்பதற்கு, செல்லுங்கள் என்பது அமமொழியிற் பொருளாகும். கபில்காலத்தில், செலின் என்பது வினையெச்சமாகவே கொள்ளப்பட்டிருந்ததாயினும், அவர்பாட்டுக்களிலேயே இப்பொருளும் அமைவுறும் இடமும் உளது.

‘சேயிலைழ பெறுகுவை வாணுதல் லிறல்

..... பாடினை செலினே’

(புறம. 105)

என்பது காண்க. கபிலர், செலின் என்னுஞ் சொல்லை, வினையெச்சமாகக் கருதியே பாடினாராயினும் ஈன்டு, இதன் தொலபொருளும் அமைவுறுகின்றது என்பது அறிவித்தற்கே எடுத்துக்காட்டப்பட்டது.

இன்னினி (ஐங். 222)

என்பது, இனி + இனி என்று பிரிக்கப்படும். ஒன்றொளி என்பதும் இது போன்றதே. ஆயினும், இனி என்பதன் தொலவருவம் இன் என்பதுவே என்று உய்த்துணர்தல்கூடும. ‘இன்னே (இன் + ஏ) வருகுவா’ (முல்லை. 16.) என்னுமிடத்தில், இன் என்பதுவே வந்துளது அறிக. கன்னடமொழியில், இனி என்னும் பொருளில் இன் எனறேயிருப்பது (பம்பபாரதம். 10: 5.) இவ்வூகத்தை வலியுறுத்துகின்றது. இனி, தமிழிலும் மெய்யீற்றுச் சொற்கள் யாதேனுமொருபிரைப் பெற்று வருதல்,

சிதல்—சிதலை

பீர—பீரை

கண்—கணு

உருள்—உருளை

என்பவற்றை நோக்கின் நன்கு தெளிவுறும்.

மீமிசை (அகம. 318.)

இதனை ஒருபொருட்பன்மொழி என்று கூறுகின்றனர். ஆனால், சிமிதளவேணும பொருள்வேறுபா டினி, இரண்டு சொற்கள் ஒரு பொருளைக் குறித்தற்குச் சொந்தவருதல் முறைமையன்று. ஆகலின் இவ் வீரண்டு சொற்சொற்கு நனிததனியே சிறப்புப்பொருள் இருந்திருத்தல் வேண்டும். அதனை நோக்குதல். மீ என்பது மரூஉமொழி. அஃது ஓர் இடத்தை வரைந்து உணர்த்துவது. இது,

‘மீ என மரீஇய இடமவரை கிளவியும்’ (உயிராமயங்கு. 48.)

என்பதனால் அறியலாகும். ‘மேக்கு’ என்னுஞ் சொல், மீ எனக் திரிந்தது என்பா ஆசிரியர் நச்சினாக்கினியர்.

‘மேக்குமேற மிசைமே லுட்போ’ (குளாமணி. 11: 9.)

என்பதனால், இது, மேற்குத்திசையையும் மேலிடத்தையும் குறிப்பது என அறியக்கூடும். மிசை என்பது மேலிடம். இவற்றால், மீமிசை என்பது முதற்கண், மேற்குத்திசையிலுள்ள மேலிடத்தைக்குறித்து வழங்கியிருக்கலாம் எனவும், பின்னா மேலிடத்தைமட்டுமே குறிக்குபளவில் கிற்பதாயிற்று எனவும் கொள்ளுதல் அமையும.

அசைநிலைச்சொற்கள் எனக் கூறப்பட்டுள்ளன வெல்லாம், பண்டை நாளில், பிற சொற்களைப்போலச் சிறப்புப்பொருளுடையனவே எனலும், அவற்றுள், மதி என்பது சாலும் (பொது) என்னும் பொருளையும், தீல் என்பது சிமிது என்னும் பொருளையும், கொல் என்பது சொல் எனலும் பொருளையும் தர்பவை எனலும் ‘பரணர்’ எனலும் நூலில் (பக்கம. 181-4.) விரிவாக எழுதியுள்ளேன். ஆகலின், இங்கு அவற்றைக் கூறாது விடுதது, ஒரும என்னுஞ் சொல்லின் பொருளைக் குறிக்கின்றேன்.

ஒரும — (அகம. 12.)

ஒரும என்பது உணரும் எனனுஞ் சொல்லின் மரூஉ. இது தனக்குரிய உணர்த்தப்பொருளில் வருதலே பெருவழக்கு. அப்பொருள் சிறவாதவிடத்தே அசைநிலை எனப்படுகின்றது. இது நிற்க.

எனவ (நற். 253.)

இதில், யான் என்பதன் திரிபாகிய என் என்பதிலுள்ள எனகமெய்யை யூர்த்து வந்த அநரத்தை ஆசிரியர் தொகைப்பியலா,

‘ஈரூகு புள்ளி அகரமொடு நீலையும்

நெடுமுதல் குறுகும் மொழிமுன் னான்’ (தொகைமரபு. 19.)

என்று விதிக்கறி அமைத்தார். ஆயினும், அந் அகரம் ஆறனுருபு என்றும், எனவ என்பதன் ஈற்றிலுள்ள அகரம் பலவீன்பாலைக் குறிப்பது என்றும்

கொள்ளுதல் அமைதி. தொல்காப்பியனாரா அகரத்தை ஆறனுருபாகக் கொள்ளாமையின் இவ்வாறு விதி கூறினாராவா. எனவ எஃபது என்னுடையவை என்னும் பொருளதாகும். ஆயின், நச்சினாக்கினியா, 'நினவ கூறுவல் எனவ கேண்மதி' (புறம. 35.) என்றும்போல, ஆறுவதற்கு உரிய அகரவருடின் முன்னரும் ஓர் அகரவெழுத்தப்பேறு நிலைமொழிக்கண் வருதல் உளதாகக் (ஆசிரியா) கருதினா' (எழுத. 115-உரை) என்றதனை, நினவ எனபதினாள் ஈற்றகரம் ஆறனுருபாகும். ஆகலின், எனவ என்பதினும் ஈற்றகரம் ஆறனுருபாகவே கொள்ளப்படுவதையப் பலவிற்பார விசுதியாகக் கொள்ளப்படாதால் எனின், மேற்காட்டிய 'நினவ.....மதி' எனனும் அடிககு, 'நின்னுடையன சிலகாரியரு சொல்லுவென்; என்னுடையன சிலவாததை கேட்பாயாக' எனவிற உரையாசிரியா பொருள கூறியிருத்தலின், நச்சினாக்கினியா கூறியவாறு, நினவ எனபதன் ஈற்றகரம் ஆறனுருடின் பொருள்தனது என அறிந்துக்காண்க. இவ்வாற்ற, 'எனவ கேளாய்' (நற். 253.) என்னுமிடத்தும், எனவ எனபதினாள் ஈற்றகரம் ஆறனுருபன் றென்பது அறியப்படும். இனி,

வதகுரு	(கலி. 40)
றுகாரு	(குறிஞ். 181)
விடுகோ	(நற். 222)—(விடுகு + ஓ)

என்னுரு சொற்களில் குகரமே தன்மையொருமையைக் காட்டுகின்றது. ஆகலின், 'இழுகுருவென்' (ஐங். 269.) எனபதில் இழக்கு என்பதுவே தன்மையொருமையைக் காட்டும். அதன்மேல, என் எனனும் விசுதி சொருவருதல் மிகையாமன்றே. இவ்விசுதி யான எனனும் தன்மையொருமைப்பெயரைக் குறிப்பது. இவற்றால் பன்மைக்காலத்தில் இதற்கைய விசுதிகள் வினைசொற்களில் சொருவருதல் இல்லை எனவும், பின்னரே அவை சொருகப்பட்டன எனவும் ஊகித்தறிந்துகொள்ளுதல் கூடும். இதுகாறும் கூறிய சொற்களை விளக்கிக் கூறப்புகின் மிக விரிபுமாகலின், அஞ்சி இவ்வளவில் சுருக்கிஎழுதலானேன். இனி, பொருணிலைமை மாறி வந்துள்ள சொற்கள் சிலவற்றை ஆராய்கின்றேன்:

1. இயம்பல்.

இயம்பல் எனனுரு சொற்கு ஒலித்தல் என்பது பொருள். இது,

'தவைத்தலும் சிலைத்தலும் இயம்பலும் இரங்கலும்
இசைப்பொருட் கிளவி என்மனார் புலவர்' (உரி. 62.)

என்னார் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தான் அறியலாகும். இச்சொல் இப்பொருளிலேயே,

‘அருவி, விடரகத் தியம்பும் நாட’

(குறந். 42.)

என்னுமிடத்து வந்துளது; ஆயினும், சொல்லுதல் என்னும் பொருளிலேயே பிற்காலத்தில் பயின்றுவருவதாயிற்று. இதனை நோக்குமிடத்து, ஒலித்தல் என்னும் பொருளில் வழங்கிய இச்சொல், பின்னர், மிக்க ஓசையுண்டாகப் பேசுதலைக் குறிக்க வழங்கி, அதன்பின்னர், சொல்லுதல் என்னும் பொருளில் வந்திருத்தல்வேண்டும் என்று தோன்றுகின்றது.

2. ஏற்பாடு.

ஏற்பாடு என்பது ஞாயிறு படுதல், பொழுதடைதல் என்னும் பொருளது. எல்—ஞாயிறு; படுதல்—விழ்தல், இன்றாதல். ஆகவே, ஞாயிறு வீழ்ந்து காலத்தைக் குறிப்பதாயிற்று.

‘நற்கோட் சிறுதினைப் படுபுள் ளோப்பி

ஏற்பட வருதிபர் எனநீ விடுத்தலின்’

(குறிஞ்சிப். 38, 39.)

என்னுமிடத்து, ஏற்பட என்பது ஞாயிறுவீழ், பொழுதடைய என்னும் பொருள் தருமே யன்றிப் பிறிதுபொருள் தராது.

‘ஏற்படு பொழுதின் இளநிலா முன்றில்

தாழ்தரு கோலந் தகைபா ராட்ட’

(சிலப். 14: 83, 48.)

என்னுமிடத்தும், ‘ஏற்படுபொழுது’ ஞாயிறு வீழும் பொழுதினையே குறித்தல் அறிக. இவ்வாறு வருவன பல. ஆயின், படுதல் என்னுஞ் சொற்கு உண்டாதல் என்னும் பொருளுமிருத்தலின், ஏற்பாடு என்பதற்கு ஞாயிற்றின் உதயம் என்றும் பிற்காலத்தில் பொருள் கூறலாயினர். அஃது அமையுமாயினும், நெய்தலநிலத்துக்குரிய சிறுபொழுதாகிய ஏற்பாட்டை ஞாயிற்றின் உதயம் என்றல் ஒரு சிறிதும் அமைவுடையதாகத் தலன்று.

3. கானல்.

கானல் என்பது கடற்கரைச்சோலையைக் குறிக்கும்.

‘தன்னொடு புணர்த்த இன்னமா கானல்’

(நற். 267.)

என்னுமிடத்தில், கானல் என்பது இப்பொருளாதல் அறிக. இச்சொல், பிற்காலத்தில் இப்பொருளினீங்கப் பேய்த்தேரைக்குறித்து வழங்குவதாயிற்று. இச்சொல், மரங்களில்லாத கடற்கரைமணல்வெளிக்கும் பெயராக வழங்கி, பின்னர் அங்குத் தோன்றும் பேய்த்தேருக்கும் வழங்கலாயிற்றுப்போலும்.

4. துகில்.

‘அவிர்துகில் புரையும் அவ்வெள் ளருகி’ (குறிஞ்சிப். 55.)

என்று வந்திருத்தலின், துகில் என்பது வெள்ளிய ஆடையைக் குறிப்பது எனத் தெரிகின்றது.

‘துகிலினொ டிகலுவ சதைபுரை துரை’ (கம்ப. பால. நாட். 45.)

என்று கம்பநாடரும் இப்பொருளில் இச்சொல்லை வழங்கியுள்ளார். ஆயினும்,

‘கோபத் தன்ன தோயாப் பூநதுகில்’ (முருகாற். 15.)

என்னுமிடத்துச் செந்நிறத்தாடையைக் குறித்து வந்துளது. அதனால் நச்சினூர்க்கினியர், ‘துகில், வெண்மை செமமை இரண்டிற்கும் பொது’ (சீவக. 34.) என்றார். ஆயின்,

‘பட்டுந் துகிலும் உடுத்து’ (நாலடி. 264.)

என்னுமிடத்தில், சிறந்த ஆடை என்னும் பொருளில் வந்துளது. இச்சொல் (துகில்), துகூலம் என்னும் வடசொல்லின திரிபு எனத் தெரிகின்றது. துகூலம் என்பது, வடமொழியில், வெள்ளாடை என்னும் பொருளாதலின், அது தமிழ்மொழியிலும் முதறகண் வெள்ளாடையை யுணர்த்தி பின்னர்ச் சிறந்த ஆடையை யுணர்த்திநின்று, நாளடைவில் செவ்வாடையை யும் உணர்த்துவதாயிற்று எனக் கொள்ளலாம்.

5. நகர்.

நகா என்னுஞ் சொல் பண்டைச்செய்யுட்களில் வீடு என்னும் பொருளிலேயே வந்துளது.

‘.....மிடாஅச சொன்யி

வருநாக்கு வரையா வளநகர்’ (குறிஞ்சிப். 201, 202.)

என்னுமிடத்தில், நகா என்பது வீடு என்னும் பொருளில் வந்துள்ளதாயினும், இச்சொல் பிறகாலத்தில், பேரூர் எனும் பொருளில் வழங்குகின்றது. தெலுங்குமொழியில், நகர் என்பதன் திரிபாகிய நகரி எனையுஞ் சொல், அரண்மனை என்னும் பொருளில் வழங்குகின்றது.

6. பாக்கம்.

பாக்கம் என்னுஞ்சொல் ஒன்றன் பகுதியது என்னும் பொருளது. இது,

‘கறங்குவெள் ளருவிப் பிறங்குமலைக் கவாஅன்

தொண்டகப் பறைச்சீர் பெண்டிரோடு விரைஇ

மறுகிற் றாக்குஞ் சிறுகுடிப் பாக்கத்து’

(அகம். 118.)

என்று, கபிலர்செய்யுளில் குறிஞ்சிவந்துருக்குப் பெயராய் வந்துளது. ஆயின்,

‘பாக்கம பெறலரும் பட்டினம்’

(நம்பியகப். 24.)

என்பதனால், பாக்கம என்பது நெய்தல்நிலத்துருக்குப் பெயராக நம்பியகப் போருள் அறுதி செய்துள்ளது.

7. புரையோர்.

புரையோர் என்பது உயர்ந்தோர் என்னும் பொருளது. இது,

‘புரை உயர்பாகும்’

(உரி. 4.)

என்னுந் தொல்காப்பியத்தான் அறியப்படும்.

‘புரையோர் கேண்மை’

(நற். 1.)

என்னுமிடத்தில், இஃது இப்பொருளில் வந்துள தழிக.

ஆயின், இது பிறகாலத்தில், தாழ்ந்தோரையும் குறித்து வருவதாயிற்று. புரை என்பது உடனையது எனனும் பொருளதுமாதலின், உள்ளீ டிலலாதவா எனனும் பொருளில் கீழ்மக்களைக்குறித்து வந்ததுபோலும்.

8. புலம்பு.

புலம்பு (நற். 267.) என்னுளுஞ்சொல தனிமை எனனும் பொருளது. இது,

‘புலம்பே தனிமை’

(உரி. 35.)

என்பதனால் அறியப்படும். ஆயின் இது பிற்காலத்தில், அழுது குறைகூறு தல எனனும் பொருளில் வழங்குவதாயிற்று. உற்றாமுதலியோரைப் பிரிந்து தனித்திருப்பவா பலபடச் சொல்லி யழுதலுஞ்செய்வராகலின், அதனைக் குறிக்கலாயிற்று எனக் கொள்க.

9. வாங்குதல்.

வாங்குதல எனனுஞ் சொல வளைததல எனனும் பொருளில் பண்டு வழங்கப்பட்டது.

‘இடையவில வாங்கிய’

(கலி. 38.)

என்னுமிடத்தில் இஃது இப்பொருளதாதல அழிக. ஆயினும் இது பிற்காலத்தில், பிறரிடமிருந்து பெறுதல, விலைக்குப் பெறுதல எனனும் பொருளிலே வருவதாயிற்று.

10. வெய்யள்.

வெய்யள் என்பது கிருப்பமுடையள் எனனும் பொருளில் பண்டு வழங்கியது.

‘வெம்மை வேண்டல’

(உரி. 38.)

என்பதனால் இஃது அறியப்படும்.

‘மலர்ந்த மார்பிற் பாயல்
துஞ்சிய வெய்யள்’

(ஐங். 205)

என்னுமிடத்து இப்பொருளதாதல் அழிக. ஆயின், வெமமை என்னுற் சொல், வெப்பம் என்னும் பொருளும் உடையதாகலின், வெய்யள் என்பது பிற்காலத்தில், கொடியள் என்னும் பொருளில் வழங்குவதாயிற்று. நிக.

கோதை, தொடி, பரி, மன்று, வஞ்சினம் முதலிய சொற்களைக் குறித்து, ‘பரணா’ எனும் நூலில் (பக்கம். 208-13.) எழுதியுள்ளே னாகலின் அவற்றை ஈண்டு எழுதாது விடுத்துள்ளேன். அவற்றை அந்நூலிற் கண்டு கொள்க.

இனி, கபிலாசெய்யுட்களில் வந்துள்ள சொற்களுள் கன்னடம், தெலுங்கு, மலையாளம் இம்மொழிகளின சொற்களோடு ஒத்ததுள்ள சொற்கள் சிலவற்றை ஈண்டுக குறிக்கின்றேன்:

தமிழ்	வந்துள்ள இடம்	கன்னடம்	தேலுங்கு	மலையாளம்
¹ அணங்கு (அணங்கியோன்)	(ஐங். 250)	அணுகு	அணங்கு	—
² அரமகள் அலரி	(ஐங். 204) (குறிஞ். 117)	அரமகள் அலா	— அலரு	— அலரி } அலா }
அவரை (மொச்சை)	(ஐங். 271)	அவரை	—	அமர } அவர }
அளிந்தவை	(கலி. 41)	—	—	அலிஞ்ஞவ
அறை	(குறு. 38)	அறை	—	—

¹ இச்சொற்கு, கன்னடத்திலும் தெலுங்கிலும் விருப்பம் என்னும் பொருளே உளது; தமிழில், வருத்தம் என்னும் பொருள் வழங்கினும்,

‘இயள், பூண்டாக கிளமுலை அணங்கி யோனே’ (ஐங். 250.)

என்னுமிடத்தில், விருப்பம் என்னும் பொருளும் பொருந்தியதாகக் காண்கின்றது. இதனை ஆராய்விட்டது, இச்சொல் விருப்பம் எனும் பொருளிலேயே முதலில் வழங்கியிருக்கலாம் எனவும், விருப்பமுள்ள பொருள் வருத்தமாகலின், வருத்தம் என்னும் பொருள் பின்னர் ஏற்பட்டதாகும் எனவும், அதேயே வழங்குவதாயிற்று எனவும் தோன்றுகின்றது. அணங்கு என்பது தெய்வப்பெண்ணுக்குப் பெயராய் வழங்குதலை நோக்கின், விருப்பம் என்னும் பொருளிலேயே இது முதலில் வழங்கியிருத்தல்வேண்டும் என்பது வலியுறுத்தல் கூடும்.

² அரமகள் என்பது, அரசு-மகள் என்னுள் சொற்களின் தொகைகிலைச்சொல் என்பது கன்னட இலக்கண நூல்களால் (கர்ணடக சப்தமணிதர்ப்பணம். 187; கர்ணடக பாஷா பூஷணம். 148.) தெரிகின்றது. ஆயின், தமிழில், அரமகள்

ஆன்	(நற். 291)	ஆவு	ஆவீ ¹	ஆனக்கிடாவு (ஆன்கன்று)
இல = எல	(அக. 12)	எலெ	—	—
ஈர்	(அக. 238)	ஈழ்	ஈட்கு ²	—
ஈன்	(ஐங். 216)	ஈன்	ஈன்	—
(அஃறிணைகளுக்கே வழங்கும்)				
உய்	(குறு. 361)	உய்	—	—
உரல்	(கலி. 40)	ஒரல்	றேலு	உரலு
உரும்	(நற். 65)	—	உறுமு	—
(இடியோசை)				
³ எல்லா	(கலி. 42)	எலெ	—	—
ஒம்பு	(அக. 18)	ஒவு	ஒமு	ஒம்பு
கரை	(நற். 65)	கரெ	—	கர
கிளி	(ஐங். 283)	கிளி	கிலுக ⁴	கிளி
⁵ குத்து	(கலி. 38)	குத்து	கூச்சு	குத்து

என்பதில் மகரம் கெட்டது எனக் கொள்ளப்படுகின்றது. அமர என்பதன் இடைநிலை பெழுத்துக் கெட்டது என்று கொள்ளுதலினும், அரசு என்பதன் ஈற்றுச்சுற்றுமகரம் கெட்டது என்றகோடலே அமைதியாகும். வரையரமகள் என்பதற்கு, உரையரசன் மகள் என்று பொருள்கொள்ளுதலே பொருத்தமாகவும் காண்கின்றது. இதனைக்குறித்து, 'பரணர்' என்னும் தூலில் விளக்கமாக எழுதியுள்ளேன். ஆண்டுக் கண்டுசொள்க.

¹ தெலுங்கில், லுவு என்னுஞ் சொல்லே தனிமொழியில் வழங்குகின்றது. ஆயினும், தொகைசொற்களில் ஆன் என்னுஞ் சொல் காண்கின்றது. கலாபி [கல+ஆன்+பி] = (கீரிற்) கலாத ஆனபி] என்னுஞ் சொல்லைக் காண்க.

² தெலுங்கில், ஈட்கு என்றும், கண்டைத்தில் ஈழ் என்றும் பகுதியிருந்த லானும், தமிழில் இழ என்னும் பகுதி யிருந்தலானும், அது, முதல் நீண்டு ஈழ் என்று வருதலே முறையாதலானும், ஈட்கும் என்பது ஈழ்க்கும் என்பதன் திரிபே யாகும். இதன்விளக்கத்தை யான் எழுதியுள்ள 'பரணர்' என்னும் தூலில் (பக்கம். 178,9.) காண்க.

³ இசொசால், தென்னாட்டில் மகளிரை விளிகுமிடத்து எள்ளா என்று வழங்குகின்றது. ஆயுருள், நாழ்நதோரையும் ஒத்த பருயமுள்ள நண்பரையும் விளிகுமிடத்து ஏலெ எனவும், எலெ எனவும் திரிந்து வழங்குகின்றது.

⁴ கிளிகள் என்னும் பன்மைச்சொல்லினின்று, தெலுங்கிற் டன்மையை யுணர்ந்தும் ள் (லு) நீங்க, கிளிக என ஒருமைச்சொல்லாகும் என்றும், அதில், முதற்கணுள்ள ககரம் சகரமாகத்திரிந்து சிலுக என்றாயிற்று என்றும் தெலுங்கர் சிலர் கூறுகின்றனர்.

⁵ கத்தியால் குத்துதற்கும் கைவிரலை மடக்கிக்கொண்டு குத்துதற்கும் தமிழில், துத்து என்னுஞ் சொல்லே வழங்குகின்றது. கையால் குத்துதற்கு, கண்டடத்திலும் தெலுங்கிலும் துத்து என்னுஞ் சொல் வழங்குகின்றது. அப்பொருளில் அதுவே இயல்பான சொல்லாயின், அதிலுள்ள ரகரமெய், தமிழில் கெட்டது எனக் கொள்ளல் வேண்டும்.

¹ குரல்	} (நற். 13)	—	கோரலு	—
(திணைக்கதிர்)			(திணை)	
கை	(நற். 267)	கெய்	செயி	கை
			செயயி	
சாலும	(கலி. 65)	சாலகும்	சாலுன	—
சுடர்	} (அக. 158)	சுடா	—	சுடர்
(விளக்கு)				
சூரல்	(ஐங். 275)	—	—	சூரல
செத்து	(ஐங். 267)	செத்து	—	—
² சேரி	(நற். 77)	கேரி	—	சேரி
		(தெரு)		(ஒருக்கழியினர், சிற்றூர்.)
ஞமலி	(குறுந். 131)	நவில	நெமலி	—
(நாய்)		(மயில)	(மயில)	
ஞான்று	(குறுந். 25)	—	நா(ண)ி	(முனி) } ஞான்று }
நகர்	(கலி. 53)	—	நகரி	—
நரல்	(கலி. 40)	நரல	—	—
நல்லள்	(ஐங். 204)	நல்லள (மணம்)	—	நல்லவள்
நாஞ்சில	(அக. 42)	நேகில்	நா(ங்)கலி	நாஞ்சில (ஒருவகை மீன)
நாணிளி	(கலி. 42)	நாணிளி	—	—
நாண்	(குறுந். 184)	நாண்	நாண	நாணம்
நாதல்	—	நொஸல	நொஸலு	—
நாரை	(கலி. 48)	நொரெ	நூருங்கு	நூர
பசப்பு	(கலி. 42)	—	பச(ப்)பு	—
			(புருந். 51)	

¹ கோரலு என்பது பெயரளவியல் திணைக்குப் பெயராயிருத்தலானும், பழைய தமிழ்நூல்களில் அச்சொல், திணைக்கதிர்க்கே பயின்படாததிருத்தலானும், குரல் என்பது தமிழில் முதன்முதல் திணைக்கதிர்க்கே பெயராயிருத்தது என்றும், பின்னர் எல்லாக்கதிர்களுக்கும் பெயராயிற்று என்றும் கொள்ளலாம்.

² சேரி என்னுஞ் சொற்குக் கன்னடத்தில், தெரு என்னும் பொருள் உளது. தமிழிலும், சிலவிடங்களில் தெரு என்னும் பொருள் அமைந்துள்ளது. 'ஊருஞ் சேரியும்' (அகம். 220.) என்று வந்துள்ளது காண்க. பார்ப்பனச சேரி, பரத்தையர் சேரி என்பது அறிக. இதனால், இச்சொல், முதலில் தெரு என்னும் பொருளில் வழங்கி, பின்னர், ஊர் என்னும் பொருளில் வழங்கியிருத்தல் கூடும் எனத் தோன்றுகின்றது.

¹ பனி	(கலி. 54)	பனி	—	பனி (நோய்)
பன் றி	(நற். 336)	பந தி	பந் தி	பன் னி
பார்க்கும்	(நற். 336)	பார்க்கும்	—	பார்க்கும்
புளி	(அக. 318)	புளி	புளி	புளி
சூ	(ஐங். 290)	சூ	சூவு	சூவு
² மஞ்சு	(நற். 222)	மஞ்சு	மஞ்சு	மஞ்சூ
மலை	(கலி. 42)	மலை	மலை	மலை
மறி	(கலி. 50)	மறி	—	—
முலை	(நற். 225)	மொலை	மொலை (அரை)	முலை
³ (வல்லமை) வல்லோன	(நற். 77)	பல்மெ	—	வல்லம்
விரல்	(கலி. 54)	பெரல்	வ்ரேலு	விரல்
வெதிர	(ஐங். 278)	பிதிர்	வெதிரு	—
வெரிந (வெந)	(அக. 42)	பெந	வெந்து	—
⁴ வைகறை	(சூறந. 312.)	பைகு	—	வைகுந்நேரம்

1 பனி என்னுஞ் சொற்கு நோய் எனனும் பொருள் தமிழ்மொழியிலும் உண்டு என்பது, 'பனிபென வருமம்' (எழுத். கு. 241) என்னுஞ் சூத்திரத்திற்கு நச்சினுர்க்கினியர் எழுதிபுள்ள உரையான் அறிபட்டமும், ஆயினும் இக்காலத்தில் அப்பொருளில் வழங்குதல் இல்லை.

2 இச்சொற்கு, கன்னடம் முதலிய மொழிகளில் பனி என்னும் பொருளே யிருத்தலானும், தமிழிலும் பெண்மேகங்களுக்குப் பெயராய் வழங்கியிருத்தலானும், இச்சொல், முதலில் பனி எனனும் பொருளில் வழங்கிப் பின்னர், பனிமேகங்களுக்குப் பெயராகி, நாளடைவில் கார்முசிலுக்கும் பெயராகியிருத்தல் வேண்டும் எனத் தோன்றுகின்றது.

3 வல்லமை என்பதற்குக் கன்னடத்திலும் மலைபாளத்திலும் அறிதல் என்னும் பொருள் இருத்தலானும், தமிழிலும் வல்லோன என்பது நன்கு அறிந்தவன் என்னும் பொருளில் பயின்றுவருத்தலானும் வல்மை என்பதற்கு அறிதல், தேர்ச்சியுதல் எனனும் பொருளே பண்டி வழங்கியிருத்தல் வேண்டும்.

4 வைகறை என்பது, வைகு + அறை என்பதிலிருந்து, வைகு அற்றுப்போகக் காலம் எனப்பொருளடையதாகும். ஆகவே வைகு என்பது இரவு என்னும் பொருளுடையது என்பதுபோதும், இதனைக்குறித்து, 'பாணி' என்னும் நூலில் (பக்கம். 216.) விளக்கமாக எழுதிபுள்ளேன், ஆண்டுக் கண்டுகொள்க.

வடசொற்கள் *

இனி, கபிலர்செய்யுட்களுள் வந்துள்ள வடமொழிச்சொற்களை (தற்பவ, தற்சமங்களை) சுண்டுக் குறிக்கின்றேன்:

வடசொல்		வந்துள்ள இடம்	
அச்சாகம	—	அச்சோக	கலி. 57.
அநதி	—	ஸநத்யா	குறிஞ்சிப. 225.
அமயம	—	ஸமய	,, 45.
அமுதம	—	அமருத	நற். 65.
அரக்கா	—	ரக்ஷஸ	கலி. 38.
அரக்கு	—	லாக்ஷா	குறிஞ்சிப். 96.
அரணம	—	ஸ்ரண	அகம. 158.
ஆகுலம	—	ஆகுல	கலி. 65.
ஆவணம	—	ஆபண	புதிற். 68.
இமையம	—	ஹிம	கலி. 38.
உமை	—	உமா	கலி. 38.
? ஏமம	—	ஹேம	குறிஞ. 32.
ஐயர்	—	ஆய	,, 17.
கடம்பு	—	கதம்ப	,, 176.
கடாம	—	கட (கவுள்)	கலி. 57.
கணம	—	கண	அகம. 82.
கலாவம்	—	கலாப	குறுந். 225.
கவளம	—	கபல	புற. 114.
காமம	—	காம	நற். 353.
கானம	—	கஹந, காநந	புற. 202.
குஞ்சரம	—	குஞ்சர	இன்னா. 14.
குணம	—	குண	நற். 291.
குலம	—	குல	ஐங. 259.
குவளை	—	குவலய	குறிஞ்சி. 63.

* சில சொற்கள் பலசெய்யுட்களில் வந்திருத்தல் உண்டு. அவற்றை மீண்டும் குறிக்கவில்லை.

	வட சொல்		வந்துள்ள இடம்
கூகை	—	கூக	குறிஞ். 153.
கூந்தல்	—	குந்தல்	„ 208.
கைதை	—	கேதக	குறிஞ். 83.
கோட்டி	—	கோஷ்ட்டி	இன்னு. 29.
கோடி	—	கோடி	புற. 202.
கோவலா	—	கோபால	குறிஞ். 221.
சமம	—	? சமர	பதிற். 66.
சாந்து	—	? சந்தந	நற். 1.
சடை	—	ஜடா	கலி. 38.
சாபம	—	சாப	புற. 14.
சிந்துவாரம	—	ஸிந்துவார	குறிஞ். 89.
செவி	—	ஸ்ரவ	நற். 376.
தண்டம	—	தண்ட	இன்னு. 13.
தம்பலம	—	தாமபூல	கலி. 65.
தவம	—	தபஸ்	இன்னு. 24.
தாமரை	—	தாமரஸ	நற். 1.
தாயம	—	தாய	புற. 202.
திசை	—	திஸா	புற. 117.
திலகம்	—	திலக	குறிஞ். 74.
துவரை (ஊர்)	—	த்வாரா	புற. 201.
துழாய்	—	துளஸி	குறிஞ். 90.
தூமம	—	தூம	புற. 117.
தெய்வம	—	தெய்வ	கலி. 39.
நந்தி	—	நந்தயாவாத்த	குறிஞ். 91.
நரந்தம	—	நாரங்க	„ 94.
நாகம	—	நாக	இன்னு. 30; [கலி. 39.
பசு	—	பஸு	ஐங். 271.
பதம	—	? பத	கலி. 60.
பந்தம	—	பந்த	இன்னு 2.

வட சொல்		வந்துள்ள இடம்	
பளி	—	பளி	ஐங். 259.
பிசாசர்	—	பிஸாச	கலி. 65.
போகம	—	போக	புற. 8.
மகர(வாய்)	—	மகர	கலி. 54.
மண்டிலம்	—	மண்டல	புற. 8.
மத(யானை)	—	மத	கலி-38.
மந்திரம்	—	மந்த்ர	இன்ஞ. 2.
மனம்	—	மனஸ்	ஐங். 243.
மாயம	—	மாயா	பதிற். 62
மாலை	—	மாலா	குறிஞ். 177.
முகம்	—	முக	குறுந். 121.
முத்தம் (முத்து)	—	முத்தா	பதிற். 67.
முரசு	—	முராஜ	பதிற். 64.
முனிவன்	—	முநி	புற. 201.
யாமம	—	யாம	நற. 353.
வாரணம	—	வாரண	கலி. 42.
வாரணவாசி	—	வாராணஸீ	கலி. 60.

இனி,

உலகு	மணி
நீர்	மீன்
மயில்	

இச்சொற்கள் திராவிடமொழிகளைச் சேர்ந்தவை எனப்படுதலின் இவற்றை மேலே குறித்திலேவை.

‘கன்றுதன் பயமுலை மாந்த’ (குறுந். 225) என்னுமிடத்தில், பயம் என்பது பால் என்னும் பொருளில் வந்தளது. இது பயஸ் என்னும் வட சொல்லின் திரிபாகலாம். இனி, பயம் என்பதற்கு, ‘பயனுடைய’ என்று பொருள்கொண்டு தமிழ்ச்சொல் என்பர். பயனாவது பால். நிற்க.

‘குருமயிர்ப் புருவை யாசையி னல்கும்’

(ஐங். 238.)

என்னுமிடத்தில், ஆசை என்னும் வடசொல் வந்துளது. ஆனால், இப் பாடம்,

‘குருமயிர்ப் புருவை நசையி னல்கும்’

என்றிருந்திருக்குமோ எனக் கருத இடனுண்டு. என்னையெனின், இகர ஈகார ஐகாரவீற்றுச்சொற்களில் அவற்றைச் சார யகரமெய் இட்டு எழுதும் வழக்கு வடுகளில் உண்டு. ஆகலின், ‘குருமயிர்ப் புருவை’ என்பது குருமயிர்ப் புருவைய்’ என்று எழுதப்படலாம். அவ்வாறாயின, ‘குருமயிர்ப் புருவையநசையினல்கும்’ என்பதுவே, ‘குருமயிர்ப்புருவையாசையினல்கும்’ என்றாதல கூடும. ‘குருமயிர்ப் புருவை யாசையி னல்கும்’ என்னும் பாடத்தினும், குருமயிர்ப் புருவை நசையி னல்கும்’ எனனும் பாடம் இன்னொசையதாதல் அறிக. இதனுண்மை ஆராயத்தக்கது. நிற்க.

இதுகாறும், கபிலரைக்குறித்து வழங்குங் கதைகளும், அவாதம வரலாறும், அவாசெய்யுட்களும், அசெய்யுட்களிற் காணும் பலதிறப் பட்ட பொருள்களும், அணி முதலிய இலக்கணச்சிறப்புக்களும், பலவகைச் சொற்களினியல்பும், பிறவும் ஓராற்றான் ஆராயப்பட்டன. இவ்வாராய்ச்சியினால் கபிலரது வரலாறும், அவாதம செய்யுட்களின திறமும், பிறவும் நன்கு விளங்குவனவாகும்.

பிற்சேர்பு

I

தமிழ்நாவலர் சரிதை

தமிழ்நாவலர்சரிதை என்னும் நூல், தமிழ்ப்புலவ ரனைவரது வரலாறும் ஒருங்கே கூறுவதன்று; புலவர்சிலர் ஒவ்வொருகால் பாடிய செய்யுட்களைக் தொகுத்தது, அவற்றின்வரலாற்றைக் கூறிச்செலவது. இந்நூலால் தமிழ்ப்புலவாசிரரது வரலாற்றுக்குறிப்புமட்டுமே அறியப்படும். ஆயினும், இந்நூல் கூறும் வரலாற்றெல்லாம் உண்மை என்று துணிதல் இயலாது. இதனை இந்நூற் பதிப்பாளர், திரு. தி. த. கனகசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள், தம முகவுரையில் (பக்கம். 5-9) விளங்க எழுதியுள்ளனர்.

தமிழ்நாவலர்சரிதையுள் அவ்வையார்வரலாற்றில், பாரிமகளிளுக்கு அவ்வையார் மணஞ் செய்வித்த செய்தி கூறப்பட்டிருத்தலின், அஃது ஈண்டு ஆராய்தற்கு உரிபதாகின்றது. அதனை ஆராய்தற்குமுன், அவ்வையார் இயற்றியன என்று குறிக்கப்பட்டுள்ள செய்யுட்களைக்குறித்ததசு சிறிது ஆராய்தல் வேண்டப்படுவதாகலின், முதற்கண் அவற்றை எடுத்துக் கொள்கின்றேன் :

அவ்வையார் இயற்றிய செய்யுட்கள் என்று தமிழ்நாவலர்சரிதையிற் குறிக்கப்பட்டுள்ளவை 1 நூற்பத்தொன்று. அவற்றுட்காணும் ஆசிரிய பாக்கள் ஆறனுள் 2 செய்யுட்கள் புறநானூற்றில் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன; 2 செய்யுட்கள் தொல்காப்பியவுரையில் காட்டப்பட்டுள்ளன.

வெண்பாக்கள் முப்பத்திரண்டனுள் ஐந்தடிச் செய்யுள் 1; நான்கடி இன்னிசை வெண்பா 1; நேரிசை வெண்பா 26; குறட்பா 4. இவற்றுள் 2 நேரிசைவெண்பாக்கள், 'பொய்யாமொழியார் பாதிபாட அவ்வையார் பாதி பாடியவை' என்னுந் தலைப்பின்கீழ்க் குறிக்கப்பட்டுள்ளன;

1 அகவற்பா.	6
வெண்பா. 5 அடி.	1
„ 4 அடி.	27
குறட்பா.	1
ஆசிரிய விருத்தம்.	1
கலித்துறை. 6 அடி.	1
„ 4 அடி.	1

ஆக. 41

ஒரு வெண்பா, தொல்காப்பியச செய்யுளியலுரையில் எடுத்தாளப் பட்டுளது.

கலித்துறைச்செய்யுள் இரண்டனுள் ஒன்று ஆறடியினை யுடையது.
விருதகசசெய்யுள் ஒன்றே; அஃது எண்சீரடியினை உடையது.

இனி, இவற்றைக்குறித்துச் சிறிது ஆராய்தும: நேரிசைவெண்பாவின் இலக்கணம், யாப்பருங்கலத்திலும் யாப்பருங்கலக்காரிகையிலும் கூறப் பட்டுள்ளதேயன்றி, தொல்காப்பியத்திற் கூறப்படவில்லை. தொல்காப்பியனார்,

‘நெடுவெண் பாட்டே குறுவெண் பாட்டே
கைக்கிளை பரிபாட்டங்கதச செய்யுளோ
டொததவை யெல்லாம வெண்பா யாப்பில’ (செய். 118.)

என்று வெண்பாவின் வகைகளைக் கூறிப், பின்னா,

‘நெடுவெண் பாட்டே முநகா ஷட்தீத
குறுவெண் பாட்டின் அளவெழு சீரே’ (செய். 159.)

என்று, நெடுவெண்பாட்டிற்கும் குறுவெண்பாட்டிற்கும் அளவு கூறியுள்ளாரா; இரத்தினையே யன்றி, பிற்காலத்தவா இவ் வெண்பாவினை வருததுப பெயரிட்டாங்குப் பெயரிட்டிலா. ஆகலின், தொல்காப்பியனாரைக் கொள்கைப்படி, குறள்வெண்பா, இன்னிசைச சிந்தியல்வெண்பா, (தனிச்சொற்பெருத) இன்னிரைவெண்பா, பஃறொடை வெண்பா என்னும் பெயரான் பிற்காலத்தில் வழங்கும் நான்குவெண்பாக்களே அமைவுறும்; ஏனைய அமைவனவல்ல.

இவற்றால், ஆசிரியா தொல்காப்பியனாகாலத்தில் நேரிசைவெண்பா என்பதொன்று வழங்கியிருக்கிறது என்பதும், ஒருஉத்தொடை பெற்று வருகு செய்யுள் நேரிசை யுடையதாகலின் அதனைப் பிற்காலத்தவர்¹ நேரிசைவெண்பா என்னும் பெயரான முதற்கண் வழங்கலாயினா என்பதும், பின்னா இரண்டாயடிககண் ஒருஉத்தொடை பெற்று வருவ தொன்றே நேரிசைவெண்பா என்னும் பெயரான் நிலைபெறுவதாயிற்று என்பதும் அறியலாகும்.

¹ இஃது இளம்பூரணஅடிகள், ‘நெடுவெண் பாட்டே’ (தொல். செய். 118.) என்னுஞ் சூத்திரத்திற்கு எழுதியிருக்கும் உரையானும், அவர் காட்டியுள்ள மேற்கோட் செய்யுட்களானும் நன்கு அறியப்படும்.

இனி, ¹ 'இனியவை நாற்பது', 'இன்னுநாற்பது' முதலிய நூல்கள் தோன்றிய காலத்தும நேரிசைவெண்பா வழங்குவது என்பதும், அதற்கும் பிற்காலத்திலேயே வழங்கலாயிற்று என்பதும் அந்நூல்களால் அறியப்படும். திணைமொழி ஐம்பதில் நேரிசைவெண்பாக்கள் இரண்டே (5, 33) உளவாயிருப்ப, திணைமாலே நூற்றைம்பதில் 149 (113 ஒழிய) செய்யுட்கள் வந்திருத்தலை நோக்கின் இவ்வுண்மை வலியுறும. இதனால், 'திணைமாலே நூற்றைம்பது' என்னும் நூல், திணைமொழிஐம்பதினும் நெடுங் காலத்திற்குப் பிற்பட்டதென்பது தானே போதரும். நிற்க.

தமிழ்நாவலர்சரிதையில், அவ்வையார்செய்யுட்களாகக் குறிக்கப் பட்டுள்ள நான்கடிவெண்பா இருபத்தேழுனுள் 26 பாடல்கள் நேரிசை வெண்பாவா யமைந்திருத்தலை நோக்கின், இவை சங்ககாலத்தில வாழ்ந்திருந்த அவ்வையார் செய்தவை யாகா என்பது எளிதின அறியப்படும். இனி, எண்ணீரடி யாசிரியவிருத்தம சங்ககாலத்தில தோன்றியதென்று என்பது கூறாமலே விளங்கும். இவை நிற்க.

'பொய்யாமொழியார் பாதிபாட, அவ்வையார் பாதி பாடியவை' என்று இரண்டு செய்யுட்கள் குறித்திருத்தலை மேலே கூறியுள்ளேன்.

¹ இனியவை நாற்பது, இன்னு நாற்பது எனனும் இரண்டினூல்களில் நேரிசை வெண்பாசெய்யுள் ஒன்றாக வந்திருக்கிறது. திணைமொழி ஐம்பதில் 5, 33 இவ்விரண்டு பாட்டுக்களே நேரிசைவெண்பாவாகக் கொள்ளத்தக்கவை. ஆசாரமேகாவை தூறு பாட்டுள்ளும் ஐந்து (37, 76, 79, 85, 92) பாட்டுக்களே நேரிசைவெண்பா யாகும்; ஏதாவதுகண், நகர ரகரங்களின் வேறுபாடு கருதாது எண்ணின் 68, 80 இவ்விரண்டு பாட்டுக்களையும் சேர்க்கலாம். அவ்வாறு சேர்ப்பினும் ஏழுபாட்டுக்களே ஆகின்றன. காரீநாற்பதில் நேரிசைவெண்பா என்று கொள்ளத்தக்கன எட்டுபாட்டுக்களே (2, 9, 13, 16, 20, 21, 27, 30) யாகும். களவழிநாற்பதிலும் ஒன்பதுபாட்டுக்களே (4, 5, 10, 13, 14, 18, 19, 32, 38) காண்கின்றன. மேற்கூறிய இவ் வெண்பாநூல்களிலும் நேரிசைவெண்பாக்களாக எண்ணப்பட்டவற்றுட பல, இரண்டாமடிக்கண் ஒருஉத் தொடை பெற்றவை யாகும். இனி, இரண்டாமடிக்கண் ஒருஉத்தொடை பெற்று வந்த தனவே யன்றி, ஏனையடிக்கண் ஒருஉத்தொடை பெற்று வந்த செய்யுட்களும் இந்துல்களில் பல உள்ளன. திணைமொழி ஐம்பதில் 13-ஆம் பாட்டு முதலிரண்டடியிலும் ஒரு உத்தொடை யமையப் பெற்றது; 49-ஆம் பாட்டு இரண்டாமடியிலமட்டும் அமையப் பெற்றது. காரீநாற்பதில் 19, 22, 29, 36 இவ் நான்குசெய்யுட்கள் முதலடியில் ஒருஉத் தொடை பெற்றவை. களவழிநாற்பதில் 8, 16, 20, 22, 25 இவை ஐந்தாம் முதலடிக்கண் ஒருஉத்தொடை பெற்றவை; 11, 40 இவ் விரண்டும் இரண்டாமடிக்கண் ஒருஉத் தொடை பெற்றவை; 28-ஆம் பாட்டு மூன்றாமடிக்கண் பெற்றது; 34-ஆம் பாட்டு நான்காமடிக்கண் பெற்றது; 10, 29, 37 இம் மூன்றுபாட்டுக்களும் முதலிரண்டடிக்கண் பெற்றன; 1, 21 இவ் விரண்டுபாட்டுக்களும் இரண்டாவது மூன்றாவது அடிக்கண் பெற்றன; 35-ஆம் பாட்டு, ஒன்று இரண்டு நான்கு இவ்வடிக்களில் பெற்றன; 6-ஆம் பாட்டு, ஒன்றுமுதல் நான்கு அடிகளிலும் பெற்றது. இவ்வாறே பிறநூல்களிலும் காணலாகும்.

பொய்யாமொழியா, கடைசசங்கம அழிவுற்று நெடுங்கால மாயினபின்பு
தோன்றியவா என்பது அனைவரும் அறிந்ததே. அவரும் அவ்வையாரும்
ஒருசெய்யுளை ஒருங்கே பாடிமுடிததல யாங்கனம் இயலும்? அன்றியும்,
பொய்யாமொழியா பாடியது என்று குறித்ததள்ள,

‘தண்ணீருங் காவேரி தாவேந்த னுஞ்சோழன்
மண்ணுவ துஞ்சோழ மண்டலமே’

என்னும் அடிகள் கம்பா இயற்றியவை எனபது¹ தனிப்பாடற் றிரட்டி னால்
அறியப்படுகின்றது. ‘சிறப்பா மணிமுடி’, ‘கூரிய வாளால்’, ‘விரக ரிருவர்’
என்னுஞ் செய்யுட்களைக் குறித்துத் தமிழ்நாவலாசரிதையிற் காணும்
வரலாற்றுக்கும் தனிப்பாடற் றிரட்டிற் காணும் வரலாற்றுக்கும் வேறுபாடு
காண்கின்றது. இவ்வாறே வேறு சிலவும் உள். நிர்க்க.

புறநானூறு முதலிய பழையநூல்களில் உள்ள அவ்வையார்செய்யுட்களை நோக்கின், அவ்வையாரா புலமை மிக்க பெண்பாலா என்னுமளவே போதரும்; தமிழ்நாவலாசரிதையில் உள்ள அவ்வையார்செய்யுட்களை நோக்கின், அவ்வையாரா கடவுட்டன்மை வாய்ந்தவா எனவும், கடவுளரையும் பணிகொள்ளும் ஆற்றல மிக்கவா எனவும் போதரும். சங்கப்புவலருளொருவராதல இத்தகைய கடவுட்டன்மை வாய்ந்திருந்தார் என அவாசெய்யுட்களால் அறியப்படவில்லை. இதனானும் தமிழ்நாவலாசரிதையிற் காணும் அவ்வையார்செய்யுட்கள் சங்ககாலத்து அவ்வையார் இயற்றியன அல்ல என்பது அறியப்படும்.

இனி, ‘அவ்வையாரா தமக்கு நெலலிப்பழங் கொடுத்த அதிகமானிப்பாடிய’ செய்யுட்களாக, இரண்டுசெய்யுட்கள் தமிழ்நாவலாசரிதையில் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள், ‘வலம்படு வாயவாள்’ என்னுஞ் செய்யுள் அகவற்பா; அது புறநானூற்றில் காண்கின்றது. மற்றையது வெண்பா; அச்செய்யுளில் நெலலிக்கு ஆமலகம் என்னும் வடசொல் வந்துளது. அதனானும், ஒரே செய்தியை இருவகைப்பாக்களிற் கூறுதல் வேண்டாமையானும் அவ்வெண்பாவும் சங்ககாலத்து அவ்வையார் பாடியதன்று என்பது எளிதிறுணியப்படும்.

‘மதுர மொழியி னுடையாள சிறுவன்’ என்னுஞ் செய்யுளையும் அதன் வரலாற்றையும் அறியின், அவ்வையாரா சுந்தரமூர்த்திராயனார் காலத்தில வாழ்ந்திருந்தாரா என்பது போதரும். சுந்தரமூர்த்திராயனா கி. பி. எட்டு ஓன்பதாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்திருந்தவா என்பது ஆராய்ச்சியால் அறியப்பட்டுள்ள செய்தி.² சங்ககாலத்திருந்த அவ்வையார் சுந்தரமூர்த்திராயனாகாலமவரையும் வாழ்ந்திருந்தாரா என்பது வியப்பினைத்

¹ ஔவையார் பாடல். 16.

² தமிழ்வரலாறு. பிற்பாகம்: பக்கம். 64—66.

தரும். ஆயின், அதிகன் ஈந்த நெல்லிக்கனியால அவ்வையார் சாவாது உலகில் வாழ்ந்திருந்தாரானின், அவா இன்றும் வாழ்ந்திருத்தல்வேண்டுமே. 'நெல்லித் தீங்கனி.....சாதல நீங்க எமக்கீத தனையே' என்பதற்கு, அந் நெல்லிக்கனி தின்றால் வாணர் சிபிது நீரும் என்பதுவே கருததாகும்.

இனி, தமிழ்நாவலர்சரிதையிற் காணும் அவ்வையார்செய்யுட்களில், சங்ககாலத்திற் பயிலாதனவாகிய—பிரமன், கோடாறுகோடி, கங்காளன், கண்ணாலம், அகலாங்கா என்பன போன்ற—வட சொற்கள் பல வந்துள்ளன; சபித்து, சங்கியாதே என்று வடசொல்லடியிற் பிறந்த வினையெச்சங்களும் காண்கின்றன. அன்றியும், 'அதிர் வருகின்ற' என்று, கின்று இடைநிலையோடு கூடிய எச்சச்சொல்லும் வந்துளது. இவ் வெல்லா வற்றையும் ஒருங்கு நோக்கின், இசெய்யுட்களெல்லாம் சங்ககாலத்து அவ்வையார் இயற்றியன ஆகா என்பது தெற்றென விளங்கும்.

இனி, பாரிமகளிரின் மணங்கிழ்ச்சியைக் குறிக்குஞ் செய்யுட்களைச் சிபிது நோக்குதம்:

'அங்கவை சங்கவையைத் தெய்விகனுக்குக் கலியாணம பண்ணுவிக்கிறபோது ஒலை யெழுத விநாயகனை அழைத்த வெண்பா' என்ற ஊந் தலைப்பின்கீழ், 'ஒருகை இருமருபு முமமத்தது...சபித்து' என்று ஒரு செய்யுள் எழுதப்பட்டுள்ளது. 'சேரலாகோன் சேரன்.....' என்று ஒரு வெண்பா' என ஊந் தலைப்பின்கீழ், 'சேரலாகோன் சேரன்.....' என்று ஒரு தொடக்கத்து மூன்று செய்யுட்களும், 'மூவரும் வந்தபோது பனா அண்டத்தைப் பாடியது' என ஊந் தலைப்பின்கீழ், 'திங்கட குடையுடை' என ஒரு செய்யுளும், 'அந்தக் கலியாணத்தில், பெண்ணையாற்றைப் பாடிய வெண்பா' என ஊந் தலைப்பின்கீழ், 'முத்தெய்யும் பெண்ணை' என ஒரு செய்யுளும், 'அப்போது வருணனைப் பாடிய வெண்பா' என ஊந் தலைப்பின்கீழ், 'கருணையால இரத்தக் கடவுலகம்' என ஒரு செய்யுளும் எழுதப்பட்டுள்ளன.

இவற்றுள், 'சேரலாகோன்' என்று ஒரு செய்யுளில், 'பாரிமகள், அங்கவையைக் கொள்ள அரசன் மனமியைந்தான்' என விருத்தலின், பாரி மகளிரிருவருள் அங்கவை எனப்பலையே அவ்வையார் தெய்விகனுக்கு மணம் புரிவித்தனா என்பா. ஆயின், தனிப்பாடறழீரட்டில், 'சங்கவையை யுங்கூடத் தான்' எனும் பாடம் காண்கின்றது. தமிழ்நாவலர்சரிதையிற் காணும் பாடத்தினும் தனிப்பாடறழீரட்டிற் காணும் பாடம் அமைவுடையதாகத் தோன்றுகின்றது. எனனையெனின்,

'சேரலாகோன் சேரன் செழுமபூந் திருக்கோவ
ஊரளவுந் தான்வருக உட்காதே—பாரிமகள்

அங்கவையைக் கொள்ள அரசன் மனமியைநதான்
சங்கியா தேவருக தான்'

என்று தமிழ்நாவலாசரிதையிற காணும் பாட்டில, 'தான் உட்காதே
வருக' என்றும், 'தான் சங்கியாதே வருக' என்றும், வருக என்னும்
வியங்கோள்வினை இருகால வந்தது. ஏனைய இரண்டுபாட்டிலும்,
'புகா மன்னன்...நகாதே கடுக வருக' என்றும், 'வையைத துறைவன்...
தேம்பாதே...வருக இசைந்து' என்றும், வருக என்னும் வியங்கோள்வினை
ஒவ்வொருகாலே வந்துள்ளதை நோக்கின், 'சேரலாகோன்' என்னுரு
செய்யுளிலும், 'ஊரளவுந தான்வருக உட்காதே' என்று இரண்டாமடி
யிற கூறியதுவே சாலும் என்பது போதரும். இம் முதறசெய்யுளில்,
'ஊரளவுந தான்வருக' என்று இரண்டாமடியிலும், இரண்டாருசெய்யு
ளில், 'கடுக வருக' என்று மூன்றாமடியிலும், மூன்றாருசெய்யுளில்,
'சண்டு வருக' என்று நான்காமடியிலும், வருக என்னுரு சொல் வந்தது
காண்க. அன்றியும், 'அங்கவை சங்கவையைத தெய்வீகனுக்கு கலியாணம
பண்ணுவிக்கிற்போது' எனலுங் குட்ப்பில் இருவாபெயருங் காணுதலின்,
பாட்டிலும் இருவாபெயரும் இருததல வேண்டுமன்றே. இவற்றால்,
தனிப்பாடறழ்ரட்டின்பாடமே அமைவுடையதாகல அறிந்துகொள்க.

இனி, விநாயகா வந்து மணவோலை எழுதியதும், பனந்துண்டம்
பழநதததுவும், பெண்ணையாறு தண்ணீர் தவிராது நெய்யும் பாலும்
கொண்டுவந்ததும், வருணன நீரமாரி தவிராது பொன்மாரி பொழிந
ததும் ஆகியவற்றை ஆழ்ந்து நோக்கின், இக்கதை பிறகாலத்தவா புணந
துரைத்த கற்பனைககதையே என்பது எளிதின உணரப்படும். சங்கநூல
களில் விநாயகரைக்குறித்த செய்தியே காண்கிலாமை சண்டு அறியத்
தக்கது. ஆகலின், இந்நூல் கூறுரு செய்தியைத துணிரது மேற்கொண்டு,
பாரிமகளிரைத் தெய்வீகனுக்கு அவ்வையார மணப்புரிவித்தனர் என்று
கூறுதல அமையாதென்று விடுகக.

பிற்சேர்ப்பு

II

கபிலர்பாட்டுக்களும் உரைகளும்.

கபிலர் இயற்றிய செய்யுட்களுள் குறிஞ்சிப்பாட்டிற்கும் குறிஞ்சிக் கவிக்கும் ஆசிரியர்நச்சினூர்க்கினியர் எழுதிய உரை யுளது. ஐங்குறுநூற்றுக்குப் பழையவுரை ஒன்றுளதாயினும், அது, பெரும்பாலும் உள்ளுறையுவமம், முதலியவற்றைமட்டுமே விளக்கிச் செவ்வதாயுளது; பாட்டுக்களின் பொருள்களைத் தெளிவாகத் தெரிப்பதில்லை. ஆயினும், அஃதில்லாவிடின் பாட்டுக்களின் உள்ளுறைமுதலியவற்றை அறிதல் அரிதேயாகும். பதிற்றுப்பத்திற்குப் பழையவுரை ஒன்று உளது. இஃது, அருளுசொற்களையும் அருந்தொடாகளையும் பாட்டுக்களின் பெயர்காரணங்களையும் விளக்கிச் செவ்வது; சிலவிடங்களில் இலக்கணக்குறிப்பும் உடையது. இவ்வுரை இல்லாவிடின், பலசொற்களுக்கு இக்காலத்திற் பொருள் விளங்குதல் அரிதாகும். அகநானூறில் சோககப்பட்டுள்ள கபிலர்பாட்டுக்களுள் ஐந்து பாட்டுக்களுக்கும்மட்டுமே பழையவுரை யுளது; அதுவும் குறிப்புரையே.

புறநானூற்றுப்பாட்டுக்களுள், கபிலா இயற்றிய பாட்டுக்களாகக் காண்பவை 28. அவற்றுள் 26 பாட்டுக்களுக்குப் பழையவுரை யுளது. இவ்வுரை, தெளிவான பொழிப்புரை; வேண்டியவிடங்களில் விளக்கமுடி, முடிபுகளும், இலக்கணக்குறிப்புகளும் உடையது. இதற்கைய சிற்றந்தவுரையை எழுதிய பெரியார இவா எனத் தெரியவில்லை. இவா, இந்நூல் முழுவதற்கும் உரை யெழுத நோநதிலாமை பெரிதும் வருந்தத் தக்கதே. இவ்வுரையாசிரியர், நச்சினூர்க்கினியர்போல வேண்டியவாறு சொற்களைக் கொண்டுகட்டிப் பொருளுரைப்பவரல்லா; சொற்கிடக்கைப்படி உரை எழுதி, பின்னா, முடிபுகூறி விளக்கும இயல்பினா. உரையெழுதுந் தன்மையில் இவா, அடியார்க்குநல்லாரை ஒப்பா. இவா எழுதியிருக்கும் உள்ளுறைமுதலியன சிறப்புடையனவாகும். இவ்வுரையாசிரியரை நாம் பெரிதும் பாராட்டக் கடப்பாடுடையம்.

நற்றிணைகுறுந்தொகைகளுக்குப் பழையவுரை இல்லை.

இன்னாநாற்பதிற்குப் பழையவுரை ஒன்று உளது. அது பொழிப்புரையே. நிற்க.

தமிழ்நூல்களில் அளவிடற்கரிய பயிற்சியும், உரையெழுதும் ஆற்றலும், தமிழ்மொழியிடத்து நன்மதிப்பும் மிக்க உரையாசிரியர் ஆசிரியர்

நச்சினூக்கினியரொருவரே யாவர். பழைய செய்யுட்களுக்கு இவர் உரை எழுதியிராவிடின், அவற்றுட் பெரும்பாலான இறந்தொழிந்திருக்கும். பத்துப்பாட்டுக்களுட் சில பாட்டுக்கள் இவருரையினாலேயே நிலவி நின்றன என்பதை அறியுமிடத்து, மேற்கூறியது புனைநதூரையன்று என்பது நன்கு விளங்கும். சீவக சிந்தாமணிக்கு இவருரை யில்லாவிடின் அதன் ஆழ்ந்த பொருள்களையும் கருத்துக்களையும் இக்காலத்தில் அறிந்துகொள்ளுதல் எளிதின் இயலாது. இவற்றையெல்லாம் கருதியே, 'நச்சினூக்கினியனெசசில நறுநதமிழ் னுகாவா நல்லோ' என்று முன்னோ கூறுவாராயினர். பொதுவாகத் தமிழ்மக்களும், சிறப்பாகத் தமிழ்மொழியியில்வோரும் ஆசிரியர் நச்சினூக்கினியருக்கு என்றும நனடி பாராட்டக் கடப்பாடுடையராவர்.

ஆயினும், நச்சினூக்கினியர் பலவிடங்களில், செய்யுளடிகளையும் சொற்களையும் தம் விருப்பம்போல முன்னும் பின்னும் கொண்டுகூட்டியும், சிலவிடங்களில் மூலத்துக்குப் பொருந்தாதவுரையை எழுதியும், அதற்காக இலக்கணசூத்திரங்கட்கு அமையாதவுரையை வகுத்தும், வேண்டியாங்கு முடித்துள்ளார். அதற்குக் காரணம், 'இவ்வாறு கூறின் செய்யுட்பொருள் சிறக்கும்' என்று அவர் கருதினமையே யாகும். அன்றியும், தொல்காப்பிய விதிக்கு மாறியுள்ள பாட்டுக்களையும், அடிகளையும், சொற்களையும் தொல்காப்பிய விதியின் அமைந்தனவே என்று அமைத்துக்காட்டுவான் வேண்டி, அவற்றின் பொருள்களை வேறுபடக் கூறுவர்; அங்கனம் கூறுதல் அரிதாகுமிடத்துத் தொல்காப்பியசூத்திரங்களுக்கு வேறுபொருள் கூறுவர். இவ்வாறு இலக்கியத்திற்காதல், இலக்கணத்திற்காதல் வேறுபொருள் கூறி, அவ்விரண்டினையும் மாறுபடாவாறு அமைத்துக்காட்டுதல் அவருக்கியல்பு. இச்செயல் நனமையேபொலத் தோன்றினும், இலக்கிய இலக்கணங்களின் உண்மைப்பொருளை அறிய இயலாமற் செய்தலின், நன்றின்பாற்படாதென்க. இதனால், ஆசிரியர் நச்சினூக்கினியருரையை ஆராய்ந்து உண்மை காண்டல் இன்றியமையாததாகும். ஆகலின், குறிஞ்சிப்பாட்டிற்கு அவர் எழுதியுள்ள உரையை ஈண்டு ஆராய்கின்றேன்.

குறிஞ்சிப்பாட்டின் உரை 'அகலு ளாங்கண் அறியுநர் வினாயும்'

என்னும் 4-ஆம் அடியில், வினாயும் என்பதில் உள்ள உடமையை, 6-ம் அடியில், 'கடவுட்பேணி' என நிருப்பதில், பேணி என்பதனோடு கூட்டினார். இங்கனம் கூட்டாவிடின், பொருள் அமையாதிருத்தலில்லை.

'விறலிழை நெகிழ்த்த வீவருங் கடுநோய்
அகலு ளாங்கண் அறியுநர் வினாயும்
பரவியும் தொழுதும் விரவுமலர் தூயும்
வேறுபல் லுருவீந் கடவுட் பேணி

நறையும் விரையும் ஒச்சியும் அலவுற்
றெய்யா மையலை நீயும் வருந்துதி'

(3—8.)

என்னும் அடிகளைக் காண்க. இவற்றுள், 'அழியுநர் வினையும், வேறு பல் உருவிற்கடவுட்பேணிப்பரவியும், தொழுதும், விரவுடலர் தூயும், நறையும் விரையும் ஒச்சியும், அலவுற்று நீயும் வருந்துதி' என்று கூட்டிப் பொருள் கூறுதலே அமைதி. நச்சினூக்கினியா கூறும் பொருளே இப்பாட்டியற்றிய ஆசிரியரது கருத்தா யிருப்பின், அவா, 'அகலு ளாங்கண் அழியுநர் வினையும்,.....வேறுபல் உருவிற்கடவுட்பேணியும்' என்று கூறியிருப்ப ரல்லரோ? அன்றியும், ஆசிரியர் ஒருசொல்லில் உள்ள உம்மையை இரண்டடிகளுக்குப் பின் உள்ள சொல்லோடு சேர்க்கவேண்டுமென்று நினைததுக் கொண்டே செய்யுட் செய்வரோ? இனி, 'பேணியும் என்னும் உம்மை சிறப்பு; ஏனைய எண்ணுமமை' என்று நச்சினூக்கினியர் கூறினார். வினையும் தொழுதும், தூயும் என்று வந்துள்ளனவெல்லாம் எண்ணுமமையே யாதல் அறிக.

24-ம் அடியில்,

'ஏனை யுலகத்தும இயைவதால்'

என்னுமிடத்து, 'ஏனை யுலகத்தும' என்னுந் தொடருக்கு, 'மறுபிறப்பினும்' என்று பொருள் கூறினார். இப்பொருள் சிறப்புடையதே என்னத் தட்டில்லையாயினும், 'ஏனை யுலகத்தும' என்பதற்கு, வேறுலகத்தும என்று பொருள் கூறுதலே நோ. 'செல்லும் உலகத்து' (புறம். 18) என்று வந்திருத்தலையும், அதற்கு, 'போகக்கடவ மறுமையுலகத்தின்கண்' என்று உரை யெழுதியிருத்தலையும் அறிக.

30-ஆம் அடியில்,

'கோடுப்பின்நன் குடைமையும்'

என்பதற்கு, 'கோடுத்தின்பு எல்லாவற்றினும் நன்றாகி முடிதலையும்' என்று உரை கூறினார். கோடுப்பின் என்னும் வினையெச்சச் சொற்கு, கோடுத்தின்பு என்னும் பொருள் யாங்கனம் அமையும். 'கொடுப்பின்' என்பதற்குத் 'தமா, வதுவை செய்துகொடுத்தால்; அஃதாவது, பெண்ணின் தமா தலைவனுக்கு மணஞ் செய்துகொடுத்தால்' எனும் பொருளே நேர்மையானது. 'தமா வதுவை செய்துகொடுத்தால் நலனுடையதா தலையும், ஒத்த குடிப்பிறப்புடைமையையும், வண்ணத்தையும், துணையையும் ஒப்பிட்டு ஆராயாமல யாமே செய்துகொண்ட மணம்' என்பதே இங்குக் கூறப்பட்ட செய்தி.

‘கொடுப்பினர்ன் குடைமையும் சூடிநீர லுடைமையும்
வண்ணமும் துணையும் பொரீஇ எண்ணு
தெய்யேம துணிநத ஏமஞ்சால் அருவினை’

(30—32)

என்னும் அடிகளை நோக்குக.

இனி,

‘கலிகெழு மரமிசைச் சேணுன் இழைத்த
புலியஞ சிதணம ஏயி யவனை
சாரற் சூரல் தகைபெற வலநத
தழலும் தட்டையும் குளிரும் பிறவும்’

(40—43)

என்னும் அடிகளில், ‘சாரற் சூரல் தகைபெற வலநத’ என்பதனை இதனைத் துக்கு அடையாக்கி, ‘மலைபக்கத்தாய் பிரம்பாலே அழகுபெறாத தெற்றின இதனைத்தே ஏயி’ என்று முதலில் உரைகூறி, பின்னா, ‘இனிச சூரலாலே பிணித்த தழல எனறுமாம்’ என்று இரண்டாமுரை கூறினார். முதலுரையில், வலநத என்னும் பெயர்ச்சொத்தை மேல்கின்ற இதணம் என்னும் பெயர்ச்சொல்லோடு கூட்டியிருப்பது அமைவதன்று. யாற்றொழுக்காகச் செல்லும் இவ்வடிகளை நோக்கின, இரண்டாமுரையே பொருத்தமாகும் என்பது எவாக்கும புலனாகும். ஆசிரியர், ‘சேணுன் இழைத்த... இதணம ஏயி’ என்று கூறி, பின்னா, அகனபின நடநத செயதியைக் கூறுவதனால், ‘வலநத’ என்பதனை மேலே யுள்ள இதணம் என்பதனோடு கூட்டுதல் அமைவுடைத்தன்று.

‘கிளிகடி மரபின ஊழூழ் வாங்கி

உரவுக்கதிர தெறுஉம உருப்பவி ரமயத்து’

(44—45)

என்னுமிடத்தில், ஊழூழ் வாங்கி என்பதை, ‘உருப்பவி ரமயத்து’ என்பதன் முன் கூட்டி, ‘வெடமை விளங்குகின்ற பொழுதிலே ஊழூழ் வாங்கி’ என்றார். ‘உருப்பவி ரமயத்து’ என்பதனோடு ‘அருவி (55) ஆடி’ (56) என்று, முன்னர் வருவனவற்றைக் கூட்டிய பொருளகூறுதலே நேர். என்னை யெனின், ‘உரவுக்கதிர தெறுஉம உருப்பவி ரமயம்’ எனவே, நண்பகற் போழ்து ஆயிற்று. பயிர்களில் நண்பகற்போழ்து பறவைகள் வீழ்தல் அரிதாகலும், அக்காலத்தில், கொல்லை காப்பவா நிழலில் தங்கியிருத்தல், நீர் விளையாடுதல் முதலியவை நிகழ்த்துதல் வழக்காறாகலும் அறியத்தக்கன. இவற்றால் நச்சினூர்க்கினியா, ‘உருப்ப விரமயத்துக் கிளிகடி மரபின வாங்கி ஓட்டி’ என்று இயைத்தது அமைவுடைய தன்று என்பது எளிகின் உணரப்படும்.

48-ஆம் அடியில்,

‘அகலிரு வானத்து’

என்பதற்கு, ‘வணைப்பூதங்கள் விரிதற்குக காரணமான கரிய ஆகாயத்திடத்தே’ என்று பொருள் கூறினார். இஃது, ஓராற்றாற் சிறப் புடைப்பொருளேயாயினும், ஈண்டு, இப்பொருள் வேண்டற்பாலதன்று. ‘அகலமான கரிய ஆகாயத்திடத்தே’ என்னும் பொருளை அடையும். ‘இவ்வாறு கூழின் பொருள் சிறக்கும’ என்று கருதி, இவா உரைகூறுமிடங் களுள் இஃது ஒன்றென்க.

‘மாயிருங் குருந்தும் வேங்கையும் பிறவும்

அரக்குவிரித் தன்ன பரேரம் புழகுடன்’

(95—96)

என்னுமிடத்து,

‘அரக்கு விரித்தன்ன பிறவும் பரேரம்புழகுடன்’

என்று இயைத்துப் பொருள் கூறினார். ‘அரக்கு விரித்தன்ன பரேரம்புழகு’ என்று, அரக்கு விரித்திருத்தலைப் பரேரம்புழுகிற்கு உலமையாக ஆசிரியர் கூறியிருப்ப, உரையாசிரியர் தம உளமபோனவாறு, ‘அரக்கு விரித்தன்ன பிறவும்’ என்று கூட்டியது சிறிதும் பொருந்தாதன்றே. ஈண்டு, அரக்கு விரித்திருப்பதற்கு உபமேயமாகும் பூ யாது? ஓர் உவமானங் கூழின் அதற்குப் பொருந்தியதொன்றனை உபமேயமாகக் கூறுது, பிறவும் என்று ஆசிரியர் கூறி விடுவாரோ? இவா (நச்சினூக்கினியா) தாமும், ‘பரேரம்புழகு-செம பூவுமாம்’ என்று பொருள் கூறி, ‘புனமுருங்கையும் எனபா’ என்று, பிறா கூறும் பொருளும் எழுதினார். அரக்கு, இப்பூக்களிரண்டனுள் ஒன்றற்கு உபமானமாதல அழக. இவற்றால் நச்சினூக்கினியா, ‘அரக்கு விரித்தன்ன பிறவும்’ என்று கூட்டி, ‘சாதிவிங்கத்தைப் பரப்பினுறபோன்ற பிறபூக்களையும்’ என்று பொருள் கூறியது செயுந்நடைக்கும், அணியியல முறைக்கும் சிறிதும் அமையாததெயாம என்பது தெளிவாதல காண்க.

‘எண்ணெய் நீவிய சர்வளர் நறுங்காழ்த்

தண்ணுந் தகரம் கமழ மண்ணி

ஈரம் புலர விரலுளர்ப பவிழாக்

காமுகி லம்புகை கொள்இ யாழிசை

அணிமிகு விரிஞ்சி ரூப்பத தேங்கலந்து

மணிநிறங் கொண்ட மாயிருங் குஞ்சியின்

மலையவும நிலத்தவும சீனையவும சீனையவும

வண்ணவண் ணத்த மலராயபு விரைஇய

தண்ணுந் தொடையல் வெண்போழ்க் கண்ணி

நலம்பெறு சென்னி நாமுற மிலைச்சி’

(107—116)

என்னும் இவ்வடிகளுள், 'எண்ணெய் நீவிய' (107) என்பதனோடு 'நலமபெறு சென்னி' (116) என்பதனைச் சேர்த்தும், 'சரிவளா' (107) என்பதனோடு 'மாயிருந் குஞ்சியின்' (112) என்பதனைக் கூட்டியும், 'நறுங்காழ்' (107) என்பதனோடு 'காழுகி லம்புகை' (110) என்பதனை இயைத்து, உரையாசிரியர் பொருள்கூறியுள்ளார். இதனால், 'எண்ணெய் நீவிய சரிவளர் நறுங்காழ்' என்னும் அடியில் உள்ள சொற்களை வெவ்வேறு பிரித்து, மூன்றிடங்களிற் கொண்டுக்கூட்டி யிருப்பதை அறியலாகும். பல அடிகளை யுடைய நெடியபாட்டுடொன்றனை இயற்றும் ஆசிரியர், ஓரடியிலுள்ள சொற்களுள் ஒவ்வொரு சொல்லையும் வெவ்வேறு அடிகளில் உள்ள சொற்களோடு இயைத்துப் பொருள்கூறும்படி இயற்றுவாரோ? 'எண்ணெய் நீவிய சரிவளா' என்பதைக் குஞ்சிகு அடைமொழியாகக் கொள்ளுதலே நேர். அங்கனம் கொள்ளின், அடிகளைச் சிதைத்துச் சொற்களை வெவ்வேறிடங்களிற் கூட்டுதல் நேராது.

மேற்குறித்த அடிகளுள், 'வரிமிகுறு' (111) என்பதில், வரி என்பதற்கு, பாட்டு என்று பொருள் கூறினார். 'அணிமிகு வரிமிகுறு' என்றுருத்தலின், வரி என்பதற்குக் கோடு, கீற்று என்று பொருள் கூறுதல் தகும. 'வண்ண வண்ணத்த மலர்' (114) என்பதற்கு, 'பல நிறங்களையுமுடைய மலர், பல சாதிகளையுமுடைய மலர்' என்று பொருள் கூறினார். வேறுவேறு நிறங்களையுடைய மலர் என்பதே நேரான பொருளாகும்.

‘மடமதர் மழைககண் இனையீர இறந்த
கெடுத்தியும் உடையேன் என்றனன் அதனெதிர்
சொல்லே மாதலின் அல்லாநது கலங்கி’

(141—143.)

என்னும் இவ்வடிகளில், அல்லாந்து என்பதனை அதனெதிர் என்பதற்கு மேலே கூட்டி, அதற்கு (அல்லாநது என்பதற்கு) மகிழ்ந்து என்று பொருள் கூறினார். இங்கனம் கொண்டுக்கூடியது வேண்டற்பாலதன்று. யாற் றெழுக்காகவே சிறந்த பொருள் தருமிடத்து, இங்கனம் மாற்றாதல வேண்டாததேயாம். அல்லாந்து என்பது துன்பமுற்று என்னும் பொருள தாகும். 'ஆகக மிழந்தேமென் றல்லாவா' (திருக்குறள். 593) என்புழி, இச்சொல் இப்பொருளில் வந்தது காண்க. 'அவன் விரைய வினாவிற் கு யாங்கள் விடையிறுதிருந்தமையின, அவன் துன்பமுற்று நெஞ்சு கலங்கி' என்பது நேரான பொருள்.

‘மாதா வண்டொடு சுருட்புநயந் திறுத்த
தாதலி முலரித் தாசினி பிளந்து

தரறடு களிற்றின் வீறுபெற ஓச்சிக்
கல்லென் சுற்றக் கடுங்குர லவித்து'

(148-151.)

என்னும் இவ்வடிகளில், 'சூழ்ச்சி நயந்தியத்த' என்பதை, நயந்தியத்த சூழ்ச்சி என்று மாற்றி, 'வண்டினத்தோடே தன்னிடத்து மணத்தை விருமபித்தங்கின சூழ்ச்சிபினங்களைத் தாது விரிந்த பூக்களைபுடைய தழை பரந்ததோராகொம்பை முறித்து, தன்னைச் செலுத்துகின்ற பரிக்கோலைக் கைகடந்த மதக்களிறுபோலே வெற்றியுண்டாக ஓட்டி, கல்லென்னும் ஓசை படக்கத்தும் வேட்டைநாய்களுடைய கடிய குரல்களை அடித்து மாற்றி' என்று உரை எழுதினார். 'தலைவன், ஒரு பூங்கொம்பினை முறித்துத் தன்னோடு வந்த நாய்களை ஓச்சி, அவற்றின் குரலை அவித்தான்' என்பதே சண்டுக் கூறப்பட்ட செய்தி. பூங்கொம்பிலுள்ள வண்டுகளையும் சூழ்ச்சிகளையும் ஓச்சி வெற்றிபெறுதல் சண்டைகருவிய செய்தி யன்று. இவற்றால், நச்சினூர்க்கினியா கூறிய பொருள் சண்டு அமைதலின்றித் தல அழக. 'வண்டுகளோடு சூழ்ச்சிகளும் இறுத்த பூங்கொம்பினை முறித்து ஓச்சி நாய்களின் கடுங்குரலை யவித்து' எனச் செய்பொருள் படுதல் காண்க. பழக்கமில்லாத வராகிய தலைவியையும் தோழியையும் கண்டு நாய்கள் குரைத்தலும், தலைவன் ஆங்கோர கொம்பினை முறித்து ஓச்சி அவற்றின் குரலை அவித்தலும் இயல்பின் நேரக்கூடியனவே. பூவினையும் பூங்கொம்பினையும் பூமாலையினையும் கூறமிடத்து, வண்டுகள் தங்கியிருக்கும் என்று கூறுதல் கவிமரபு.

'உடுவுறும் பகழி வாங்கிக் கடுவிசை
அண்ணல யானை அணிமுகத் தழுததலிற
புண்ணுமிழ் குருதி முகம்பாயந திழிதரப்
புள்ளி வரிநுதல சிதைய நிலலா
தயர்ந்துபுறங் கொடுத்த பின்னா நெடுவேள்
அணங்குறு மகளி ராடுகளங் கடுபபத்
திணரிலைக் கடம்பின் திரளரை வளைஇய
துணையறை மாலையிற் கைபிணி விடேஎம்'

(170-177.)

என்னும் இவ்வடிகளில், 'புண் உமிழ் குருதி முகம்பாயந்து (172) நெடுவேள் அணங்குறு மகளிர் ஆடுகளம் கடுபப (175) இழிதர (172) அயாந்து (174) நிலலாது (173) புறங்கொடுத்தபின்னா' எனச் சொற்களைப் பலவாறு கூட்டிப் பொருள் கூறினார். 'பகழி வாங்கி யானை அணிமுகத்து அழுத்தலின் குருதி பாய்ந்து இழிதர நிலலாது புறங்கொடுத்தபின்னா, அணங்குறு மகளிர் ஆடுகளம் கடுபபக் கடம்பின் அரை வளைஇய மாலையிற் கைபிணி விடேஎம்' என்று நேரே அமைநதிருத்தல் காண்க. ஆசிரியர், 'குருதி இழிதர நிலலாது புறங்கொடுத்தபின்னா', என்று முதலில் ஒரு செய்தியைக்

கூழி, அதன்பின் நடந்த செயலாக, ஆடுகளங் கடுப்பத் துணையறை மாலையிற் கைபிணி விடாமல் இருந்ததனைக் கூழியிருப்ப, உரையாசிரியர் 'ஆடுகளம் கடுப்ப' என்பதனை முதலிலே கொண்டு கூட்டியது தகுதியன்றாதல் அழிக. 'மகனிராடுங் களம, கடப்பமாலை வளைத்தாறப்போல, மிகவும் கடப்ப மாலை வளைத்த என்பாருடஉளர்' என்று அவாதாமே எழுதியிருந்ததல அழியத்தக்கது. 'தலைவி முதலாயினோர் யானையைக் கண்டு வெருவி, ஆங்கு வந்த தலைவன்பால் விரைந்து அடைநது நடுங்குகையில், அவன் அடபெய்து யானையைத் துரத்த, அவர்கள் பின்னரும் அசசம நீங்காமையின் ஒருவா கையை ஒருவர் பிடித்த பிடி விடாமல், என்பதே இவ்வடிகளில் ஆசிரியர் கூறியுள்ள செய்தி. இனி,

'துணையறை மாலையிற் கைபிணி விடேளம்
 நுரைபுடைக் கலுழி பாய்தலின் உரவுத்திரை
 அடுங்கரை வாழையி னடுங்கப் பெருந்தகை
 அஞ்சி லோதி அசையல யாவதும
 அஞ்ச லோமபுரின் அணினலம நுகாடுகன
 மாசறு சுடர்நுதல நீவி நீடுநீணந
 தென்முகம நோக்கி நக்கனன்.'

(177—183.)

என்னும் பகுதிக்கு,

'மாலைபோலே கைகோத்தலை விடேமாய் யாற்றின் நுரையை யுடைய பெருக்கிலே குதிககையினுலே, அதனிடத்தப் பரக்கின்ற திரை மோதி இடிகரையினின்ற வாழைபோலே கால் தளாந்து பின்னா ஒழு கினேமாக, அது கண்டு பெரிய தகுதிப்பாடுடையவன், "அழகிய சிலவான மயிரினையுடையாய், இங்ஙனம் கால தளாந்து ஒழுகாதே" என்று எடுத்து, "யான், நின் அழகிய நலத்தை நுகாவேன்; நின்னை நீங்குவேனென்று சிறிதும் அஞ்சுதலைப் பரிகரி" எனச சொல்லி, குறறமற்ற ஒளியினையுடைய நுதலைத் துடைத்து, நெடுநாள் இக்களவொழுக்கம நிகழுவெண்டும் என்று நினைந்து, என் முகத்தைப் பாரத்துச் சிரித்தான்' என்று பொருள் கூறியுள்ளார்.

யானை அகன்றபின்னாத் தலைவி முதலாயினோர், கைகோத்தலை விடாமல், ஒருங்கே ஆற்றுவெள்ளத்தில் ஒழுகியது ஏன்? 'வாழையின் நடுங்க' என்பதற்கு 'வாழைபோலே கால் தளாந்து பின்னர் ஒழுகினேமாக' என்று பொருளெழுதி, அதற்கேற்ப, 'இங்ஙனம் கால தளாந்து ஒழுகாதே என்று எடுத்து' என்று, எடுத்து என்பதைத் தந்துரைத்துள்ளார். ஆசிரியர்கருத்து இதுவேயாயின், வெள்ளத்தினின்று எடுத்து விடுத்ததைக் கூறாதொழி வரோ? தலைவி முதலாயினோர் வெள்ளப்பெருக்கில் ஒழுகினராயின், தலைவன்

அவரை அதினின்று எடுத்துவிடாமல், 'அஞ்சிலோதி, அசையல்; அஞ்சல் ஓம்பு. யான், நின் நலன் நுகர்வேன்' என்று கூறி நுதல் நீளி, தோழியை நோக்கி நகுதல் செய்வானோ? தோழியும் வெள்ளத்தில் ஒழுக்குமபோழ்து, தலைவன் அவனை எடுக்காமல், நீடு நீணந்து அவள் முகத்தை நோக்கி நகுதல் யாங்கனமடிகழும? இவற்றால், இப்பொருள் சண்டைக்கு இயையாமை தெளிவாகும். தலைவி முதலாயிரோ யானையை வெருவியோடிய நடுக்கத்தினால், அது நீங்கிப் போயினபின்னும், ஒருவாகையை ஒருவா விடாமல், புதுவெள்ளம் பாய்தலினால் வலிய அலைகா மோதும் இடிகரையில நின்ற வாழை போன்று நடுங்கிக் கொண்டிருப்ப, தலைவன், தலைவியின் முடம் நோக்கி, 'நீ சிறிதும் அஞ்சாதே; யான் நின் நலன் நுகர்வேன்' என்று நுதல் தடவித் தேற்றிக் கூறினான் என்பதை நேரான பொருள். 'நுரையுடைக் கலுழி' என்ற தனால், புதுவெள்ளம் என்பது அழியப்படும. இங்கனம் செய்பொருள் படுவதாகவும், ஆசிரியர் நசுகினாக்கினியர், புணல்தரு புணாச்சியும் சண்டிக் கூறல் வேண்டிம என்று உட்கொண்டு போலும், மேற்குறித்தவாறு பொருள் கூறினராவா. முன்னர், 'அருவிட ரமைநத களிறுதரு புணாச்சி' (212) என்று ஆசிரியர் கூறுதலால், களிறுதரு புணாச்சியே நிகழ்ந்த செய்தி என்பது நன்கு தெளிவாதல காண்க.

மேற்காட்டியன வெல்லாம் ஆசிரியர் நசுகினாக்கினியர் உரைமற பிழைபட எழுதியன அல்ல; அவர், 'இங்கனம் பொருள் கூறின சிறக்கும்' என்று கருதிச் செய்த மாற்றமையாகும். சிலவிடங்களில், கொண்டு கூட்டி உரை யெழுதுவதனால் உரை சிறந்து காட்டுதலும் உண்டு. அவற்றுள் ஒன்றான யீண்டுத தருகனமேறன் :

'காவலா கடுகினும் கதராய் குரைப்பினும்
நீதுயி லெழினும் நிலவுவெளிப படினும்
வேய்புரை மென்றோள இன்றுயில என்மும்
பெறாஅன் பெயரினும் முனிய லுறாஅன்
இளமையின இந்நதன்றும் இலனே வளமையின்
தன்னிலை தீரநதன்றும் இலனே' (240—245)

என்னுமிடத்து, என்மும் (242) என்பதனை, 'வளமையின்' (244) என்றும் (242) 'தன்னிலை தீரநதன்றும் இலன்' (245) என்று கூட்டி, 'நற்குணங்களைத் திரித்தற்குரிய செல்வச் செருக்கான எந்நாளும் தன் குலத்திற்குரிய நற்குணங்களின் நீங்கியதும் இலன்' என்று பொருள் கூறினார். சண்டிம, கொண்டு கூட்டிப் பொருள் கூறுதல் வேண்டுவதன்றாயினும், இவ்வாறு கூறிய பொருள் சிறந்துளதாதல் அழிக.

இனி, ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் குறிஞ்சிக்கலிக்கு எழுதி யிருக்கும் குறிஞ்சிக்கலி உரையையுஞ் சிறிது ஆராய்தும்: குறிஞ்சிக்கலி இரண் யுரை டாமபாட்டில்,

‘இருளிடை என்னாய்நீ இரவஞ்சாய் வந்தக்கால்
பொருளில்லா னிளமைபோற் புல்லென்றாள் வைகறை
அருள்வல்லா னுக்கம்போல் அணிபெறும் அவ்வணி
தேருளாமற் காப்பதோர் திறனுண்டேல உரைத்தைக்காண்’

என்னும் இரண்டாந்தாழிசையில், ‘தேருளாமற்...திறன்’ என்னும் பகு திக்கு, ‘பிறரான் வந்த அழகென்று புறஞ்சொல்லுதலைப் போக்குவதொரு பொருள்’ என்று உரை கூறியுள்ளார். ஈண்டு, ‘தேருளாமல்’ என்னுள் சொற்கு, புறஞ்சொல்லுதலை என்று எழுதியிருக்கும் பொருள் அமை வுடையதாகத் தோன்றவில்லை. ‘தேருளாமல்’ என்பது பிறா தேளியா மல், அஃதாவது அறிவுறாமல் என்னும் பொருளதாகும். ‘நீ வந் தக்கால், புல்லென்ற தலை அழகுபெறும்; அவ்வழகு பிறரான் வந்த தென்று அயலார் தேளிவருதவாய் காப்பதொரு திறனுண்டேல் சொல் லிக்காண்’ என்பது இததாழிசையின் பொருளாதல அறிக. இவற்றால், ‘தேருளாமல்’ எனபதற்கு எழுதப்பட்டுள்ள உரை நேரிதன்மை அறியப் படும. இனி இப்பாட்டின் மூன்றாந்தாழிசையில்,

‘மறந்திருந்தா ரென்னாய்நீ மலையிடை வந்தக்கால்’

என்னும் முதலடியில், ‘மறந்திருந்தா என்னாய்’ என்னும் பகுதிக்கு, ‘கொலைதொழிலிற் குறைவின்றித் திருந்திய கானவர்’ என்று உரை எழுதப்பட்டுள்ளது. இதில், ‘திருந்தார்’ என்னும் எதிர்மறை சொற்கு, திருந்திய கானவர் என்னும் உடன்பாட்டுப் பொருள் காண்களறது¹. இஃது அமையுடையதாகல இல்லை. மறத்திற றிருந்தாதவா என்ன அமையும.

6-ஆம் பாட்டில்,

‘நன்மலை நாடன்,
மறந்தான மறக்கினி யெல்லா நமக்குச
சிறந்தன நாடநற கழிந்தன மாயின
அவனதிறம், கொலையாணக கோட்டால் வெதிரெற்குறுவாராம்
வளகை யகவுவம வா

என்னும் அடிகளை,

¹ முதற்நாழிசையின் முதலடியில், ‘ஆரிடை என்னாய்நீ இரவஞ்சாய் வந்தக்கால்’ என்றும், இரண்டாந்தாழிசையின் முதலடியில், ‘இருளிடை என்னாய்நீ இரவஞ்சாய் வந் தக்கால்’ என்றும் வழியின் அருமைபைக் கூறியிருத்தலின், மூன்றாந்தாழிசையின் முத லடியிலும், வழியின்ருமைபைக் கூறுதலே முறையாகலின், ‘மறந்திருந்தா ரென்னாய்நீ மலையிடை வந்தக்கால்’ என்று பாடம் இருந்திருக்கலாம் போலும் என னும் உண்டா கின்றது. மறம் திருந்து ஆறு-கொடுமை யிக்க வழி என்க, கொடுமை, கானவர் கொடுமை.

‘நன்மலை நாடன் மறந்தான்; இனி மறக்க. எல்லா, ஆயின், நாம் நமக்குச் சிறந்தன நமகறிநதனம்; கொல்யாணைக்கோட்டால வெதீர்நெற் குறுவாம் நாம் அவன்திறம வள்ளையகவுவம வா’ என்று மாற்றி,

‘நல்ல மலைநாட்டை யுடையவன், நாம் வருநத நமமை மறந்தான்; இனி அவன் மறப்பானாக. இருளையே, ஆராய்ந்து பார்க்கின், நாம் நமக்கு அவன் சிறந்தபடியை மீளவும் அறிந்தேம். இனிக கொன்ற யானையின் கொம்பாலே மூங்கிலநெல்லைக் குறுதற்கு நாம் அவன் செய்த கொடுமையின் கூறறை வள்ளைப்பாட்டாகப் பாடுவேமாக, வா’ என்று உரை எழுதி யுள்ளார்.

இவ்வுரையில், ஆயின் என்பதற்கும், சிறந்தன நற்கறிந்தனம் என்பதற்கும் எழுதியிருக்கும் உரை எண்டைக்கு ஏற்புடைத்தாகாத தோன்றவில்லை. ‘நாடன் மறந்தான்; மறப்பானாக. இனி, தோழி, நமக்குச் சிறந்த செயல்களை நாம் நன்றாக அறிந்தனமாயின், அவன்திறங்களை வள்ளைப்பாட்டாகப் பாடுவாம், வா’ என்று பொருள் கூறுதலே அமைவுடையதாகல அறிக.

இப்பாட்டில்,

‘என்றியாம் பாட மறைந்து கேட்டனன்
தாழிருங் கூந்தலென் தோழியைக கைகவியாச
சாயலின் மாபன் சிறுபுறஞ் சார்தர
ஞாயிற்று முன்னர் இருன்போல மாய்ந்ததென்
ஆயிழை மேனிப் பசப்பு’

என்னுஞ் சுரிதகத்திற்கு உரை யெழுதி, இறுதியில்,

‘என்று, யாம் அவ்வாறு பாடவும் அவன் சிறுபுறஞ் சாராமையின், நமமேனியிற பசப்பு மாயாமல் நின்றது எனப் பிரிந்தவழிக் கலங்கினுள்’ என்று குறித்துள்ளார். இக்குறிப்பிற்குப் பாட்டில் யாதொன்றும் காணப் படவில்லை. ஆயின், இப்பாட்டு,

‘இது, முன்பு பெற்றவழி மலிந்ததனைப் பின்பு பிரிந்தவழிக் கலங்கிக் கூறியது. என்னை? தலைவன், அருமை செய் தயாத்தவழித் தோழி தலைவியை ஆற்றுவதிற்பொருட்டுத் தலைவினை இயற்பழிப்பத், தலைவி இயற்பட மொழிந்ததனைச் சிறைப்புறமாகக் கேட்டுத் தலைவன் முன்னொரு கால் வந்து சிறுபுறஞ் சாரத், தான் ஆற்றினமைகுறித்துப் பின்னொருகால் அவ்வாறு பாட, அவன் சிறுபுறஞ் சாராமையிற் கலங்கி நெஞ்சொடு கூறிய

தாசலின்' என்றதனால், 'முன்பு பெற்றவழி மலிந்தகணைப் பின்பு பிரிந்த வழிக் கலங்கிக் கூறிய' துறையதாசலின், அதற்கேற்ப இவ்வாறு குறிப் பெழுதினாராவர் எனின், இப்பாட்டின்பொருள், பெற்றவழி பலிந்த தாசலே காணுதலின், 'பிரிந்தவழிக் கலங்கியது' என்றல் பொருந்தாது என்க. அன்றியும், இத்துறையும் நச்சினூக்கினியர் எழுதியதெனவே தோன்றுகின்றது¹. நிற்க.

1 தொகைநூல்களிலுள்ள பாட்டுக்களுக்கெல்லாம் துறை எழுதினோர் அவ்வந்தூல்களைத் தொகுத்தவரே யாகல்வேண்டுமென்றி, அவ்வப்பாட்டுக்களை இயற்றினோரல்லர். 'தத்தம் புதுநூல்வழிகளாற் புறநானூற்றிற்குத் துறை கூறினாரெனும், அகத்தியமும் தொல்காப்பியமுமே தொகைகளுக்கு நூலாகலின், அவர்கூத்திரப் பொருளாகத் துறை கூறவேண்டும் எனறுணர்க' (தொல். புறத்திணை: கு. 35) என்று நச்சினூக்கினியர் எழுதியிருப்பதனால், துறைஎழுதினோர் பாட்டுக்களை இயற்றிய ஆசிரியரல்லர் என்பதும், பிறரையாவர் என்பதும் வலியுறும்; உரையிலலாத பாட்டுக்களுக்கும் துறை எழுதப்பட்டிருத்தலின், உரையாசிரியர் எழுதியதன்று என்பது துணிபு. அன்றியும், பழைய வுரையிலலாத நற்றிணை முதலியவற்றிற்கும் துறை எழுதப்பட்டிருப்பதும் இதனை வலியுறுத்தும். துறைகள் ஆசிரியர்களாலும் உரையாசிரியர்களாலும் எழுதப்பட்டனவல்ல எனத்தெரிதலின், அயை அநநூல் தொகுத்தாராலேயே எழுதப்பட்டிருத்தல்வேண்டுமெனறே? அதனானே, நச்சினூக்கினியர் தாம் எழுதிய தொல்காப்பியப்பொருளதிகார வுரையில், புறநானூறு முதலியவற்றிலுள்ள பாட்டுக்களின் துறைகளை விடுத்து, அப்பாட்டுக்களை வேறு வேறு துறைகளுக்கு உதாரணமாகக் காட்டி எழுதினர். அவர், அநநூல்களுக்கெல்லாம் (புறநானூறு முதலியவற்றிற்கு) உரை எழுத நேராமையின், அநநூல்களில் உள்ள எல்லாப்பாட்டுக்களுக்கும் தமது சுருத்திற் கேற்பவே துறை எழுதுதல் இயலாதாயிற்று. அஃவாறன்றி, இநநூலுக்கு (கவித்தொகைக்கு) அவர்தாமே உரை எழுதினாராசலின், தமது சுருத்திற் கேற்பவே துறைகளைத் திருத்தி எழுதினாராவர். நற்றிணை முதலிய தொகைநூல்களின் பாட்டுக்களுக்குத் துறை சுருக்கமாகவே எழுதப்பட்டிருக்கின்றது; இலக்கணவிதியும் ஒரோவழியன்றிப் பலவிடங்களில் எழுதப்படவில்லை. இக்கவித்தொகையின் பாட்டுக்களுக்குத் துறை மிகக் விரிவா பெழுதப்பட்டிருப்பதை மேல்நோக்காசக் காண்போரும் அறிவர். உதாரணமாக, இக்குறிஞ்சிக்கலியின் 10, 19, 29-ஆம் பாட்டுக்களின் துறையை நோக்குக; நெய்தற்கலியின் 25-ஆம் பாட்டின் துறையையும் காண்க. இலக்கணவிதி எழுதப்பட்டிருப்பதை இக்குறிஞ்சிக்கலியின் 1, 3, 10, 19, 20, 28 முதலிய பாட்டுக்களின் துறைகளிலும் காணலாகும். இவற்றால், இநநூலின் பாட்டுக்களுக்குத் துறைகள் ஆசிரியர் நச்சினூக்கினியராலேயே புதியனவாக எழுதப்பட்டனவாகும் என்பது போதரும். ஆயினும், முன்னரே எழுதப்பட்டிருந்த துறைகளுள், தமது சுருத்திற்கு இயைந்தனவற்றை மாற்றாது அககனமே விடுத்திருக்கலாம்; மாற்றமிடத்தில் காரணம் கூறவேண்டுதலின் விரிவாக எழுதவேண்டியதாயிற்று எனக் கொள்க. இக்கூறியவற்றால், கவித்தொகையில் பல பாட்டுக்களின் துறை ஆசிரியர் நச்சினூக்கினியர் எழுதியதே என்பது தெளிவாகும். அவர் தொல்காப்பியத் துறைகளுக்கு இலக்கியக் காட்டா எண்ணி, இப்பாட்டின் உரையறுதியில் பொருள்வேறுபடக் கூறியதற்கேற்பத் துறையையும் மாற்றி எழுதவேண்டியதாயிற்று எனக்கொள்க.

7-ஆம பாட்டில்,

‘மைபடு சென்னிப் பயமலை நாடனை’

என்னும் அடிக்கு, ‘மேகம் உண்டாகின்ற தலைமையினை யுடைய பயனை யுடைத்தாகிய மலைநாடடை யுடையானை’ என்று உரை எழுதியிருக்கின்றார். ஈண்டு, ‘மைபடு சென்னி’ என்பதற்கு ‘முகில்கள் சேர்கின்ற உச்சியையுடைய’ என்று பொருள் கூறுதல் சிறந்தும். சென்னி-தலை; உச்சி. ‘மைபடி (டு) குடியிய குலவரை’ (பரிபா. 15.) என்பதற்கு, ‘மேகங்கள் படியுஞ் சிகரத்தை யுடையவாகிய குலவரைகள்’ என்று உரை எழுதியிருந்ததல் காண்க.

8-ஆம பாட்டில்,

‘கூருநோய் சிறப்பவும் நீசெய்த வருளிமை

சேரியும் மறைத்தாளென் றேழி அதுகேட்டாங்

கோருமநீ நிலையலை எனக்கூறல தானுணி’

என்னுந் தாழிசையில், ‘அது கேட்டாங்கோரும்...நாணி’ என்பதற்கு, ‘அவ் வருளின்மையைக் கேட்கும்பொழுதே நீ நிலைபெறுடையை யல்லை என்று யான் பிறர்க்குக் கூறுதலைத் தான் நாணிக்காண்’ என்று உரைஎழுதி, ‘ஒரும-அசை’ என்றும குறித்துள்ளார்.

முதல்தாழிசையில்,

‘என்னையும் மறைத்தாளென் றேழி அதுகேட்டு

நின்னையான் பிறர்முன்னாப் பழிகூறல் தானுணி’

என்றும,

இரண்டாந் தாழிசையில்,

‘சேரியும் மறைத்தாளென் றேழி அதுகேட்டாங்

கோருமநீ நிலையலை எனக்கூறல தானுணி’

என்றும,

மூன்றாந் தாழிசையில்,

‘ஆயமும் மறைத்தாளென் றேழி அதுகேட்டு

மாயநின பண்பினமை பிறர்கூறல் தானுணி’

என்றும, தலைவன் செய்த அருளின்மையைத் தோழிகடும், சேரிக்கும், ஆயத்தாருக்கும் தெரியாமல் தலைவி மறைந்தாள் என்று நூலாசிரியர் கூறு யுள்ளார். அவ்வாறு மறைத்ததற்குக் காரணமும் ஆங்காங்கே கூறப்பட்டுள்ளது. ஆகலின், மேற்குறித்த இரண்டாந்தாழிசையில், ‘கேட்கும்பொழுதே நீ நிலைபெறுடையையல்லை பென்று யான் பிறர்க்குக் கூறுதலைத் தான் நாணிக்காண்’ என்று எழுதியிருப்பது பொருத்தமுடையதாகத்

தோனறவில்லை. 'அருளின்மையைக் கேட்ட சேரியோர் பிறர்க்குக் கூறுவ ராகலின், அநற்கு நாணிநள்' என்பது பொருத்தமே யன்றி, தோழி பிறாக்குக் கூறுவாள் என்று நாணி, சேரியை மறைததாள் என்பது பொருநதுவதன்று.

'என்னையும் மறைததாளென் றோழி அதுகேட்டு
நீன்னையான் பிறாமுனனாப பழிகூறல தானாணி'

என்று, முதலதாழிசையில் கூறியிருத்தலைக் காண்க.

இவற்றால், அருளின்மையைக் கேட்ட சேரியோர், பழி கூறுவதற்கு நாணிநள் என்று கோடலே அமைவுடையதாகும். ஆகலின், 'யான பிறாக குக் கூறுதலைத் தான நாணிக்காண்' என்று எழுதிய வுரை பொருநதாமை காண்க. கேட்டாங் கோரும் என்பதில், ஆங்கு என்னுளு சொல்லே அசைநிலை யாககி, கேட்டோரும் (கேட்ட சேரியோர்) என்று பொருள் சொன்னுதல வேண்டும். 'பெறலருங் குரைதலை', 'என்றிசி னேரே' என்பவைகளில், சொல்லின் இடையே அசைநிலை அமைந்திருத்தலை யழிக. இனி ஆங்கு, ஒரும என்பன இரண்ட்னையும் அசைநிலை யாககிப் பொருள்கூறுதலும் ஆம். எவ்வாறாயினும் இத்தாழிசையில், தோழி பிறாக்குக் கூறுவாள் என்று தலைவி நாணிநாளாக நச்சினாகுகினியா பொருள் கூறியது அமையா தென்க.

10-ஆம் பாட்டி-வ தரவின் உரையின்சீழ்,

'பூப புலயப வேட்டம போகிய துமபி, தலைவி தனித்திருக்க முன் வரைநதுகொண்ட மனைவியிடத்தே வேட்கை சென்று போன தலைவனாக வும், அந் துமபி வருத்தத்தை நிகழ்த்துவனவாய்த தமயிற பகைத்த புலியையும் யானையையும் தனக்குத் தேனைத் தருட வேங்கைப்பூவாகக் கருதிசு சுழல்கின்ற தன்மை, தமமேல அன்பினறி யிருக்கவும் தனக்கு இன்பமுள தாகக் கருதிப் பகற்குறியும் இரவுக்குறியும் பெறுதற்கு மறுகுகின்ற தன மையாகவும் உளளுறையுவும கொள்க' என்று எழுதி, 'பின்முறை யாக்கிய என்ற சூத்திரத்து, தொன்முறை மனைவி என்றதனால், தொன்முறை பனைவி உண்மையும் உணாக' என்று விதியும் குறித்ததள்ளா.

இவற்றால், தலைவி களவின் ஒழுங்குகாலத்திலேயே, முன்வரைநது கொண்ட மனைவியை யுடையவன எனத் தெரிகின்றதன்றே! அக்காலத்தில (காவுகாலத்தில) தொன்முறை பனைவியை யுடையன யிருக்கும் வழக்குப் பண்டைச்செய்யுட்களில் அறியப்படுதல இன்று. ஆயின், 'பின்முறை யாககிய' என்னுளு சூத்திரத்தான, தொன்முறை மனைவி உண்டென்பது அறியப்படுமால் எனின், அது கற்பியற் சூத்திரமாகலின், களவுக்

காலத்திலேயே தலைவன தொன்முறை மனைவியை உடையன் என்பது அதனாற் பெறப்படா தெனக. ஆயின்,

‘வேங்கையஞ் சினையென விறம்புலி முற்றியும்
பூம்பொழி யாணைப் புகாமுகங் குறுகியும்
..... மறிதரும்’

என்பதன் உள்ஞுறைபொருள் தான் யாதோ எனின், இததரவு அல்லகுழிப் பட்டு மீண்ட தலைவனை நோக்கித் தோழி கூறியதாகவின், தலைவன் அல்ல குறிப்பட்டு மறிதநததையே அவன் உள்ளுறைபாகக கூறினான் என்க. துமபி, வேங்கைச்சினை யென்று கருதிப் புலியை முறையும், யாணையின் முகத்தைக் குறுகியும் மறிதரல்தீபானது, தலைவன் உணமையில நிகழ்ந்த குழி என்று கருதி, அல்லகுறிப்பட்டு மறிதநதான் எனக்கொள்க.

11-ஆம பாட்டில்,

‘சொல்லுஞ்சொல கேடடி சுடரிழாய் பன்மாணும்’

என்னும் அடியில், ‘பன்மாணுஞ் சொல கேட்டெ’ என்று இயைத்து, ‘பல காரியங்களும் மாடசியைப்படுஞ் சொலலைக கேட்பாயாக’ என்று பொருள் எழுதியுள்ளார். சண்டு, ‘பல தடவையும் அவன் சொல்லுஞ் சொலலைக கேட்பாயாக’ என்று பொருள் கூறுதலே நோ. பன்மாண்-பல தடவை. இச்சொல இப்பொருளில் வந்திருக்கும் இடங்களை, இநதாற்பதிப் பாசிரியா இ. வை. அனந்தராமஐயரவர்கள் எடுத்தெழுதியிருத்தலை ஆண்டு நோக்கி அறிந்துகொள்க.

13-ஆம பாட்டில்,

அதனால் என்னுந் தனிச்சொலை அசை என்று குறித்தார். அஃதே, ‘அவ்வாறுதலால்’ என்று காரணப்பொருளில் வந்துள்ளது அழிக.

16-ஆம பாட்டில்,

‘சோந்தவழி கதுப்பினான்’

என்பதற்கு, ‘நீ வரைந்துகோடலைக் குலைந்து, ஆயத்தார் விரும்புகின்ற மயிரினை யுடையான்’ என்று உரை எழுதி, பின்னா, ‘மாலை முதலியன பாரததாற் குலைந்து விழுகின்ற கதுப்புமாம்’ என்று குறித்ததுள்ளார். சண்டு, ‘சோந்தவழி’ என்பதற்கு, முதலில் எழுதியுள்ள உரை பொருத்த முடையதாகக் தோன்றவில்லை. இப்பாட்டின் உரைமுடிவில்,

‘ஏவன்மரபி னேனோரும்

என்னுஞ் சூத்திரத்தில், நாலவகை வருணத்தாநும் களவொழுக்கத்திற்கு உரியர் என்றவின் அந்தணன் களவொழுக்கம் கூறினார்’ என்றார். இங்குக்

குறித்த 'எவன் மரபின்' ¹ என்னுளுகு குத்திரத்திற்கு இவா எழுதியிருக்கும் உரை ஒரு சிறிதும் பொருந்தாது என்பதை இளமாணக்கரும் எளிதின் அறிவா. ஆகலின், ஈண்டு அதனை எழுதாது விடுகுகின்றேன.

20-ஆம பாட்டில்,
'நல்லாய்கேள்'

என்பதனை, தலைவன் தலைவியை விளித்ததுக் கூறியதாகக் கொள்ளாமல், தலைவன் தன்னுள்ளே கூறியதாகக்கொண்டு உரை எழுதி யிருப்பது அமைதியன்று. மேல, தலைவியிடத்துப் பலவற்றைக் கூறாத தலைவன், அவளை விளித்ததுக் கூறுதலே முறைமையாதல் அறிக.

26-ஆம பாட்டில்,

'செய்வ தழிகலிலேன் யாதுசெய வேனகொலோ
ஐவா யரவி னிடைபபட்டு ரைவாரா
மையின் மதியின் விளங்கு முகத்தாரை
வெளவிக கொள லு மறனெனக கண்டன்று'

என்னு அடிகளை, 'ஐவாயரவினிடைபபட்டு ரைவாரா செய்வ தழிகலிலேன் யாது செயவேனகொலோ, மையினமதியின்.....கண்டன்று' என்று மாற்றி, 'ஐந்து வாயினையுடைய பாம்பினது பாவையிலே அகப்பட்டு வருத் தம வந்து, மேறசெய்யுங் காரியம் அழிகலிலேன; இனி யாது செயவேன் கொல்? என நெஞ்சொடு கிளந்து, மறுவில்லாத மதிப்பால விளங்கும் முகத்தினையுடைய மக்ளிரை வலிதிற் புனாநதலும் ஒரு மனபென தூல கண்டது எனத் துணிந்து கூறினான்' என்று பொருளெழுதி, 'ஐவாயரவேன்றது தலைவியை' என்று குறித்ததுள்ளா. இது பொருந்துவதன்று. ஈண்டு, 'ஐவாயரவி...முகத்தாரா' எனனும பகுதி, 'வியப்பினைத் தரும் வாயினையுடைய அரவினிடைபபட்டு ரையாததும, மறுவில்லாததுமாகிய மதிப்போன்ற முகத்தினையுடைய மக்ளிரை' என்று செய்பொருள் படுதல காண்க. இனி, 'ஐவாய' என்பதற்கு, அகலமாகிய வாய் எனினும் அமைபும். இதில், மதிக்கும் முகத்திற்குங் கூறியுள்ள வேறுமை யிக்க நயமுடையதாதல் அறியத்தக்கது.

இன்னும், இக்குறிஞ்சிக்கலியில் 12-ஆம பாட்டின் தரவிலும், 25-ஆம பாட்டின் சுரித்தத்திலும் சொற்களைத் தம் உளம் போனவாறு கூட்டிப் பொருள் எழுதியுள்ளாரா. அவற்றையும் வேறு சிலவற்றையும் விரிவஞ்சி ஈண்டு எழுதாது விடுகதுள்ளேன். அவற்றை நோக்கியறிந்து கொள்க.

¹ இசுகுத்திரத்திற்கு, 'எவல்மரபிற்குரிய பிறரும் கைக்கிளை பெருந்திணைகளுக் குத் தலைவராதற்குரியர்' என்பதுவே பொருளாதல் அறிக.

அகநானூற்றின் உரையாசிரியர், அந்நூல் 2-ஆம் பாட்டின் உரையிறுதியில், 'நெடுவெண்டிங்கள் என்றார், ஆதித்தனுக்கு மேலாகலான்' என்று எழுதியுள்ளார். இக்கொள்கை, அகநானூற்றின் உரை 1 விஷ்ணுபுராணத்தாளுந் காண்பபடுகின்றது. இதனைப் பின்பற்றிப் பாடினோரும் பலர் உளர். 2 ஆயினும், இக்கொள்கை தவறானதே என்பது இக்காலத்தில் அறிவுநூல் கற்றோர் அனைவரும் அறிவர். 'ஸூர்ய ஸீத்தாந்தம்' என்னும் நூலில்,

'மந்தாமரேஜ்ய பூபுத்ர
ஸூர்ய ஸூக்ரேந்துஜேந்தவஃ
பரிப்ரமந்த்யதோ஽ தஸ்தாஃ
... ..

(பூகோலாத்யாயம். 31.)

என்று கூறப்பட்டுள்ளது. அஃதாவது, மந்த-சனி, அமரேஜ்ய-சூரு, பூபுத்ர-செவ்வாய், ஸூர்ய-சூரியன், ஸூக்ர-சுக்கிரன், இந்துஜே-புதன, இந்தவஃ-சந்திரன் (ஆகியவர்கள்), அஃதா அதஸ்தாஃ-ஒருவரினும் ஒருவர்கீழிடத்தவராய், பரிப்ரமந்தி-சுழன்று திரிகின்றனா என்பதாம்.

இதனால், எல்லாக்கிரகங்களுக்கும் மேலாகச் சனியும், அவனுக்குக் கீழ் வியாழனும், அவனுக்குக்கீழ்ச் செவ்வாயும், அவனுக்குக்கீழ்ச் சூரியனும், அவனுக்குக்கீழ்ச் சுக்கிரனும், அவனுக்குக்கீழ்ப் புதனும், அவனுக்குக்கீழ்ச் சந்திரனும் அடையநதிருக்கின்றனா என அறியலாகும். ஆகவே, 'நெடுவெண்டிங்கள் என்றார், ஆதித்தனுக்கு மேலாகலான்' என்று குறிப்புரைகாரர் எழுதியது புராணக்கொள்கையே யாகும் என அறிக.

1 'பூமே! யோஜக லக்ஷே து ஸௌரம் மைத்ரேய மண்டலம்
லக்ஷாத் திவாகரஸ்யாபி மண்டலம் ஸூரீஃ ஸ்திதம்.'

(அம்ஸம். 2. அத். 7: சு. 5.)

2 'திக்க ளாதவற் கிரட்டியோ சனியுறச் சிறத்திடும் அரககாம்பல். (விவேக சிந்தாமணி. 56.)

நம்பிணையை ஆராய்ந்து உண்மைப்பாடங் கண்டறிந்து, அதற் குச் சிறந்ததே தாருரை எழுதிப் பதிப்பித்த பின்னத்தூர், நம்பிணை யுரை திரு. அ. நாராயணசாமி ஐயரவர்களின் புலமையும், உரையெழுத்தும் ஆற்றலும் பாராட்டத்தக்கனவே. ஆயினும் அந்நூலிற் சிலவிடங்களில் பிழையான பாடமும் அமைதியில்லாத உரையும் காண்கின்றன. பழைய செய்யுட்களை ஆராய்தலிலும், அவற்றிற்கு உரையெழுத்துதலிலும் ஒரோவழிச் சில தவறு நோதல் இயல்பியாகும். இனி, அந்நூலுரையிற் காணும் பொருநதா வுரைகளுள் ஒன்றனை சண்டுக குறிக்கின்றேன்:

59-ஆம் பாட்டில்,

‘வன்புலக் காட்டுநாட்டதுவே அன்புகலந்த
நமவயிற புரிந்த கொள்கையொடு நெஞ்சுத
துள்ளின ஞறையேவா னுரே முலலை
துண்முக்கையவிழ்ந்த புறவிற்
பொறைதலை மணநதன் அயவுமா ரினியே’

என்னும் அடிகளுள் சற்றிரண்டடி களுக்கு, ‘துண்ணிய அருப்பு மலர்ந்த புறவின்கண்ணதாகிய ஊரிலிருந்தாலும் அவளுள்ளம் இதுகாறும் பொறுமை யுடையதா யிராதின்றது. இன்று செல்லாவிடில் நனி வருந்தா நிற்கும்’ என்று பொருளை முழிபுள்ளாரா. இவற்றின், ‘புறவின்கண்ணதாகிய ஊரிலிருந்தாலும் அவளுள்ளம் இதுகாறும் பொறுமையுடையதா யிராதின்றது’ என்னும் உரை பொருநதுவதாகத் தோன்றவில்லை. ‘புறவிற் பொறை தலைமணநதன் அ’ என்பதற்கு, ‘(அவ்வூர்) காட்டினகண் பொற்றைகள் கூடியதாயினும்’ எனும் பொருளை நேரானது. ‘அறையும் பொறையும் மணந்த தலைய’ (புறம. 118.), ‘குன்றுதலை மணந்த’ (பதி. 31.) என்பன காண்க.

குறுந்தொகைப் பதிப்பில் பறபல செய்யுட்களில் தவறான பாடங்களும் பிழையான உரைகளுங் காண்கின்றன. ஆகலின் அந் நூலின் உரையை ஆராயாது விடுகின்றேன். அதன்யும், கபிலா இப்பற்றியுள்ள ஏனை நூல்களின் உரைகளையும் நோக்கி உண்மை யறிந்துகொள்க.

பிற்சேர்பு

III

கபிலர்பாட்டுக்கள்

காரி

1. கடல்கொளப படாஅ துடலுந ருககரா
கழல்புனை திருநதடிசு காரிநின் னுடே
அழல்புறந தருஉ மநதண ரதுவே
வீயாத திருவின் விறலகெழு தானே
மூவரு னொருவன் றுப்பா கியரென
வததினா தருஉங் கூழே றுங்குடி
வாழ்ததினா வருஉ மீரவல ரதுவே
வடமீன் புரையுங் கற்பின் மடமொழி
யரிவை தேளாள வல்லாத
வினதென ஐலைநீ பெருமிதந கைபேய.

(புறம. 122)

திணை—பாடாண்.

துறை—இயன்மொழி.

2. நாட்கள் உண்டு நான்மகிழ் பகிழின்
யார்க்கும எளிதே தேரீ தலலை
தொலையா நல்கிசை விளங்கு மலைபன்
மகிழா தீதக இழையணி நெடுநகரே
பயன்கெழு முள்ளநா மீமிசைப்
பட்ட மாரி யுறையினும பலவே.

(புறம. 123)

திணை—பாடாண்.

துறை—இயன்மொழி.

3. நாளன்று போகிப புள்ளிடை தட்பப
பதனன்று புகருந திறனன்று மொழியினும
வயிது பெபாகுவ ரலலா நெய்கொளப
பாடான் ஸீரங்கு மருவிப்
பீடுகெழு மலையற் பாடி யோரே.

(புறம. 124)

திணை—பாடாண்.

துறை—இயன்மொழி.

4. ஒருதீசை யொருவனை யுள்ளி நாற்றிசைப்
 பலரும் வருவர் பரிசின் பாகுகள்
 வரிசை யறிதலோ அரிதே பெரிதும்
 ஈதல் எளிதே மாவண் தேதன்றல்
 அதுநற் கழிநதனை யாயிற
 பொதுநோக் கொழிமதி புலவர் மாட்டே. (புறம். 121)

திணை—பொதுவியல்.

துறை—பொருண்மொழிக் காஞ்சி.

5. யாஅங் கொன்ற மரஞ்சுட் டியவிற
 கரும்புமருண் முதல் னபந்தாட் செநதனை
 மடப்பிடித் தடககை யன்ன பாலவாபு
 கரிக்குறட் டிறைஞ்சிய ¹செமிகோட் பைங்குரற
 படுகிளி கடிசுளு சேறும் அடுபொ
 எஃகுவிளங்கு தடககை மலையன கானத
 தார நாறு மார்பினை
 வாரறக தில்ல வருசுவன் யாடியே. (குறுந். 198)

என்பது, தோழி குடியிட்டம பெயர்தனாக கூறியது.

6. இரண்டறி கள்விநங் காத லோனே
 முரண்கொள் துப்பிற் செவ்வின் மலையன
 முள்ளூக கானம நண்ணுற வநது
 நள்ளென் கங்குல் நமமோ ரன்னள்
 கூந்தல வெய்ந்த விரவுபல முதிர்ந்துச்
 சாநதுளா நறுங்குதுப பெண்ணெப ரீவி
 அமரா முகத்த ளாகித்
 தமரோ ரன்னள் வைகறை யானே. (குறுந். 312)

என்பது, இரவுக்குறி வந்து நீங்குகின்ற தலைமகன் தன் நெஞ்சிற்கு வரை விடை வேட்பக கூறியது.

7. மலையன் மாலூநது போகிப் புலையன்
 பெருநதுடி கறங்கப் பிறபுலம புககவ
 ரருங்குறும் பெருக்கி அயாவுயிராத தாஅங்
 சூய்த்தன்று மன்னே நெஞ்சே செவ்வோச
 சினைதொறுந் தூங்கும் பயங்கெழு பலவின்
 சூனையுடை முன்மீன் மனையோள் கங்குல்

¹ செமிகோற்.

ஒலிவெள் ளருவி யொலியிற றுஞ்சு
 மூரலஞ் சேரிச் சீறார் வல்லோன்
 வாளரம பொருத கோணை ரெலவளை
 யகனறொடி செய்த்த பூ ன்கை யொண்ணுதல
 திதலை யலகுற் குறுமகள்
 குவளை யுண்கண் மகிழ்மட னோககே.

(நற். 77)

இது, பின்னின்ற தலைவன நெஞ்சிற குறைத்தது.

8. நீர்பெயாந்து மாறிய செய்சேற றள்ளல
 நெய்ததலைக கொழுமீ னருந்த இனகருருகு
 குப்பை வெணமண லைய யரைசு
 ரொண்படைத தொகுதியி னிலங்கித தோன றுந
 தண்பெரும பௌவநீந துறைவறகு நீயுங்
 கண்டாங் குரையாய குண மீமா பாண
 மாயிரு முளனா மனனன மாலுந
 தெலலித தர்இய இனந்ரைப
 பலலான் கிழவரின் அழிந்தவிவ னலனெ.

(நற். 291)

இது, வாயிலாகப் புகக பாணற்குந தோழி தலைமகளது குறிப்பறிந்து நெருங்கிச் சொல்லியது.

9. விழவும¹ ஊழ்ததன்று முழவுந தூங்கின்
 நெவனகுழித தனள்கொல எனறி யாயின்
 தழையணிர தலமரு மல்குல தெருவின்
 இளையொ னிறந்த வளைததற்குப பழவிற்
 லோரிக் கொன்ற வொருபெருந தெருவிற்
 காரி புகக நேரார் புலம்போற
 கலலென றன்றால் ஊரே யதற்கொண்டு
 காவல் செறிய மாட்டி யாய்தொடி
 யெழின்மா மேனி மகளிர்
 விழுமார் தனாதந் கொழுநரைக காததே.

(நற். 320)

இது, பரத்தை தனக்குப் பாங்காயினா கேட்ப நெருங்கிச் சொல்லியது.

பேசு

10. மலைவான் கொள்கென வுயர்பலி தூஉய்
 மாரி யான்று மழைமேக் குயர்கெனக்

¹ உழந்.

கடவுட் பேணிய குறவா மாகுகள்
 பெயல்கண் மாய்ய வுவுகையா சாரற
 புனத்திணை யயிலுட நாட சினபுப்பாக
 கைவள வீகைக கடுமாவ டீபக
 யாடிகால அளியவ தாணை நெருநற
 சுரலுமுநது வருந்திய ஓக்கல பசித்தெனக
 குணிலபாய் முரசி னிரங்கு மருவி
 நவியிருளு சிலமபிற சீறு ராங்கவை
 வாயிற லீருவந் வாழத்தி கின்று
 தினனாமகிவ மலையாடபாட இனனா
 திருத்த நண்ணி திறத்தல செலவள
 முலையக நனைபப வீமம்க
 குமுலினை வது போ லமுநனள் பெரிதெ.

(புறம.143)

திணை—நெருந்தினை

துறை—குறுக்கி; தாபதவிலுபும.

பாரி

11. செயிழை பெறுகுவை வானுதல விறலி
 தடவுவாயக களித்த மாய்தழ்க குவளை
 வண்டுபடு புதுமலாந தண்சிகா கலாவப
 பெயயினும பெய்பா தாயினும அருளி
 கொளருழு வியன்புலத துழைகா லாக
 மாலபுடை நெடுவரைக கொடுதோ றிழிதரும்
 நீரினும இனிய சாயற
 பாரி வேள்பாற பாடினை செலினே.

(புறம. 105)

திணை—பாடாண்.

துறை—விறவியாற்றுப்படை.

12. நலலவுந தீயவும அல்ல குவியினாப
 புலலிலை யெருக்க மாயினும உடையவை
 கடவுள் பேணைம் எனனா வரங்கு
 மடவா மெலலியர் செலலினுங்
 கடவன் பாரி கைவண் மையெ.

(புறம. 106)

திணை—பாடாண்.

துறை—ஓபன்மொழி.

13. பாரி பாரி என்றுபல வந்தி
 ஒருவற் புகழ்வா செநநாப புலவா
 பாரி யொருவனும அல்லை
 மாரியும் உண்டென் ளெகுபுரப பதில்வ. (புறம. 107)

திணை—பாடாண.
 துறை—ஓயன்மொழி.

14. புள்ளுப்பதி சேரினுட புணாநீதொக காணினும
 பள்ளி யானையின வெயய வுயிரினை
 கழிபட வருந்திய வெவ்வமொடு பெரிதழிந
¹தெனவ கேளாய் நிணயினை நீநனி
 உள்ளினும பணிககு மொவ ளிழைக குறுமகள்
 பேரிசை யுருமொடு மாரி முறைய
 பலகுடைக கள்ளின் வண்மகிழ்ப பாரி
 பலவுறு குன்றம போல்ப
 பெருங்கனி நெய்திய அருங்காப பினளே. (நற். 253)

இது, செறிப்பறிவு¹இ வரைவு கடாயது.

15. குறத்தி மாட்டிய வறறகடைக கொள்ளி
 ஆர மாதலின அம்புகையயலது
 சாரல வெங்கைப சூஞ்சினை தவழும்
 பறம்பு பாடின ரதில்வ அறம்பூண்டு
 பாரியும் பரிசில நீரப்பின்
 வாரேன் என்னுன அவாவரை யன்னே. (புறம. 108)

திணை—பாடாண.
 துறை—ஓயன்மொழி.

16. அளிதொ தானே பாரியது பறம்பே
 நளிகொள் முரசின் ழுவீரும முறயினும
 உழவ ருழாதன நான்குபய னுடைததே
 ஒன்றே, சிழியிலை வெதிரின நெலவிலை யுமமே
 இரண்டே, தீஞ்சுளைப பலவின் பழமூழ்க் குமமே
 மூன்றே, கொழுங்கொடி வள்ளிக கிழங்குவீழ்க் குமமே
 நான்கே, அணிநிற வோரி பாய்தலின் மீதழிந்து
 திணிநெடுங் குன்றந தேன்சொரி யுமமே
 வான்க ணற்றவன் மலையே வானத்து

¹ என்வாய்க்.

மீன்க னாற்றதன் சீனையே யாங்கு
 மரநதொறும பிணிதத களிற்றந்னி ராயினும
 புலநதொறும பரபப்ய தெரினி ராயினும
 தாளிற கொள்ளலி வாளிற் றுரலன
 யானறு குவனது கொள்ளு மாறே
 சுகிாபுரி நரபின் சிற்யாழ் பணணி
 விரையொலி கூந்தல றும விறலியா பினவர
 ஆடினிர பாடினிர செலினே
 நாடுங் குன்றுப ஒருங்கீ யுமே.

(புறம. 109)

திணை—நொச்சி (காஞ்சி).

துறை—மகண்மறுத்தல்.

17. கடந்தடு தானே மூவ்ருங் கூடி
 உடனறனி ராயினும பறம்புகொளற கரிதே
 முநதூ னாததே தண்பறம்பு நனனாடு
 முநதூ னாரும் பரிசிலா பெறறனா
 யாமும் பாரியும் உளெமே
 குன்றும உண்டுநீர் பாடினிர செலினே.

(புறம. 110)

திணை—நொச்சி.

துறை—மகண்மறுத்தல்.

18. அளிதோ தானே பேரிருங் குனறே
 வேலின் வேறல வேறதாககோ அரிதே
 நீலத், திணைமலர் புரையும உண்கட்
 கிணைமகட கெளிதாற பாடினள் வரினே.

(புறம. 111)

திணை—நொச்சி.

துறை—மகண்மறுத்தல்.

19. கலையுணக் கிழிந்த முழவுமருள் பெரும்பழஞ்
 சிலைகெழு குறவர்க் கல்குமிசை வாகும
 மலைகெழு நாட மாவண் பாரி
 கலந்த கேண்மைக் கொவ்வாய் நீயெற்
 புலந்தனை யாகுவை புரநத யாண்டே
 பெருந்தகு சிறப்பி னட்டிற் கொலலா
 தொருங்குவரல் விடாஅ தொழிகெனக் கூறி
 யிணையை யாதலின் நினக்கு மற்றியான்
 மேயினே னன்மையானே யாயினும்
 இம்மை போலக் காட்டி யும்மை

யிடையில் காட்சி சின்னே
டுடனுறை வாக்குக உயர்ந்த பாலே.

(புறம். 236)

திணை—பொதுவியல்.
துறை—கையறு சிலை.

20. மட்டுவாய் திறப்பவும் மைவிடை வீழ்ப்பவும்
ஆட்டான் றுனாக் கொழுநதுவை யூன்சோறும்
பெட்டாங் கீடும் பெருவளம் பழுனி
நட்டனை மன்னே முன்னே இனியே
பாரி மாய்ந்தெனக் கலங்கிக் கையற்று
நீர்வார் கண்ணைந் தொழுதுநிற் பழிச்சிச்
சேறும் வாழியோ பெருமபெயர்ப் பறம்பே
கோழிரண் முன்கைக் குறுந்தொடி மகளிரா
நாயிருங் கூந்தற் கீழவரைப் படாந்தே.

(புறம். 113)

திணை—பொதுவியல்.
துறை—கையறுசிலை.

21. ஈண்டுசின் றோக்குந் தோன்றும சிறுவரை
சென்றுசின் றோக்குந் தோன்றும மன்ற
களிறுமென் றிட்ட கவளம் போல
நறவுமென் றிட்ட கோதுடைச சிதறல்
வாரசும பொழுகு முன், றிற
றோவீ சிருக்கை நெடியோன் குன்றே.

(புறம். 114)

திணை—பொதுவியல்.
துறை—கையறுசிலை.

22. ஒருசா ரருவி யாப்ப ஒருசாா
பாணர் மண்டை சிறையப பெய்மமா
வாகக வுக்க தேக்கட டேறல்
கல்லலைத் தொழுகும் மன்னே பல்வே
லண்ணல் யானே வேந்தாக்
கின்னா னாகய இனியோன் குன்றே.

(புறம். 115)

திணை—பொதுவியல்.
துறை—கையறுசிலை.

23. தீம்பருங் குண்டுசனைப் பூதத குவளைக்
கூம்பகிழ் முழுநெறி புரள்வரு மல்குல்

ஏந்தெழின் மழைக்கண் இன்னகை மகளிர்
 புன்மூசு கவலை முன்மிடை வேலிப்
 பஞ்சி முன்மிற் சிற்றி லாங்கட்
 பீரை நாடிய சரையிவர் மருங்கின்
 ஈத்திலைக் குப்பை யேழி உமண
 ருப்பொ யொழுகை எண்ணுப மாதோ
 நோகோ யானே தேய்கமா கலை
 பயில்பூஞ் சோலை மயிலெழுந் தாலவும்
 பயிலிருஞ் சிலமசிற் கலைபாய்ந் துகளவுங்
 கலைபுங் கொள்ளா வாகப் பலவுங்
 கால மன்மியும் மரமபயம் பதரும
 யாண ரறாஅ வியன்மலை யற்றேற
 அண்ண னெடுவரை யேழித தநதை
 பெரிய நறவிற் கூாவேற பாரிய
 தருமையமியா போரெதிராநது வந்த
 வலமபடு தானே வேந்தர்
 பொலம்படைக கலிமா எண்ணு வோரே.

(புறா. 116)

திணை—பொதுவியல்.
 துறை—கையறுசிலை.

24. மைமமீன புக்கபினும் தூமந தோன்றினும்
 தென்மீசை மருங்கின் வெளளி யோடினும்
 வயலந் திறைபப் புதற்பூ பலர
 மனைத்தலை மகவை யீன்ற வமாக
 னுமா நெடுநிரை நன்பு லாரக்
 கோலு செம்மையிற் சானறோ பங்கிப
 பெயலபிழைப பமியாப் புன்புலத் ததுவே
 பிளனை வெருகின் முள்ளெயிறு புரையப்
 பாசிலை முலை முகைகரும
 ஆய்தொடி யரிவையர் தநதை நாடே.

(புறம. 117)

திணை—பொதுவியல்
 துறை—கையறுசிலை

25. அறையும் பொறையும் மணந்த தலைய
 எண்ணுட் டுங்க ளனைப கொடுங்கரைத்
 தெண்ணீரசு சிறுகுளங் கீள்வது மாதோ

கூர்வேற் குவைஇய மொய்ம்பிற்
தேர்வண் பாரிதண் பறமபு நாடே.

(புறம். 118)

திணை—பொதுவியல்.
துறை—கையறுசீலை.

26. கார்ப்பெயல் தலைஇய காண்பின் காலைக்
களிற்றுமுக வரியிற் நெறுழ்வி பூப்பச
செமபுற் றீயலின் இன்னளைப் புளிதது
மென்றினை யாணர்தது நந்துங் கொல்லோ
நிழலில் நீளிடைத் தனிமரம போலப்
பணைகெழு வேந்தரை யிறந்தும
இரவலாக் கிபும் வள்ளியோ னாடே.

(புறம். 119)

திணை—பொதுவியல்.
துறை—கையறுசீலை.

27. வெப்புள் விளைந்த வேங்கைச செஞ்சுவற்
கார்ப்பெயற் கவித்த பெருமபாட் டீரத்துப்
பூழி மயங்கப் பலவுழுது வித்திப்
பல்லி யாடிய பல்கிளைச செவ்விக்
களைகால் கழாலிற் றோடொலிபு நந்தி
மென்மயிற் புனிற்றுப்பெடை கடுப்ப நீடிக்
கருந்தாள் போகி யொருங்குரீள் விரிந்து
கீழும மேலும எஞ்சாமைப பலகாய்த்து
வாலிதின விளைந்த புதுவர கரியத
திணைகொய்யக கவ்வை கறுபப ஆவரைக்
கொழுங்கொடி. விளாக்காய் கோட்பத மாக
நிலம்புதை பழுதிய மட்டின் நேறல்
புல்வேய் குரமபைக் குடிதொலும பகர்ந்து
நறுநெய்க் கடலை விசைப்பச் சோறட்டுப்
பெருந்தோள் தாலம பூசன் மேவர
வருந்தா யாணர்த்து நந்துங் கொல்லோ
இருமபல கூந்தன் மடநதையா தந்தை
ஆடுகழை நரலுளு சேட்சிமைப் புலவர்
பாடி யானாப் பண்பிற் பகைவ
ரோடுகழற் கம்பலை கண்ட
செருநெடுஞ் சேயல் பெருவிற் னாடே.

(புறம். 120)

திணை—பொதுவியல்.
துறை—கையறுசீலை.

விச்சிக்கோன்

28. பனிவரை நிவந்த பாசிலைப் பலவீன
 கனிகவர்ந் துண்ட கருவிரற் கடுவன்
 செம்முக மந்தியொடு சிறந்துசேண் விளங்கி
 மழையிசை யறியா மால்வரை யடுக்கத்துக்
 கழையிசைத் துஞ்சங் கல்லக வெற்ப
 நிணந்தின்று செருக்கிய நெருப்புத்தலை நெடுவேற்
 களங்கொண்டு கனலுங் கடுங்கண் யானை
 விளங்குமணிக் கொடும்பூண் விச்சிக் கோவே
 இவரே, பூத்தலை யறாஅப் புணைகொடி முல்லை
 நாத்தமூம பிருப்பப பாடா தாயினுங்
 கறங்குமணி நெடுநீதா கொள்கெனக் கொடுத்த
 பரந்தோங்கு சிறப்பிற் பாரி மகளிர்
 யானே, பரிசிலன் மன்னும் அந்தணன் நீயே
 வரிசையில் வணகரும வாண்மேம படுநன்
 நினக்கீயான் கொடுப்பக் கொண்டதி சினப்போ
 ரடங்கா மன்னரை யடக்கும
 மடங்கா விளைபுள் நாடுகிழ வோயே.

(புறம். 200)

திணை—பாடாண்.

துறை—பரிசிற்றறை.

இருங்கோவேள்

29. இவாயா ரென்குவை யாயின் இவரே
 ஊருட னிரவலர்க் கருளித் தேருடன்
 முல்லைக் கீத்த செல்லா நல்லிசைப்
 படுமணி யானைப் பறம்பிற் கோமான்
 நெடுமாப் பாரி மகளிர் யானே
 தந்தை தோழன் இவரென் மகளிர்
 அந்தணன் புலவன் கொண்டவந தனெனே
 நீயே, வடபால் முனிவன் நடவினுட் டோன்றிச்
 செம்புபுனைந் தியற்றிய சேணெடும புரிசை
 யுவரா னீகைத துவரை யாண்டு
 நாற்பத் தொன்பது வழிமுறை வந்த
 வேளிருள் வேளே விறற்போ ரண்ணல்
 தாரணி யானைச் சேட்டிருங் கோவே
 ஆண்கட னுடைமையிற் பாண்கட னுற்றிய

ஒலியற் கண்ணிப் புலிகடி மாஅல்
யான்றர இவரைக கொண்மதி வாண்கவித்
திருங்கட லுடுததவிவ் வையகத் தருநதிறற்
பொன்படு மால்வரைக் கிழவ வென்வே
லுடலுந ருட்குந தானைக்
கெடலருங் குரைய நாடுகிழ வோயே.

(புறம். 201)

திணை—பாடாண்.

துறை—பரிசிற்றறை.

30. வெட்சிக் கானதது வேட்டுவ ராட்டக்
கட்சி காணுக் கடமா நல்லேறு
கடலுமணி கிளரச சிதறுபொன் மிளிசக
கடிய சதமூம நெடுவரைப படப்பை
வென்றி நிலைஇய விழுப்புக ழொன்றி
இருபாற் பெயரிய வருகெழு மூதூராக்
கோடிபல வடுககய பொருணுமக் குதவிய
நீடுநிலை யரையத்துக கேடுங் கேளினி
துநதை தாயம நிறைவுற வெய்திய
ஒலியற் கண்ணிப் புலிகடி மாஅல்
தும்போ லறிவின் துடரு ளொருவன்
புகழ்நத செய்யுட் கழாஅந் தலையை
யிகழ்நததன் பயனே இயறே ரண்ணை
எவ்வி தொலகுடிப படிஇயா மறறிவா
கைவண் பாரி மகனி ரென்றவென்
றேற்றாப புனசொல் நோறறிசிற் பெரும
விடுததனென் வெலீஇயாநின் வேலே யடுக்கத்
தருமபற மலாந்த கருங்கால் வேங்கை
மாத்தகட் டொள்வீ தாய துறுகல்
இருமபுலி வரிபபுறங் கடுக்கும
பெருங்கல் வைப்பின் நாடுகிழ வோயே.

(புறம். 202)

திணை—பாடாண்.

துறை—பரிசிற்றறை.

செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன்

31. வையங் காவலர் வழிமொழிந் தொழுகப்
போகம் வேண்டிப் பொதுச்சொற் பொருஅ

திடஞ்சிறி தென்னும் ஊக்கந் தூர்ப்ப
 ஒடுங்கா வுள்ளத் தோம்பா வீகைக்
 கடந்தடு தாணைச் சேர லாதனை
 யாங்கனம் ஒத்தியோ வீங்குசெலன் மண்டிலம்
 பொழுதென வரைதி புறககொடுத் திறத்தி
 மாறி வருதி மலைமறைந் தொளித்தி
 அகலிரு விசுமபி னுணும
 பகல் விளங் குதியாற் பலகதிர விரித்தே.

(புறம். 8)

திணை—பாடாண்.

துறை—இயன்மொழி; புவைசீலையுமாம்.

32. கடுங்கண்ண கொலகளிற்றற
 காப்புடைய எழுமுருககிப
 பொன்னியற புனைதோட்டியான்
 முன்புதூர்து சமநதாங்கவும
 பாருடைத்த குண்டகழி
 நீரழுவ நிவப்புக்குமிதது
 நிமிரபரிய மாதாங்கவும
 ஆவஞ் சோநத புறத்தை தேர்மிசைச்
 சாப நோன்ஞாண் வடுக்கொள வழங்கவும
 பரிசிலாக கருங்கலம நல்கவும குரிசில
 வலிய வாசும நின் றுடோய் தடககை
 புலவுநாற றத்த பைநதடி
 பூநாற றத்த புகைகொளீஇ யூன் றுவை
 கழிசோ றுண்டு வருநதுதொழி லல்லது
 பிறிதுதொழி லறியா வாகலி னன்று
 மெல்லிய பெரும தாமே நலலவர்க
 காரணங் காகிய மாரபிற பொருநாக
 கிருநிலந் தன்ன நோன்மைச்
 செருமிக்கு் சேயய நிற பாடுநா கையே.

(புறம். 14)

திணை—பாடாண்.

துறை—இயன்மொழி.

33. பலாஅம பழுத்த பசுமபுண் ணரியல்
 வாடை தூரக்கு நாடுகெழு பெருவிறல்
 ஒவந் தன்ன வினைபுனை நல்லிற்

பாவை யன்ன நல்லோள் கணவன்
 பொன்னி னன்ன பூவிற் சிறியிலைப்
 புன்கா லுன்னத்துப் பகைவ னெங்கோ
 புலர்ந்த சாந்திற் புலரா வீகை
 மலர்ந்த மாரபின் மாவண் பாரி
 முழவுமண் புலர இரவல ரினைய
 வாராச் சேட்புலம படாந்தோ னளிக்கென
 இரக்கு வாரேன் எஞ்சிக கூறேன்
 ஈத்த திரங்கான் ஈத்தொறும மகிழான்
 ஈத்தொறும மாவள் ளியனென நுவலும், நின்
 நல்லிசை தரவந் திசினே ஓள்வாள்
 உரவுக் களிற்றுப் புலாஅம் பாசறை
 நிலவி னன்ன வெள்ளேவல பாடினி
 முழவிற் போக்கிய வெண்கை
 விழவி னன்ன நின் கலிமகி ழானே.

(பதிற். 61)

துறை—காட்சிவாழ்த்து.

வண்ணம்—ஒழுக்குவண்ணம்.

கூக்கு—செநகூக்கு.

பெயர்—புலாஅம் பாசறை.

34. இழையணிந் தெழுதரும பலகனிற்றுத் தொழுதியொடு
 மழையென மருளு மாயிரும் பரீரோல்
 எஃகுபடையறுதத கொய்கவற் புரவியொடு
 மைந்துடை யாரெயில புடைபட வளைஇ
 வந்துபுறத திறுக்கும பசுமபிசி ரொள்ளழல்
 ஞாயிறு பலகிய மாயமொடு சுடாதிசுழ்
 பொல்லா மயலொடு பாடிமிழ் புழிதரு
 மடங்கல வண்ணங் கொண்ட கடுந்திறல்
 துபபுததுறை போகிய கொறற வேந்தே
 புனலபொரு கிடங்கின வரைபோ லீஞ்சி
 அணங்குடைத் தடக்கையா தோட்டி செப்பிப்
 பணிந்துதிறை தருப நின பகைவ ராயின்
 புலலுடை வியன்புலம் பல்லா பரபரி
 வளனுடைச் செறுவின் விளைநதவை யுதிர்ந்த
 களாறு குப்பை காஞ்சிச் சோத்தி
 அரிய லார்கை வன்கை விளைநர்
 அருவி யாம்பன் மலைந்த சென்னியர்

ஆடுகிதை வரிவண் டோப்பும்
பாடல் சான்ற அவ ரகன்றலை நாடே.

(பதிற். 62)

துறை—செந்துறைப் பாடாண்பாட்டு.
வண்ணம்—ஒழுகுவண்ணம்.
துக்கு—செந்துக்கு.
பெயர்—வரைபோலிஞ்சி.

35. பார்ப்பார்க் கல்லது பணிபயி யலையே
பணியா வுள்ளமொ டணிவரக் கெழீஇ
நட்டோர்க் கல்லது கண்ணொ சலையே
வணங்குகிலை பொருதநின் மணங்கம முகலம்
மகளிராக் கல்லது மலாப்பயி யலையே
நிலமதிமம பெயருங் காலை யாயினுங்
கிளநத சொன்னீ பொய்ப்பயி யலையே
சிறியிலை யுழினைத் தெரியல சூடிக
கொண்டி மிகைபடத் தண்டமிழ் செறித்துக்
குன்றுகிலை தளாககு முருமிற சீயி
ஒருமுற் றிருவ ரோட்டிய வொள்வாட்
செருமிகு தானை வெலரீபா ரோயே
ஆடுபெற றழிநத மள்ளா மாயி
நீகண் டனையேம என்றனர் நீயும்
நுற்றுக் கொண்டினும வென்றேய் அதனாற்
செலவக் கோவே சேரலா மருக
காழிரை யெடுத்த முழங்குகுரல வேலி
நனந்தலை யுலகந் செயதநன் டுண்டெனின்
அடையடுப் பயியா அருவி யாம்பல்
ஆயிர வெள்ள ஆழி
வாழி யாத வாழிய பலவே.

(பதிற். 63)

துறை—செந்துறைப் பாடாண்பாட்டு.
வண்ணம்—ஒழுகுவண்ணம்.
துக்கு—செந்துக்கு.
பெயர்—அருவியாம்பல்.

36. வலம்படு முரசின் வாய்வாட் கொற்றத்துப்
பொலம்பூண் வேந்தர் பலர்தி லம்ம
அறங்கரைந்து வயங்கிய நானிற் பிறங்கிய
உரைசால் வேள்வி முடித்த கேள்வி
யந்தனை ரருங்கல மேற்ப நீர்பட்

டிருஞ்சே ருடிய மணன்மலி முற்றத்துக்
 களிறுநிலை முனைஇய தாரருந் தகைப்பிற்
 புறஞ்சிறை வயிரியர்க் காணின் வல்லே
 எஃகுபடை யறுத்த கொய்சுவற் புரவி
 அலங்கும் பாண்டி விழையணிந் தீமென
 ஆனாக் கொள்கையை யாதலின் அவ்வயின்
 மாயிரு விசமபிற் பன்மீ னொளிகெட
 ஞாயிறு தோன்றி யாங்கு மாற்றூ
 ருறுமுரண் சிதைத்த நின் னோன்றாள் வாழ்த்திக்
 காண்கு வந்திசின் கழறொடி யண்ணல
 மைபடு மலர்க்கழி மலர்ந்த நெய்த
 விதழ்வனப் புற்ற தோற்றமொ டியர்ந்த
 மழையினும பெருமபயம பெரழிதி அதனாற்
 பசியுடை யொககலை யொரீஇய
 இசைமேந தோன்றல் தின பாசறை யானே.

(பதிற். 64)

துறை—காட்சிவாழ்த்து.

வண்ணம்—ஒழுக்குவண்ணம்.

தூக்கு—செந்தூக்கு.

பெயர்— உரைசால் வேள்வி.

37. எழிபிண மிடறிய செமமறுக் குளம்பிற்
 பரியுடை நன்மா விரியுளை சூட்டி-
 மலைத்த தெவ்வா மறந்தபக் கடந்த
 காஞ்சி சான்ற வயவர் பெரும
 வில்லோர் மெய்ம்மறை சேர்ந்தோர செல்வ
 பூணணிந் தெழிலிய வணந்துவர விளமுலை
 மாண்வரி யல்குல் மலர்ந்த நோக்கின்
 வேய்புரை பெழிலிய விளங்கிதைப் பணைத்தோட.
 காமர் கடவுளு மாளுங் கற்பிற
 சேனாறு நறுநுதற சேயிழை கணவ
 பாணர் புரவல பரிசிலா வெறுக்கை
 பூணணிந்து விளங்கிய புகழ்சால் மார்ப நின்
 நாண்மகி ழிருக்கை யினிதுகண் டிகுமே
 தீநதொடை நரமபின் பாலை வல்லோன்
 பைபு றுறுப்பிற் பண்ணுப் பெயர்த்தாங்குச்

சேறுசெய் மாரியி னளிக்கு ின்
சாறுபடு திருவின் நனைமகி ழானே.

(பதிற். 65)

துறை—பரிசிற்றுறைப் பாடாண்பாட்டு.
வண்ணம்—ஒழுசுவண்ணம்.
தூக்கு—செந்தூக்கு.
பெயர்—நாண்மகிழிருக்கை.

38. வாங்கிரு மருப்பிற நீந்தொடை பழுதிய
இடனுடைப் பேர்யாழ் பாலை பண்ணிப்
படாந்தனை செல்லும முதுவா யிரவல
இடியிசை முரசமொ டொன்றுமொழிந் தொன்றூர்
வேலுடைக் குழுஉச்சமந ததைய நூறிக்
கொன்றுபுறம் பெற்ற பிணம்பயி லழுவத்துக்
தொன்றுதிறை தந்த களிற்றொடு ரெல்லின்
அமபண வளவை விரிந்துறை போகிய
ஆர்பதம் நல்கும என்ப கறுத்தோ
ருமுரண் டாங்கிய தாரருந் தகைப்பின்
நாண்மழைக் குழுஉச்சிமை சுடுக்குந தோன்றல்
தோன்மிசைத் தெழுதரும விரிந்திலங் கெஃகின்
தாாபுரிந் தன்ன வாளுடை விழவிற்
போரபடு மள்ளா போந்தொடு தொடுதத
கடவுள் வாகைத் துய்வி யேய்ப்பப்
பூகத முலலைப் புதல்குழ் பறவை
கடத்திடைப் பிடவின் ரெடைக்குலைச் சேகுகும
வானபளிங்கு விரைஇய செம்பரன் முரபயின
இலங்குகதிர்த திருமணி பெறாஉம
அகனகண் வைப்பி னுடுகிழ வோனே.

(பதிற். 66)

துறை—செந்துறைப் பாடாண்பாட்டு.
வண்ணம்—ஒழுசுவண்ணம்.
தூக்கு—செந்தூக்கு.
பெயர்—புதல்குழ்பறவை.

39. கொடுமணம் பட்ட ரெடுமொழி யொக்கலொடு
பந்தாப் பெயரிய பேரிசை முதூர்க்
கடனறி மரபிற் கைவல பாண
தெண்கடன் முத்தமொடு நன்கலம் பெறுகுவை
கொல்படை தெரிய வெலகொடி துடங்க

வயங்குகதிர் வயிரொடு வலம்புரி யார்ப்பப்
 பக்களிற் றினநிறை புலம்பெயர்ந் தியல்வர
 அமர்க்க ணமைந்த அவிரினிணப் பரப்பிற்
 குழுஉச்சிறை யெருவை குருதி யாரக்
 தலைதமிந் தெஞ்சிய ஆண்மலி யூபமொ
 டிருவில பேய்மகள் கவலை கவறற
 நாடுட னடுங்கப் பலசெருக் கொன்று
 நாறிணர்க் கொன்றை வெண்போழ்க் கண்ணியர்
 வாண்முகம் பொறித்த மாண்வரி யாக்கையா
 நெறிபடு மருப்பி னிருங்கண் மூரியொடு
 வளைதலை மாத்த தாழ்கரும் பாசக
 ரொகா னேனங் கடுப்ப மெய்சிதைந்து
 சாந்தெழின் மறைத்த சான்றோ பெருமகன்
 மலர்ந்த காந்தண் மாறா னாதிய
 கடும்பறைத் துமபி சூர்நசைத தாஅய்ப்
 பறைபண் ணழியும் பாடுசால் நெடுவரைக்
 கலலுயர் நேரிப் பொருநன்
 செல்வக் கோமாத் பாடினை செலீனே.

(பதிம். 67)

துறை—பாணற்றுப்படை.

வண்ணம்—ஒழுகுவண்ணம்.

தூக்கு—செந்துக்கு.

பெயர்—வெண்போழ்க் கண்ணி.

40. கால்கடிப் பாகக் கடலொலித் தாங்கு
 வேறுபுலத திறுத்த கட்டீர் நாப்பட்
 கடுஞ்சிலை கடவுந் தழங்குதூன் முரசம்
 அகலிரு விசமபி ளாகத் ததிர
 வெவ்வரி நிலையி யயிலெழிந் தல்ல
 துண்ணு தடுக்கிய பொழுதுபல கழிய
 நெஞ்சுபுக லுக்கத்தர் மெய்கயங் குயக்கத்
 தின்ன ருறையுள் தாம்பெறி னல்லது
 வேந்தார் யானை வெண்கோடு கொண்டு
 கட்கொடி றுடங்கும ஆவணம புக்குடன்
 அருங்க ளெடைமை தீர்ந்தபின் மகிழ்சிறந்து
 நாம மயியா ஏம வாழ்க்கை
 வடபுல வாழ்நரிற் பெரிதமர்ந் தல்கலும
 இன்னகை மேய பல்லுறை பெறுபகொல்
 பாய லின்மையிற் பாசிழை ரெகிழ

நெடும ணிஞ்சி ரீணகர் வரைப்பின்
 ஓவுறழ் நெடுஞ்சுவர் நாள்பல எழுதிச்
 செவ்விரல் சிவந்த அவ்வரிக் குடைச்சூல்
 அணங்கெழி லரிவையர்ப் பிணிக்கு
 மணங்கமழ் மார்ப நின் றுணிழ லோரே.

(பதிற். 68)

துறை—செந்துறைப் பாடாண்பாட்டு.
 வண்ணம்—ஒழுகு வண்ணம்.
 தூக்கு—செந்தூக்கு.
 பெயர்—ஏம வாழ்க்கை.

41. மலைபுறழ் யானை வானேரூய் வெல்கொடி
 வரைமிசை யருவியின் வயின்வயி னுடங்கக்
 கடல்போற றுணைக் கடுங்குரன் முரசங்
 காலுறு கடலிற் கடிய வுரற
 எழிநதுகிதைநத வாள்
 இலைதெரிநத வேல்
 பாய்ந்தாய்ந்த மா
 ஆய்ந்துதெரிநத புகன்மறவரொடு
 படுபிணம பிறங்க நூழிப் பகைவா
 கெடுகுடி பயிற்றிய கொற்ற வேந்தே
 நின்போல, அசைவில் கொள்கைய ராகலி னசையா
 தாண்டோர் மன்றஇட மண்கெழு ஞாலம்
 நிலமபயம் பொழியச் சுடாசினந் தணியப்
 பயங்கெழு வெள்ளி ஆரியம நிற்ப
 விசம்புமெய் யகலப் பெயலபுர வெதிர
 நாலவேறு நனநதலை யோராங்கு நநத
 இலங்கு கதிரத திகிரி முந்திசி னோரே.

(பதிற். 69)

துறை—வஞ்சித்துறைப் பாடாண்பாட்டு.
 வண்ணம்—ஒழுகு வண்ணமும் சொற்சீர் வண்ணமும்.
 தூக்கு—செந்தூக்கும் வஞ்சித்தூக்கும்.
 பெயர்—மண்கெழு ஞாலம்.

42. களிறுகடைஇய தாள்
 மாவுடற்றிய வடிம்பு
 சமந்ததைநத வேல்
 கல்லலைத்த தோள்
 வில்லலைத்த நல்வலத்து
 வண்டிசை கடாவாத் தண்பனம் போந்தைக்

குவிமுகி மூசி வெண்டோடு கொண்டு
 தீஞ்சுனை நீராமலா மலைநதுமதஞ் செருக்கி
 உடைநிலை நல்லமா கடநது மறங்கெடுத்ததுக
 கடுஞ்சின வேந்தா செமம ரெழலைத்த
 வலம்படு வான்கழல் வயவா பெரும
 நகையினும் பொய்யா வாய்மைப பகைவா
 புறஞ்சொற கேளாப புரைதீ ரொண்மைப்
 பெண்மை சானது பெருமட நிலைஇக
 கற்பிறை கொண்ட கமமுஞ் சடாநுதற
 புரையோள் கணவ பூண்கிளா மாப
 தொலையாக கொள்கைச சுறறஞ் சுறற
 வேளவியிற் கடவு ளருதநினை கேளவி
 உயாநிலை யுலகத தையின புறுததிண்
 வணங்கிய சாயல வணங்கா ஆண்மை
 இளநதுணைப் புதலவரின் முதியாப பேணிற
 தொலகட னிறுத்த வெலஃபா ரண்ணல
 மாதோ ருறையு முலகமுங் கேடப
 இழுமென இழிதரும பறைக்குர லருவி
 முழுமுதன் மிசைய கோடு தொறுந துவன்று
 மயிரை நெடுவரை போலத
 தொலையா தாகரீ வாழ நாளே.

(பதிற். 70)

துறை—செந்துறைப் பாடாண்பாட்டு.
 வண்ணம்—ஒழுகுவண்ணம்.
 தூக்கு—செந்தூக்கும் வஞ்சித்தூக்கும்.
 பெயர்—பறைக்குர லருவி.

பதிகம்

மடியா வுள்ளமொடு மாற்றோர்ப் பிணித்த
 நெடுநுண் கேள்வி அநதுவற்
 கொருதநதை யீனற மகள் பொறைபன பெருந்தேவி யீன்றமகன்
 நாடுபதி படுத்து நண்ணு ரோட்டி
 வெருவரு தானை கொடுசெருப பலகடந்
 தேத்தல் சான்ற இடனுடை வேள்வி
 ஆக்கிய பொழுதின் அறத்துறை போகி
 மாய வண்ணனை மனனுறப் பெற்றவற்
 கோத்திர நெலலின் ஒகந்தா ித்துப
 புரோசு மயக்கி
 மல்ல வுள்ளமொடு மாசற விளங்கிய

செல்வக் கடுங்கோ வாழி யாதனைக்
கபிலர் பாடினார் பத்துப்பாட்டு.

*

*

*

பாடிப்பெற்ற பரிசில்—சிறுபுறம் என நூரூயிரங்காணக கொடுத்து, நன்று என்னுக் குன்றேறி நின்று, தன் கண்ணிற் கண்ட நாடெல்லாங் காட்டிக்கொடுத்தான் அக் கோ.

ஓரி

43. அருவிப் பரப்பின் ஐவனம வித்திப்
பருவிலைக் ¹குளவியொடு பசுமரல கட்டுங்
காந்தளாளு சிலம்பிற் சிறுகுடி பசித்தெனக்
கடுங்கண் வேழத்துக் கோடுநொடுத் துண்ணும்
வலவில் லோரி கொல்லிக குடவரைப்
பரவையின் மடவந் தனளே
மணததம் கரிய பண்பெபெருந் தோளே. (குறுந். 100)

என்பது, பாங்கற குரைத்தது; அலலகுழிப்பட்டு மீள்கின்றான், தன்னெஞ் சிற்குச் சொல்லியது உமாம.

நள்ளி

44. மான்றமை யழியா மரமபபி லிறுமபின்
சன்றிளைப் பட்ட வயவுப்பிணப் பசித்தென
மடமான் வலசி தரீஇய நடுநாள்
இருண்முகைச் சிலமபின் இரைவேட் டெழுந்த
பணைமரு ளெருததிற பலவரி யிருமபோத்து
மடக்க னாமான மாதிரத தலறத
தடக்கோட் டாமா ²னண்ண லேளறு
நனந்தலைக் கானதது வலமபடத தொலைசசி
இருங்கல வியலறை சிவபப வீரகரும
பெருங்க னூட பிரிதி யாயின
மருநதும் உடையையோ மறறே இரப்போரக்
கிழையணி நெடுநதேர் களிநெரு டென்றும்
மழைசுரந் தன்ன ஈகை வண்மகிழ்க
கழநெருடித் தடககைக கலிமான நளளி
நளிழுக்கை யுடைதத நறுங்கா ரடுக்கத்துப்

¹ 'குளவியொடு பசுமரல் கடுக்கும்' அச்சுபுத்தகத்துப் பாடம்.

² 'அண்ண னல்லேறு' என்றிருக்கலாம் எனத் தோன்றுகின்றது.

போந்தை முழுமுத னிலைஇய காந்தள்
மென்பிணி முகையவிழ்ந் தலர்ந்த
தண்கமழ் புதுமலர் நாறுநறு துதற்கே.

(அகம. 238)

என்பது, இரவுக்குமி வந்த தலைமகற்குத் தோழி சொல்லியது.

அகுதை

45. உண்போன் றுனறுங் கள்ளி னிடச்சில
நாவிடைப் பஃறோ கோலச சிவநத
1 வெளிற்றொள வாடக குழைநதபைந் துமபை
யெறிநதிலை முறிந்த கதுவாய் வேலின்
மணநாறு மாரபின் மறப்போ ரகுதை
குண்டுநீர் வரைப்பிற் கூட லன்ன
குவையிருங் கூடநல வருமுலை சேபப

.....

என்னு வதுகொல தானே
விளங்குறு பராரைய வாயினும் வேந்தா
வினைநவில் யானே பிணிபப
வேர்துளங் கினநம முருண் மரனே.

(புறம. 347)

திணை—காஞ்சி.
துறை—மகட்பாற் காஞ்சி.

பாரி

46. ஆர்கலி யினனே சோணுட் டண்ணல
கவிகை மண்ணுள் செலவ ராயினும்
வாள்வலத் தொழியப் பாடிச் சென்றாஅ
2 வாரொ கமலர
வீத லானு விலங்குதொடித் தடக்கைப்
பாரி பறமபிற பனிச்சுனை போலக்
காண்டற் கரிய ளாகி மாண்ட
பெண்மை நிறைநத பொலிவொடு மண்ணிய
துகிலவிரி கடுபப நுடங்கித் தண்ணென
அகிலார் நறுமபுகை ஐதுசென றடங்கிய
கபில நெடுநகாக் கமழு நாற்றமொடு
மனைச்செறிந் தனளே வானுதல இனியே
அற்றன் றுகலிற நெற்றெனப் போற்றிக
காய்நெற் கவளந் தீற்றிக் காவுதொறுங்

1, 2. பிழைபட்டுள்ளன.

கடுங்கண் யாணை காப்பன ரன்றி
 வருத லானூர் வேந்தர் தன்ணையா
 பொருசமங் கடந்த வருகெழு நெடுவேற்
 குருதி பற்றிய வெருவரு தலையா
 மற்றிவா மறனும் இறறற நெற்றென
 யாரர குவாகொல தாமே நேரிழை
 யுரிததல பலசணங் கணிநத
 மருப்பின வனமுலை நெழுக்கு வோரே.

(புறம. 337)

திணை—காஞ்சி.

துறை—மகட்பாற் காஞ்சி.

தலைவன்கூற்று

47. சுணைப்பூக் குறறுத தொடலை தைஇப்
 புனககிளி கடியும் பூங்கட் பேதை
 தானறிந ¹தனறே இலளே பானூட்
 பள்ளி யாணையி ²னுயிராததென
 னுள்ளம ³பின்னூந தனனுழையதுவே.

(குறுந். 142)

என்பது, இயற்கைப்புணர்ச்சி புணாநது நீங்குந தலைமகன் சொல்லியது.
 தோழிக்குத் தலைமகன் தன் குறை கூறியதூஉமாம்.

48. மால்வரை யிழிதருந தூவெள் ளருவி
 கன்முறை ததுமபும பன்மலர்ச சாரற்
 சிறுகுயக் குறவன் பெருந்தோட் குறுமகள்
 நீரோ ரன்ன சாயல
 தீயோ ரன்ன என னுரனவித தன்றே.

(குறுந். 95)

என்பது, தலைமகன் பாங்கற்கு உரைத்தது.

49. சுடுபுன மருங்கிற் கலித்த வேனற்
 படுகிளி கடியுந் கொடிச்சிகைக குளிர்
 இசையி னிசையா இன்பா ணிததே
 கிளியவள் விளியென ¹விழலொ வாவே
 அதுபுலந் தழுத கண்ணை சாரற

¹ 'தனளோ இலளோ'

² 'உயிர்த்தென' அச்சுப்புத்தகப்பாடம்.

³ 'இன்னுந்'

⁴ 'விழலொல் லாவே' அச்சுப்புத்தகத்துப் பாடம். இது, 'வெழலொல் லாவே' என்
 தன் திரிபாகலாம்.

குண்டுநீர்ப் பைஞ்சுனைப் பூத்த குவளை
வண்டுபயில் பல்லிதழ் கலைஇத்
தண்டுளிக் கேற்ற மலர்போன் றவ்வே.

(குறுந். 291)

என்பது, பாங்கற்கு உரைத்தது.

50. உடுமபு¹ கொலீஇ வரிநுண லகழ்ந்து
நெடுங்கோட்டுப் புற்றத் தீயல் கெண்டி
யெல்லுமுய லெறிந்த வேட்டுவன் அஞ்சுவல
பலவேறு பண்டத் தொடைமறந் திலலத்
திருமடைக் கள்ளி னின்களி செருக்கும்
வன்புலக் காட்டுநாட் டதுவே யன்புகலந்து
நமவயிற் புரிந்த கொள்கையொடு நெஞ்சத்
துள்ளின னுறையோ னுரே முல்லை
நுண்முகை யவிழ்ந்த புறவிற்
பொறைதலை மணநதன் றுயவுமா ரினியே.

(நற். 59)

இது, வினைமுற்றி மீள்வான் தோப்பாகற்குச் சொல்லியது.

தலைவிகூற்று

51. மாசறக் கழீஇய யானை போலப்
பெருமபெய லுழந்த இருமபினாத துறகற்
பைத² லொருகலை சேசுரு நாடன்
நோய்தந தனனே தோழி
பசலை யார்தன குவளையங் கண்ணே.

(குறுந். 13)

என்பது, தோழியிற் கூட்டங் கூடி ஆற்றுவகையான் ஆற்றுவித்துப் பிரிய வேறுபட்ட கிழத்தி தோழிக்கு உரைத்தது.

52. மெய்யே³ வாழி தோழி சாரல
⁴மைபட் டன்ன மாமுக முசுக்கலை
ஆற்றப் பாயாத் தப்ப லேற்ற
கோட்டொடு போகி யாங்கு நாடன்
தான்குறி⁵ வாராத் தப்பற்குத
தாமபசந் தனவென் றடமென் றோளே.

(குறுந். 121)

1 'கொலீஇ' அச்சுப்புத்தகத்துப்பாடம்.

2 'ஒருதலை' அச்சுப்புத்தகத்துப் பாடம்.

3 'மெய்யோ'

4 'மைப்பட் டன்ன'

5 'வாயாத்'

என்பது, இரவுக்குறி வருந் தலைமகன் செய்யுந் குறி பிறிதொன்றனான்
நிகழ்ந்து மற்று அவன்குறியை ஒத்தவழி அவ்வொப்புமையை
மெய்ப்பொருளாக உணராதது சென்று ஆண்டு அவனைக் காணாது
மயங்கிய தலைமகள், பின்னர் அவன்வர வுணர்த்திய தோழிக்குக்
கூறியது.

53. குன்றக் கூகை குழறினும் முன்றிற
பலவி னிருளுகினைக கலைபாய்ந துகளினும்
அஞ்சம னளித்தென் னெஞ்சம் இனியே
ஆரிருட் கங்கு லவாவயிற்¹
சார னீளிடைச செலவா னாதே. (குறுந். 153)

என்பது வரையாது நெடுங்காலம் வந்தொழுதுகின்றழி, நாம் அவரை
வேறுபடுத்தற்குக் காரணம் என்னை என்ற தோழிக்கு, அவர்
வரவு நமதுஆற்றாமைககுக் காரணமாம் எனத் தலைமகள் கூறியது.

54. மன்றுபா டவந்து மனைமடிந் தன்றே
கொன்றே ரன்ன கொடுமையொ டின்றே
யாமங் கொளவிறி² கனைஇக் காமங்
கடலினு முரைஇக கரைபொழி யுமமே
எவனகொல வாழி தோழி மயங்கி
இன்ன மாகவும நனனர் நெஞ்சம
என்னெடும நின்றெடுஞ் சூழாது கைம்மிக்
கிறுமப்புட் டிருளிய இட்டருளு சிலமபிற்
குறுஞ்சுனைக குவளை வண்டுபடச சூடிக
கான நாடன் வருஉம யானைக
கயிற்றுப்புறத் தன்ன கன்மிசைச் சிறுநெறி
மாரி வானந தலைஇ நீர்வார்
பிட்டருங் கண்ண படுகுழி யியவின்
இருளிடையிதிப்புழி நோககி
அவா, தளரடி தரங்கிய சென்ற தின்றே. (அகம். 128)

என்பது, இரவுக்குறிக்கண் தலைமகன் சிறைப்புறத்தானாகத் தலைமகள்
தோழிக்குச்சொல்லுவாளாய்ச சொல்லியது.

55. முனைவளர் முதல மூங்கின் முருக்கிக்
கிளையொடு மேய்ந்த கேழ்கிளர் யானை

¹ 'வரிற்'

² 'கன்றிக்'

நீர்நசை மருங்கி¹னிற்ம்பார்த் தொடுங்கிய
பொருமுர ணுமுலை தொலைச்சிக் கூர்நுனைக்
குருதிச் செங்கோ டழிதுளி கழாஅக்
கன்முனை யடுக்கத்து மென்மெல இயலிச்
செறுபனை வாட்டிய செம்மெலொ டறுகால்
யாழிசைப் பறவை இமிரப் பிடிபுணர்ந்து
வாழையஞ் சிலம்பிற் றுஞ்சும் நாட
னின்²புரைத் தக்க சாயலன் எனநீ
அன்புரைத் தடங்கக் கூறிய இன்சொல
வாய்த்தன வாழி தோழி வேட்டோராக
கமிழ்தத் தன்ன கமழ்தார் மார்பின்
வண்டிடைப் படாஅ முயக்கமுந
தண்டாக் காதலுந் தலைநாட் போன்மே.

(அகம். 332)

என்பது, இரவுக்குழிச் சிறைப்புறமாகத் தோழிக்குத் தலைகள் இயற்
பட மொழிந்தது.

56. பெருங்கடற் றிரையது சிறுவெண் காக்கை
களிற்றுசசெவி யன்ன பாசடை மயக்கிப்
பனிக்கழி துழவும பாடாட் டனித்தோர்
தோவந்து பெயர்ந்த தென்ப அதற்கொண்
டோரும் அலைக்கும் அன்னை பிறரும
பின் னுவிடு கதுப்பின் மின்னிழை மகளிர்
இனையரும்³ மடவரும் உளரே
அலையாத் தாயரொடு நறபா லோரே.

(குறுந். 246)

என்பது, சிறைப்புறம்.

57. இனமயி லகவு மரமயில் கானத்து
நரைமுக ஓகம பாப்பொடு பனிப்பப்
படுமழை பொழிந்த சார லவாநாட்டுக
குன்றம் நோக்கினென் தோழி
பண்டை யற்றீற கண்டிசின் துதலை.

(குறுந். 243)

என்பது, வரைவிடை வைப்ப ஆற்றுகிற¹யியா என்ற தோழிக்குக் கிழத்தி
உரைத்தது.

¹ 'நிரம்பா'

² 'புரை தக்க சாயல் எனநீ'

³ 'முதியரும்'

58. ஒன்றே னல்லேன் ஒன்றுவென் குன்றத்துப்
 பொருகளிறு மிதித்த நெரிதாள் வேங்கை
 குறவா மகளிர கூந்தற் பெய்மமார
 நின்றுகொய மலரு நாடனெ
 டொன்றேன் ரோழி ¹மற ரொன்ற னானே. (குறுந். 208)

என்பது, வரைவிடை ஆற்றலவேண்டுமென்ற தோழிக்குக் கிழத்தி உரைத்
 தது.

59. யாரு மிலலைத் தானே கள்வன்
 தானது பொய்ப்பின் யானேவன் செய்கோ
 தினைததா ளன்ன சிறுபசுங் கால
 ஒழுக்குநீ ராரல் பார்க்குங்
 குருகு முண்டு ²தான் மணந்த ஞான்றே. (குறுந். 25)

என்பது, வரைவு நீட்டித்தவிடத்தகுத தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது.

60. கான மளுளை ³அறையின் முடடை
 வெயிலாடு முசுவின் குருளை யுருட்டுங்
 குன்ற நாடன் கேணமை பெனறும்
 நன்றுமன் வாழி தோழி உண்கண்
 னீரொ டொராங்குத தணப்ப
 உள்ளா ⁴தகறல வலலு வோககே. (குறுந். 38)

என்பது, வரைவு நீட்டித்தவழித் தலைமகள் தனது ஆற்றாமை தோன்றத்
 தோழிக்குக் கூறியது.

61. நெகிழ்ந்த தோளும் வாடிய வரியுந்
 தளிர்வனப பிழந்தவென் னிறனும் நோக்கி
 யானசெய் தனறிவ டியரென அன்பின்
 ஆழல் வாழி தோழி வரழை
 கொழுமட லகலிலைத் தளிதலைக் கலாவும்
 பெருமலை நாடன் கேண்மை நமக்கே
 விழும் மாக ⁵வறியுந் ⁶ரின்றெனக்

1 'பொன்ற னானே', 'பெனறனிமை யானே'

2 'தா மணந்த' அச்சுப்புத்தகத்துப் பாடம்.

3 'அறையின்' அச்சுப்புத்தகத்துப் பாடம்.

4 'தாற்றல்' என்றிருத்தல் அமைதி.

5 'வறியின் நன்றென'

6 'ரின்றெனக்'

கூறுவை மன்றோ நீயே

தேறுவன் மன்பான் அவருடை நட்பே.

(நற். 309)

இது, வரைவு நீட ஆற்றாளெனக் கவன்று தான் ஆற்றாளாகிய தோழியைத் தலைமகள் ஆற்றுவித்தது.

62. செவ்வரைச்¹சேக்கை வருடை மான்மயி

சுரைபொழி தீம்பா லார மாந்திப்

பெருவரை நீழ லுகளும் நாடன்

கல்லினும் வலியன் தோழி

வலிய னென்னாது மெலியுமென் னெஞ்சே.

(குறுந். 187)

என்பது, வரைவு நீட்டித்தவழி ஆற்றாளாகிய தலைமகளை ஆற்றுவிக்கவேண்டிய தலைமகளை இயற்பழித்த தோழிக்குத் தலைமகள் இயற்பட மொழிந்தது.

63. யாமெங் காமந் தாங்கவுந் தாந்தங்

கெழுதகை மையின் அழுதன தோழி

கன்றற்றுப் படுதத புனறலைச சிறுஅா

மன்ற வேங்கை மலாபதம நோக்கி

ஏறு திட்ட ஏம்ப பூசல

விண்டோய் விடரகத தியயபுங்

குன்ற நாடற கண்டவென கண்ணே.

(குறுந். 241)

என்பது, பிரிவிடை ஆற்றாளெனக் கவன்ற தோழிக்குக் கிழத்தி உரைத்தது.

64. கலிமழை கெழீஇய கானயாற மிகுகரை

ஒலிரெடும பீலி துயலவர இயலி

ஆடுமயி லகவு நாடன் நமமொடு

நயந்தனன் கொண்ட கேண்மை

பசந்தக கா லும் பசப்பொல லாதே.

(குறுந். 264)

என்பது, ஆற்றாளெனக் கவன்ற தோழிக்குத் தலைமகள் ஆற்றுவல எனறது.

65. கழிவள ரடுக்கத தாங்கண் முய்யருநது

குரங்கொருங் கிருக்கும பெருங்கண் னாடன்

இனிய² னாகலி னினததி னியனற

இன்னா மையினும் இனிதோ

இனிதெனப் படுஉம புத்தே னாடே.

(குறுந். 288)

¹ 'செச்சை' அச்சுப்புத்தகத்துப் பாடம்.

² 'னாக வினத்தி னியன்ற'. 'னாக வினினத் தியன்ற' அச்சுப்புத்தகத்துப் பாடம், 'னாகலி னினிநமக் கியன்ற' என்றிருக்கலாம்போலும்.

என்பது, தலைமகனது வரவுணாநது, நமபெருமான் நமக்கு அன்பிலை என்ற
தோழிக்குக் கிழத்தி உரைத்தது.

66. புல்வீழிற்மிக் கலவிவர் வெள்வேர்
வரையிழி யருவியிற் றேன்று நாடன்
தீதி நெஞ்சத்துக் கிளவி நமவயின்
¹வநதன்று வாழி தோழி நாமும
நெய்பெய் தீயி நெதீர் கொண்டு
²தாமணந் தணையமென விடுகந தூதே. (குறுந். 106)

என்பது, தலைமகன்மூது கண்டு கிழத்தி தோழிக்குக் கூறியது.

67. அமம வாழி தோழி யன்னைக்
குயாநிலை யுலகமுளு சிறிதா லவர்மலை
மாலைப் பெய்த மணங்கம முநதியொடு
காலை வநத முழுமுதற் காநதண்
³மெலலிலை குழைய முயங்கலும்
இலலுய்த்து நடுதலுங் கடியா தோட்கே. (குறுந். 361)

என்பது, வரைவுமலிந்தவழித் தோழி நன்காற்றினாய் என்றாட்டுக்குக் கிழத்தி
சொல்லியது.

68. ஆடமைக் குயின்ற அவிாதுளை யருங்கிற்
கோடை யவ்வளி குழலிசை யாகப
பாடிள் நருவீப பனிநீ ரின்னிசைத
தோடமை முழுவின் றுதைகுர லாகக
கணக்கலை இகுக்குங் கடுங்குற றாமபொடு
மலைபழஞ் சாரல வண்டியாழாக
இனபல விமிழிசை கெட்டுக் ⁴களிசிறநது
மந்தி நலலவை மருளவன நொக்கக
கழைவள ரடுக்கத தியளி யாடுமயில
⁵விழவுக்கள விறலியிற் றேன்று நாடன்
உருவ வலவீற் பற்றி யம்புதெரிநது
செருசெய் யாணை சென்னெமி வினாய்

1 'நயத்தன்று'

2 'தாமளந் தணையம்' அச்சுப்புத்தகத்துப்பாடம்.
'தாம்வரைந் தணைய'

3 'மெல்லிரல்'

4 'கலி'

5 'நனவுப்புரு'

புலர்கூர லேனந் ¹புரையுடை யொருசிறை
மலர்தார் மார்ப னின்றேற் கண்டோர்
பலர்கில் வாழி தோழி அவருள்
ஆரிருட் கங்கு லணையொடு பொருந்தி
ஓர்யா னாகுவ தெவன்கொல
நீர்வார் கண்ணொடு நெகிழ்தோ ளேனே.

(அகம். 82)

என்பது, தோழிக்குத் தலைவி அறத்தொடு நிறைது.

69. கூறாய் செய்வது தோழி வேறுணர்ந்
தன்னையும் பொருளுக்குத் தலமரும மென்முறிச்
சிறுகுள கருந்து தாய்முலை பெறாஅ
மறிகொலைப் படுத்தல வேண்டி வெறிபுரி
ஏதில வேலன கோதை துயலவரத
தூங்கு மாயி னதூஉம நாணுவல
இலங்குவளை நெகிழ்ந்த செல்லல புலம்படாந
திரவின் மேயல மருஉம யானைக
கால்வ லியகக மொறறி நடுநாள்
வரையிடைக கழுதின் வன்கைக கானவன்
கடுவிசைக் கவணி நெறிந்த சிறுகல
²உடுவுறு கணையிற போகிச சாரல
வேங்கை விரியினா சிதயித்தீ தன் சிதைபூஉப
பலவின பழததுட் டங்கு
மலைகெழு நாடன் பணவாக காலே.

(அகம். 292)

என்பது, வெறியசுநீஇத தலைமகள் தொழிகஞ்ச சொல்லியது.

70. பலவிற சோநத பழமா ரினககலை
³சிலைவிற கானவன செநடுதாடை வெரீஇச
செருவுறு குதிரையற் பொங்கிச சாரல
இருவெதிர நீடமை தயங்கப பாயும
பெருவரை யடுக்கத்துக ⁴கிழுவொன் என்றும்
அன்றை யன்ன நட்பினன
புதுவோாத தமம இவ் வழங்க ளாரே.

(குறுந். 385)

என்பது, வேற்றுவரைவு மாற்றியது.

1 'புழை'

2 'உடுவுறு'

3 'சிலையிற'

4 'கிழவன்'

71. மன்ற மராஅதத பேஎழுதிர கடவுள்
கொடியோர்த தெறூஉம என்ப யாவதும
கொடிய ரல்லா எங் குன்றுகெழு நாடா
1பசைஇப் பசநதன்று னுதலே
2ஒருகிழ ஒருகிழநதன்று தடமென் றேளே. (குறுந். 87)

என்பது, தலைமகள் தெய்வத்திற்குப் பராஅயது.

72. நின்ற சொல்லர் நீடுதோ ஸீனியர்
எனறும் என்றேள் பிரிபயி யலரே
தாமரைத தண்டா தூதி 3மீயிசைச
சாரதிற ரெடுத்த நீநீதன் போலப்
புரைய டனற புரையோ கேண்மை
நீரின் றமையா வுலகம் போலந
தமயின் றமையா 4நநயந தருளி
நறுநுதல பசத்த ஒருசுச
சிறுமை யறுப் செயபய் யலரே. (நற். 1)

இது, பிரிவுணாததிய தோழிக்குந தலைவி சொல்லியது.

73. இசைபட வாழ்பவா செலவந் போலக
காண்டொறும் பொலியுங் கதழ்வாய வேழம
இருங்கேழ் வயப்புலி வெரிஇ யயலது
கருங்கால வேங்கை யூறுபட மறலிப்
பெருஞ்சினந தணியுங் குன்ற நாடன்
நனிபொரி தினிய னாயினுந துனிபடாந
தூட லுறுவேன தோழி நீடு
புலம்புசே ணகல நீநதிப்
புலவி யுணாததல 5வனமை யானே. (நற். 217)

இது, தலைமகள் வாயின் மறுததது.

74. முருகுறழ முன்பொடு கடுஞ்சினஞ் செருக்கிப்
பொருத யானை வெண்கோடு கடுப்ப
வாழை யீன்ற வையேநது கொழுமுனை

1 'பசைஇய'

2 'ஒருகிழிய'

3 'மீயிசைச சாரல்'

4 'வென்னயந் தருளி'

5 'யுறுபவோ' அச்சுப்புத்தகத்துப் பாடம்.

6 'வண்மையானே' அச்சுப்புத்தகத்துப் பாடம்.

மெல்லியன் மகனி ரோதியன்ன
 பூவொடு துயல்வரு மாலவரை நாடனை
 இரந்தோ ருளர்கொல் தோழி திருந்திழைத்
 தொய்யில் வனமுலை வரிவனப் பிழர்ப்பப்
 பசந்தெழு பருவர நீர
 நயந்தோரக் குதவா நாரின் மாபே.

(நம். 225)

(1) இது, வன்புறை எதிரழிந்தது.

(2) ¹பரத்தை தலைமகட்டுப்பாங்காயின வாயில் கேட்பச சொல்லிய
 தூஉமாம.

தோழிகூற்று

75. எழாஅ யாகலின் எழினலந் தொலைய
 அழாஅ தீமோ நொதுமலா தலையே
 ஏனல காவலா மாவீழ்தகுப பறிதத
 பகழி யன்ன சேயரி மழைக்க
 ணலல பெருந்தோ னோயே கொல்ல
 நெறிபொற் பிதிரிற் ³சிறுபல தாஅய்
 வேங்கை வீயுகு மோங்குமலைக் கட்சி
³மயிலறி பறியா மன்னே
 பயிலருரல கவரும பைமபுறக் கிளியே.

(நம். 13)

இஃது, இயற்கைப்புணாச்சியின் பிற்றைஞானது தலைவியினவேறுபாடு
 கண்ட தோழி, தலைவிமறைத்தறகுச சொல்லியது.

76. சிலம்பின் மேய்ந்த சிறுகோட்டுச சேதா
 அலங்குருலைக் காந்த உண்டித தாதுகக்
 கன்றுதாய் மருளுங் குன்ற நாடன்
 உடுக்குந் ⁴தழைதந் தன்னே ⁵யாமல்
 துடுபின் யாயஞ் சுதுமே கொடுப்பிற்
⁶கேளுடைக் கேடரு சுதுமே யாயிடை

¹ இதுவே பாட்டின் பொருளுக்கேற்ற துறையாயிருத்தலின், இச்செய்யுள் ஈண்டு வைக்கப்பட்டது.

² 'சிறுபல காய்' அச்சுப்புத்தகத்துப் பாடம்

³ 'மயலறி'

⁴ 'தழையீத்'

⁵ 'யவையாம்' அச்சுப்புத்தகத்துப் பாடம்.

⁶ 'கேளிடை'

¹வாடல கொல்லோ தாமே அவன்மலைப்
போருடை வருடையும் பாயாச்
சூருடை யடுக்கத்த கொயறகருந் தழையே.

(நம். 359)

இது, தோழி, தழை யேற்றுக் கொண்டுமின்று தலைமகளுக்குறிப்பின் ஓடியது.

77. மாயோ னன்ன மால்வரைக கவாஅன்
வாலியோ னன்ன வயங்குவெள் ளருவி
யமமலை கிழவோன் நநநயந் தென்றும்
வருந்தின னென்பதோர் வாய்ச்சொற் றேறாய்
நீயுங் கண்டு ²நுமரொடு மெண்ணி
³யறிவறிந் தளவல் வேண்டிம மறுததரற்
கரிய வாழி தோழி பெரியோரா
நாடி நட்பி னல்லது
நட்டுநா டார்⁴தம மொட்டியோரா திறத்தே.

(நம். 32)

இது, தலைவிக்குக் குறைநயப்புக் கூறியது.

78. பெயல்கண் மறைத்தலின் விசமபுகா ணலரே
நீாபரந் தொழுகலின நிலங்கா ணலரே
எலலை சேறலின் இருள்பெரிது பட்டன்று
பல்லோர தஞ்சும் பானுட் கங்குல்
யாங்குவந தனையோ ஓங்கல் வெற்ப
வேங்கை ⁵கமழுமெஞ் சிறுகுடி
யாங்கறிந் தனையோ நோகோ யானே.

(குறுந் 355)

என்பது, இரவுக்குறி நோந்த தலைமகற்குத் தோழி நொந்து கூறியது.

79. காம மொழிவ தாயினும் யாமத்துக்
கருவி மாமழை வீழ்ந்தென அருவி
விடரகத் தியம்பு நாட எந்
தொடர்புந் தேடிமொ நின்வயி னானே.

(குறுந். 42)

என்பது, இரவுக்குறி வேண்டின கிழவற்குத் தோழி நேர்ந்த வாய்பாட்டான் மறுத்தது.

80. நகைநீ கேளாய் தோழி யலகல
வயநா யெறிந்து வன்பறழ் தழீஇ

1 'வாடுப'

4 'தா மொட்டியோர்'

2 'நுமரோ மெண்ணி'

5 'கமழுஞ்'

3 'யறிவந்'

இனைய ரெய்துதன் ¹மடக்கிக் கிளையொடு
நான்முலைப் பிணவல் சொலியக் காடுனாழிந்
தரும்புழை முடுக்க ராட்குழித்து நின்ற
தறுகடப் பன்யி நோக்கிக் கானவன்
குறுகினன் றொடுதத கூர்வாய்ப் பகழி
மடைசெலன் முனபிற்றன் படைசெலச செல்லா
தருவழி ²விலக்குமெம பெருவிறல் போன்மென
எய்யாது பெயருங் குன்ற நாடன்
செழியரி றுடக்கலிற் பரீஇப் புரியவிழ்ந
தேநதுகுவுவு மொய்ம்பிற் பூச்சோ பாலை
ஏற்றியில் கயிற்றி நெழில்வநது துயலவர
இல்வநது நின்றேறற் கண்டனள் அன்னை
வல்லே என்முகம நோக்கி
நல்லை மன்மென நகூஉப்பெயர்ந தோளே.

(அகம். 248)

என்பது, இரவுக்குழிச சிறைப்புறமாகத் தலைமகட்டுச் சொல்லுவாளாய்த் தலைமகன கேட்பத் தோழி சொல்லியது.

81. குணகடன் முகந்த கொள்ளை வானம்
பணைசெழு வேந்தா பலபடைத் தாணைத
தோனிரைத தனைய வாடு வலனோபு
கோனிமிர கொடியின் வசிபட மின்னி
உருமுர றதிரகுர றலைஇப் பானாட்
பெருமலை மீயிசை முற்றின வாயின்
வாளிலங் கருவி தாஅய் நாளை
இருவெதி ரங்கழை யொசியத தீண்டி
வருவது மாதோ வண்பரி யுந்தி
நனிபெரும பரப்பின் நமமுா முன்றுறைப்
பனிபொரு மழைக்கண் சிவப்ப பானாண்
முனிபட ரகல மூழ்குவங் கொல்லோ
மணிமருண் மேனி யாயநலந தொலையத்
தணிவருந் துயரநு செய்தோ
னணிமிளா நெடுவரை யாடிய நீரே.

(அகம். 278)

என்பது, இரவுக்குழிககண் தலைமகன சிறைப்புறமாகத் தலைமகட்டுத் தோழி சொல்லியது.

¹ 'மடக்கிளையோடு'

² 'விலக்குமெம்'

82. பிறமுறு விழுமம பிறரும் நோப

தமமுறு விழுமம தமக்கோ தஞ்சம
கடம்புகொடி யாத்துக் கண்ணி சூட்டி.
வேறுபல் குரல ஒருதூக் கின்னியங்
காடுகெழு நெடுவேட் பாடுகொளைக ¹கேற்ப
²அணங்கயர் வியன்களம பொலியப் பையத
தூங்குதல் புரிந்தனா நமரென ஆங்கவற்
கயியக் கூறல் வேண்டும தோழி
அருவி பாய்ந்த கருவிரன் மந்தி
செழுங்கோட் பலவின் பழம்புணை யாகச்
சாரற பேரூா முன்றுறை யிழிதரும
வறனுற லயியாச சோலை
விறவைலை நாடன் சொனையந் தோயே.

(அகம். 382)

என்பது, இரவுநகுழிச சிறைப்புறமாகக் தோழி தலைமகட்டுசு சொல்லியது.

83. முனிபட ருழநத பாடி இண்கட்

பனிகால போழ்ந்தது பண்ணியழில் ளெகிழ்தேதள்
மெல்லிய வாகலின் மேவரத திரணிடு
நல்ல வென்னுளு சொல்லீ பவனிய
வனலளு சிதுதினை காக்குளு சேனேன
ளெகிழியிற பெயாநத நெடுநல யாண்
மீன்படு சுடரொளி வெளுஉம
வான்றேய் மெறபன மணவா ளுங்கே.

(குறுந். 357)

என்பது, தோழி, கிழவன் கேட்குமஅண்மையனாகக் கிழத்திக்குச் சொல்லியது.

84. உருமுரறு கருவிய பெருமதை தலைஇப்

பெயலான றவ்ந்த தூங்கிரு ணடுநான்
மினனுமிநா தன்ன கனங்குழை யிமைப்பப்
பின்னுய்தி நெய்யிற் கிளைஇய கூந்தலள்
வரையிழி மயிலின் ஒலகுவை ளொதுங்க்
மிடையூ பிழியக் கண்டனென் இவளென
அலைவல வாழிவேண் டனண் நம படப்பைச
குருடைச் சிலம்பிற் சுடாபபூ வேய்ந்தது
தாமவேண் நுருவின் அணங்குமார வருமே

¹ 'கொப்ப'

² 'அணங்கமி'

நனவின் வாயே போலத் துஞ்சுநாக்
 கனவாண்டு மருட்டலும் உண்டே இவடான
 சுடரின்று தமியளும் பனிக்கும் வெருவர
 மன்ற மராஅதத கூகை குமுழினும்
 நெஞ்சுழிந தாணஞ் சேரும் அதன்றலைப்
 புலிககணத தனன நாய்தொடா விட்டு
 முருகி னன்ன சிற்றத்துக் கடுந்திற
 வெந்தையும் இல்ல னாக
 அஞ்சுவ எல்லளோ இவளிது செயலே.

(அகம. 158)

என்பது, தலைமகன் சிறைப்புறத்தானாகத் தோழி செவிவிததாய்க்குச் சொல்லுவாளாய்த் தலைமகன் கேட்பச் சொல்லியது.

85. பெரும்புனங் கவருஞ் சிறுகிளி யோப்பிக்
 கருங்கால வேங்கை யூச றாங்கிக்
 கோடேந தலகுற மழையணிந் துமமோ
 டாடினெம வருதலி¹னிநியது முண்டோ
 நெயிபடு கூழைக காமுதிர பிருநத
 வெலிகமழ் கொண்ட நாறுமுஞ் சிமிய
 பசலே²பாயதரு துதலும் றேநாககி
 வயிதுகு நெஞ்சினள் பிழிதொன்று சுடடி
 வெய்ய வுயிரத்தனள் யாயே
 ஐய அஞ்சினம அளியம யாமே.

(நற. 368)

இது, தோழி தலைமகற்குச் செறிப்பறிவுற்றியது.

86. முன்றிற பலவின் படுகளை மீஇப்
 புனறலை மந்தி தூபபத தநதை
 மைபடு மாலவரை பாடினள் கொடிசசி
 ஐவன வெண்ணெற குறூஉ நாட்டுவி
 குருடைச சிலம்பி னருவி யாடிச
 காரரும் பவிழ்நத கணிவாய வேங்கைப
 பாவமை யிதண மேறிப் பாசினம
 வணர்குரற் சிறுதினை கடியப
 புணாவது கொல்லோ நாணையும் நடக்கே.

(நற 373)

இது, செறிப்பறிவுற்றியது.

1 'எனியது'

2 'பாய்திரு'

87. முறஞ்செவி யாணைத் தடக்கையிற றடைஇ
 இறைஞ்சிய குரல பைநதாட் செநதினை
 வரையோன் வண்மை போலப் பலவுடன்
 கிணையா டுண்ணும வளைவாய்ப் பாசினம
 குலலை குளவி கூதளங் குவளை
 இல்லமொடு மிடைநத சாநதண் கண்ணியன்
 சுற்றமை விலவன் செயலைத் தேதான்று
 நற்றூ மாபந் காண்குழிற சிழிய
 நறகவந் கழிய வுரைமீன் பிறறை
 அணங்கு மணங்கும போலு மணங்கி
 வறுமபுனங் காவல விடாமை
¹யழிநதனி ரலலிரோ அழனில யாயே.

(நற். 376)

இது, தோழி கனிமீடலவைவததுச சிறைப்புறமாகச செழிப்பறிவுறீஇயது.

88. கருங்கால வேங்கைச றெவ்வி ளாங்குசின
 வடுக்கொளப பிணிதந விடுமுரி முறறசிக
 கைபுனை சிறுநெழி வாங்குப பையென
 விசுப்பா டாயயயில் சுடுபப யானின்று
 பசுங்கா மூலகுல பறலுவன னூககிச
 செலவுடன் விடுகோ தோழி பலவுடன்
 வாழை போங்குப வகைபமை சிலமபிற
 அஞ்சுபிடி மருங்குன மருசுபடக காணுது
 பெருங்கனி அழிந்துஞ் சீசாலை யவா
 சேனெடுங் குன்றங் காணிய நீயே.

(நற். 222)

இது, தோழி, தலைமகனவரவுணர்ந்து சிறைப்புறமாகச செழிப்பறிவுறீஇ வரைவுகடாயது.

89. நொச்சி மாவரும் பனை கண்ண
 எககா றெண்டி னிருங்கினைத் தொழுதி
 இலங்கெயிற தோள ரினனகை மகளிர்
 உணங்குதினை துழவுங் கைபோல ஞாமுன்
 மணங்கமழ நறுவி வரிககுந துறைவன
 நனறொடு புணாதத இன்னமா கானற
 நனியே வருதல நனிபுலம புடைத்தென
 வாரேன் மன்யான் வந்தனென தெயய

¹ முறிந்தன வில்லிரோ'

சிறுநா வொண்மணித தெள்விசை¹ கடுப்ப
இனமீ னூர்கை யீண்டுள் ளொலிக்குர
லிவைமக னென் னு வளவை
வயமான் றேன்றல வநதுநின் றனனே.

(நம். 267)

(1) இது, தோழி, காப்புக் கையிக்குக் காமம் பெருகியகாலத்துச் சிறைப்புறமாகச் சொலியது.

(2) வரைவு கடாயதூஉடாம.

90. கோழிலை வாழைக் கோண்மிகு பெருங்குலை

யூழுறு தீங்கனி யுண்ணுநாத தடுத்த
சாரற் பலவின் சுடையொ நீழ்படுபு²
பாறை நெடுஞ்சுனை விடேநத தேறல
அறியா துண்ட கடுவ னயலது
கறிவளா சாநத மேறல செல்லாது
நறுவீ யடுக்கத்து மகிழ்நதுகண் படுக்குங்
குறியா வினபம³ ளளிதி னினமலைப்
பலவேறு விலங்கும ளயது நாட
குறித்த இன்பம நினககெவன அரிய
வெறுத்த வேள் வேய்புரை பணைத்தோள்
நிறுப்ப நிலலா நெஞ்சமொடு நின்மாட
டிவளம் இனைய ளாயின் தநதை
யருங்கடிக் காவலா சோபத நெற்றிக
கங்குல வருதலும் உரியை பைமபுதல்
வேங்கையும் ஒள்ளினா விரிந்தன
நெடுவெண் டிங்கனும் ஊர்கொண்டன்றே.

(அகம. 2)

என்பது, பகற்குறிககட் செறிப்பறிவுநீதித் தோழி வரைவுகடாயது.

91. கிளைபா ராட்டுங் கடுநடை வயக்களிற்
முனீதரு பூட்டி வேண்டுகுள கருத்த
வாணிற் வருவின் ஒளிறுபு மீனனிப்
பருஉவுறைப் பஃறுளி சிதந் வானவினறு
பெருவரை நளிசுமை அதிர வட்டித்துப்
புயலே றுரைஇய விவலிரு னடுநாள்
விறலிழைப் பொலிந்த காண்டின சாயற்

1 'கெடுப்ப'

2 'ஊழ்படு'

3 'எளிதென சின்மலை'

றடைஇத திரண்ட நின் றோள்சேர் பல்லதைப்
 படாஅ வாசும எங் கண்ணென நீயும்
 இருண்மயங் கியாமத் தியவுககெட விலங்கி
 வரிவயங் கிருமபுளி வழங்குநாப் பாக்கும
 பெருமலை விடரகம வரவரி தெனனாய்
 வரவெளி தாக எண்ணுதி அதனால
 னுண்ணிதிற கூட்டிய படுமா னார
 தண்ணிது கமழும் நின்மார பொருநாள்
 அடைய முயங்கே மரயின் யாமும
 விற்றிழை நெகிழ்ச் சாய்தும அதுவே
 அன்னை அறியினும அழிக அலாவாய்
 அம்பன் மூதூர கேட்பினுங் கேட்க
 வண்டிறை கொண்ட எரிமருள் ¹தோன்றியோ
 டொண்பூ வேங்கை கமழூந
 தன் பெருநு சாரற் பநலவந தீமே.

(அகம. 218)

என்பது, தோழி, தலைமகளை இடததுயதது வந்தது பகற்குறி நேர்ந்த வாய்
 பாட்டால், தலைமகளை வரைவுகடாயது.

92. யாயே, கண்ணினுங் கடுங்கா தலவே எந்தையும்
 நிலனுறப் பொருஅன சிறடி சிவப்ப
 எவனில குறுமகள் இயங்குதி என்னும
 யாமே, பிரிவின் றியைந்த துவரா நட்பின்
 இருதலைப் புள்ளின் ஒருயி ரமமே
 ஏனலங் காவல ரானு தாராததொறுங்
 கிளிவிளி பயிறறும வெளிலாடு பெருஞ்சினை
 விழுககோட பலவின் பழுப்பயங் கொண்மார
 குறவ ருனறிய ரூமபை புதைய
 வேங்கை தாஅய தேம்பாய் தோற்றம
 புளிசெதது வெரீஇய புகர்முக வேழம
 மழைபடு சிலம்பிற் கழைபடப் பெயரும
 நலவரை நாட நீவரின்
 மெலலிய லோருந தான்வா மூலவே.

(அகம. 12)

என்பது, பகற்குறிவாராநின்ற தலைமகன், தோழியாற் செறிப்பறிவுறுக்கப்
 பட்டு, இரவுக்குறிவாரா வரைவல் என்றற்கு அதுவும மறுத்து
 வரைவுகடாயது.

¹ 'தோன்ற, டொண்பூ'

இப்பாட்டினுள், 'நீவரின்' என்றது வரவுமறுத்தது. 'சேறடி சிவப்ப' என்றது செறிப்பறிவுநீயது.

93. நீர்நிறங் கரப்ப ஊழுறு புதிர்ந்த
 பூமலர் கஞலிய கடுவரற் கான்யாற்றுக்
 கராஅந் தஞ்சுங் கல்லயர் மழிசுழி
 மராஅ யாணை மதந்தப ரொற்றி
 உராஅ வீர்க்கும் உட்குவரு நீத்தந்
 கடுங்கட் பனறியின் நடுங்காது ¹துணிந்து
 நாம வருந்துறைப் ²போதந் தியாமத்
 தீங்கும் வருபவோ ஓங்கல் வெற்ப
 ஒருநாள் விழும் முழினும் வழிநாள்
 வாழ்குவ ளலளென் றேழி யாவதம
 ஊழில் வழிகளும் பயில வழங்குநா
 நீடிந் ருக இழுங்குவா அதனூல
 உலமரல வருததம உறுதுமெம் படப்பைக்
 கொடுநதே னிழைந்த கோடியா நெடுவரைப
 பழநதுங்கு நளிப்பிற் காந்தளம பொதுமபிற்
 பகனீ வரினும் புணாகுவை அகன்மலை
 வாங்கமைக கண்ணிடை கடுப்ப
 யாய், ஓடிபின ளெடுதத தடமென் றேளே.

(அகம. 18)

என்பது, தோழி இரவுவருவாணைப் பகல்வர வென்றது.

94. ³ஆங்கண் வேங்கைப் பொன்னினர் மலைநது
 வாங்கமை நொன்சிலை பெருத்தத திரீஇத
 தீமபழப் பலவின சுவைவினை தேறல
 வினை யம்பின இனையரொடு மாந்தி
 ஒட்டியல் பிழையா வயநாய் பிற்பட
 வேட்டம போகிய குறவன் காட்ட
 குளவித் தண்புதல் குருதியொடு துயல்வர
 முளவுமாத் தொலைச்சங் குன்ற நாட
 அரவெழி யுருமொ டொன்யிக காலவிழ்த்
 துரவுமழை பொழிந்த பானாட் கங்குற்
 றனியை ⁴வந்த வாறுநிலை ந தல்கலும்

1 'துறந்து'

2 'போதந்து' என்றும் படிக்கலாம்.

3 'ஆங்கண் வேங்கை பொன்னினர் மலைந்து'

4 'வருத லாறு'

பனியொடு கலுழும் இவள் கண்ணே அதனாற்
 கடுமபகல் வருதல வேண்டும தெய்ய
 அதிராரன் முதுகலை கழிமுழி முனைஇ
 உயாசிமை நெடுங்கோட் டுகள வுக்க
 கமழித முலரி தாஅய் வேலன்
 வெய்யயர் வியன்களங் கடுககும
 பெருவரை நண்ணிய சார லானே.

(அகம. 182)

என்பது, தோழி இரவுவருவானைப் பகல்வர என்றது.

95. கான மானதர் யானையும் வழங்கும
 வான மீயிசை உருமுநனி உரறு
 1 பரவும் புலியும் அஞ்சுதர வுடைய
 2 இரவழங்கு சிறுநழி தமியை வருதி
 வரையிழி யருவிப் பாட்டொடு பிரசம்
 முழவுசேர் நரமபின இமமென இமிரும
 பழவிற் றனந்தலைப் பயமலை நாட
 மன்றல வேண்டினும் பெறுகுவை ஒன்றே
 இனறுதலை யாக வாரல வரினே
 எம்முறு துயரமொ டியாயிவ நெழிய
 எற்கண்டு பெயருங் காலை யாழ நின
 கற்கெழு சிறுகுடி யெய்திய பின்றை
 ஊதல வேண்டுமாற் சிறிதே வேட்டொடு
 வேப்பயி லமுலத்துப் பிரிந்த நின்
 னுப்பயிா குயிநிலை கொண்ட கோடே.

(அகம. 318)

என்பது, இரவுக்குழி வந்த தலைமகனை வரவுவிலக்கி வரைவுகடாயது.

96. வேரல் வேலி வோக்கோட் பலவின்
 சார னுட செவ்வியை யாகுமதி
 யாரும் தழிந்திசி னேரே சாரற
 சிறுகோட்டுப் பெருயபழந் தூங்கி யாங்கிவள்
 உயிரதவச் சிறிது காமமோ பெரிதே.

(குறந். 18)

என்பது, இரவுக்குழி வரது நீங்குந தலைமகனைத் தோழி எதிர்ப்பட்டு
 வரைவுகடாயது.

1 'மாவும்'

2 'அரவழங்கு'

97. கறங்குவெள் ளருவி பிறங்குமலைக் கவாஅன்
 தேங்கமழிணர வேங்கை குடித்
 தொண்டகப் பறைச்சீர பெண்டிரொடு விரைஇ
 மறுகிற் றாங்குஞ் சிறுகுடிப் பாக்கத்
 தியன்முரு கொப்பினை வயநாய் பிற்படப்
 பகல்வரிற் கவ்வை யஞ்சுதும் இகல்கொள
 இரும்பிடி கன்றெடு விரைஇய கயவாய்ப்
 பெருங்கை யானைக் கோட்பிழைத் ¹திரீஇய
 அடுபுலி வழங்கும் ஆரிரு ணடுநாள்
 தனியை வருதல் அதனிணும் அஞ்சு தும்
 என்னு குவள்கொல் தானே பன்னுட்
 புணர்குழி செய்த புலர்குர லேனற்
 கினிகடி பாடலும் ஒழிந்தனர்
 அளியள் தானின னளியல் திலளே.

(அகம். 118)

என்பது, செழிப்பறிவுறீஇ இரவும் பகலும் வாரல் என்று வரைவுகடாயது.

98. பிணர்ச்சுவற் பன்மி தோன்முலைப் பிணவொடு
 கணைக்கா லேனல் கைம்மிகக் கவர்தலிற்
 கல்லத ரருமபுழை ²யல்கிக் கானவன்
 விலலிற் றந்த வெண்கோட் டேற்றைப்
 புணையிருங் கதுப்பின் மீனயோள் கெண்டிக்
 குடிமுறை ³பகுக்கு நெடுமலை நாட
 உரவுச்சின வேழம் உறுபுலி பார்க்கு
 மிரவி னஞ்சாய் அஞ்சவல அரவி
 னீரனைப் புற்றங் காரென முற்றி
 இரைதே ரெண்கினம அகமும
 வரைசோ சிறுநெயி வாரா தீமே.

(நற் 336)

இஃது, ஆறுபார்த்துற்றுச் சொல்லியது.

99. ஆளில் பெண்டிர் தாளிற் செய்த
 துணங்குநண் பனுவல் போலக் கணங்கொள
 ஆடுமழை தவழங் கோடியா நெடுவரை
 முடமுதிர் பலவின் குடமருள் பெருமபழங்
 கல்லுமு குறவர் காதன் மடமகள்

¹ 'திரீஇ'

² 'பொல்கி'

³ 'பகுதரு'

கருவிரன் மந்திக்கு வருவிரூந் தயரும
வான்றோய் வெற்ப சான்றோ யல்லை யெங்
காமங் கனிவ தாயினும் யாமத்
திருமபுலி தொலைதத பெருங்கை யானை
வெஞ்சின வுருயி னுரமு
மஞ்சவரு சிறுநெய் வருத லானே.

(நற். 353)

இது, தோழி ஆற்றகருமை யஞ்சித் தான ஆற்றாளாய்ச் சொல்லியது.

100. கன்றுதன் பயமுலை மாந்த முன்யில
தீண்டிடி யுண்ணும பெருங்கன னுட
கெட்டிடத் துவந்த வுதவி கட்டில
வீறுபெற்று மறந்த மன்னன் போல
நன்யி மறந்தனை யாயின மென்சீரக
கலியிற் கலாவத தன்ன இவ
ளொலிமென் கூநதல் உரியவாம நினககே.

(குறுந். 225)

என்பது, வரைவிடைவைத்துப் பிரிவாற்குத் தோழி சொல்லியது.

101. மலிபெயற் கலித்த மாரிப பித்திகததுக்
கொயவரு நிலையி¹பெயலொ மணமுசைச
செவ்வெரிந உறமுங் கொழுங்கடை மழைக்கண்
தளிசீரர் மேனி மாஅ யோயே
நாடுவறங் கூர நாஞ்சில் துஞ்சக்
கோடை நீடிய பைதறு காலைக்
குன்றுகண் டன்ன கோட்ட யாவையுஞ்
சென்றுசேக கலலாப புள்ள உளரில
எனறுழ் வியன்குள நிறைய வீசிப்
பெருமபெயல பொழிந்த ஏம வைகறைப்
பலலொ ருவந்த உவகை யெல்லாம
என்னுட் பெய்தந் தற்றே சேணிடை
ஒங்கித் தோன்றும் உயர்வரை
வான்றோய் வெற்பன் வந்த மாறே.

(அகம. 42)

என்பது, தலைமகள் வரைவுமலிந்தமை தோழி தலைமகட்குச் சொல்லியது.

102. ² மழைசொந தெழுநரு மாரிகு குன்றத
தருவி யாரந்த தண்ணறுங் காந்தள்

¹ 'பெயலொடு'

² 'மழைசேந்'

முகையவிழ்ந் தானு நானு நானு நானு
பல்லிதழ் மழைக்கண் மாஅ யோயே
ஒல்லை யாயினுங் கொலைவ யாயினும
நீயளந தயிலைநின் புரைமை வாய்ப்பொல
பொய்மொழி கூறலஃ தெவனே
நெஞ்சம நன்றே நினவயி னானே.

(குறுந். 259)

என்பது, காப்புமிகுதிககண் ஆற்றாளாகியவழி, தோழி, அறததொடு
நின்று யானே பரிசுரிப்பல என்று கருதியதனைத் தலைமகனும் நயப்பா
ளாகக் கூறியது.

103. பெருநன் றறழிற பேணுரு முளரே
ஒருநன் றுடைய ளாயினும புரிமாண்டு
புலவி தீர அளிமதி இலைகவா
பாடமை யொழுகிய தண்ணறுஞ் சாரல
மென்னடை மரையா துஞ்சு
நன்மலை நாட நின்னல திலனே.

(குறுந். 115)

என்பது, உடன்பொககு ஒருபபடுதது மீருந் தோழி தலைமகற்குக் கூறியது.

104. அமுத முண்க நம மயலி லாடடி
¹கிடங்கி னன்ன விட்டுக்கரைக கான்யாற்றுக்
கலங்கும பாசி நீரலைக கலாவ
ஒளிறுவெள் ளருவி யொண்டுறை மடுத்துப்
புலியொடு பொருத புண்கூ யானே
நற்கோடு நயந்த அனபில கானவா
விற்கழிப பட்ட நாமப் பூச
லுருமிடைக் கடியிடி கரையும
பெருமலை ²நாடன் வருமென் றோனே.

(நற். 65)

இது, விரிச்சிபெற்றுப் புகன்ற தோழி தலைமகர்க்குச் சொல்லியது.

செவிலிகூற்று

105. உவக்குந ளாயினும உடலூந ளாயினும
தாயழிந் ³துணர்க ளனனா தீவா
யலாவின மேவல அடபற பெண்டிா

1 'கிடங்கி னன்ன' என்னும் பாடமே ஐயப்படுதலால், யிருத்தலின், மேல்,
'கிடங்கில்' என்னும் பாடத்தை மேற்கொண்டு, 'கிடங்கில்—ஒரு' என்று குறித்தது
(பக். 60) தவறாமெனக் கொள்க.

² 'நாடனை'

³ 'துணர்'

இன்னள் இணையள் நின் மகனெனப் பன்னுள்
 எனக்குவந் துரைப்பவும் தனக்குரைப் பறியேன்
 நாணுவள் இவனென நனிகரந் துறையும்
 யானிவ் வறுமனை யொழியத் தானே
 அன்னை யறியின இவனுறை வாழ்க்கை
 எனக்கெளி தாகல் இல்லெனக் கழற்கால
 மின்னொளிர் நெடுவே லினையோன் முன்னுறப்
 பன்மலை யருஞ்சரம போகிய தனக்கியான்
 அன்னை னன்மை நன்வா யாக
 மானதா மயங்கிய மலைமுதற சிறுநெறி
¹வேய்திடை யுறாஅ தெயகி முன்னர்ப்
 புல்லென் மாமலைப் புலமபுகொள் சீறாச
 செல்விருந் தாற்றித் துச்சி விருக்க
 நுனைகுழைத் தலமரு நொச்சி
 மனைகெழு பெண்டியா னாகுத மனனே.

(அகம. 203)

என்பது, மகட்போக்கிய தாய் சொல்லியது.

¹ 'வேய்க்கடை யறாஅ'

சொல்லகராதி

எண்—பக்கஎண்

அ

அகத் திணையியல்—93.
 அகத்தியம்—16.
 அகத்தியர்—6.
 அகநானூற்றின் உரை—159.
 அகநானூற்றின் உரையாசிரியர்—159.
 அகநானூறு, அகம்—17, 28, 30-33, 36, 40, 52, 61, 62, 64-77, 88, 91, 94, 96, 98, 102, 104, 105, 107-110, 113-117, 119, 124, 127, 130, 131-133
 அகுதை—52.
 அங்கவை—141, 142.
 அசோகத்தளிர்—62.
 அசோகு—75.
 அஞ்சியாந்தையார்—40.
 அடியார்க்குநல்லார்—143.
 அண்ணாமலைச் சதகம்—21.
 அணி—97.
 அதிகன், அதிகமான்—3, 6, 140, 141.
 அந்தணர்—62.
 அம்பல்—118
 அயிரைமலை—59.
 அரிசில்கிழார்—14.
 அருண்மங்கை—6, 9.
 அரும்பல்—118.
 அரையம்—58, 60.
 அல்குல்—38, 40.
 அல்லாந்து—148.
 அலையும்—106.
 அவ்வை—3.
 அவ்வைமுதலியோர்—7.
 அவ்வையார்—17, 140, 141.
 அவரை—75.
 அளிதே—114.
 அளியர்—114.
 அறிந்தியாறு—114.
 அறிபுநர் இன்று—103.
 அன்றில்—73.
 அணக்கன் ஐயம்பு—47.

ஆ

ஆ—70.
 ஆசாரங்கோவை—130.
 ஆசிரியர் தொல்காப்பியர், தொல்காப்பியர்—103-106, 111-113, 115, 122, 124, 125, 138.
 ஆசிரியர் நச்சினூர்க்கினியர், நச்சினூர்க்கினியர்—16, 32-34, 41, 45, 49, 74, 94, 114, 124, 125, 127, 132, 144-147, 149, 151, 152, 154, 156.
 நச்சினூர்க்கினியருரை—93.
 ஆசிரியர் நல்லந்துவனார், நல்லந்துவனார்—34, 37.
 ஆசை—136.
 ஆடவர்—62.
 ஆடுமகள்—68.
 ஆதப்புலைச்சி—3, 9.
 ஆதனுநரன்—24.
 ஆதி—2, 3, 5, 6, 8, 9, 48.
 ஆம்பல்—79.
 ஆமான—70.
 ஆயர்—67.
 ஆர் (அசை நிலை)—111.
 ஆரியவரசன் பிரகத்தன்—14, 29, 52.
 ஆரூர்—3.
 ஆவு—130.

இ

இஃதொத்தன்—104.
 இகும்—112.
 இடைக்காடன்—27.
 இடைச்சொல்லியல்—112.
 இயிரும்—117.
 இயில்—116.
 இயிழும்—117.
 இயம்பல்—125.
 இயவர்—68.
 இரக்குவாரேன்—113.
 இரட்டுதல்—40.
 இருக்கோவேன்—13, 20, 21, 52, 54.

இருதலைப்புள்—73.
 இல்வாழ்வோர்—62.
 இல—115.
 இலக்கணச்சிறப்பு—105.
 இலக்கணமாறுபாடு—102.
 இலக்கணவிளக்கம். பாட்டியல்—46.
 இலக்கணை—40.
 இ. வை. அனந்தராமையரவர்கள்—
 45, 157.
 இளம்பூரண அடிகள், இளம்பூரணர்—
 16, 32, 93, 138.
 இளமகளிர்—63.
 இற்றி—75.
 இறைச்சிப்பொருள்—96.
 இறைபரைகப்பொருளுரை, களவிய
 லுரை—12, 118.
 இன்—112, 123.
 'இன்று' என்னுஞ் சொல்—103.
 இன்னுதவை—84.
 இன்னொற்பதின் ஆசிரியர்—41.
 இன்னொற்பதது—30, 31, 41, 81, 84,
 133—135, 139.
 இன்னினி—123.
 இனியவை காற்பதது—41, 42, 139.

ஈ

ஈட்கு—130.
 ஈம்—105, 113, 114.
 ஈர்க்கும்—117.
 ஈழ—130.

உ

'உண்டு' என்னுஞ் சொல்—103.
 உண்மொன—111.
 உணவு—64.
 உத்தரராமாயணம் (தெலுங்கு)—121.
 உத்தி—116.
 உபபை—3, 6.
 உமணர்—67.
 உய்—120, 121.
 உயிர்மயங்கியல்—124.
 உரிசொல்லியல்—118, 128.
 உருவுவமம்—104.
 உலமரல்—115.
 உவமவியல்—105
 உவமான சங்கிரகம்—39.
 உவமைகள்—99.
 உழவர்—67.
 உழிஞை—75.
 உள்ளுறையுவமம்—92.
 உறி—120.

உறுவை—3, 6.
 உறையூர்—5.
 உறையூர்ப் பெரும்பறைபன்—6, 9.
 உன்னம்—75.

உள

உளசல்—120, 121.
 உளய்—120, 121.
 உளயதல்—121.
 உளர்—63.
 உளர்கள்—60.
 உளற்றுக்காடு—3, 6.

எ

எச்சவியல்—105.
 எடுப்பி—116.
 எருக்கு—75.
 எருவை—73.
 எலே—130
 எழுசு—117.
 எழுத்தியல்—105, 122, 132.
 எழுப்பி—116.
 எளளா—130.
 எற்ப்பொழுது—126.
 எற்பாடு—126.
 எறிச்சுவார்மலாடனார்—50.
 எறுழ—79.
 எனவ—124, 125.

ஏ

ஏத்துகு—125.
 ஏர்க—117.
 ஏலம் (இயலம்)—122.
 ஏலே—130.

ஐ

ஐங்குறுநூறு—30-33, 40, 61, 64-
 67, 68-71, 73-78, 81, 85, 88,
 94, 99, 100, 106-108, 110,
 111, 113, 115-119, 121, 123'
 125, 129-136.
 ஐந்திணை எழுபது—45.
 ஐவணம்—75.
 ஐவாயரவு—158.

ஔ

ஔகந்தர்—58.
 ஔபெண்டிர்—107.
 ஔமை (ஔமெய்)—121.
 ஔள்ளொளி—123.

ஒளிர்—116.
ஒளிற்று—116.

ஓ

ஓரி—52.
ஓரும்—124.

ஔ

ஔவை—6.

க

கடம்பவனபுராணம்—2.
கடமா—71.
கடற்காக்கை—73.
கடுங்கோவாழியாதன, செல்வக்கடுங்கோ
வாழியாதன்—12, 21, 23, 24,
49, 52, 56—59, 97.
கடுவன்—68.
கண்டன்று—113.
கண்டிகின்—112.
கண்டிகும்—112.
கண்டிசின்—112.
கண்ணகி—53.
கண்ணலம்—141.
'கண்ணுழையா' என்னும் பாட்டு—51.
கந்தபுராணம்—7, 120.
கபிலதேயநாயனார்—12, 45.
கபிலம்—31, 50.
கபிலர்—5, 7.
கபிலர் இயற்றிய செய்யுட்கள்—30.
கபிலர் இயற்றியவை என்று வழங்கும்
நூல்கள் முதலியன—43.
'கபிலர்' என்னும் நூல்—10, 15, 20.
கபிலர்குலம்—11.
கபிலர்தாயதந்தையர்—8.
கபிலர்பாட்டுக்களால் அழியப்படுபவை
—59.
கபிலர்பிறந்த ஊர்—8.
கபிலர்பிறப்பு—9.
கபிலர்பெருமை—29.
கபிலர்வரலாறு—11.
கபிலரகவல்—2, 8, 43, 48.
கபிலரது புலமைத்திறன்—27.
கபிலரார் பாடப்பட்டவர்—52.
கபிலரியல்பு—28.
கபிலரின் வாழ்க்கைகலை—24.
கபிலருக்கு நண்பர்கள்—26.
கபிலரும் ஆரியவரன்பிரகத்தனும்—14.
கபிலரும் இருங்கோவேளும்—20.
கபிலரும் கங்ககோவாழியாதனும்—21.
கபிலரும் தனி செயலும்—50.

கபிலரும் திருவள்ளுவமாலையும்—50.
கபிலரும் டேகனும்—14.
கபிலரும் மலைமான் காரியும்—13.
கபிலரும் விசிக்கோளும்—19.
கபிலரும் யேன்பாரியும்—15.
கபிலரைக்குறித்து வழங்குகதைகள்—1.
கபிலரைபடற்றிக கூறும் நூல்கள்—2.
கபிலரைபடற்றி வழங்குகதைகளின்
ஆராய்ச்சி—7.
கபிலன்—2.
கம்பர்—140.
கம்பராமாயணம்—97, 127.
கர்ணாக சப்தமணிநிப்பணம்—129.
கர்ணாக பாஷாபூஷணம்—129.
கரடி—68.
கருங்குருகு—69.
கருங்குயிலை—75.
கருவிலை—79.
கருஆர்—2, 6.
கவிததொகை—8, 30-32, 34, 37,
60—66, 69, 71-78, 81, 97,
99-102, 106-111, 113-116,
118, 120-122, 125, 128-135.
கவிமரபான செய்திகள்—102.
கவிமரபு—102.
கூத்தலையார்—20, 28, 54, 58, 60.
காளிலாததிரையனார்—24.
காவழி நாற்பது—139.
கற்பியற்குத்திரம்—156.
கன்முறை—117.
கன்முறை—117.
கன்னடமொழி—123.
கன்னடமொழியி லுள்ள சாசனங்கள்
—54.

கா

காந்தன்—76.
காபு (காப்பு)—120.
கார்நாற்பது—139.
காரி—12-14, 52, 53.
கால—121.
காவலர்—66.
காவிரிப்பூம்பட்டினம்—3.
காற்று—121.
கானல்—126.

கி

கிளவியாக்கம்—104.
கிளி—73.

'கின்று' இடைசீலையோடுகூடிய எச்சம்
சொல்—141.

'கின்று' இடைசீலையோடுகூடிய சிகழ்
கால வினைச்சொற்கள்—19.

'கின்று' என்னும் இடைசீலையோடு
கூடிய சொல்—17.

சூ

சூட்டிகள்—69.

சூண்டிக்—123.

சூத்து—130.

சூதிரை—64, 68.

சூர்த்து—130.

சூரநகு—68.

சூரா—79.

சூரு—74.

சூருககள்—64.

சூருது—79.

சூளவி(மலைமல்லிகை)—76.

சூறமகளிர்—66.

சூறவர்—65.

சூறன், சூறக்குறன்—9, 14.

சூறிஞ்சிக்கலி—36-38, 87, 89, 90,
95, 104, 154.

சூறிஞ்சிக்கலியின் ஆசிரியர்க்பிலரே—33.

சூறிஞ்சிப்பாட்டில் வந்துள்ள பூசுகளின்
சிறப்பியல்பு—79.

சூறிஞ்சிப்பாட்டில் வந்துள்ள பூவும்
இலையும்—79.

சூறிஞ்சிப்பாட்டின் ஆசிரியர் க்பிலரே—
38.

சூறிஞ்சிப்பாட்டின் உரை—144.

சூறிஞ்சிப்பாட்டு—14, 15, 30, 31, 33,
38, 40, 60-78, 81, 88, 92,
99-102, 108-113, 115, 125-
127, 129, 131, 133-135.

சூறந்தொகை—30-33, 40, 52, 53,
59, 61, 63-66, 68, 69, 71-75,
77, 85, 86, 93, 99, 104, 107,
108, 112, 115, 116, 118, 126,
129-135.

சூறந்தொகையுரை—160.

சூன்றம்—122.

சூ

சூகை—74.

சூடல்—52, 60.

கோ

கோகுடி—79.

கோடுமணம்—60.

கோல்—124.

கொல்லமலை—52, 59.

கொலிய—119.

கொன்றை—79.

கோ

கோங்கு—76.

கோச்சேரமான் யானைக்கடச் செய் மாந்
தரஞ்சேர விரும்பொறை—27.

ச

சங்கவை—141, 142.

சச்சுபுரம்—55.

சந்தனமரம்—76.

சமயம்—11.

சளன்—54.

சி

சிந்தாமணி, சீவகசிந்தாமணி—38, 39, 74,
112, 122, 127.

சிலசெய்திகள்—60.

சிலப்பதிகாரம்—17, 126.

சிலுசு—130.

சிலவந்து—122.

சிவபெருமான் திருவந்தாதி—13, 47.

சிவபெருமான் திருவிருட்டை மணி
மாலே—43, 46.

சின்—112.

சு

சுணநகு வேங்கைமலரின்கிறம்போல்
வது—61.

சுந்தரமூர்த்தநாயனார்—11, 140.

சுந்தரமூர்த்தநாயனார் தேவாரம்—11,
120.

சுரபுண்ணை—76.

சூ

சூடாமணி சீகண்டு—59, 124.

செ

செநகுயிலை (செநகமுழீர்)—76.

செந்தமிழ்—16, 21; மொழி 108.

'செய்யியல்' என்னும் வாப்பாட்டுச்சொல்
—111.

செலின்—123.

செவந்து—122.

செவிலிகுற்று—91.

சென்மின்—123.

சென்மே—106.

சே

சேக்கிழார்—12.
சேநது—122.
சேம்பு—76.
சேரமான் அந்தவன்—56.
சேரி—131.

சொ

சொல்லாராச்சி—108.
சொலிய—119.

சோ

சோழமண்டல சதகம்—2, 3, 8.

சொ

சொண்டெட்டியான்—49.
சொனமிர்தம்—2-4, 9.
சொழல்—76.

செ

செகிழ—117.

த

தவசி—96.
ததைந்த—115.
தமிழ்இலக்கிய வரலாறு—20.
தமிழ்நாவலர் சரிதை—2, 4, 9, 10,
21, 50, 137,, 139, 140-142.
தமிழ்நாவலர் சரிதையின் முகவுரை-20
தமிழ்ப்பொழில்—118, 120.
தமிழ்வரலாறு—140.
தலைவன்கூற்று—85.
தலைவி—90.
தலைவிகூற்று—86.
தவமுனி—6, 9.
தனி—115.
தனிர்—115.
தனிப்பாடல்—59.
தனிப்பாடற்றிரட்டு—2, 5, 9, 140,
141.

தா

தாலவ்யம்—110, 112.

தி

திணைமலை நூற்றைம்பது—139.
திணைமொழி ஐம்பது—139.
தி. த. கனகசுந்தரம்பிள்ளையவர்கள்—
137.

திமில்—116.

திருக்கோவலூர்க் கீழார்ச்சாசனம், திருக்
கோவலூர்ச் சாசனம்—20, 23.
திருவள்ளுவமலை—30, 31, 50,
திருவள்ளுவர்—6, 7,
திருவள்ளுவாகதை—2, 6, 8, 9.
திருவாதவூர்—8, 11.
திருவாரூர்—6, 8, 9.
திருவாரூர்ப் புலகி—6, 9.
திருவாலவாயுடையார் திருவிளையாடல்
—2, 8, 11, 27, 18, 50, 51.
திருவிளையாடற்புராணங்கள்—7.
தில்—124.
திணை—76.

து

துகில்—127.
துத்தி—116.
துதைந்த—115.
துவரை, துவாராபதி—54, 60.
துளி—115.
துளிர்—115.

து

துண்டில்—64.

தெ

தெய்வீகன்—141, 142.
தெருமந்து (தெருமந்து)—118.
தெருமர்—118.
தெறுத்—76.

தே

தேநகி (தியக்கி)—122.

தை

தைரீராமம் வககம்—63.

தொ

தொகுதி—117.
தொகுதியொருமை—107.
தொகைமரபு—124.
தொண்டைமண்டலம்—3.
தொல்காப்பியச் செய்யுளியலுரை—138.
தொல்காப்பியம்—16, 31, 32, 38, 45,
50, 92, 98, 103, 108, 109,
115, 125, 128, 138, 144, 154.
தொல்காப்பியவுரை—137.
தொழுதி—117.

தோ

தோழி—90.
தோழி கூற்று—87.
தோற்றுவாய்—1.
தோன்றி—77.

ந

நகர்—127.
நசை—136.
நம்பியகட்பொருள்—128.
நம்பியாண்டார் நம்பி—11.
நம்பியாண்டார்நம்பியின் திருவந்தாதி—12.
நயமிக்க பாட்டுக்கள்—85.
நள்ளி—52.
நற்கிரணம்—17.
நற்றிணை—14, 30, 31, 33, 36, 37, 39, 52, 53, 56, 59, 60-72, 74, 75, 77, 78, 87, 93, 101-104, 107, 109-111, 113, 116, 119, 122, 124-126, 128, 130-135.
நற்றிணையுரை—160.
நற்றிணையுரை பரிசிரியர்—30, 31, 56.
நறைக்கொடி—77.
'நனறு' என்னுகு குன்று—58.
நன்னூல் வினையிடல்—106.
நன்னூலார்—103, 106.

நா

நாட—64, 69.
நாராயணசாமி ஐயரவர்கள்—31, 160.
நாலசைசீர்—44.
நாலடியார்—127.

நி

நிதம்பம்—39, 40.

நீ

நீதிஐயன்—6, 9.
நீம்—112-114.
நீன்—112, 123.

நூ

நூறுநான்கு நூர்நான்கு—116.

நெ

'நெட்டிலை' என்னுஞ் செய்யுள்—31.
'நெட்டிலை' யிருப்பை—9, 10, 30, 50.

நெடுவெண்டிழைகள்—159.
நெய்தல்—77.
நெய்தற்கவி—154.
நெற்றம் (நெற்று)—122.

நே

நேரிசை வெண்பா—138, 139.
நேரிமலை—59.
நேசுறு மூடித்து—நேசுர் மூடித்து—116

நொ

நொச்சி—77.

ப

பரஹ்ம சூத்ரம்—1.
பகவன்—2, 3, 6, 8, 9, 48.
பசுசை சூத்திக்கொள்ளும் வழக்கு—63.
பசுப்ப—119.
பத்திரகிரியார்மொயஞ்ஞானப்புலம்பல்—18.
பத்துப்பாட்டின் மூன்றாம் பதிப்பு—21, 22.
பதிற்றுப்பத்து—21-26, 28, 30, 31, 33, 54, 56, 64, 67, 68, 73-78, 97, 100-102, 105, 109, 110, 112, 113, 117, 133-135, 160.
பதினென்றாந்திருமுறை—12.
பந்தர்—60.
பம்பாரதம்—123.
பயப்ப—119.
பயிர்ந்தொழில்—64.
பர்மா—65.
பரஞ்சோதிமுனிவர் திருவினையாடற் புராணம்—2.
பரணர்—14.
'பரணர்' என்னும் நூல்—2, 7, 124, 129, 130, 132.
பரிபாடல்—38, 155.
பல்லியாடுதல்—64.
பலா—77.
பறம்புமலை—16, 59.
பறவைகள்—73.
பண்மாண—157.
பண்மை (பல் மொய்)—121.
பன்றி—70.
பண்ணிருபாட்டியல்—43, 46.
பண்ணிருபுலவர்சரித்திரத்திற் காணும் மற்றொரு கதை—7.
பண்ணிருபுலவர் சரித்திரம்—2, 9.
பனி—132.

பா

- பாக்கம்—127.
பாகு (பாக்கு)—120.
பாடினி—68.
பாண்டிமண்டல சதகம்—8.
பாணர்—67.
பாதிரி—80.
பாரதயபாடிய பெருந்தேவனார்—50.
பாரி, வேன்பாரி—8, 12, 15, 19, 52, 53.

பி

- பிங்கலம்—1.
பிசுசி—77.
பிடவு—77.
பித்திகம்—77.

பீ

- பீர்—121.
பீர்க்கு—121.
பீர—121.
பீரம் (பீர்க்கு)—121.
பீரை—121.

பு

- புகார்நகர்—6.
புட்டம்—39, 40.
புராணக்கதை—102.
புருவை—70.
புராம்—106.
புரையோர்—128.
புலம்பு—128.
புலவர்புராணம்—2, 5, 8.
புலி—70.
புலிகழிமாள்—20, 54.
புலையர்—68.
புள்ளி மயங்கியல்—121.
புற்றம்—122.
புறநானூற்றின் இரண்டாம்பதிப்பு—21
புறநானூற்றையாசிரியர்—112.
புறநானூறு, புறம்—2, 11, 13-20, 22-24, 26-28, 30, 31, 33, 52-54, 56, 58-69, 71, 73, 76, 78, 91, 96-102, 108, 110, 111, 114, 115, 118, 119, 121-123, 125, 133-135, 137, 140, 145, 160.
புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, வெண்பாமாலை—16, 117.
புறப்பொருள் வெண்பாமாலையின் உரையாசிரியர்—35.
புறம்பு—122.

பெ

- பெண்—121.
பெண்டு—121.
பெண்ணையாறு—142.
பெரியபுராணம்—3.
பெருக்குண்டூர்கிழார்—11, 22, 28.
பெருஞ்சாகரர்—6, 8.
பெரும்புலச்சி—2.
பெரும்பூட் பொறையன்—52.
பெருமாள் திருமொழி—10.
பெருமுகில்—79.

பே

- பேகன், வையாவிக்கோப் பெரும்பேகன்—12, 14, 24, 52, 53.
பேராசிரியர்—92.
பேராளி—7, 9.
பேலூர் ததாலுக்கா சாசனங்கள்—54, 55.

பொ

- பொதியில்—60.
பொம்மை—121.
பொய்சன—54, 55.
பொய்மை—121.
பொய்யாமொழியார்—137, 139, 140.
பொருத்தில இளங்கீரனார்—27.
பொருளிடல—93.
பொற்றை—119.
பொறை—119.
பொறைடன் பெருத்தேவி—56.

போ

- போக்கியார்—50.
போர் (போர்பு)—122.

ம

- மகனீர்—63.
மதி—124.
மதுரைக்காஞ்சி—10.
மக்தி—69.
மயில—74.
மயிலாபபூர்—7.
மயிலை—3.
மர்ந்து (மரணபுடையது)—118.
மரவகை—75.
மரை ஆ—71.
மலைகள்—59.
மலையமான்—21.
மலையாளமொழி—118, 120, 123.
மறவர்—67.

மன்று—118.

மஹாமஹோபாத்யாய, டாக்டர், வே.
சாமிநாதையரவர்கள்—21, 31, 35.
மஹாவித்வான், ஸ்ரீமத் ரா. ராகவையங்க
காரவர்கள்—35.

மா

மா—77.

மாணிக்கவாசகர் வரலாறும் காலமும்—
11, 27, 45.

மாமை நீலமணியின் சிறும் போல்வது—
61.

மாறனலகாரவுரையாசிரியர்—98.

மாறேக்கத்து நபபசலையார்—11, 24,
28.

மாண்—71.

மாண்கள்—71.

மி

மிளகு—77.

மிளா—71.

மீ

மீமிசை—124.

மு

முசுக்கலை—69.

முதலை—71.

முருகாறறுப்படை—127.

முலலை—77.

முல்லைப்பாட்டு—49, 123.

முழவு—64.

முளனூர்—60.

முளனூர்மலை—60.

முளவுமா—71.

முன்றில்—122.

மு

முத்தநாயனார் திருவிருட்டை மணி
மாலை—43, 45.

மே

மேக்கு—124.

மேசலை—61.

மோ

மோசிகிரனார்—50.

ய

யசோதரசரித்வர—56.

யா

யாங்கனம்—118.

யாங்கனம்—118.

யாப்பருங்கலக்காரிகை—138.

யாப்பருங்கலம்—138.

யாளி—3, 9.

யாளித்த முனிவன்—4.

யாலை—64, 71.

ர

ரகுவம்ஸம்—98.

லே

லேது—122.

வ

வஞ்சி (நகர்)—3.

வடசொற்கள்—133.

வடி—115.

வடு + இ = வடி—115.

வண்டுகள்—74.

வணிகர்—62.

வந்தமாறு—113.

வந்திசின்—112.

வந்தீமே—113.

வந்து—118.

வயலை—77.

வர்—118.

வர்ந்து—118.

வரகு—78.

வருடை—71.

வலவில்லூரி—52.

வழக்கங்கள்—62.

வள்ளி (பெண்)—3, 7.

வள்ளிமலை—7.

வள்ளுவர்—3.

வலை—64.

வா

வாங்குதல்—128.

வாசல—120.

வாதில்—120.

வாய்தில்—120.

வாராதி—113.

வாராதீமே—113.

வாராமாறு—113.

வாழை—78.

வானம்பாடி—75.

வி

- விச்சிக்கோன்—13, 19, 21, 52, 54.
 விநாயகவணக்கம்—45.
 விநாயகன்—141, 142.
 விநோதரசமஞ்சரி—2, 5.
 விலங்குகள்—68.
 விவேக சிந்தாமணி—159.
 வினையியல்—106.
 விஷ்ணுபுராணம்—159.
 விஷ்ணுஸஹஸ்ரநாமஸ்தோத்ரம்—1.

வீ

- வீரசோழியம்—26.
 வீரர்—64.

வே

- வெட்பாலே—79.
 வெண்பாப்பாட்டியல்—46.
 வெதிர்—78.
 வெய்யன்—128.
 வெருகு—73.

வே

- வேங்கடசாமிராட்டாரவர்கள்—10, 31.
 வேங்கை—78.
 வேடர்—66.
 வேதமொழி—7.
 வேலன்—67.
 வேளிர்வரலாறு—16, 21, 22.

வை

- வையை—38.

வ்

- வ்காந்தம். காசிகண்டம்—39.

வஃ

- வஃபாவிதரதன்பாண்டாகாரம்—39.

வஃ

- வஃபுரியவித்தாந்தம்—159.

வஃ

- வஃரிவம்ஸம்—121.
 வஃளடீடு (பழையவீடு)—60.

வஃ

- வஃலாஸ்யமாஃ தம்யம்—2, 7.

‘கபிலர்’என்னும் இவ்வா ராயச்சி நூலில்

எடுத்தாளப்பட்டுள்ள

நூல்கள் முதலியன

அகநானூறு
அண்ணாமலைச் சதகம்
ஆசாரக்கீகாவை
இலக்கண விளக்கம்
இறையரைகப்பொருளுரை
இன்னொற்பது
இனியவைநாற்பது
உவமான சங்கிரகம்
ஐங்குறுநூறு
ஐந்திணைஎழுபது
கந்தபுராணம்
கபிலர் (ந. மு. வெ.)
கபிலரகவல
கம்பராமாயணம்
கலித்தொகை
களவழிநாற்பது
கார்நாற்பது
குற்றலத்தலபுராணம் (முன்னுரை)
குறிஞ்சிப்பாட்டு
குறுந்தொகை
சிலப்பதிகாரம்
சிவபெருமான் திருவந்தாதி
சிவபெருமான் திருவிருட்டைமணிமாலை
சீவகசிந்தாமணி
சுந்தரமூர்த்திநாயனார் தேவாரம்
சூடாமணி நிகண்டு
செந்தமிழ் (பத்திரிகை)
சோழமண்டல சதகம்
ஞானவெட்டியான்

ஞானமிர்தம்
 தமிழிலக்கிய வரலாறு
 தமிழ்நாவலர் சரிதை
 தமிழ்ப்பொழில் (பத்திரிகை)
 தமிழ்வரலாறு
 தனிப்பாடற்நிறுதி
 திணைமாலே நூற்றைம்பது
 திணைமொழிஐம்பது
 திருக்குறள்
 திருக்கோவலூர்க்கீழூர்ச்சாசனம்
 திருமுருகாற்றுப்படை
 திருவள்ளுவமலை
 திருவாலவாயுடையார் திருவிளையாடல்
 தொல்காப்பியம்
 தொல்காப்பியவுரைகள்
 நம்பியகப்பொருள்
 நம்பியாண்டார்நம்பி திருவந்தாதி
 நற்றிணை
 நன்னூல்
 காலடியார்
 பத்திரகிரியார்மெய்ஞ்ஞானப்புலம்பல்
 பதிற்றுப்பத்து
 பரஞ்சோதிமுனிவர் திருவிளையாடற்புராணம்
 பரணர்
 பரிபாடல்
 பன்னிருபாட்டியல்
 பன்னிருபுலவர் சரித்திரம்
 பாண்டிமண்டல சதகம்
 பிங்கலம்
 புலவர்புராணம்
 புறநானூறு
 புறப்பொருள் வெண்பாமலை
 பெரியபுராணம்
 பெருமாள் திருமொழி
 மதுரைக்காஞ்சி
 மாணிக்கவாசகர்வரலாறும் காலமும்
 மாறனலங்காரவுரை

முல்லைப்பாட்டு

மூத்தநாயனூர் திருவிருட்டை மணிமாலை

யாப்பருங்கலக்காரிகை

யாப்பருங்கலம்

வினோதரச மஞ்சரி

விவேக சிந்தாமணி

வீரசோழியம்

வெண்பாப் பாட்டியல

வேளிர வரலாறு

கன்னடம்

காண்டக சித்தமணிநாபயணம்

கர்ண்டக பாஷாபூஷணம்

பயப பாரதம்

பேனூர்த்தாலுகா சாசனங்கள்

யசோதரசரிதிர

தெலுங்கு

உத்தராமாயணம்

ஹரிவம்ஸம்

வடமொழி

ப்ரஹ்மசூத்திரம்

ரகுவம்ஸம்

விஷ்ணுபுராணம்

விஷ்ணுஸஹஸரநாமஸ்தோத்திரம்

ஸகாந்தம். காசிகண்டம் (ஸப்தகல்பத்ருமத்து மேற்கோள்)

ஸுபாஷிதரதனபாண்டா காரம்

ஸூர்யஸித்தாந்தம்

